

Giới thiệu Kiều Hãnh Và Định Kiến - Mị Mị Miêu

Truyện Kiều Hãnh Và Định Kiến của tác giả Mị Mị Miêu là một câu chuyện ngôn tình hay. Với nhiều cách diễn tả cảm xúc và ngôn từ phong phú câu chuyện tình này càng thêm thú vị hơn dưới ngòi viết của tác giả.

Trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió của Chu Hẫu, không ngờ lại có một ngày xui xẻo như hôm nay! Không những thế, chuyện này còn làm anh chỉ hận không thể đập đầu vào tường, vì nó đã phá hủy kế hoạch suốt một tháng nay của anh.

Theo kế hoạch, anh hẹn gặp Mạc Mặc ở KK Mall(1). Chu Hẫu biết rõ thói quen đi dạo ở trung tâm thương mại của Mạc Mặc. Cô thích đi thang máy lên tầng cao nhất, sau đó bắt đầu dạo quanh ở tầng bán trang bị thể thao vắng khách nhất rồi dần dần đi xuống dưới, cuối cùng sẽ dừng lại ở tầng bán trang sức tại tầng trệt. Mạc Mặc không thích những nơi đông người, vì vậy khi đi dạo ở trung tâm thương mại, cô không thích tầng trệt và lầu một nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hãnh Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió của Chu Hẫu, không ngờ lại có một ngày xui xẻo như hôm nay!

Không những thế, chuyện này còn làm anh chỉ hận không thể đập đầu vào tường, vì nó đã phá hủy kế hoạch suốt một tháng nay của anh.

Theo kế hoạch, anh hẹn gặp Mạc Mặc ở KK Mall(1). Chu Hẫu biết rõ thói quen đi dạo ở trung tâm thương mại của Mạc Mặc. Cô thích đi thang máy lên tầng cao nhất, sau đó bắt đầu dạo quanh ở tầng bán trang bị thể thao vắng khách nhất rồi dần dần đi xuống dưới, cuối cùng sẽ dừng lại ở tầng bán trang sức tại tầng trệt. Mạc Mặc không thích những nơi đông người, vì vậy khi đi dạo ở trung tâm thương mại, cô không thích tầng trệt và lầu một nhất.

(1) KK Mall: là một trung tâm thương mại

Trong mắt Chu Hẫu, mọi thứ về Mạc Mặc đều hoàn hảo, chỉ là cô quá ít đi mua sắm làm anh không có cơ hội phát huy ưu thế có nhiều tiền của mình. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trên thế giới này có rất nhiều, rất rất nhiều người giàu có hơn anh, nếu mỹ nữ Mạc Mặc thích tiền thì có lẽ sẽ không tới lượt anh.

Mạc Mặc vừa bước vào thang máy thì đại sảnh ở tầng một nhất thời bùng nổ. Những dãy hàng ở bốn phía nhanh chóng được dọn dẹp. Người phụ trách nghiêm túc chỉ dẫn nhân viên treo băng rôn và đặt những đóa hoa vào nơi chỉ định. Ai cũng có vị trí và nhiệm vụ riêng. Thần tình yêu cảm mũi tên nổ trong tay, nhắm ngay vào cửa thang máy.

Việc này đã được thương lượng chi tiết với trung tâm thương mại vào nửa tháng trước. Nhân vật chính Chu Hẫu ngoài việc bỏ tiền ra thì chỉ có một nhiệm vụ, đó là cố gắng kéo dài thời gian đưa Mạc Mặc đi dạo để nhân viên có đủ thời gian chuẩn bị.

Trong lòng Chu Hẫu rất khản trương, vừa lo lắng tình hình phía dưới vừa phải đối đáp với Mạc Mặc. Tuy Mạc Mặc là người ít nói, nhưng cô ghét nhất là những ai nói chuyện mà không tập trung.

Để theo đuổi người đẹp lạnh lùng này, Chu Hẫu sắp bỏ luôn nửa cái mạng. Cho đến tận hôm nay, Mạc Mặc cũng chỉ là có chút cảm tình với anh, ngay đến một buổi hẹn hò chính thức cũng không có. Nhất định là hôm nay! Nhất định phải là hôm nay! Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng phải thành công!

May mắn là Mạc Mặc không phát hiện ra sự kỳ lạ của Chu Hẫu. Cô vẫn như thường ngày, tùy ý nhìn bên này một chút, ngoảnh bên kia một tẹo. Cô mua một bộ đồ thể thao màu xanh nhạt cùng một chiếc kính râm không quá đắt tiền, và vẫn giống như trước nay, cô luôn tự trả tiền. Quen biết nhau hơn nửa năm nhưng số tiền mà Chu Hẫu bỏ ra cho cô chưa đến năm ngàn tệ. Phải biết rằng đối với một phú nhị đại(2) như Chu Hẫu thì việc chi ra năm ngàn tệ cho một bữa cơm là hoàn toàn bình thường. Vừa có lòng vừa có tiền nhưng lại không dùng được khiến Chu Hẫu vô đầu bứt tai, không biết phải xuống tay từ đâu. Vì thế, Chu Hẫu bất chấp xấu hổ, quyết định làm mặt dày, cầu mong hành động lãng mạn, vui vẻ, cảm tính gì đó có thể tạo ra sự đột phá.

(2). Phú nhị đại: người thuộc đời thứ hai của gia đình giàu có.

Hôm nay trung tâm thương mại hơi vắng người nên tâm trạng của Mạc Mặc khá tốt. Cô không quan tâm tới Chu Hẫu đang lo lắng ở bên cạnh mà tự mình đi dạo xung quanh. (Vắng người cũng đúng thôi, vì dân tình đã đổ xuống tầng trệt xem náo nhiệt cả rồi.)

Tất cả đều diễn ra theo đúng kế hoạch nên khi tiếng chuông điện thoại của Chu Hẫu vang lên, anh cứ tưởng tim mình đã nhảy vọt lên trần nhà.

“A lô.” Anh nghe điện thoại, từ ngón tay đến giọng nói ôn tồn đều hơi hơi run rẩy.

“Anh Chu, mời anh đi xuống ạ, đã chuẩn bị xong hết rồi!” Giọng nói của quản lý trung tâm thương mại mang theo sự cung kính. Đó là đương nhiên! Hôm nay chỉ là câu yêu thôi, cũng không phải cầu hôn mà bỏ ra đến mấy chục vạn, thử hỏi có mấy ai lãng mạn như vậy?

“Ừ. Mà anh nghĩ có thành công không?” Chu Hàu hơi do dự, anh chưa từng nghĩ mình sẽ làm việc mà mình sắp làm. Thực sự rất ít người trưởng thành có đủ dũng cảm để làm việc này.

“Xin hãy yên tâm”, quản lý kiên nhẫn vừa an ủi vừa dụ dỗ anh, còn trích dẫn một câu danh ngôn, “Khi người đàn ông cầu yêu, tư thế càng thấp càng dễ làm người ta cảm động!”

Chu Hàu hít sâu một hơi, máu xông lên khiến gương mặt ửng hồng. Không quan tâm đến chuyện khác nữa, quyết định vậy đi!

“Anh có việc bận à?” Mạc Mạc hỏi anh, nếu không có chuyện gì thì sao anh lại nghiêng rằng nghiêng lợi với cái điện thoại, “Nếu anh có việc thì chúng ta về thôi. Em cũng không muốn mua gì nữa.”

Chu Hàu nhìn cô. Đúng là đại mỹ nữ, còn là đại mỹ nữ biết thông cảm cho người khác. Biết tìm đâu ra người thứ hai như vậy? Anh cố nén sự khản trương, nói: “Xin lỗi, quả thật anh có chút chuyện nhưng cũng không gấp lắm. Anh đưa em về trước nhé.”

Anh vào thang máy cùng Mạc Mạc, sau đó vờ như sức nhớ ra chuyện gì, kêu lên: “Anh bỏ quên chìa khóa xe ở cửa hàng mắt kính lúc nãy rồi. Em xuống trước đi, anh lấy đồ xong sẽ xuống liền.”

Mạc Mạc mỉm cười, gật đầu với anh. Chu Hàu nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, sau đó quay người, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy đến cầu thang thoát hiểm.

“Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong chưa? Cô ấy đang xuống đấy, đi từ lâu ba!” Chu Hàu chạy một hơi xuống lầu hai, đoán chừng phía trên không nghe được gì mới dừng lại gõ thét điên cuồng vào điện thoại: “Cô ấy mặc váy màu đen, tuyệt đối không được nhầm lẫn!”

“Xin anh Chu cứ yên tâm! Chúng tôi đã bố trí người quan sát lầu ba, tuyệt đối sẽ không rời mắt khỏi cô ấy. Hiện tại tôi ở phòng giám sát đã thấy cô Mạc rồi, chắc chắn không nhầm đâu!”

“Còn tôi thì sao?”

“Sẽ có nhân viên đến đón anh. Anh hãy theo cô ấy lên lầu bốn để chuẩn bị.”

“Được! Dù thành hay bại cũng chỉ một lần này thôi!” Chu Hàu cúp điện thoại, nắm tay thành quả đầm, tinh thần trở nên hăng hái.

Nhưng anh hoàn toàn không biết vào mười giây trước, trong khi anh chỉ kịp chớp mắt một cái thì kịch bản đã bị thay đổi.

Cửa thang máy đang chuẩn bị đóng chặt thì bị cánh tay của một cô gái tóc tai bù xù ngăn chặn nên lại mở ra. Lúc cô gái ấy xông vào, Mạc Mạc vừa ngược nhìn thì cả hai người đều tròn tròn mắt.

Hai người mặc váy giống y chang nhau!

Đụng hàng rồi! Thiên lôi ơi!

Quả thật hai chiếc váy không khác nhau chút nào! Cô gái kia thấp hơn cô một cái đầu nhưng lại mập hơn cô ít nhất hai mươi cân(3)! Vậy nên ngay cả size của chiếc váy cũng giống nhau! Vì hai dáng người khác nhau nên đường xẻ ở tà của váy dài ngắn khác nhau, ngoài điều đó ra thì hai chiếc váy không có điểm gì khác biệt!

(3) 20 cân = 10kg

Mặt Mạc Mạc lạnh như băng, tuy không lộ vẻ gì nhưng nhiệt độ xung quanh như giảm đi mười độ. Mặc trang phục giống nhau khiến người ta rất buồn bực, không có cô gái nào muốn mình khi nhìn cô gái khác nhưng cứ nghĩ là bản thân đang soi gương, đặc biệt tình hình bây giờ còn là Mạc Mạc đang soi một chiếc gương bị biến dạng.

Hơn nữa người kia còn... “Gương biến dạng” một tay giữ thang máy, một tay bắt lên miệng làm loa, hô to: “Linh Từ! Oánh Từ! Lão đại! Tô Tô! Á Phi! Tiểu Bát! Đông Đông!... Thang máy sắp xuống rồi, nhanh lên!”

Đám người phía xa ồn ào vỗ tay: “Tới đây, tới đây, tới đây! Đợi thêm một lát, đợi thêm một lát! Ày da, nhìn cái kẹp tóc này có đẹp không nè!”

“Mau lên, mau lên, mau lên...”

“Đợi thêm một lát, chờ tớ xem cái kẹp tóc này đã. Hay là cậu xuống trước đi.”

“Cùng xuống đi, cùng xuống đi.”

“Cậu xuống trước đi, cậu xuống trước đi.”

Mạc Mạc hừ lạnh một tiếng, bước ra khỏi thang máy, đi tới đợi chiếc thang máy khác. Ở nơi công cộng mà lại giữ lấy thang máy không cho người khác xuống! Đây là điều mà Mạc Mạc không thể chấp nhận nhất. Vì thế, cô có quyền thể hiện sự khinh thường của mình.

Chương 2

Công việc của Đường Nam Nam không ổn định. Cô là một tác giả mạng, thích mơ mộng, trung bình cứ năm tháng là cô sẽ đăng một câu chuyện YY lên mạng, nhưng cô chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ là nhân vật chính trong những trang truyện mơ mộng ấy.

Ngũ quan của cô không tồi, nhưng đáng người hơi lùn và hơi béo, vì thế cô rất thích mặc quần áo màu đen. Cô vui vẻ nhìn mỹ nữ đang mặc cái váy hiệu Jorya(1). Ha ha, cái váy mà mỹ nữ mặc có giá tới năm ngàn bảy trăm tệ, còn cái váy hàng vỉa hè của cô chỉ có giá sáu mươi tệ thôi.

(1) Jorya: một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của TQ.

Hai cái váy chỉ khác nhau ở chất liệu, còn kiểu dáng thì giống nhau như đúc! Cô vô cùng hài lòng với kết luận đó. Hiện nay chẳng phải đang thịnh hành kiểu quần áo xuyên thấu sao? Vì vậy chất liệu không quan trọng! Mấu chốt chính là có thể cắt bỏ được hay không! Chiếc váy này có thể che giấu cái bụng hơi nhô ra của cô, giúp cô toát ra vẻ phóng khoáng, trông gầy hơn cao hơn, quan trọng nhất là nó giống với hàng thật như đúc từ một khuôn! Rất ít người có thể nhận ra cô mặc hàng nhái! Chiếc váy này chính là sự đầu tư hợp lý nhất của cô trong năm 2012!

Nói chính xác là trước ngày hôm nay, cô cảm thấy hai chiếc váy này chẳng có gì khác biệt, cho đến khi bước vào thang máy này. Đường Nam Nam không cam lòng nhìn chiếc váy trên người mình, thầm nghĩ tại sao cùng là một kiểu dáng nhưng khi mặc lên hai người thì lại có hiệu quả thị giác khác nhau đến vậy? Khác nhau vì chất liệu? Hay vì người mặc?

Cô mãi suy nghĩ chuyện chiếc váy nên không phát hiện tốc độ thang máy đi xuống chậm hơn bình thường rất nhiều.

Ở cầu thang bộ, Chu Hân chuẩn bị bước cuối cùng trong kế hoạch.

“Có kịp không?” Chu Hân thở hắt ra, nói với điện thoại.

“Không thành vấn đề, thang máy đã được điều chỉnh tốc độ rồi, chúng tôi còn có thể giữ chân cô ấy được thêm một lát nên chắc chắn kịp. Anh Chu đừng lo.”

“Điều chỉnh như thế nào? Đừng chậm quá, coi chừng làm cô ấy mất kiên nhẫn, khi tới nơi thì tâm trạng sẽ không tốt đấy.”

“Chậm hơn một nửa so với bình thường. Anh yên tâm, cô Mạc đang... soi gương, không có vẻ gì là mất kiên nhẫn cả.”

Nói chính xác là cô Mạc đang bày ra tư thế khá kỳ dị, chỉ là quản lý không muốn nói thẳng ra như vậy. Theo như những gì người quản lý thấy, cô Mạc đứng nhìn vào vách thang máy vặn eo, nâng mông, uốn ngực, hít sâu vào để cái bụng heo nhỏ trong thon hơn, phối hợp với bộ dáng ấy là vẻ mặt như đang đóng phim. Sau đó, cô uốn éo giống như người mẫu quảng cáo trang phục cho phụ nữ có thai. Có lẽ là không hài lòng với cái bụng của mình, hai tay cô dùng sức nắm chặt lưng váy nhằm làm giảm đường cong của đồng thịt dư. Gương mặt lúc thì chuyên chú, khi lại dừ tọng, e rằng cho dù điều chỉnh tốc độ của thang máy chậm gấp ba lần nữa thì cô cũng không phát hiện ra.

Đột nhiên Đường Nam Nam đứng bất động trong thang máy. Sự thật chứng minh chất liệu rất quan trọng. Hiện tại cô đang mặc váy xuyên thấu, nếu bị rách thì sẽ rất thể thảm.

Lúc này trong đầu cô chỉ có suy nghĩ là phải về nhà ngay lập tức. Cô hít sâu một hơi, cẩn thận di chuyển túi xách để che đi chỗ rách ở thắt lưng. May mắn là cái túi chuyên dụng cho việc mua sắm này rất lớn, có thể che kín chỗ rách, chỉ cần bước đi cẩn thận một chút thì việc về đến nhà không thành vấn đề.

Cuối cùng thang máy cũng dừng ở tầng trệt. Đường Nam Nam bồn chồn đứng thẳng, đi bước nhỏ ra khỏi thang máy.

Sau đó, trong mắt cô chỉ toàn là hoa. Cả tầng trệt, từ cửa thang máy kéo dài đến cửa lớn, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, đến cả những góc ít được chú ý cũng phủ đầy hoa tươi, nhưng chỉ có hai màu trắng và vàng.

Mạc Mạc chỉ thích hoa bách hợp trắng và hoa uất kim hương vàng. Vì thế, nếu dựa vào quan điểm thông thường, nghiêm túc mà nói thì lúc này, tầng trệt trông rất giống nghĩa trang liệt sĩ vào những ngày tưởng niệm.

Chỉ là Đường Nam Nam chưa từng thấy ngày lễ tưởng niệm nào phủ kín chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bông hoa cả. Bất kỳ thứ gì nếu quá nhiều tới một ngưỡng nhất định thì sẽ khiến lòng người rung động mãi mãi, vì thế vào giờ phút này, cô đứng ngây ra như phỗng.

“Xuyên không rồi.” Phản ứng đầu tiên của cô là không thể tin nổi.

Trên bức tường đối diện treo đầy những chiếc ly pha lê nhỏ, bên trong đựng tinh dầu hương hoa bách hợp mà Mạc Mạc thích nhất cùng với một ngàn bốn trăm chín mươi chín ngọn đèn được đốt sáng lung linh, dường như những vì tinh tú trên bầu trời đã rơi xuống nhân gian, xinh đẹp như mộng ảo.

Một trái tim còn to hơn người được ghép từ những bông hoa được treo bằng dây cáp bay trên đỉnh đầu của cô, sau đó tách ra làm hai khiến không gian ngập tràn hương thơm, sau đó nữa là khoảng mấy ký cánh hoa hồng chậm rãi trút xuống. Dưới tác dụng của bốn chiếc máy quạt cực lớn, mấy ký cánh hoa hồng ấy không rơi thẳng xuống đất mà bay lượn xung quanh cô.

“Hồi cô gái xinh đẹp, những đóa hoa mỹ miều tỏa ngát hương vì cô, héo úa cũng vì cô.” Hệ thống loa của trung tâm thương mại đồng loạt vang lên những lời nói vô cùng chân thành. Bọn họ đã mời một diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp có giọng nói cực kỳ say đắm lòng người để đọc lời tỏ tình.

“Bầu trời sáng bừng vì cô, những làn gió thổi lên cũng vì cô! Cô gái đáng yêu ơi, một người ngưỡng mộ cô đã nhờ tôi hỏi cô một chuyện. Cô có vui không?”

“Tôi... Hắt xì!” Đường Nam Nam túm chặt váy, sao lại thấy mát thế nhỉ? Chiếc váy đang có nguy cơ bị tuột xuống, chỗ rách đã to hơn lúc đầu, cô mà không nắm chặt thì chắc chắn sẽ bị nhìn thấy sạch. Vô số cánh hoa rơi xuống làm cô không thể mở mắt, đầu tóc chẳng khác gì bị cây lau nhà chà qua, vừa mới mở miệng định nói thì bị mấy cánh hoa chui tọt vào. Hiện tại cô chỉ cảm thấy quá lạnh, nếu bọn họ không tắt máy quạt thì e rằng cô sẽ bị viêm phổi mất! Còn là viêm phổi nặng nữa cơ!

“Cô là mùa xuân tươi mới, là mùa hạ trong veo, là mùa thu mát dịu, là mùa đông trắng xóa. Ôi! Cô quá thần kỳ! Kể từ khi nhìn thấy cô, trong mắt anh ấy là cả bốn mùa.”

“Hắt xì! Hắt xì!” Đường Nam Nam khó nhọc phui mấy cánh hoa vương trên mặt, cô chỉ muốn chạy khỏi đây thôi. Nhưng vừa buông tay thì chiếc váy liền liền tuột xuống nên cô không thể làm gì khác là lại đưa tay giữ chặt lưng váy.

Máy quạt cứ xoay hướng theo cô, giọng nói si tình cũng luôn văng vẳng bên tai cô.

“Hôm nay là ngày thứ hai trăm hai mươi lăm hai người quen nhau, cũng chính là ngày thứ hai trăm hai mươi lăm kể từ khi mũi tên của thần tình yêu đã bắn trúng anh ấy! Cô gái, trong lòng của anh ấy có một khoảng trống, chỉ có cô mới có thể lấp đầy!”

Nếu có thể mở miệng, Đường Nam Nam sẽ nói: “Trong lòng vẫn nên có khoảng trống thì hơn, thiếu mất trái tim không phải là ý hay.”

“Một ngàn bốn trăm chín mươi chín ngọn đèn được chiếu sáng muốn nói anh ấy nguyện yêu say đắm cả cuộc đời này.” Giọng nói trong không trung đột nhiên trở nên hào hứng: “Anh ấy đã xuất hiện! Mũi tên của thần tình yêu đã đưa anh ấy bay tới đây! Cô gái ơi, cô có đồng ý chấp nhận anh ấy không?”

Trên không trung, khoảng ở lầu bốn, Chu Hân đang được mũi tên tình yêu đẩy tới đây, chăm chú nhìn cô gái mặc chiếc váy đen đứng trong cơn lốc cánh hoa. Anh mở to mắt thấy rất rõ cô gái kia bị cánh hoa vây xung quanh, cánh tay ôm trên thắt lưng trông rất kỳ dị, từ góc độ của anh chỉ thấy mái tóc đen rối bù, chiếc váy dài cũng đen nốt, xung quanh cô ấy là những cánh hoa bay lượn.

Chu Hân cảm thấy vào giờ phút này, Mặc Mặc vô cùng xinh đẹp, mặc dù anh thấy trung tâm thương mại thiết kế không được hoàn hảo lắm, mấy chiếc quạt bật công suất quá lớn làm anh không mở mắt nổi. Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, với anh, vào khoảnh khắc này, người đẹp gần ngay trước mắt, thành công nằm trong tầm tay. Nhân viên của trung tâm thương mại vỗ tay theo nhịp, đồng thanh nói lớn: “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!”. Với không khí thế này mà nói “Không” thì quả là việc trời đất không tha.

Anh vờn hai cánh tay ra, giọng nói tràn đầy tình yêu: “Mặc Mặc, anh...”

Lúc được hạ xuống, cơ thể hơi nghiêng ngả nên anh vội đưa tay ra, sau đó thì nghe tiếng vải bị rách. Chu Hân không biết thứ màu đen mình nắm trong tay là gì, chỉ nghe một tiếng hét thất thanh: “Lưu manh!!!”, ngay sau đó thì bụng anh bị đá một cước. Anh còn chưa được hạ hoàn toàn xuống đất, cú đá này lại vô cùng mạnh mẽ, thế là sợi dây cáp đeo bên hông mang theo anh bay một vòng, rồi tông vào tường.

Sau lưng của Chu Hân có mũi tên tình yêu màu vàng được làm bằng nhựa, nhưng vì kỹ thuật hiện đại quá cao, chỉ cần bạn chịu chi tiền thì nhựa cũng có thể cứng như sắt. Thật đáng thương, “hoa cúc tàn, rơi đầy đất...” (2), đây không phải là sự đau đớn bình thường, đến mức đầu óc của Chu Hân gần như ngừng hoạt động. Anh chưa điều chỉnh micro gắn lên người, còn chưa kịp nên dùng quãng âm thứ mấy để kêu thảm thiết thì lưng đã tiếp xúc thân mật với vách tường, hơn một ngàn chiếc ly đựng tinh dầu bị anh va vỡ, nhất thời lưng anh như bốc cháy vì dính phải dầu bị rơi vãi ra ngoài. Sự thật chứng minh, công dụng lớn nhất của dầu là dùng để châm lửa, tinh dầu cũng không ngoại lệ. Hương hoa bách hợp nồng đậm xông vào mũi. Đóa hoa tươi thắm, liệt hỏa nấu dầu, mở màn cho âm thanh động đất kinh người.

(2) Hoa cúc tàn, rơi đầy đất: một câu hát trong bài “Đài hoa cúc” của Châu Kiệt Luân.

Chu Hân nghe thấy tiếng la hét sợ hãi của nhân viên ở trung tâm thương mại. Anh bị lật úp sấp trên mặt đất, vô số bàn tay dập tắt những ngọn lửa nhỏ trên lưng. Cũng có giọng nói vô cùng mạnh mẽ của phụ nữ: “Tên lưu manh đó từ lầu bốn nhảy xuống xé quần áo của tôi, còn định sờ soạng nữa! Quá sức kinh khủng, là lầu bốn đấy! Anh ta điên rồi, chắc không muốn sống nữa! Ban ngày ban mặt mà tên khốn đó lại sàm sỡ trắng trợn như vậy! Làm sao không báo cảnh sát được? Tôi sẽ kiện trung tâm thương mại của các người.”

Chu Hân hét lên một tiếng thê thảm. Trước khi ngất, anh đã nghĩ: “Oan uổng quá, đó không phải là Mặc Mặc.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chu Hàu nằm sấp trên giường bệnh, vì lưng bị thương nên một tháng này anh luôn phải nằm sấp. Khi anh quay đầu thì thấy người đối diện quần đầy băng gạc, chỉ để lộ ánh mắt vô cùng tàn bạo. Vì tư thế của anh không đủ uy nghiêm, lại hơi giống chó nên anh không thể nhe răng trợn mắt, vì như thế thì càng giống.

Anh bỏ ra mấy chục vạn tệ để chuẩn bị nghỉ thức cầu yêu nhưng lại bị con heo trước mắt làm hỏng hết. Cô nàng béo ú này đã cho anh một cước khiến toàn thân đều bị thương, thế mà còn có mặt mũi tới tìm anh đòi tiền!

“Cô lặp lại lần nữa xem!”

“Tổng cộng là hai vạn năm ngàn ba trăm tệ. Tôi muốn tiền mặt, không được trả bằng chi phiếu!” Đường Nam Nam trừng mắt, không hề tỏ ra yếu thế.

“Mơ đi!” Chu Hàu mắng, “Cô nghĩ cô ăn vạ là tôi phải sợ cô à? Người bị thương là tôi, tôi còn chưa kiện cô đá tôi đâu đấy! Cô cứ chờ lên tòa đi!”

Đối với anh, hai vạn năm ngàn tệ chẳng đáng là bao, nhưng phải tùy vào việc dùng nó như thế nào. Cũng giống như việc bạn sẵn sàng cho người ăn xin một trăm tệ, nhưng bạn có cho kẻ thù một trăm tệ không? Mỗi hận này cũng không dễ dàng nuốt trôi như vậy đấy.

“Ai ăn vạ? Ai ăn vạ hả? Tôi còn có hóa đơn khám bệnh đây này! Tính theo hóa đơn khám bệnh, cộng thêm phí tổn hại tinh thần là hai vạn năm ngàn ba trăm tệ, không hề ăn bớt một phân tiền nào của anh đâu!” Đường Nam Nam nổi giận, “Anh đừng tưởng chỉ cần dựa vào mấy đồng tiền dơ bẩn của anh mà có thể mắng người lung tung!”

“Đồng tiền dơ bẩn? Chẳng phải cô vội vàng tới đây vì mấy đồng tiền dơ bẩn đó sao? Lại còn có cả phí tổn hại tinh thần? Cô mà có tinh thần ư? Tâm thần thì có!”

“Anh bị thương là do anh tự làm tự chịu, tôi bị thương là do một tay anh gây ra, tại sao lại không chịu bồi thường? Tôi cũng có lòng tự trọng! Đừng tưởng các anh có tiền mới là con người, các anh có tiền nên những người khác mới vây quanh các anh, không phải nịnh bợ thì là đòi tiền bồi thường! Anh hại tôi bị bệnh thì phải chịu trách nhiệm giúp tôi chữa bệnh, đó là điều tất yếu ở đời!”

“Tôi hại cô bị bệnh? Tiểu thư à, phiền cô nói cho rõ ràng, đừng nên gây hiểu lầm không đáng có! Cùng lắm thì cô chỉ bị gió thổi thôi! Cô quần người thành xác ướp như vậy cho ai xem? Muốn hai vạn năm ngàn tệ? Cô thêm tiền phát điên luôn rồi hả? Lại còn điều tất yếu ở đời? Chó yêu phân cũng là điều tất yếu ở đời đấy!”

Đường Nam Nam tức run cả người, cô tháo băng gạc trên người, quát lớn: “Anh nhìn xem có phải tôi ăn vạ hay không? Đồ khốn kiếp, tự mình nhìn đi! Xem có phải là giả vờ hay không! Tôi ăn vạ hả? Tôi lừa anh hả?”

Da đầu của Chu Hàu như muốn nứt toác ra. Gương mặt người đối diện sưng to, trên đó còn nổi mấy mụn nước sáng lấp lánh, hai mí mắt cả trên lẫn dưới đều lồi lên trên khuôn mặt, theo phán đoán thì có lẽ khe hẹp ở giữa chính là mắt. Da mặt mang màu sắc đỏ tươi của quả lựu, mắt mũi miệng cũng sưng đỏ. Ông trời ơi, hình dạng này không cần hóa trang cũng có thể đóng vai yêu quái trong Tây Du Ký! Hơn nữa cũng không cần phải viết sách giải thích với trẻ con thế nào là đồ khám, chỉ cần cho chúng nó nhìn gương mặt cô ta thì sẽ hiểu. Chu Hàu không thể tin được hôm qua anh lại ôm thứ như vậy!

“Cô là thứ gì vậy? Tôi mặc kệ! Vì sao ư? Đó là vì muốn tôi bồi thường mà cô không ngại phá hủy khuôn mặt, cô vốn là loại người có thể làm chuyện kinh thiên động địa.” Chu Hàu hoảng sợ.

“Anh mới là thứ này thứ kia ấy! Tôi bị dị ứng phấn hoa!” Đường Nam Nam đau buồn, phần nộ rống to: “Bà nội nhà anh, thổi nhiều hoa như vậy về phía tôi làm gì! Tôi suýt mất mạng đấy!”

Trong nháy mắt, Chu Hàu không thể đáp lời. Lần đầu tiên anh cảm thấy chột dạ, mặc dù không biết cô là thứ gì nhưng khiến sinh vật nữ biến dạng như vậy thì cũng có hơi quá. Nhưng sự đau lòng mới nhen nhóm thì ngay lập tức bị thái độ hung dữ của Đường Nam Nam dập cho tắt ngóm.

“Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng trong nhà có tiền là muốn làm thì làm! Tôi là tác giả, có hơn ba vạn độc giả theo dõi đấy!” Cô thoáng nhìn qua bảng tên ở đầu giường, cười lạnh: “Chu... Hàu? Cái tên này cũng khá ngắn gọn. Tôi nói cho anh biết, tôi biết tên anh rồi đó! Nếu anh không chịu bồi thường thì tôi sẽ cho anh mặc quần lót xuyên không khi đang ngủ đấy, cũng cho anh chết không toàn thây!”

Nhìn gương mặt sưng to ở trước mặt, Chu Hàu cảm thấy nụ cười lạnh này thật kinh khủng.

“Eo ơi, sợ quá! Tôi sợ khi cô viết như vậy thì độc giả của cô sẽ hỏi vì sao cô lại để tôi chỉ mặc quần lót xuyên không khi đang ngủ! Nói không chừng cô còn nhận được thông tin đàn ông chỉ mặc quần lót xuyên không khi ngủ miễn phí đấy! Cô nghĩ chỉ cần dùng một bó hoa tươi thì sẽ khiến những con trâu trên toàn thế giới tào bôn à?”

Đường Nam Nam tức giận, nói: “Bớt nói nhảm đi! Mau trả tiền đây! Tôi cũng chẳng muốn dây dưa với loại người lảm nhảm như anh, không có chuyện gì thì bắt anh bồi thường làm gì? Nhưng nếu đã là của tôi thì tôi quyết không bỏ qua! Ngày nào anh chưa trả tiền thì ngày đó tôi vẫn sẽ tìm đến cửa. Nửa cái mạng của tôi chẳng lẽ không đáng giá bằng hai vạn năm ngàn ba trăm tệ?”

“Tôi không đưa đấy! Tôi ở bệnh viện chờ xem cô có thể làm gì!” Chu Hàu nằm cứng đờ trên giường, cười lạnh: “Tôi thấy nửa cái mạng của cô chỉ đáng

giả một trăm hai mươi lăm tệ, không hơn.”

Đường Nam Nam thoáng sửng sốt, cô nghiêng rặng nghiêng lợi: “Khốn kiếp! Anh hãy chờ đó!”

“Đồ ngốc, tôi chờ cô!” Chu Hậu lập tức đáp lại.

Ngày đầu tiên gặp nhau giữa thịt đùi và thịt ba chỉ kết thúc trong mùi thuốc súng nồng nặc, không ai vui vẻ.

Ngày thứ hai và ngày thứ ba, cuộc gặp gỡ chấm dứt trong tình trạng anh nhe răng, tôi há miệng.

Ngày thứ tư, bạn thân chí cốt Tiêu Kiến Quân đến bệnh viện thăm Chu Hậu đã may mắn chứng kiến một cuộc đấu võ nôm đình cao.

“Không phải chứ! Hằng ngày đều chạy đến phòng bệnh của đàn ông, lòng tự trọng của cô đã bị bắt cóc đi đâu vậy? Nhanh báo cảnh sát tìm lại đi!” Chu Hậu nằm ngay đơ trên giường, cười lạnh.

Tiêu Kiến Quân giật mình, anh nhìn Chu Hậu, không thể tin được lời nói chanh chua này được phát ra từ miệng của người anh em quen biết từ nhỏ của anh.

“Nếu anh vẫn tiếp tục không trả tiền cho tôi, tôi sẽ, tôi sẽ...”

“Cô sẽ làm gì? Nhìn cơ thể của tôi à?” Chu Hậu nhướn lông mày, ánh mắt và đôi môi đều hiện lên ý cười giễu.

Đáng giận là vẻ mặt đó của anh ta đã chạm đến điểm yếu của cô.

“Nói mà không biết ngược. Cơ thể của anh thì chỉ có bác sĩ mới nhìn được thôi, tôi không có điểm phúc đó.” Đường Nam Nam cười lạnh.

“Nếu muốn thì tôi miễn cưỡng cho phép cô có cùng điểm phúc với bác sĩ đấy. Có thể tôi không bằng nhiều người, nhưng so với cô thì tôi đây cũng được coi là tuần tú.”

“Ha ha, tôi hâm mộ anh lắm đấy! Sao có thể không biết xấu hổ, không tìm không phổi như anh nhỉ? Anh tập thể hình đi rồi nói sau.”

“Tôi càng hâm mộ cô hơn. Điều kiện ban đầu của cô rất thích hợp để tập thể hình đấy, cô nên đi tìm mấy anh chàng huấn luyện viên thể hình giúp cô giảm cân thì hơn. À, cũng không cần giảm gì đâu, bảo anh ta hôn cô một cái là được.”

“Xem như anh lợi hại! Nếu ném anh vào bồn cầu thì có lẽ đến nó cũng không chịu nổi mà phun ra ngoài mất.”

“Nói đúng lắm! Chẳng phải ngày nào cũng phun ra đấy sao?”(1)

(1) Ý của chị Nam Nam là mồm miệng của Chu Hậu còn thối hơn bồn cầu, và anh Chu đã ví chị Nam chính là cái bồn cầu đó.

“Bớt nói lời vô ích đi! Mau đưa tiền đây! Tôi nói cho anh biết, hiện tại mỗi ngày tôi đều bỏ dở công việc của mình mà tới đây. Vì thế, nếu anh đây đưa thêm một ngày thì cũng phải trả thêm một ngày tiền công cho tôi.”

“Ôi ôi ôi!!! Thì ra cô còn thu phí theo ngày! Quá phi thường rồi! Khả năng tiếp nhận của quần chúng nhân dân ngày nay mạnh đến thế ư?”

“Được, được lắm! Tôi nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay rồi. Tôi không chấp nhận với chó điên, anh lập tức đưa tiền cho tôi là được. Chúng ta tính lại sổ sách, tăng phí tổn thất tinh thần!”

“Cô ham tiền phát điên rồi hả? Nếu cần tiền đến thế thì vào sở thú tìm xem có công việc gì thích hợp không. Tôi tốt bụng nên thật lòng khuyên cô đó, tránh trường hợp sau này bị cảnh sát bắn chết khi chạy trốn.”(2)

(2) Ý của Chu Hậu là Đường Nam Nam vì thiếu tiền nên đi cướp, bị cảnh sát đuổi theo.

Sau khi những lời lẽ tương tự tiếp tục vang lên một lúc lâu, Đường Nam Nam mở tung cửa đi ra ngoài, Chu Hậu chống hông, với một tư thế cực kỳ giống ech vẫy tay tạm biệt cô, điệu bộ vô cùng đắc ý.

Lúc này, một bên mặt không còn chút máu của Tiêu Kiến Quân xuất hiện, nói: “Ông trời của tôi ơi! Tôi luôn cho rằng trên đời này không có phụ nữ xấu, nơi nơi đều là người đẹp, nhưng từ khi nhìn thấy Phụng tử(3) và chị gái này, mắt thẩm mỹ của tôi cần phải có thời gian để phục hồi.”

(3) Phụng tử: tên thật là La Ngọc Phụng, nổi tiếng trên mạng vì nhan sắc có hạn nhưng tự tin có thừa, tiêu chuẩn chọn chồng rất rất rất cao.

Chu Hậu trừng mắt nhìn người anh em của mình: “Khác nhau! Không thấy chị gái này da dày nước nhiều à? Nhất định khi sờ vào sẽ vô cùng có cảm xúc.”

Thật ra thì dị ứng không có nghĩa là bị huy nhan sắc, sau nhiều ngày tiêm thuốc thì gương mặt của Đường Nam Nam đã giảm sưng rất nhiều, nhưng vì đây là lần đầu tiên Tiêu Kiến Quân nhìn thấy nên mới chấn động như thế. Chu Hậu thì ngược lại, anh thấy càng ngày Đường Nam Nam càng thuận mắt, nếu so với lần đầu gặp nhau trong bệnh viện thì đương nhiên chỉ hơn chứ không kém.

Tiêu Kiến Quân sụ run cả người, cười nói: “Chu Hàu, tớ nghĩ cậu nên đưa tiền cho cô nàng đi, chẳng phải chỉ hơn hai vạn thôi sao? Coi như bỏ tiền ra để tránh xui xẻo, cậu còn phải nằm viện hơn một tháng nữa, lẽ nào lại muốn cô ta cũng tới bệnh viện gây loạn hằng ngày?”

Chu Hàu hừ lạnh: “Nằm viện quá chán, coi như đánh quái thăng cấp.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khách quan mà nói thì Đường Nam Nam đang ở thế yếu trong cuộc tranh cãi giữa cô và Chu Hàu. Cô là dân chuyên nghiệp trong mấy vụ ăn nói như thế này đáng ra không thể bị làm khó dễ như vậy. Nhưng có hai nguyên nhân làm cô rơi vào tình thế bất lợi.

Thứ nhất, người muốn lấy tiền là cô nên cô không thể không ngày ngày chạy đến bệnh viện trong khi Chu Hàu chỉ cần chống mộng chờ. Nói kiểu này có hơi mập mờ, rất lâu sau này, họ thường lấy điều này để trêu chọc nhau, nhưng đó là sau này, hiện giờ không ai có thể liên tưởng phong phú như vậy. Chu Hàu lấy khỏe địch mệt, không đánh mà thắng, đang dẫn trước một điểm.

Nguyên nhân còn lại chính là tuy cô có thể ăn to nói lớn, khinh thường đối thủ nhưng lại không nhận được lợi ích thực tế nào. Tuy lúc đầu võ mồm, Đường Nam Nam chiếm khá nhiều tiện nghi nhưng cho dù quá trình huy hoàng, nói năng hùng hồn như thế nào đi nữa thì chỉ cần cuối cùng cô rời khỏi phòng bệnh mà vẫn không nhận được tiền thì đó chính là thua cuộc.

Đường Nam Nam về đến nhà, đang lục lợi chìa khóa thì chủ nhà nhìn cô, cười híp mắt: “Cô Đường, tiền thuê nhà tháng này đã trễ năm ngày rồi. Tôi biết người trẻ tuổi các cô rất bận rộn nên hôm nay đành tới đây chờ cô.”

Đường Nam Nam thầm kêu khổ trong lòng, nói: “Ha ha... Về việc này... Thật ra cháu gặp chút chuyện, phải nằm viện mấy ngày. Cháu bị dị ứng rất nghiêm trọng, nếu không tin thì cô nhìn thử đi, bây giờ chỉ cần ra khỏi cửa là cháu phải mang khẩu trang nữa, nhất thời hơi kẹt tiền, để mấy hôm nữa cháu trả được không ạ?”

Chủ nhà vẫn cười, nhưng nụ cười đã thành kiểu cười như không cười: “Được! Dù sao tôi cũng đang giữ một tháng tiền cọc của cô. Tiểu Đường à, đừng vội, coi như đó là tiền tháng này!”

Ý tứ rất rõ ràng, nếu cuối tháng sau không trả tiền thì xin mời cút cho.

Đường Nam Nam cười gượng, nói vài câu có lệ rồi vào nhà. Cô mở máy tính, thử gõ vài chữ nhưng đầu ngón tay sưng như móng heo, vừa chạm vào bàn phím đã đau buốt, lại ngứa ngáy vô cùng nữa. Huống chi không phải cứ muốn viết là viết ngay được, mà cho dù có viết được đi chăng nữa thì cũng phải mấy tháng sau mới nhận được tiền nhuận bút.

Trong góc nhà là một đồng quần áo hạ giá mà cô đã mua trên Alibaba để bán lại trên Taobao(1), tiếc là ở Taobao có rất nhiều người kinh doanh, loại “cửa hàng” nhỏ của cô thì trong năm ngày chỉ có thể bán được một chiếc, mỗi chiếc có giá ba tệ.

(1) Alibaba, Taobao: tên các trang web bán hàng online của TQ.

Đường Nam Nam kiểm tra tài khoản ngân hàng. Cô có khá nhiều thẻ tài khoản, nhưng thẻ có số dư nhiều nhất là hai trăm lẻ bảy tệ, thẻ có ít tiền nhất là sáu tệ lẻ hai xu, cộng tất cả lại còn chưa tới năm trăm tệ.

Cô chán nản ngã xuống giường, trầm nghĩ nguyên nhân vì sao tới từng này tuổi rồi mà cô còn có thể túng thiếu như vậy. Một phần là tiền chữa bệnh, một phần là phí sinh hoạt trong nửa năm mà cô đã gửi cho mẹ cách đây nửa tháng, một phần là nhà xuất bản còn nợ cô tiền nhuận bút... Tính đi tính lại thì cô có lỗi gì đâu chứ, tại sao cô lại có cảm giác thất bại thế này?

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Đường Nam Nam ừ ừ liếc nhìn màn hình, là thằng em trai bảo bối không đáng tin của cô.

Đường Nam Nam không muốn nghe máy, em trai nhỏ hơn cô năm tuổi nhưng luôn lên mặt dạy dỗ cô. Thằng nhóc này vô lương tâm không ai bằng, đang học giữa chừng thì bỏ dở, quyết chí tự mình du ngoạn bốn phương. Khi đi nó chỉ vác trên lưng mỗi cái ba lô quần áo, chạy một chiếc xe ba bánh, trên xe chở một cái chăn, một cái nồi và thức ăn, thích chỗ nào thì dừng lại ở đấy, đi làm kiếm mấy trăm tệ, mua thức ăn rồi lại lên đường. Tính đến hôm nay thì có lẽ nó đã đi gần hết hàng cùng ngõ hẻm rồi.

Trong mắt em trai mình, dùng một câu để miêu tả cuộc sống của Đường Nam Nam là sống không bằng chết. Nó cho rằng ai cũng phải giống nó, vì ước mơ nên phải phóng khoáng, tự do tiến về phía trước, chứ tuyệt đối không được như bà chị của nó ở Bắc Kinh kéo dài hơi tàn. Sống như nó mới được gọi là sống, còn như kiểu của Đường Nam Nam thì chỉ gọi là tồn tại mà thôi.

Nhưng nó chưa từng nghĩ đến trong nhà có người mẹ không được hưởng lương hưu, ông bà ngoại đã già yếu, và cả một đứa em trai nhỏ đang học trung học, mà bà chị đang cố kéo dài hơi tàn ở nơi đất khách quê người của nó phải gánh tất cả tiền chi tiêu trong gia đình, bao gồm cả học phí đóng vào trường dạy nghề nhưng bị nó ngơ lơ và cả tiền vốn để nó bỏ trốn nữa.

Điện thoại cứ cố chấp reo mãi không ngừng, cô cũng kiên nhẫn ngắt máy liên tục. Lại vang lên, lại ngắt máy. Rốt cuộc cô cũng không thắng nổi sự phiền phức của đối phương, đành gửi tin nhắn: Chủ nhân của thuê bao quý khách vừa gọi đã từ vong. Có việc thì hãy đợi đến tối để báo mộng.

Một tin nhắn vô cùng đáng thương được gửi đến ngay sau đó: Chị ơi... Em bị chó ngao Tây Tạng cắn!

Đường Nam Nam đang nằm dài trên giường thì bật dậy, khó khăn lắm mới điều khiển được mấy ngón tay đang run rẩy nhấn điện thoại: “Thằng lớn, mày sao rồi?”

Trời ạ! Là chó ngao Tây Tạng đó! Đi đâu để gặp trúng nó chứ? Nếu chỉ là bị chó bình thường cắn thì tiêm vắc-xin ngừa dại là xong chuyện, nhưng đây là chó ngao Tây Tạng đó! Là chó ngao Tây Tạng đó! Có ai nhìn thấy chó ngao Tây Tạng mà dám gọi tắt là chó không? Liệu em trai cô có giữ được cái mạng nhỏ của nó không? Liệu cô còn em trai không?

Giọng nói trong điện thoại rất đáng thương, không chút sức sống: “Em đang ở bệnh viện. Bác sĩ nói phải nằm viện một tuần.”

“Vết thương của mày có nặng không? Mà chó Tây Tạng ở đâu ra? Cẩn chỗ nào?”

“Bả vai bên phải, là chó ngao Tây Tạng của dân du mục. Vết cắn cũng không sâu lắm vì có người kéo ra kịp thời.”

Đường Nam Nam cực kỳ đau lòng, em trai cô cao 1m78, mà bị cắn ở vai chứng tỏ đó là một con chó vô cùng to lớn, vô cùng dũng mãnh! Mà bả vai là nơi có xương có khớp có dây chằng, có khi nào em trai cô bị tàn phế không?

“Có thật là không nghiêm trọng không?”

“Không sao thật mà, không ảnh hưởng đến động mạch. Chủ yếu là do miệng mồm của chó ngao Tây Tạng không được sạch sẽ nên vết thương bị nhiễm trùng. Hiện tại em đang dùng tay phải cầm điện thoại nói chuyện với chị nè, nếu có chuyện gì thì em đã đổi sang tay kia rồi.”

“Vậy thì tốt.” Đường Nam Nam thờ phào nhẹ nhõm: “Mày không có chuyện gì là tốt rồi, đúng lúc nên quay về nghỉ ngơi dưỡng thương, đừng lang thang đây đó nữa.”

“Ai bảo không có chuyện gì? Em đã lên kế hoạch phải du ngoạn trong năm này, bây giờ mới đi được một nửa, chị bảo em về làm gì? Chuyện này cũng giống như đi bộ tập thể dục vậy, phải làm khi còn sớm! Chẳng lẽ em phải chờ đến tuổi như chị rồi mới tiêu xài năm này?”

“Được được được!” Đường Nam Nam cắt ngang lời em trai: “Mày cứ tiếp tục tiêu xài quãng thời gian còn lại đi!” Nghe nó nói kia, cái gì mà “đến tuổi như chị” chứ? Làm như chị mày đã già sắp chết rồi vậy.

“Chị...” Giọng nói của em trai có chút xấu hổ: “Em chưa nộp viện phí.”

“A, đúng rồi, phí nằm viện.” Đường Nam Nam mơ hồ đoán được mục đích chủ yếu của cú điện thoại này rồi: “Nhà nào không biết trông chó thế? Nhất định phải tìm nhà đó tính sổ! Tiền nằm viện là bao nhiêu? Thằng lớn, không phải ở đây mày có rất nhiều bạn sao? Trước khi vết thương khỏi hẳn thì không được để nhà kia đi! Phải bắt họ trả tiền thuốc thang, cả thức ăn bổ dưỡng nữa, nhất định phải như vậy!”

“Chị!” Giọng điệu của em trai có vẻ không vui, trách: “Người Tạng không giống như bọn chị, mà em cũng là dân du mục chân chính, không phải là khách du lịch muốn thăm thú, vui chơi ở thảo nguyên. Chủ của chú chó kia rất tốt bụng, họ cho em ngủ nhờ, không lấy tiền ăn ở, trong nhà có món gì ngon đều mang hết ra mời em. Chị không phải là người nhiệt tình nên không thể nào hiểu được sự nhiệt tình thuần túy ấy. Thật ra khi ấy em thấy chú chó kia đẹp quá nên mới giờ tay định vuốt ve nó, không ngờ hành động đó khiến nó nghĩ em muốn hại nó nên mới cắn em, không thể trách gia đình đó được. Sao em có thể không biết xấu hổ đòi tiền người ta chứ?”

Nhưng mày bị chó ngao Tây Tạng cắn cũng đâu phải lỗi của chị, sao mày có thể không biết xấu hổ đòi tiền của chị chứ? Đường Nam Nam vô cùng mệt mỏi, hỏi: “ Bao nhiêu?”

“Năm ngàn bảy. Chị cho em sáu ngàn là được rồi!” Em trai nói xong cũng hơi chột dạ: “Chị, nhanh lên nhé, tuần này phải nộp rồi.”

Sau đó điện thoại liền ngừng kết nối. Đường Nam Nam ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đang cầm trên tay. Viện phí, tuần này phải nộp; tiền thuê nhà, tháng này phải giao.

Tiền bán quần áo trên mạng mỗi tháng chỉ có mấy trăm tệ, vừa đủ để cô ăn uống. Ba tháng sau, nhà xuất bản mới tổng kết sổ sách, nhuận bút của cô là hơn hai vạn, đủ để chi trả các khoản tiền. Nhưng vấn đề đó là ba tháng sau, bây giờ biết lấy tiền ở đâu đây?

Trên diễn đàn truyện, Đường Nam Nam lấy tên là ‘Đông Phương Không Thắng Cũng Không Thua’(2), cô mong mình cũng sẽ thành công như vị nhân sĩ giang hồ trong truyền thuyết, nào ngờ số phận quá khác nhau, một năm cô chỉ viết được mười mấy vạn chữ. Trước thực tế máu chảy đầm đìa này, đừng nói là sống, ngay cả tồn tại cũng là vấn đề.

(2) Đường Nam Nam lấy bút danh dựa trên nhân vật hư cấu Đông Phương Bất Bại trong tiểu thuyết của Kim Dung.

A a a a a a a!!! Đường Nam Nam buồn rầu kéo tóc, có ai khốn khổ như cô không?

Một người bạn học thời trung học của cô học hành không ra sao, thi bừa vào một trường đại học nào đó, sau đó dựa vào hào quang của cha mẹ nên

thuận lợi làm nhân viên công chức, mỗi ngày đều lên mạng xã hội khoe tiền lương.

Một người bạn học thời đại học của cô luôn rớt môn, khó khăn lắm mới lấy được bằng tốt nghiệp nhưng không kiếm được việc làm, sau đó nhanh chóng kết hôn, lên chức bà chủ gia đình rồi cũng chóng vánh sinh con. Tuy cuộc sống khá bận rộn vì phải chăm chút mọi thứ trong nhà nhưng cô ấy không cần phải lo lắng đến vấn đề cơm áo gạo tiền, chẳng những thế mà còn tiêu xài rất thoải mái.

Rồi đến cả một người bạn thời tiểu học của cô có trình độ học vấn rất thấp, mới mười chín tuổi đã kết hôn, tiền lương hàng năm của hai vợ chồng họ cộng lại còn không bằng một nửa của cô, lúc cô bạn ấy nghe tiền nhuận bút của cô khi xuất bản một quyển sách thì hết chói tai, nhưng người ta ở thành phố nhỏ mua được nhà cửa, cuộc sống gia đình trôi qua êm ả.

Đường Nam Nam vô cùng rối rắm. Cô đã cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, tự nhủ với lòng là không thể so sánh như vậy nhưng cô vẫn không thể không nghĩ ngợi. Rõ ràng những cô bạn ấy đều thua cô mà! Những lúc họp lớp, mọi người đều ngưỡng mộ cô, nói cuộc sống của cô chính là niềm ao ước của nhiều người, được làm công việc mình yêu thích mà không cần đầu đầu đá với ai, còn được xã hội tôn trọng. Không một ai nhìn ra khó khăn của cô. Phải rồi, người thành công như cô làm sao có thể rầu rĩ vì tiền sinh hoạt?

Năm ngàn bảy! Năm ngàn bảy! Năm ngàn bảy... Cô không cần gì cả, chỉ cần có năm ngàn bảy thôi! Tiền chữa trị cho em trai là cấp bách nhất! Những việc khác đành tính sau vậy. Ồ? Đợi đã! Cái váy Jorya, chẳng phải năm ngàn bảy đây sao? Mặc dù cái cô mặc chỉ là hàng nhái, nhưng đối với Đường Nam Nam thì đó chính là năm ngàn bảy! Trong đầu cô nhanh chóng hiện ra một kế hoạch.

“Được rồi. Nếu đã như vậy thì... vũ trụ nhỏ, bùng cháy thôi!” Đường Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi, ý chí sôi sục đi ra khỏi nhà.

Không phải cô cảm nó đến trung tâm thương mại trả hàng! Chỉ cần đầu không bị lừa đá thì nhân viên bán hàng sẽ không cho cô trả hàng. Cô sẽ giả vờ mua hàng trung tâm thương mại, lúc trả tiền quên lấy hóa đơn, thế là xong.

Đường Nam Nam cầm cái quần trị giá năm ngàn bảy, đập lên bóng đêm tiến thẳng đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hãnh Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ồ? Tên khốn kia bị gì thế nhỉ? Anh ta không nằm lý trên giường giống con ếch như mọi ngày mà rất cẩn thận nửa ngồi nửa nằm, còn mỉm cười ôn hòa nữa. Nhìn anh ta cứ như đang cố gắng hết sức để duy trì phong độ của con rắn nằm trong giỏ trúc mỗi khi nghe tiếng sáo trong mấy tiết mục biểu diễn của người Ấn Độ.

“Này, anh có thể bò dậy rồi à? Hồi phục nhanh thế sao?” Đường Nam Nam vừa bước vọt vào phòng bệnh đã nói to. Không được không được, nếu anh ta xuất viện thì cô biết đi đâu đòi tiền?

Lần đầu tiên Chu Hẫu không mở miệng đá kích, thậm chí còn mỉm cười chào hỏi cô. Anh ta quá nho nhã, quá lễ độ, hoàn toàn không giống với người trái đất, quá kỳ quái rồi.

Ồ? Đường Nam Nam quay đầu, lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một cô gái rất quen mắt.

“Cô là... A! Nhớ ra rồi! Cô là người trong thang máy hôm đó.”

Mỹ nữ ở trước mặt khẽ nhủ mày, nhưng cũng lịch sự gật đầu, nói: “Chào cô, tôi là Mạc Mặc.”

“Tên cô là... Sờ Sờ(1)?” Đường Nam Nam vô cùng kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra: “Thì ra tên cô là Sờ Sờ! Nếu vậy thì tôi đã hiểu lầm anh ta rồi, tôi còn tưởng ban ngày ban mặt mà anh ta(2)... Nhưng mà tên của cô cũng quá... Đó là nick name hả?” Chỉ trong thời gian ngắn, Đường Nam Nam đã hiểu rõ mọi chuyện nên giọng nói có phần hào hứng, nói liền một hơi.

(1) Mạc Mặc đồng âm với Sờ Sờ.

(2) Ở chương 2, lúc Chu Hẫu được hạ dây xuống, anh đã gọi Nam Nam là Mạc Mặc, nhưng vì đồng âm nên cô đã nghĩ anh nói “sờ sờ”, vì thế cô đã nghĩ anh muốn sờ mình.

“Rất ít người tự giới thiệu về mình như vậy.” Đường Nam Nam kết thúc màn suy luận vớ vẩn của mình, ngại ngừng giờ tay: “Nick name của tôi là ‘Đồng Phương Không Thắng Cũng Không Thua’, cái tên hơi kỳ một tẹo.”

Về mặt của Chu Hẫu thì thậm chí đến mức khiến người khác không nổi nhìn. Mạc Mặc cũng nhủ mày: “Họ Mạc trong Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, tên Mạc trong thư lâm hàn mặc(3).”

“Mô hôi roi(4)?” Đường Nam Nam không viết ngôn tình cổ đại nên nhất thời không phản ứng kịp.

(3) Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ: được trích trong bài Biệt Đổng Đại kỳ 2 của nhà thơ Cao Thích, nghĩa là Đứng buồn khi con đường phía trước không có tri kỷ.

Thư lâm hàn mặc: thư lâm: sách vở, hàn mặc: bút mực.

(4) Đường Nam Nam nghe nhầm vì phát âm của từ ‘hàn mặc’ và ‘hân mặt’ (mồ hôi rơi) giống nhau.

“Chính là mực nước ấy.” Sắc mặt của Mạc Mặc đã trở nên đen thui.

“A! Thì ra là Mạc đấy! Xin lỗi xin lỗi, tôi là Đường Nam Nam.”

“Xin chào cô Đường.” Mạc Mặc lịch sự gật đầu với Chu Hân: “Anh có bạn tới thăm, vậy để hôm khác em lại đến. Hẹn gặp lại!”

“Áy, Mạc Mặc, em đợi một chút, cô ta không phải là bạn của anh, thật đấy! Anh không biết cô ta!” Chu Hân vội vã định đứng dậy nhưng sau đó rên một tiếng rồi ngã sấp xuống giường.

Đường Nam Nam nóng nảy: “Anh dám nói anh không biết tôi? Anh nói thêm câu nữa thử xem! Anh xé rách váy của tôi rồi bây giờ lại dám nói không biết tôi?”

Mạc Mặc nhìn hai người, không nhìn ra biểu cảm gì, chỉ thấy chân mày hơi nhíu lại.

“Tôi và cô... Không quen!” Chu Hân cắn răng, cố gắng hết sức cười ôn hòa: “Cô à, chúng ta mới chỉ gặp nhau có một lần, không thể xem là quen biết nhau được. Hiện tại tôi có khách, nếu cô có chuyện gì thì có thể nói với y tá của tôi.”

Hả? Đường Nam Nam nghi hoặc nhìn bộ dáng khiêm tốn của anh, rồi lại nhìn ánh mắt đang dán vào Mạc Mặc đứng đằng sau cô của anh thì lập tức hiểu ra. Cô ném cho anh ánh mắt sắc bén, ý là: ‘Đang diễn cho cô ấy xem?’

Người hiểu rõ bạn nhất chính là kẻ thù của bạn, điều này hoàn toàn đúng khi áp dụng lên Chu Hân. Anh hiểu ánh mắt của Đường Nam Nam muốn nói gì, gật đầu, nhẹ đến mức rất khó nhận ra, rồi tiếp tục mỉm cười: “Cô ơi, nếu không có việc gì thì mời cô về.”

Về cái đầu anh! Đây là trời đang ban cơ hội tốt, chẳng lẽ không nắm bắt lấy để lần sau tiếp tục tới đây cãi nhau với anh?

Thấy Đường Nam Nam nở nụ cười nham hiểm, Chu Hân chợt cảm thấy không ổn. Sau đó, anh thấy cô Đường kia quay sang nhìn Mạc Mặc, cô ta cười tươi rói rói, nói: “Cô Mạc là bạn của anh ấy sao? Cô tuyệt đối đừng hiểu lầm, đúng là tôi với anh ta không quen biết nhau thật. Chỉ là hôm đó anh đây đứng không vững nên bất cẩn xé rách váy của tôi! Tôi có thể làm chứng anh ấy không cố ý! Tôi thấy cũng không có gì nên bỏ qua, nhưng không ngờ anh Chu lại là một người rất có trách nhiệm, cứ nhất định phải đền tiền chiếc váy cho tôi! Không thể từ chối thịnh tình của anh ấy nên tôi đành về nhà lấy hóa đơn khi mua chiếc váy, mặc dù anh ấy rất hào phóng nhưng tôi là người trung thực, phải đưa ra bằng chứng về số tiền này mới phải lẽ, đúng không?”

“Ha ha... Đàn ông bây giờ keo kiệt thành thói, nhỏ mỗi cọng lông cũng đau đến không còn chút máu, dám làm nhưng không dám nhận, miệng mồm độc địa, chanh chua, còn ý thể hiếp người, cứ nghĩ bản thân rất tốt đẹp nhưng thật ra chỉ là đồ cặn bã, muốn xấu xa bao nhiêu có xấu xa bấy nhiêu! Người giống như anh Chu đây thật sự không nhiều! Rất cảm ơn anh, anh Chu.”

Cô nở nụ cười chân thành, đưa một tờ giấy nhỏ ra: “Chiếc váy rách thì cũng rách rồi nên anh chỉ cần đưa năm ngàn bảy trăm tệ là được. Xin lỗi vì phải để anh đợi lâu!”

Chu Hân hận đến ngứa răng nhưng thấy ánh mắt như cười như không của cô đang nghiêng nghiêng nhìn Mạc Mặc thì không thể làm gì khác, đành lấy ví tiền rồi đưa cho cô năm ngàn bảy trăm tệ.

“Cô Mạc, phải để cô chứng kiến cảnh này thật ngại quá!” Đường Nam Nam liếc thấy những tờ tiền màu đỏ nằm xếp lộn xộn trong ví của Chu Hân thì đảo mắt, nói tiếp: “Anh Chu thật sự là người tốt, hôm đó tôi bị anh Chu đẩy ngã, anh Chu còn bảo tôi kiểm tra xem có bị thương ở đâu không, làm tổn mất hai ngàn!” Cô cảm hóa đơn khám bệnh huơ huơ trước mặt Chu Hân, cười nói: “Có đúng không, anh Chu?”

Chu Hân cực kỳ sáng khoái rút hết số tiền còn lại trong ví đưa cho Đường Nam Nam, dù sao tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần ôn thần này khuất khỏi mắt là được. Nếu còn không đi thì anh không bị hù chết cũng bị tức chết.

Đường Nam Nam vui như mở cờ trong bụng, bất chấp hình tượng đếm xấp tiền trong tay, tổng cộng là bảy ngàn tám trăm tệ, trừ chiếc váy là năm ngàn bảy trăm tệ, còn lại hai ngàn một trăm tệ.

“Váy là tiền chiếc váy và phí khám bệnh coi như xong, nhưng những cái khác còn chưa đủ, phải làm sao đây?” Cô nhìn Chu Hân như mèo nhìn thấy mỡ.

“Tôi không có tiền! Cô à, cô cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi đó.” Chu Hân nghiêng răng nghiêng lợi, rít từng chữ qua kẽ răng: “Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, thật sự thật sự vô... cùng... á... ngại!” Bốn chữ “vô cùng ái ngại” được nhấn mạnh, rất rõ ràng.

“Những cái khác là gì?” Mạc Mặc nghi ngờ nhìn Đường Nam Nam, “Váy và phí khám bệnh đã xong, cô này, xin hỏi còn những cái khác là gì?”

“A.” Đường Nam Nam cười tươi như hoa: “Không có gì đâu, cô Mạc. Chẳng qua là vì anh ấy nằm viện nhưng không mang tiền, thế là tôi ứng trước viện phí, tất cả là hai vạn! Việc này cũng không thể trách anh Chu được, hãy da, cô cũng biết bây giờ còn mấy ai mang nhiều tiền mặt trong người đâu. Tôi rút

từ thể của tôi nên không có bằng chứng gì, nhưng vì đó là anh Chu nên tôi mới tin tưởng cho mượn tiền, chứ nếu là người khác thì tôi không làm thế đâu! Vì anh Chu là quân tử, đã chủ động yêu cầu bồi thường vấy cho tôi nên tôi tuyệt đối tin tưởng anh ấy! Anh ấy quả là người trung thực, có đúng không? Anh Chu quả là một người tốt hiếm có khó tìm! Ha ha, vốn dĩ tôi không gấp như thế này đâu, anh Chu đang bị bệnh nên tôi định chờ một thời gian nữa, mặc dù sắp tới tôi cũng rất bận, cơ thể cũng chưa hồi phục hoàn toàn, trong nhà lại xảy ra nhiều việc, cuối tuần còn phải đi công tác... Cơ mà anh Chu cũng không cần vội đâu... Để hôm khác tôi đến cũng được! Thật đấy! Anh Chu thật sự là một người tốt!”

“Chu Hàu, có đúng thế không?” Mạc Mặc hỏi.

“À... Chuyện này... Đúng thế!”

“Sao anh không mang tiền mà không nói với em?” Mạc Mặc cau mày.

“Lúc ấy, anh... Lúc ấy, anh không biết là mình không mang tiền.” Chu Hàu miễn cưỡng nói.

“Cô Đường, cô đợi một lát, tôi xuống dưới rút tiền trả cô.” Mạc Mặc xoay người ra cửa.

“Hả? Thật sao?” Đường Nam Nam mừng rỡ. Cô vui sướng khoát tay: “Cảm ơn cô Mạc! Hai người đều là người tốt!”

“Ày, Mạc Mặc, không cần đâu! Anh có tiền!” Chu Hàu gấp gấp kêu lên. Thật sự vô cùng gấp gấp! Anh tung mình xuống giường, đau đến mức mặt nhăn như cái giẻ lau cũng không quan tâm.

“Anh mau nằm xuống!” Đường Nam Nam kéo anh lại. Vì đụng đến vết thương nên Chu Hàu đau đến mức không thờ nổi, hoàn toàn không có sức gầy gù khỏi tay cô, chỉ có thể tro mắt nhìn Mạc Mặc khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

“Cô muốn chết à?” Chu Hàu tức giận rống lên.

“Anh có bệnh à?” Đường Nam Nam cười châm chọc, nắc: “Hôm đó anh làm trò ở trung tâm thương mại để làm gì? Chẳng phải vì tán tỉnh cô ấy sao? Chị đây giúp anh!”

“Hả?” Về mặt Chu Hàu nhất thời cứng đờ: “Gi... gì đây?”

“Anh có rất nhiều tiền đúng không? Tôi đã hỏi y tá rồi, phòng chăm sóc đặc biệt anh đang nằm tốn khoảng ba ngàn tệ một ngày!”

“Đúng, tôi không thiếu tiền, việc đó liên quan gì tới cô? Có tiền cũng không phải để cho cô lừa gạt! Nên đưa thì cũng đã đưa cho cô rồi, cô còn muốn thế nào? Phí tổn hại tinh thần lên đến hai vạn, cô không nhìn thử bản thân xem có đáng cái giá này hay không à? Đã vậy còn đi lừa Mạc Mặc, cô hành nghề lừa đảo hả?”

“Anh bình tĩnh, đừng nóng, có cần tiêm vắc-xin phòng đại trùng không? Chờ anh tỉnh táo rồi tôi lại nói chuyện với anh.”

Lúc này Đường Nam Nam đang chiếm thế thượng phong, đầu óc cũng linh hoạt hơn mấy ngày qua: “Chúng ta giải quyết xong chuyện hai vạn năm ngàn bảy trăm tệ, anh còn đưa dư hai ngàn tệ, tôi bảo đảm anh sẽ nhận lại giá trị tương đương hai ngàn tệ này! Chắc chắn tôi sẽ không để anh thiệt thòi!” Đường Nam Nam cười khà khà: “Có điều Mạc Mặc sẽ nhanh chóng quay lại, tôi sẽ không bán kinh nghiệm còn quý hơn vàng của tôi khi quá thời hạn đâu.”

“Kinh nghiệm?”

“Đúng vậy, kinh nghiệm! Đừng quên tôi đang làm gì! So với anh thì tôi đây hiểu biết cách tán tỉnh con gái gấp trăm lần!”

“Cát, cô đang muốn nói đến những cách trong tiểu thuyết?”

“Tiểu thuyết thì sao? Tiểu thuyết bắt nguồn từ cuộc sống, hơn nữa còn được nâng cấp hơn cuộc sống! Nói không chừng anh đọc xong tiểu thuyết của tôi thì đầu óc sẽ được khai sáng đấy! Tóm lại là tôi am hiểu chuyện này hơn anh!”

“Về nhà viết tiểu thuyết của cô đi! Cô cứ lừa gạt độc giả kiếm tiền đi, đừng tới tìm tôi.”

“Được, chúng ta không nói đến nghề nghiệp nữa. Nếu so về kinh nghiệm thực tế, tôi cũng phong phú hơn anh!”

Chu Hàu cẩn thận đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt rồi khịt mũi coi thường.

“Anh không tin đúng không?” Đường Nam Nam vỗ vỗ giường bệnh rồi ngồi xuống, “Tôi 25, xin hỏi anh nhỏ hơn tôi mấy tuổi?”

“22... Khoan đã, sao cô biết tôi nhỏ tuổi hơn cô?”

Đường Nam Nam cười đắc ý: “Hành động ở trung tâm thương mại kia... người trưởng thành tuyệt đối không làm.”

Chu Hàu đen mặt.

“Tôi đã từng làm quen với hai mươi mấy người, cậu đã yêu mấy lần rồi?”

“Tôi... cũng không ít.” Chu Hàu lú lười, nhìn Đường Nam Nam bằng cặp mắt khác xưa, nhưng anh không biết rằng Đường Nam Nam đã thay đổi khái niệm trong câu nói của mình, làm quen chỉ là bạn bè, còn yêu đương thì... Bạn hiểu chứ?

Lời vừa ra khỏi miệng đã bị Đường Nam Nam nhạo báng. Chu Hàu cả giận, nói: “Chuyện của tôi không mượn cô xen vào. Cô nói thật đi, vì sao lại để Mạc Mạc đưa cô hai vạn tệ?”

“Tiền bạc là mối ràng buộc tốt nhất của con người! Thái độ trước đồng tiền có thể thể hiện tính cách của một người! Nếu cậu muốn theo đuổi thành công cô bé đó thì phải đột phá từ điểm này! Cậu đừng trùg tôi, tôi nói thật đấy! Tôi hỏi cậu, Mạc Mạc thay cậu trả tôi hai vạn tệ, cậu nợ cô ấy hai vạn tệ thì cậu định làm gì?”

“Lập tức trả lại cho cô ấy!” Chu Hàu nóng nảy, “Sao tôi có thể nợ tiền Mạc Mạc được!”

“Đấy, thấy chưa? Thấy ngu chưa?” Đường Nam Nam cười, nói: “Cơ hội tốt như vậy đã bị cậu bỏ qua!”

“Cơ hội?”

“Đúng! Cậu không thiếu tiền! Vấn đề là cô ấy lại không nhận tiền của cậu! Hai người không cùng nơi làm việc, không ở cùng khu nhà, cũng không cùng đường đi làm, vậy có thể có bao nhiêu thời gian ở cạnh nhau?”

“Đúng vậy đấy!” Chu Hàu vội nói to: “Hơn nửa năm nay, thời gian chúng tôi ở bên nhau rất ít, mỗi lần hẹn gặp cô ấy cũng rất khó khăn.”

“Bây giờ đã không giống trước!” Đường Nam Nam nắm tay, nói: “Cậu nợ tiền cô ấy! Cậu lại sợ không có cơ hội, không lấy được cơ gặp cô ấy ư? Tôi nói này, sau khi xuất viện, cậu hãy lập tức hẹn cô ấy, bảo rằng sẽ trả lại tiền! Việc này liên quan đến tiền bạc, sao Mạc Mạc có thể từ chối gặp cậu chứ!”

“Nhưng mà trả tiền thì cũng chỉ có thể gặp một lần, sau đó biết làm thế nào để hẹn tiếp?”

“Đồ đàn! Ai bảo cậu trả thật! Tuyệt đối không thể đưa tiền cho cô ấy!”

“Hả? Nếu vậy cô ấy sẽ cho rằng tôi là tên vô lại.”

“Cậu hãy giả vờ bị cướp! Giấy căn cước, điện thoại di động, thẻ ngân hàng, tất cả đều phải ném hết! Phải có giấy căn cước mới có thể làm lại thẻ ngân hàng! Như vậy cũng có thể kéo dài một tháng!”

Đây chính là kinh nghiệm đúc kết từ chính bản thân Đường Nam Nam, không có giấy căn cước thì không thể làm lại thẻ ngân hàng, muốn làm giấy căn cước thì phải chờ hai tháng, còn nếu muốn được cấp giấy căn cước tạm thời thì phải cần hộ khẩu tại địa phương, mà Đường Nam Nam không phải người Bắc Kinh nên không có hộ khẩu Bắc Kinh... Đó là lần khủng hoảng kinh tế khủng khiếp nhất của cô, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

Thấy Chu Hàu chăm chú lắng nghe, Đường Nam Nam đắc ý, nói tiếp: “Nhất định phải vứt hết toàn bộ! Lúc đó ngay cả cơm cậu cũng không có tiền để ăn! Cậu có thể dùng thân phận bạn bè để cô ấy mời cơm! Nhìn thấy thịt thì hai mắt phải sáng lên, gặm một khúc xương thì cũng phải ít nhất nửa tiếng trở lên. Đứng rồi, còn phải nhớ kỹ một chuyện, đó là phải ném luôn chìa khóa xe. Nếu không, với chiếc xe đắt tiền của cậu thì ai thèm xem cậu diễn kịch. À, tốt nhất là tai nạn giao thông... Cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Thôi được rồi, không phải là tai nạn giao thông mà là xe bị hư, được chưa? Xe hư thì phải đem đi bảo trì, nhưng không có giấy căn cước thì người ta sẽ không sửa, vậy là có lý do đi nhờ xe cô ấy! Càng đáng thương càng tốt! Nếu muốn Mạc Mạc cho ở nhờ thì cậu cũng hãy ném luôn chìa khóa nhà! Đây chính là kẻ cận thủy lâu thai(4) trong ba mươi sáu kế tình yêu! Còn sau đó... không cần tôi nhiều lời phải không? Ha ha ha ha ha ha...”

(4) Cận thủy lâu thai: có ưu thế về địa lý.

“Hay lắm...” Chu Hàu cũng vui vẻ ra mặt.

“Không đúng! Nhà cậu có tiền, e rằng Mạc Mạc sẽ không tin. Cậu hãy vờ như không nhớ số điện thoại nhà...”

“Cái này thì không cần.” Chu Hàu nói: “Bố tôi ở Anh, mẹ tôi ở Canada, họ ly hôn lúc tôi còn nhỏ, mấy năm nay chưa về lần nào.”

“Vậy thì không thành vấn đề! Phàm là bạn bè có tiền thì cũng đừng liên lạc, cứ để họ biến mất một tháng! Nhớ đấy!”

“Được!” Chu Hàu nắm tay.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Mạc Mạc đi vào: “Cô Đường, đã làm phiền cô rồi, cảm ơn rất nhiều.” Cô ấy cười ngọt ngào, vươn tay đưa một xấp nhân dân tệ.

“Đừng khách sáo! Đừng khách sáo!” Đường Nam Nam thành kính giơ tay nhận tiền, cười ngây ngất, nhìn chăm chú vị lãnh tụ trên tờ tiền màu đỏ cũng đang mỉm cười với cô.

“Tạm biệt! Tôi không quấy rầy nữa!” Đường Nam Nam trao cho Chu Hàu một ánh mắt khích lệ rồi bước ra cửa, hành lang truyền đến tiếng hát vang dội của cô: “Hôm nay thật may mắn! Chó sói cầu xin gà!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Chuông điện thoại vang lên, Đường Nam Nam duyên dáng cúi cái lưng mệt mỏi của mình rồi tung người xuống giường, lục tìm điện thoại trong túi.

Sau khi cô đứng dậy, chúng ta có thể thấy trên giường toàn những tờ tiền màu đỏ, nguyên nhân là vì cô đã ôm khư khư chúng khi đi ngủ. Chuyện này nghe có vẻ khiến người ta cảm thấy kinh sợ, bởi vì cách lần cô giành được chiến thắng ở bệnh viện đã hai mươi ngày, trong hai mươi ngày đó, đêm nào Đường Nam Nam cũng trải tiền trên giường ngủ.

“Bầu trời khu giải phóng thật trong xanh!” Cô vừa hát vừa nghe điện thoại: “Bầu trời khu giải phóng thật đẹp(1)!... Alo, bà ngoại ạ, vâng, cháu là Niếp Niếp ạ!”

(1) Câu hát trích trong bài ‘Bầu trời khu giải phóng’.

“Sao thế? Bà ngoại, bà đừng khóc! Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bà nghe có người nói thằng lớn bị chó cắn ạ? Không có, không có! Tuyệt đối không có! Thực tế là thằng lớn tự để cho chó cắn!”

“Ha ha ha ha, bà không tin à? Đứng đứng, cháu chỉ đùa thôi. Là cháu nói vậy, cháu nói vậy, nó không bị chó cắn, không bị cắn! Chó cũng không cần phải cắn nó! Sống trong hòa bình, xã hội hài hòa! Ha ha ha ha.”

“Hây da, bà ngoại ơi, bà đừng khóc! Dạ dạ dạ! Cháu sai rồi, cháu không có tim cũng không có phổi! Thằng lớn rất khỏe, nó không bị chó cắn, thật đấy ạ! Ngoại ơi, bà không tin cháu sao? Bà đừng khóc! Đường Niếp Niếp lúc nào cũng lừa bà à? Thật sự không có mà! Thằng lớn rất ôn, hôm qua còn nói chuyện điện thoại với cháu! Thân thể cao lớn, chỗ nào cũng khỏe!”

Cô thầm nói trong lòng rằng bây giờ vết thương cũng đã bong vảy, cùng lắm là để lại hai vết sẹo nhỏ, vì thế hoàn toàn có thể xem như mọi chỗ đều khỏe.

“Áy... đừng! Bà gửi tiền cho nó? Bà cho nó tiền gì? Cháu biết mẹ cháu có đưa tiền cho bà, hay là cháu gửi thêm về nhà... Cháu không nói gì cả, chưa nói gì cả! Cháu nói mỗi tháng mẹ cháu đều biếu bà năm mươi tệ để tiêu vặt, không nhiều đâu, bà giữ lại rồi tự mua thức ăn, thằng lớn không thiếu tiền đâu.”

“Được được được! Bà đừng khóc! Nhất định phải gửi, nhất định phải gửi! Có điều thằng lớn luôn đi đây đó, địa điểm nghỉ chân không ổn định nên bà hãy cho cháu chút thời gian, khi nào tìm ra được địa chỉ của nó thì sẽ nói với bà để bà gửi tiền cho nó được không à? Được rồi được rồi, bà đừng khóc nữa.”

“Hả? Khuyên nó về nhà... Được được được, biết rồi ạ! Cháu bảo đảm sẽ khuyên nó về nhà để nó chơi với bà! Được rồi ạ, bà ngoại nghỉ ngơi đi ạ, đưa điện thoại cho mẹ cháu một lát ạ.”

Đến khi mẹ cô nhận lấy điện thoại, Đường Nam Nam mới thở phào nhẹ nhõm. Bà ngoại đã lớn tuổi nên có hơi lẩm cẩm một chút.

“Mẹ, sao lúc nào mẹ cũng không giữ mồm giữ miệng thế, sao lại để bà biết thằng lớn bị chó cắn? Còn nữa, không phải con đã nói với mẹ là...” cô hạ giọng: “... đừng nói với bà ngoại chuyện này rồi ư? Bà ngoại thương thằng lớn nhất, bà không chịu nổi đâu.”

“Mẹ không cố ý.” Mẹ cô nói nhỏ: “Hôm nay thằng út thuận miệng hỏi thế giới bên ngoài có phải rất đẹp không, còn nói sau này lớn lên cũng muốn đi thăm thú đây đó. Mẹ nghe vậy thì dọa nó, bảo khắp nơi đều là chó ngao Tây Tạng, ngay cả đến anh nó có chút ít bản lĩnh còn bị chó cắn nữa là. Nào ngờ bà ngoại con nghe được, thế là cứ khóc đến trưa. Mẹ nói thế nào cũng không gạt được bà, cứ một mực đòi gọi cho con.”

“Cũng may là con nhanh trí nên mới lừa được bà.” Đường Nam Nam thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ này, mẹ phải một mực chắc chắn là nó không bị cắn, nếu không thì bà sẽ lo lắng đấy.”

“Ừ, mẹ biết rồi.” Mẹ cô đáp ứng, dừng một chút lại chần chừ: “Đường Niếp Niếp, có phải thằng lớn xin tiền con không?”

“Mẹ, sao mẹ biết?”

“Mẹ gọi điện thoại cho nó, hỏi nó có cần tiền không thì nó bảo không nên mẹ đoán nó xin con.” Mẹ cô cúi đầu, thở dài một tiếng.

Đường Nam Nam ho khan, không biết phải nói gì. Con cái thường lấy tiền của cha mẹ như lẽ đương nhiên, về điểm này thì thằng lớn tốt hơn nhiều so với con nhà người ta, nó biết trong nhà không có nhiều tiền nên chưa bao giờ xin tiền gia đình. Hầu như nó đều tự lực cánh sinh, chỉ khi nào quá khó khăn thì nó mới hỏi cô.

“Nó xin con bao nhiêu tiền? Niếp Niếp, mẹ không thiếu tiền, để mẹ gửi lại cho con!” Mẹ cô nói.

“Không nhiều lắm, chỉ khoảng năm sáu ngàn thôi. Con cũng nhận được tiền nhuận bút rồi, đừng nói chuyện này nữa.”

“Một mình con sống ở bên ngoài đâu có dễ dàng gì, nghe nói chi phí ở Bắc Kinh đắt đỏ lắm!”

“Không sao đâu ạ!” Đường Nam Nam sáng khoái tay: “Ở đây không phải như mọi người nghĩ đâu, tiền lương của một người lên đến mấy trăm, con kiếm tiền rất dễ dàng! Nếu may mắn thì một ngày có thể kiếm được ba ngàn, mẹ đừng lo cho con.”

“Niếp Niếp...”

“Mẹ à, không sao thật mà! Mắt của bà ngoại thế nào rồi ạ?”

Bà ngoại của Đường Nam Nam bị bệnh đục tinh thể đã hai năm, có lần khi Đường Nam Nam về nhà thì tình hình đã vô cùng nghiêm trọng, gần như đã mù một nửa. Lần trước về nhà vào dịp Tết, cô đưa bà ngoại đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bảo tốt nhất là làm phẫu thuật, chứ nếu cứ kéo dài thì có thể sẽ bị mù. Mắt không nhìn thấy thì sẽ rất khó chịu, bà cô năm nay mới bảy mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, Đường Nam Nam nghĩ ít nhất bà cũng sống thêm được mười năm nữa, cô không đành lòng để trong mười năm cuối đời này bà phải sống trong mù lòa.

Khi còn bé, ba mẹ cô bận rộn vô cùng, ba đưa nhỏ trong nhà đều do bà ngoại trông nom, vì thế hệ trước rất trọng nam khinh nữ nên bây giờ tình yêu thương của bà đều dồn hết vào cháu ngoại đích tôn. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lúc chưa có thằng lớn, cô cũng là cháu lớn nhất, vì thế hàng nghìn hàng vạn cung chiêu đều dành hết cho cô, việc bà ngoại đặt cho cô nữ danh là Đường Niếp Niếp cùng với thể trọng luôn vượt chỉ tiêu một chút từ nhỏ đến lớn cũng có thể chứng minh bà ngoại rất thương cô.

Lúc năm tuổi, bà ngoại cho cô ăn cơm, vậy thì khi hai mươi lăm tuổi, bỏ tiền ra để bà làm phẫu thuật là điều nên làm, đúng không?

“Bệnh tình phát triển nhanh hơn dự tính, mắt càng ngày càng mờ, nhưng bà con nói không muốn làm phẫu thuật.” Mẹ cô chần chừ một lát rồi mới mở miệng: “Bà nói bà cũng chỉ sống được thêm mấy năm nữa thôi, bảo mẹ để tiền đó lo cho thằng lớn.”

“Bà thật là!” Đường Nam Nam bực mình: “Thằng lớn thằng lớn, suốt ngày thằng lớn! Cứ như không có số tiền này thì thằng lớn chết đến nơi vậy. Tiền của con nên con quyết định! Mẹ, mẹ mau liên lạc với bệnh viện đi, chiều nay con sẽ gửi tiền phẫu thuật về.”

“Niếp Niếp, không phải con nói ba tháng sau mới có tiền sao? Lần trước chúng ta đã bàn bạc là ba tháng nữa mới làm phẫu thuật rồi mà.”

“Con nói ba tháng sau trưng đối dư dả chứ không nói bây giờ con không có tiền! Chẳng phải bác sĩ đã nói rồi ư? Mắt của bà cần phải được phẫu thuật càng sớm càng tốt! Đúng lúc con đang có tiền, mẹ cứ dùng hết đi, con chỉ cần giữ lại tiền sinh hoạt thôi, ba tháng sau sẽ lại có tiền. Mẹ yên tâm, nếu không có tiền thì con sẽ không gửi về đâu.”

Nên gửi bao nhiêu nhỉ? Đường Nam Nam nhìn đồng tiền mặt trên giường, thầm tính toán mình cần tiêu xài những gì trong ba tháng tới. Tiền nhà, tiền điện nước, tiền lắp đặt mạng, à, đúng rồi, còn phải dành chút tiền để mua cái váy mới! Cô quyết định cũng phải để bản thân hưởng thụ một chút, vì thế giữ lại một vạn, như vậy có thể sống thoải mái rồi! Phẫu thuật thì một vạn cũng đủ rồi.

Cô chuẩn bị tiền xong thì phấn khởi đi ra ngân hàng.

Lúc đi ngang qua công viên, cô nhìn thấy một kẻ lang thang nằm trên chiếc ghế đá, đang đắp báo ngủ. Có khoảng sáu tờ báo, phủ kín cả người đó lại. Dĩ nhiên, điều thu hút sự chú ý của cô không phải là kẻ lang thang mà là tin tức trên tờ báo: ‘Hôn lễ bảy trăm ngàn, ông chủ than đá gả con gái giá trên trời’.

Làm người không thể không có lòng hiếu kỳ. Đường Nam Nam thấy kẻ lang thang nằm ngủ mà không hề động dậy nên cô tiến tới gần, nghiêng đầu đọc theo tờ báo để đọc. Tư thế này có độ khó cao nên Đường Nam Nam mất không ít thời gian, mãi cho tới khi đọc hết bài báo mới cảm thấy hài lòng.

Tờ báo được vén lên một khe hở nhỏ, một thanh niên vô cùng bảnh bảnh, tiêu tụy ngồi dậy, trong lòng thầm mắng vì sao luôn có người nhìn mình, anh ta rất ngượng có được không? Chẳng lẽ chưa từng gặp người xui xẻo? Hơn nữa người đó còn là phụ nữ. Vì sao biết là phụ nữ? Anh ta có thể nhìn rõ đôi chân của người đó qua khe hở đó, được không?

Đôi chân ấy đứng lại bên cạnh anh ta tới mười phút! Nhìn ngang chưa thỏa mãn mà còn muốn nhìn dọc! Nhìn trước chưa thỏa mãn mà còn muốn nhìn sau! Nhìn bên trên chưa thỏa mãn mà còn muốn nhìn xuống dưới! Có loại phụ nữ nào lại không biết xấu hổ như vậy không? Cuộc sống dưới lớp báo khiến anh ta cảm thấy cả người như bị một vạn mũi tên xuyên qua, sống một ngày dài như một năm, bắp đùi co quắp, bắp chân bị chuột rút, đại não tê dại, tiểu não ngừng hoạt động... Những điều khó chịu ấy không biết phải dùng từ ngữ nào mới miêu tả hết. Trong lúc phong độ ngời ngời nhất, anh ta cũng không nghĩ mình có thể cuốn hút phụ nữ đến mức nhìn mình chăm chăm không nhúc nhích trong mười phút như bây giờ.

“Mẹ kiếp!” Anh ta đưa một tay ra khỏi tờ báo, giờ ngón tay giữa vô cùng không văn minh về phía bóng lưng của người kia, ngủ hai ngày ở công viên không phải không thu hoạch được gì, ít nhất hiện giờ anh ta giờ ngón tay này lên mà không bị đỏ mặt.

Hứ hứ! Xi! Nhìn thân hình ấy kia! Tôi thèm vào! Mà khoan đã! Đi mòn gót giày mà vẫn không tìm được, vậy nên lúc này là do anh ta ngày nhớ đêm mong, mất ăn mất ngủ, chân thành cầu nguyện nên gặp áo giáp sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Đường Nam Nam vừa ngân nga một bài hát vừa băng qua công viên để đến ngân hàng. Cô đã quá quen thuộc với con đường này nên bộ dạng rất thoải mái, tốc độ cũng rất ổn định. Đằng sau cô có người vội vã đuổi theo, khi sắp đuổi kịp ở cổng công viên thì cột đèn giao thông chuẩn bị chuyển sang màu đỏ.

Đường Nam Nam tăng tốc, trong vòng ba giây cuối đã băng qua đường. Đôi mắt của người đang sau nhìn chăm chăm vào cô, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là phải đuổi theo. Bên tai vang lên tiếng còi xe đinh tai, một bác gái mặc bộ comple màu đỏ kéo tay anh lại. Bác gái không biết ở đâu lấy ra một chiếc còi, húyt to: “Đèn đỏ! Cậu không nhìn thấy à? Đây là đâu? Cậu có hiểu cái gì là xã hội văn minh không? Văn minh là gì? Qua đường thì phải nhìn đèn, đỏ là văn minh! Nếu ai cũng đi đứng lung tung thì trong một ngày, Bắc Kinh sẽ xảy ra bao nhiêu vụ tai nạn giao thông, cậu có biết không hả? Nói cho cậu biết, nếu cậu bị xe tông, người tài xế kia có bồi thường cho cậu không? Nếu không bồi thường thì cậu không có tiền chữa trị, còn nếu bồi thường thì quá oan ức cho người tài xế đó rồi...”

Chu Hầu đau khổ chờ đèn xanh bật sáng, vùng khỏi tay bác gái kia, vội vã chạy đi như ăn cướp, nhưng khi qua đến bên kia đường thì không thấy bóng dáng của Đường Nam Nam đâu cả.

Đường Nam Nam vào ngân hàng, lấy số, điền đơn, cầm một cọc tiền xếp hàng chờ đợi. Đang là buổi trưa nên ngân hàng không quá đông người, nhưng cũng ít nhân viên nên phải mất một lúc lâu mới tới lượt cô gửi tiền.

Đáng ra cô phải làm hai mẫu đơn, một mẫu gửi đi một vạn, một mẫu bỏ vào tài khoản một vạn nhưng cô lại điền chung cả hai khoản trong cùng một mẫu nên phải làm lại đơn mới. Đường Nam Nam tránh sang bên cạnh một bước để điền đơn thì bà cụ phía sau đã nhân cơ hội chen lên, người phía sau nữa cũng chen lên thêm một bước, cứ thế cô bị đẩy ra phía sau.

Đúng vậy, cô bị chen ngang, nếu bình thường tâm trạng tốt thì cô sẽ không so đo, huống chi hôm nay tâm trạng của cô cực tốt nên càng không để ý. Vì thế, cô lại bóc số, điền vào hai tờ đơn rồi trở lại chỗ ngồi, kiên nhẫn chờ đợi.

“Chào mừng quý khách!” Cửa tự động của ngân hàng vang lên.

Đường Nam Nam không quay đầu ra nhìn nhưng trong lòng cũng nói nhái theo hệ thống: “Chào mừng quý khách!”

Đột nhiên, bàn tay đang cầm tiền của cô bị một bàn tay khác nắm lấy. Đường Nam Nam ngẩng đầu, chỉ thấy một người đang nhìn cô bằng ánh mắt dữ tợn, còn nghiêng răng nghiêng lợi nữa.

“Thì ra cô ở đây!”

“Chu... Chu Hầu?” Đường Nam Nam giật mình nhìn gương mặt tiểu tụy của người đàn ông đứng trước mặt: “Chu Hầu? Cậu là Chu Hầu đúng không? Sao cậu lại... ở đây? Ặc, khủng hoảng tài chính lợi hại thế sao?”

“Hừ!” Chu Hầu quát lên: “Rốt cuộc cũng để tôi tìm được cô!”

“Áy, đừng dừng! Tôi biết lấy thêm tiền của cậu là tôi không đúng, nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa. Chu Hầu à! Đại ca Chu à! Nhị sư huynh à! Cậu và tôi không giống nhau, vậy nên dù có khủng hoảng kinh tế cũng đừng đến tìm tôi chứ!”

“Câm miệng!”

“Thật sự tôi rất cần số tiền đó!”

“Tôi...”

“Cậu đừng ác độc như vậy mà.”

“Tôi...”

“Đừng mà!” Đường Nam Nam che mặt.

“Câm miệng!” Chu Hầu quát to một tiếng: “Không phải tôi đến đòi tiền!”

“Hả? Không đòi tiền?” Hai mắt Đường Nam Nam phát sáng.

Chu Hầu hít sâu một hơi mới có thể nói ra mục đích: “Tôi đến đây để hỏi cô có phải cô lấy số tay của tôi không? Mau trả lại cho tôi!”

“Số tay gì?”

“Bìa màu đỏ! Tôi đã dùng nó ở bệnh viện!”

Thật sự là không đòi tiền! Đường Nam Nam vỗ ngực để ổn định lại hơi thở, làm cô sợ muốn chết! Thấy Chu Hàu tức giận nhìn cô chăm chăm, Đường Nam Nam nhanh chóng vận hành não bộ. Sổ tay? Bìa màu đỏ? Trong trí nhớ của cô hình như có thứ đó! Khi Chu Hàu còn nằm viện, cô ngày ngày tới đòi tiền có thấy một cuốn sổ tay đặt ở trên bàn, nhưng cô không động vào cái đó! Vì thế, cô đứng lý hợp tình quát to: “Tên vô lại, cậu không tin phẩm chất đạo đức của tôi thì cũng phải tin mục tiêu sống của tôi chứ! Nếu là máy tính thì còn đáng giá để tôi lấy, đằng này chỉ có một cuốn sổ tay thì tôi lấy để làm gì?”

“Tôi đã xem camera giám sát của bệnh viện. Túi xách của cô có dây velcro(1) đúng không? Sổ tay của tôi cũng có dây velcro, hôm đó sổ của tôi bị dính vào túi của cô.” Giọng nói của Chu Hàu nghe vừa tức giận vừa đáng thương.

(1) Dây velcro:

Ồ? Đường Nam Nam đưa tay sờ túi của mình. Cũng có thể có chuyện đó. Vì dây velcro trên túi cô bị hư nên cô đã mua dây khác, tự may lên túi. Nhưng vì đo không chính xác nên đoạn dây hơi dài, bị lòi ra một chút, không ít lần nó dính vào đồ đạc bên ngoài.

“Vậy cậu có thấy tôi đem nó đi đâu không?” Đường Nam Nam nhẩn nại hỏi. Dây velcro chỉ dư ra một đoạn rất ngắn, có thể kéo theo cuốn sổ nhưng không thể duy trì lâu, với lại khi về nhà cô cũng không thấy cuốn sổ nào cả, do đó rất có thể đã rơi ở bệnh viện.

“Không thấy, bên ngoài phòng bệnh không có camera, lúc camera bắt được hình ảnh tiếp theo của cô là ở trong thang máy, khi đó trên túi cô không còn cuốn sổ nữa.”

“Vậy là được rồi!” Đường Nam Nam thờ phào nhẹ nhõm “Nếu đã biết cuốn sổ còn ở trong bệnh viện thì cậu đến bệnh viện mà tìm. Nhưng lại có một vấn đề, căn cứ vào phân tích hợp lý của tôi thì đã qua nhiều ngày như vậy, có lẽ đồ của cậu đã bị vứt rồi. Nhưng cậu đừng lo, bệnh nhân nằm phòng VIP như cậu chắc chắn sẽ có ghi chép về đồ đạc được đem vào bệnh viện, tuy bị tôi mang tới chỗ khác ngoài ý muốn nhưng cũng xem như bệnh viện đã không hoàn thành cam kết. Yêu cầu bồi thường đi!”

Chu Hàu ủ rũ, nói: “Bệnh viện cũng đồng ý bồi thường, nhưng một cuốn sổ tay đáng giá bao nhiêu tiền chứ, họ bảo có thể đưa cho tôi năm mươi tệ.”

“Thế rốt cục có vấn đề gì?” Đường Nam Nam hỏi: “Chẳng lẽ cuốn sổ của cậu có giá năm ngàn tệ? Nhị sư huynh, chào mừng cậu gia nhập vào đội ngũ dùng đồ sứ(2) quang vinh!”

(2) Đồ sứ: nghĩa đen là đồ dễ vỡ, ý nói đồ đắt tiền đến nỗi người khác không dám đụng vào.

“Cái tôi cần không phải là cuốn sổ mà là mấy mã số trong cuốn sổ ấy!” Chu Hàu cắn răng nói.

“Mã số gì mà quan trọng thế?” Đường Nam Nam hỏi với vẻ khó hiểu.

“Số căn cước của tôi, số điện thoại của bạn tôi, tài khoản và mật khẩu QQ, cả tất cả số tài khoản ngân hàng của tôi nữa! Còn có ID và mật khẩu Taobao, số điện thoại di động của tôi, biển số xe của tôi, địa chỉ nhà tôi, số điện thoại nhà... Thậm chí còn có số MSN của Mạc Mạc! Tất cả! Tất cả mọi thứ có liên quan đến mã số! Hiện tại đến một cái tôi cũng không biết!”

“Xin bớt đau thương, trên cơ bản là cậu đã tự giết mình!” Đường Nam Nam thở dài. “Nhưng mà chẳng lẽ cậu không nhớ được bất kỳ một mã số nào mà không cần sổ tay hả? Trước hết thử liên lạc với một người bạn của cậu đi, hỏi han một hồi là có thể lấy lại hầu hết số điện thoại! Điện thoại của cậu đâu?”

“Mất rồi!” Chu Hàu thở dài thườn thượt.

“Mất rồi?”

“Ừ, mất rồi! Vì tiền cũng mất luôn rồi! Hiện tại ngay cả nhà, tôi cũng không về được!”

Hai mắt Đường Nam Nam tỏa sáng: “Tốt quá còn gì! Không về nhà được thì hãy mau đi tìm Mạc Mạc đi! Cô ấy vừa nhìn sẽ mềm lòng, bảo đảm sẽ giữ cậu lại nhà cô ấy! Đây chính là kế sách hàng đầu trong ba mươi sáu kế tình yêu mà thiên hạ không thể không làm theo: Cận thủy lâu thai! Hơn nữa với tạo hình hiện tại của cậu...” Cô đánh giá Chu Hàu: “Rất tốt, rất giống!”

“Mạc Mạc đi công tác rồi. Tôi vừa xuất viện, hẹn cô ấy để trả lại tiền thì cô ấy bảo phải đi công tác đột xuất!” Chu Hàu ủ rũ.

“Hả? Thật là không đúng lúc.” Đường Nam Nam nói: “Nhưng nếu cô ấy đi công tác thì sao cậu lại vứt giấy căn cước với thẻ ngân hàng sớm thế? Phải đợi cô ấy quay về rồi mới sử dụng chiêu này chứ! Mà cũng phải nói đến vấn đề thực hành của cậu nữa. Ngoài miệng thì tôi nói là đem vứt hết, nhưng ý tứ chính là đem giấu kỹ! Mạc Mạc không phải là thám tử lừng danh Conan, cô ấy đâu thể điều tra ra được, đúng không? Cậu thế này được gọi là thăng nhóc phá tiền đây! Nhiều tiền như vậy... Phải chi cậu vứt cho tôi có phải tốt hơn không?”

“Không phải tôi vứt!” Chu Hàu tức giận, nói: “Tôi rất muốn nói miệng cô là miệng quạ đấy! Tôi vừa đứng trước cổng công viên, đột nhiên có một chiếc xe moto xông tới rồi giật mất túi của tôi! Toàn bộ giấy căn cước, thẻ ngân hàng đều bị mất hết! Hệt như lời cô nói! Không còn một mống! Lời tốt không xảy ra mà điều xui xẻo cứ linh nghiệm, cô chính là Tang môn thần(3)!”

(3) Tang môn thần: Thần của nhà táng. Nhà táng là nhà bằng giấy hoặc vải, được úp lên quan tài khi đưa đám.

“Ha ha... Đây là ngoài ý muốn!” Đường Nam Nam cười khan: “Chuyện như vậy ở Bắc Kinh xảy ra hàng ngày, mà không chỉ vài ba vụ. Cậu báo án đi, nếu may mắn thì có lẽ sẽ tìm về được.”

“Tôi đi báo án, cảnh sát nói tôi không phối hợp điều tra nên không chịu thụ lý!” Chu Hân hậm hực, mấy ngày qua anh chịu quá nhiều áp lực, cô bé trước mặt này cũng coi như là người quen, giải tỏa cũng thấy trong lòng thoải mái một chút.

“Sao cậu không phối hợp?”

“Anh ta bảo tôi để lại số căn cước, số điện thoại liên lạc hoặc địa chỉ nhà, nhưng tôi không nhớ!” Chu Hân lại hậm hực.

“Không phải chứ? Cậu không nhớ số căn cước của mình thì coi như trí nhớ không tốt, nhưng sao đến cả số điện thoại của mình mà cũng không nhớ thế?”

“Tôi... Tôi không nhớ đấy, cô có ý kiến gì?”

“Được rồi được rồi, tôi tha thứ cho chỉ số thông minh của cậu. Vậy tại sao lại không nhớ địa chỉ nhà?”

“Đường nào, khu nào thì tôi nhớ nhưng lại không nhớ số nhà. Tôi bảo tôi có thể dẫn mấy người cảnh sát đi xác nhận nhưng anh ta nói tôi cản trở công việc của anh ta!” Chu Hân tức giận.

“Chu Hân, cậu không bị giam ở đồn cảnh sát đã là phúc đức của cậu rồi! Cậu như thế không gọi là cản trở công việc thì phải gọi là gì? Số nhà có mấy số mấy chữ chứ? Sao cậu có thể không tìm ra địa chỉ nhà mình được nhỉ?”

“Không phải là không tìm ra, mà là không nhớ được! Lỗi tại cô có bệnh à?” Chu Hân tức giận, nói: “Tôi mắc hội chứng không thể nhớ được các con số, chỉ cần số nào hoặc chữ cái đi kèm với số có bốn số trở lên là tôi không nhớ được. Vì vậy tôi mới chép tất cả những thứ liên quan đến mã số vào sổ tay!”

Đường Nam Nam giật mình nhìn anh: “Trên thế giới này còn có loại bệnh như vậy sao?”

Chu Hân then quá hóa giận: “Hội chứng không thể nhớ được con số, trong một ngàn người thì có ba người mắc bệnh, nhưng mức độ nghiêm trọng khác nhau, cô không biết cũng là bình thường!”

Đường Nam Nam gật đầu: “Tôi hiểu rồi, cũng như Sigmund Freud(4) từng nói, tâm lý của mọi người đều sẽ thay đổi, có điều rất ít người thay đổi giống bạn hoàn toàn.”

(4) Sigmund Freud: 1856-1939, là bác sĩ thần kinh và tâm lý người Áo.

“Bớt nói nhảm đi. Cô trả sổ tay cho tôi, mau trả lại cho tôi!”

“Chu Hân, xin cậu nín bi thương, hãy tỉnh táo một chút, căn cứ vào tất cả các chứng cứ, tôi suy đoán sổ tay của cậu đã bị vứt ở bệnh viện. Cậu quán lấy tôi cũng vô dụng, chỉ bằng cậu quán lấy đi quét rác ở bệnh viện còn hơn!”

“Cô... xác định là không lấy?” Chu Hân nản lòng. Mấy ngày qua anh luôn đi tìm Đường Nam Nam chỉ vì hy vọng cô lấy sổ tay của anh. Nếu sự thật như lời cô nói thì đúng là quán cô cũng vô dụng mà thôi.

“Này, Nhị sư huynh, mấy mã số quan trọng như vậy mà cậu chỉ ghi lại trong một cuốn sổ tay ư? Trứng gà đặt trong túi xách là hết sức nguy hiểm!”

“Không phải, trong nhà còn có một cuốn sổ dự phòng, trừ sổ tay ra còn ghi trong điện thoại di động và máy tính.”

“Vậy cậu về nhà... À, phải rồi, cậu không thể về nhà. Vậy thì dùng điện thoại di động... À, điện thoại di động bị mất rồi. Cậu nói xem sao cậu có thể xui xẻo như vậy? Vậy máy tính của cậu đâu?”

“Đưa cho Tiêu Kiến Quân rồi, tôi nhờ cậu ấy giữ gìn.”

“Chính là anh chàng đẹp trai trong bệnh viện ngày hôm đó?”

“Đúng vậy!”

“Thế Tiêu Kiến Quân đâu?”

“Cô quên cái chú ý to đùng của cô rồi à? Tôi đã bảo cậu ấy trong vòng một tháng không được gọi điện thoại cho tôi! Chỉ cho phép tôi tìm cậu ấy chứ cậu ấy không được tìm tôi! Nếu không thì tôi sẽ tuyệt giao với cậu ấy! Tính đến hôm nay cũng chỉ mới bốn ngày thôi!”

“Vậy cậu tìm cậu ta đi!”

“Số điện thoại của cậu ấy... Tôi không nhớ được...” Chu Hân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha...” Đường Nam Nam cười khan: “Cậu tìm tôi cũng vô dụng, ai bảo cậu không cho tôi số điện thoại của cậu ta. Đẹp trai ghê gớm, ưa nhìn ghê gớm... Nếu cậu nói cho tôi biết sớm thì chắc chắn tôi sẽ nhớ kỹ. Hay là cậu lượn phổ nhiều vào? Hôm nay chúng ta có thể vô tình gặp gỡ thì có đến tám phần cậu với Tiêu Kiến Quân cũng có thể vô tình gặp gỡ...”

Dưới ánh mắt giết người của Chu Hân, Đường Nam Nam thức thối ngấm miệng.

“Ngay cả cuốn sổ tay mà cũng không tìm được thì cô còn có ích gì chứ?” Chu Hân hung dữ quát: “Tôi mặc kệ, tìm không được sổ tay thì trả tiền lại cho tôi! Nếu không muốn trả tiền thì cô dùng bản lĩnh của mình tìm sổ tay lại cho tôi!”

“Nhị sư huynh, cậu thể này là vô lý đó! Nhìn bộ dạng của cậu thì chắc là chui ra từ thùng rác ở bệnh viện đúng không? Cậu bảo tôi phải đi đâu tìm đây?”

Chu Hân thờ hồn hên, giật lấy tiền trên tay cô: “Vậy chúng ta đường ai nấy đi, cả hai đều thoải mái.”

“Ồ!” Đường Nam Nam nhanh tay lẹ mắt, một tay giữ tiền, một tay kéo tay anh: “Chẳng phải cậu nói cậu không lấy tiền sao?”

“Có sổ tay sẽ không lấy, cô đem sổ tay tới đây!”

“Xuống địa ngục lấy sổ tay đi! Đây là tiền anh đền bù cho tôi! Là của tôi!”

“Hừ hừ, tiền chữa trị của cô nhiều lắm cũng chỉ một ngàn ba trăm tệ, về sau tôi đã nhìn kỹ hóa đơn cô rút lại rồi! Cô còn không biết xấu hổ nói là tiền của cô?”

“Nhưng, nhưng mà...” Đường Nam Nam hơi cứng họng: “Còn có phí không thể làm việc và phí tổn hại tinh thần...”

“Vậy cô đến tòa kiện đi! Tòa phán cô tổn hại tinh thần bao nhiêu tiền thì tôi đền cho cô bấy nhiêu! Cô kiện đi!” Vừa nói vừa dùng sức rút một xấp tiền. Đường Nam Nam có chịu thụ lý vụ án này không, cho dù có thụ lý thật thì tinh thần hư vô mờ mịt kia của Đường Nam Nam cũng không tới hai vạn tệ, những điều này Chu Hân đã dự tính cả rồi.

“A a a a!” Anh la to một tiếng, bởi vì trong lúc cấp bách Đường Nam Nam đã cắn lên mu bàn tay của anh.

“Cô buông tay ra! Không phải! Cô nhả mồm ra!” Chu Hân hét to.

“Chu Hân, thương lượng một chút, mỗi người một nửa được không? Một tháng sau Tiêu Kiến Quân sẽ liên lạc với cậu, nghĩa là nhiều nhất thì một tháng nữa cậu sẽ có tiền, nên cậu cầm một nửa là đủ rồi.” Mặt Đường Nam Nam đỏ bừng.

“Tại sao? Đều là tiền của tôi mà!”

“Vậy coi như cho tôi mượn, ba tháng sau nhất định tôi sẽ trả lại cho cậu, được không?”

“Mơ đi!”

“Chu Hân, nhờ cậu đấy! Đây là tiền chữa bệnh!”

“Thật không? Xin hỏi cô bị bệnh lở mồm long móng hay cúm gia cầm?”

“Chu Hân, tôi không đùa đâu, đây thật sự là tiền để phẫu thuật.” Đường Nam Nam cắn môi, nói: “Tôi trịnh trọng thề!”

“Tôi long trọng không tin!” Chu Hân cười lạnh.

Anh dùng sức một chút, nắm chặt tiền trong tay rồi xoay người đi ra cửa ngân hàng, đằng sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Đường Nam Nam vẫn cố gắng đến giây phút cuối cùng.

“Chào mừng quý khách!” Cửa ngân hàng vì có Chu Hân đến gần nên lại vang lên tiếng nói thân thiện.

Đúng lúc ấy bảo vệ ngân hàng vừa mới đổi ca xông vào từ cửa hông, lập tức nhảy lên cao, rút gậy ra, tay nâng gậy hạ xuống...

Một gậy làm Chu Hân ngã lăn đùng!

Tiếng bước chân đuổi theo phía sau dừng lại, Đường Nam Nam tròn mắt há mồm, không nhúc nhích.

“Chào mừng quý khách! Chào mừng quý khách! Chào mừng quý khách!” Chu Hân nằm ngang cửa tự động, cánh cửa cứ liên tục chào hỏi anh.

“Cô gái, anh ta lấy của cô bao nhiêu tiền? Tôi giúp cô gọi 110!”

Đường Nam Nam nhìn bảo vệ ngân hàng bưng bưng khí thế, hồi lâu sau mới nói: “Vậy phiền anh giúp tôi gọi 120(5)...”

(5) 110: Số điện thoại của đồn cảnh sát; 120: Số điện thoại cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chu Hàu chắc chắn trong mười tám đời tổ tông nhà anh chưa có một ai chịu cú ngã đau đớn đến mức khóc trời than đất, quỷ khiếp thần sầu như anh!

Bây giờ, tiền không nằm trong tay Đường Nam Nam, cũng không thuộc về anh mà đã vào trong tài khoản bệnh viện vì dùng để đóng tiền cọc.

“Bác sĩ nói sao?” Giọng anh khàn đặc vì cái đầu đang bị sưng, và chiếc mũi cũng không tránh khỏi tai họa.

“Chỗ xương sụn ở mũi bị bầm tím, vài đốt tay bị trật khớp, não bị chấn động, cần phải chờ kết quả CT mới biết có động máu bầm hay không.” Đường Nam Nam ngồi đối diện giường bệnh, ừ ừ nhìn anh.

“Nếu có máu bầm thì tôi sẽ thế nào?” Chu Hàu có chút khản trương.

“Não trái điều khiển tiếng nói và trí nhớ nên không nghiêm trọng lắm. Cho dù có máu bầm thì sẽ hạn chế khả năng tiếp thu lời nói và khả năng ghi nhớ, không quá đáng ngại. Bác sĩ cũng nói nếu khi tỉnh lại, cậu có thể nói chuyện thì khả năng có máu bầm trong não không cao.”

Chu Hàu thờ phào nhẹ nhõm. Anh mới chỉ 22 tuổi, chưa cần có triệu chứng của người già đâu.

“Cậu sợ cái gì?” Đường Nam Nam cười nhạt: “Cho dù có ảnh hưởng đến trí nhớ của người khác thì chắc chắn cũng không ảnh hưởng đến trí nhớ của cậu được, vì cậu đã không thể đàn độn hơn được nữa!”

“Tôi nói lại cho cô rõ, tôi chỉ mắc hội chứng không thể nhớ được con số thôi, những việc khác không có vấn đề gì! Tôi có thể sử dụng thông thạo ba thứ tiếng đó!” Chu Hàu tức giận.

“Ngoài kêu ‘meo meo’ với ‘gâu gâu’ ra thì còn tiếng nào nữa?” Đường Nam Nam cười lạnh.

“Không phải!”

“À, hóa ra cậu thông thạo tiếng người.”

Chu Hàu nổi giận đùng đùng, nghiêng răng nghiêng lợi. Đường Nam Nam cười mệt mỏi. Chu Hàu không biết trong khi anh hôn mê một ngày một đêm thì cô cũng chờ đợi suốt một ngày một đêm. Giờ phút này, Đường Nam Nam cũng coi như đã trút được gánh nặng trong lòng.

“Haiz! Nhị sư huynh, hay là chúng ta nói chuyện một chút. Vì sao Mạc Mạc từ chối cậu?”

“Đừng gọi tôi là Nhị sư huynh! Cô mới là Nhị sư huynh! Cô mập hơn tôi nhiều!”

“Tôi giống, cậu càng giống! Huống chi cậu còn mang họ Chu(1), cậu không phải là Nhị sư huynh thì ai mới phải!”

(1) Nhị sư huynh: ý đang chỉ đến nhân vật Trư Bát Giới trong Tây Du Ký, họ Chu đồng âm với Trư

“Tránh sang một bên!”

“Nói đi, nói đi mà. Bây giờ nói chuyện nhiều cũng có ích cho hoạt động não bộ của cậu, giúp cậu mau chóng hồi phục hơn. Đây là lời căn dặn của bác sĩ!” Thấy Chu Hàu bắt đầu lung lay, cô nói thêm một câu: “Dù sao cũng đang rảnh, chi bằng cậu tâm sự chuyện không vui của mình để tôi có thể vui vẻ một chút!”

“Lăn đi!” Chu Hàu tức giận hét lên.

Đường Nam Nam cười to, lưng cô mỏi như đang công tăng đá, xoay người đi ra cửa. Không phải là cô tức giận, chỉ là vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, nếu Nhị sư huynh không có vấn đề gì thì cô về nhà nghỉ ngơi thôi.

“Đợi đã. Này, quay lại đây!” Chu Hàu đột nhiên lên tiếng.

“Cậu bảo tôi lăn thì tôi lăn. Cậu bảo tôi quay lại thì xin lỗi, tôi lăn xa rồi!” Đường Nam Nam vừa cười vừa đi ra cửa, không thể ý đến anh nữa.

“Ồ, này... Đợi đã! Cô... có thể cho tôi ăn gì trước khi đi không?” Mặt Chu Hàu đã đỏ tới tận mang tai.

“Hả?” Đường Nam Nam khó hiểu, nhìn anh.

“Tôi đói bụng!” Chu Hàu đỏ mặt, nói to: “Tôi sắp chết đói rồi!”

Mấy ngày trước không được ăn bữa nào đàng hoàng, sau đó lại hôn mê một ngày một đêm, thật sự không có một hạt cơm nào vào bụng, vì thế đói bụng

đâu phải chuyện kỳ lạ, đúng không? Lúc này, Chu Hàu đã hiểu thế nào là dĩ thực vi thiên(2), anh đâu muốn bị cô mập này chế giễu, nhưng với tình trạng hiện nay, nếu để cô đi thật thì sẽ không có ai lo cái ăn cho anh cả!

(2) Dĩ thực vi thiên: Dân lấy ăn làm Trời, có nghĩa ăn uống là nhu cầu hàng đầu.

“Chưa tới giờ cơm nên căn tin của bệnh viện chưa mở cửa, tôi ra ngoài mua thức ăn cho cậu.” Đường Nam Nam vỗ vai anh: “Đợi một lát nhé.”

“Không chờ thì tôi còn có thể làm gì?” Chu Hàu hơi mất tự nhiên tránh tay cô, đột nhiên bị cô vỗ hai cái lại khiến anh cảm thấy yên tâm.

“No quá.” Chu Hàu đặt cái chén nhựa xuống làm vang lên một tiếng “cách”.

Tổng cộng anh ăn hai chén cháo, sáu cái bánh bao, một cái bánh mì kẹp thịt, hai cái bánh quẩy! Vì Đường Nam Nam không nghĩ anh ăn nhiều thế nên lúc này phải chạy xuống mua bữa sáng thêm một lần nữa.

“Không no mới lạ. Thứ có thể ăn cậu đều ăn sạch rồi, nếu còn ăn nữa thì chỉ có nước gặm chén thôi.” Đường Nam Nam cảm thán: “Cậu mà còn muốn ăn nữa thì tính mạng của tôi sẽ gặp nguy hiểm.”

Chu Hàu nghe vậy thì hơi ngượng, bình thường anh không ăn nhiều như vậy, nhưng vì hôn mê trong khoảng thời gian không hề ngắn, lúc tỉnh lại chỉ thấy đói cồn cào.

“Được rồi, tôi sẽ đặt bữa trưa và bữa tối của bệnh viện cho cậu. Tôi còn phải viết truyện nữa, có thể lần được chưa?” Đường Nam Nam một hồi phát tay một cái, dưới mắt cô còn hiện rõ hai quầng thâm đen xì.

“Ừ, đi đi.” Vì đã ăn no nên cả người cũng thoải mái hơn, giọng nói của Chu Hàu nhỏ nhẹ hơn trước rất nhiều: “À này... Ngày mai cô lại đến đây chứ?”

“Đến. Bữa sáng ngày mai có cần gấp đôi hôm nay không?”

“Cất, trừ khi cô ăn cùng tôi!” Chu Hàu bĩu môi khinh thường, không hiểu vì sao mặc dù đang phải nằm viện nhưng tâm trạng của anh không tệ chút nào.

Thời gian cứ thế trôi qua. Những ngày Chu Hàu nằm viện, mỗi ngày Đường Nam Nam đều đến thăm. Họ vẫn cãi nhau không ngừng, nhưng lần này còn có thêm thức ăn, vậy nên họ vừa ăn vừa cãi nhau, cảm thấy thỏa mãn hơn lần nằm viện trước rất nhiều.

Thương thế của Chu Hàu không nặng lắm, sau khi có kết quả kiểm tra thì ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày là có thể xuất viện. Não không có máu bầm nên không lo sẽ để lại di chứng.

Hoàn tất thủ tục xuất viện, ra đến cửa bệnh viện, Chu Hàu không biết phải đi đâu, anh lại sắp rơi vào tình cảnh lưu lạc đầu đường xó chợ một lần nữa. Anh rất muốn nhờ Đường Nam Nam chở chấp mình nhưng ngại mở miệng, sau đó lại tự mắng bản thân việc gì phải ngại. Rõ ràng là cô nợ tiền của anh mà!

Đường Nam Nam nhìn vẻ mặt rối rắm của anh, cười khà khà: “Chu Hàu, tối nay ở nhà tôi đi, tôi đã dọn xong chuồng heo rồi.”

“Hừ!” Chu Hàu tức giận, quay người định đi.

“Áy, áy...” Đường Nam Nam kéo anh lại, nói: “Đúng là tôi lấy một ít tiền của cậu, bắt người tay ngắn(3), tháng này tôi sẽ trả chấp cậu.”

(3) Câu gốc là Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: có nghĩa khi đã hưởng lợi của người ta thì phải nhỏ nhẹ, đối xử tốt với họ.

“Một ít? Tiền chữa trị là một ngàn ba trăm tệ, cô lấy của tôi hai vạn mà bảo một ít?” Chu Hàu quát: “Hừ! Nếu quả thật bắt người tay ngắn thì cô đã sớm liệt nửa người rồi!”

“Ha ha... Nhị sư huynh nói đúng! Nhị sư huynh nói đúng lắm!” Đường Nam Nam vứt bỏ hết khí tiết, cúi đầu khom lưng, cười làm lành không ngớt.

Anh tròn mắt nhìn cô rồi thẳng lưng đi về nhà Đường Nam Nam như lẽ đương nhiên.

“Trời! Nhà cô quả thật rất giống chuồng heo!” Chu Hàu cảm thán, nhảy qua một đồng hồ sách vứt bừa bãi trên sàn, chạy thẳng đến trước cửa phòng ngủ. Anh tò mò quan sát xung quanh, chưa từng thấy cái nhà nào nhỏ như thế này!

“Trước khi cậu đến thì giống, bây giờ cậu đến lại càng giống.” Đường Nam Nam cười tủm tỉm đầu võ mồm với anh. Dọn đồng hồ sách trên sàn qua một bên, kéo sofa ra, sau đó chiếc sofa biến thành một cái giường nhỏ.

Thấy cô trải một tấm chăn và ném một chiếc gối lên sofa, Chu Hàu hoảng hốt: “Không phải cô để tôi ngủ trên sofa chứ?”

“Cái này gọi là sofa giường.” Đường Nam Nam nói: “Môn văn của cậu do thầy thể dục dạy đấy à? Phía trước là tính từ đứng trước danh từ được gọi là cụm danh từ, nên bây giờ nó là một cái giường!” (Chỗ này là cấu trúc ngữ pháp tiếng Trung nhé)

“Nhưng ngắn quá!” Chu Hàu khoa tay múa chân: “Tôi cao 1m81! Chiếc ghế này của cô dài nhất cũng chỉ mới 1m8, rồi lại còn để gối nữa! Như vậy nếu

ngủ ở đây thì chân sẽ rơi xuống đất! Ít nhất cô cũng phải để tôi duỗi thẳng chứ!”

Đường Nam Nam không để ý tới người đang la ó, tiếp tục trải giường, xếp chăn.

“Này! Này!” Chu Hân vây quanh cô: “Cô nữ lòng thật ư? Lấy nhiều tiền của tôi như vậy mà để tôi ngủ chỗ này? Tôi có thể cảm hơn hai vạn đến khách sạn sang trọng mướn phòng trong một tháng đấy! Ở này... Chăn bị rách mà sao cô còn chưa vá, còn cái ga giường gì đây, vừa cũ vừa xấu! Cô để tôi nằm trên miếng lót eo là này? Quá độc ác! Ôi, đạo đãi khách! Ôi, truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa! Cô đã quên hết rồi sao? Cô phải mua giường mới! Này, này! Tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô đừng làm như không có chuyện gì. Tôi biết tiền nằm viện của tôi chỉ có mấy ngàn thôi, thêm thủ tục xuất viện nữa thì cũng còn dư hơn một vạn mà!”

“Tôi nói để cậu ngủ trên sofa giường hồi nào? Gào thét cứ như heo bị giết!” Đường Nam Nam khinh thường, liếc anh một cái: “Đây là chỗ ngủ của tôi! Cậu ngủ ở phòng ngủ!” Cô đi tới mở cửa phòng ngủ: “Chu đại thiếu gia, cậu hài lòng chưa?”

“Ồ?” Chu Hân ngây ngẩn cả người. Phòng ngủ đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên giường là chiếc chăn kẻ ca rô, nhìn là biết êm hơn cái chăn ngoài sofa rất nhiều.

“Thế nào? Tiền nào của nấy! Tôi không để cậu trả tiền oan đúng không? Tôi biết cậu là đại gia rồi! Cậu thấy rồi đó, nhà này trừ cái giường ấy ra thì chỉ có cái sofa này thôi, mà cậu chắc chắn không quen ngủ trên sofa, thế nên tôi đâu dám thất lễ!”

“Ồ thì... Hay là tôi ngủ trên sofa vậy...”

“Được rồi! Buổi tối tôi còn viết truyện, ở đây có bàn cũng tiện đặt máy tính. Nếu cậu ngủ ngoài này thì phải nằm gần tôi, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tôi. Đang làm việc mà thấy cậu ngủ tôi sẽ hăm mộ, ghen tị, hận! Điều đó ảnh hưởng nghiêm trọng đến cảm hứng của tôi. Vậy nên cậu vào phòng ngủ đi! Chiều dài của cái sofa giường này cũng thích hợp với tôi.”

“Nhưng chuyện này có hơi... Thôi được rồi, tôi sẽ ngủ ở sofa.” Chu Hân lắc đầu, anh không thể để con gái ngủ trên sofa được.

“Được rồi được rồi, chỉ một tháng thôi, chúng ta nhường nhịn nhau một chút! Cậu đừng tưởng có thể ăn không ở không, tất cả đều phải trả tiền! Tôi sẽ ghi sổ cho cậu, khi nào cậu có tiền thì phải trả hết! Tôi biết cậu là người giàu có, sẽ không quỵt nợ tôi đâu.”

“Cái gì? Cô vẫn muốn tính nợ tôi á?” Chu Hân tròn trắng mắt: “Thế hai vạn thì tính sao đây? Nằm viện hai ngày cũng không tới hai vạn đâu! Chính mắt tôi nhìn thấy bệnh viện trả tiền thừa cho cô! Hay là bây giờ chúng ta tính khoản này nhé, mau đưa số tiền còn lại cho tôi!”

“Ha ha, thế nên tôi mới tặng phòng ngủ cho cậu đó! Còn tiền... Trước hết cứ để tôi giữ, cậu không biết tính tiền mà giữ thì nguy hiểm lắm.”

“Cô mới không biết tính tiền! Tôi mắc hội chứng không thể nhớ con số! Là không thể nhớ! Không thể nhớ đấy! Cô nghe không hiểu hả? Những chuyện khác hoàn toàn không có vấn đề!”

“Được rồi được rồi. Hiểu! Hiểu mà! Cậu rất thông minh! Cậu biết tính tiền! Cậu vô cùng giỏi! Chu đại thiếu gia, nói chuyện mất nhiều sức, cậu nên nghỉ ngơi sớm một chút!”

Đường Nam Nam vất vả cười làm lành, đẩy Chu Hân đang phòng mang trợn mắt vào phòng ngủ, sau đó mở máy tính.

Thời gian này có quá nhiều việc, mấy chương truyện dự trữ đã đăng hết, để theo kịp tiến độ nên cô chỉ có thể viết vào buổi tối. Mà cô cũng đã quen làm việc vào buổi tối. Thực tế, với nghề viết lách này, ai không thức đêm mới là động vật quý hiếm, vì ban đêm ít người quấy rầy, linh cảm cũng nhiều hơn ban ngày.

Cùng với tiếng lách cách của bàn phím, Đường Nam Nam dần chú tâm vào công việc, những hỗn loạn của ban ngày, những vụn vặt của cuộc sống thường nhật đều bị cô vứt ra sau óc. Giờ phút này là thế giới do cô xây dựng, là thế giới mà cô thuộc về.

Hai giờ sáng, cuộc sống về đêm của Bắc Kinh đã kết thúc, bốn bề yên tĩnh. Chu Hân lặng lẽ mở hé cửa phòng ngủ nhìn ra phòng khách. Có lẽ vì ban ngày ăn quá nhiều, cộng thêm lạ giường nên anh không ngủ được.

Bóng tối bao trùm phòng khách, chỉ có một nguồn sáng duy nhất được phát ra từ màn hình máy tính, Đường Nam Nam đang chăm chú gõ bàn phím, gương mặt hết sức quý dị. Về mặt của cô lúc thì hung tợn, lúc thì giận dữ, khi thì mỉm cười, khi thì đau khổ. Biểu cảm liên tục thay đổi kết hợp với ánh sáng lúc tỏ lúc mờ khiến gương mặt cô trông vô cùng đáng sợ. Chẳng lẽ đây là căn bệnh chung của người viết lách, có thể hòa mình theo từng cảm xúc của nhân vật, cho rằng những tình tiết ấy đang diễn ra trước mắt?

Đúng là hồn ma lúc nửa đêm! Chu Hân sợ run cả người, lật đặt khép cửa phòng lại. Nếu cho anh cơ hội bình chọn giải Oscar thì chắc chắn anh sẽ bầu cho cô gái ngoài kia. Độc miệng nhất, biến thái nhất, tham tiền nhất và xúc phạm mắt người nhìn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ngoài phòng khách, những đầu ngón tay của Đường Nam Nam lướt như gió, từng con chữ dần hiện ra trên màn hình theo tiếng lách cách của bàn phím.

“Luồng khí bao quanh hẳn được tỏa ra từ chính hần nhỏ dần. Trong sơn cốc, vô số tiên hoa đứng dọc thành hàng dài như một dòng sông, những nàng tiên hoa bách hợp trắng và uất kim hương vàng rực tựa như hai dòng bạc, vàng.

Ở chính giữa sơn cốc, mái tóc dài của một tiên hoa tung bay. Hần nói nhỏ: “Mạc... Mạc Ny phải không? Mạc Ny! Mạc Ny đấy ư? Đúng rồi, là Mạc Ny thật rồi!”

Đường Nam Nam rất hài lòng, Mạc Ny là một cái tên hay, hay hơn Mạc Mạc nhiều. Đến bây giờ cô vẫn thấy Mạc Mạc nghe cứ như Sờ Sờ vậy! Thật là dễ gây hiểu nhầm.

“Trong lòng ta, nàng là hoa mùa xuân, là nước mùa hạ, là gió mùa thu, là tuyết mùa đông. Xin hãy cho ta được đến gần nàng...”

Ha ha, Đường Nam Nam cười ranh mãnh, gõ tiếp:

“Nữ nhân trong sơn cốc chậm rãi ngừng đầu, gương mặt nàng là một màu xanh thắm!

“Hả? Mạc Ny, nàng lại ăn đậu phụ thối đấy à? Không tốt đâu.”

Nữ nhân như muốn nói chuyện, nhưng khi há miệng chỉ tuôn ra những tiếng ợ dài và loạt sóng xung kích! Ầm ầm ầm! Một luồng khí màu xanh thắm bay lên, bao quanh những cây hoa trong sơn cốc khiến chúng gãy đứt đoạn... Nam từ hét thảm, lao đảo bay ra ngoài: “Nhất định ta sẽ quay lại!” Lần cầu hôn thứ 181 thất bại!”

“Ha ha ha...” Đường Nam Nam cười ra tiếng. Đây chính là điểm tốt của viết lách, có thể bắt nhân vật làm theo ý mình. Mặc dù chỉ là tưởng tượng nhưng rất thỏa mãn!

“Cười gì thế?”

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên giọng nói khiến Đường Nam Nam sợ thót tim, hét to một tiếng.

Chu Hẫu cũng bị cô dọa, nhảy lùi một bước: “Nửa đêm nửa hôm, cô gào như quỷ làm gì?”

“Này! Cậu ra đây hỏi nào?” Nhịp tim của Đường Nam Nam dần ổn định: “Ra đây mà không có chút tiếng động nào. Biết là nửa đêm nửa hôm mà cậu còn đột ngột xuất hiện như vậy, muốn hù chết người ta à!”

“Tôi đi vệ sinh! Vào nhà vệ sinh! Mở tủ lạnh kiểm đồ ăn! Tôi đã ở ngoài này hai mươi phút rồi đấy! Vậy là đột ngột xuất hiện hả? Thế cái gì mới là không đột ngột xuất hiện?” Chu Hẫu cá giận, nói: “Không có chút tiếng động? Cô không nghe thấy tiếng mở cửa thì thôi, không lẽ cũng không nghe tiếng giọt nước bồn cầu? Cô bị điếc à?”

“Ha ha...” Đường Nam Nam cười ngượng ngùng. Một khi cô tập trung thì cho dù núi Thái Sơn có sập ở trước mắt, cô cũng không thấy.

“Viết gì mà cười thế? Đưa tôi đọc thử xem.” Chu Hẫu sáp lại gần, anh hơi tò mò về cái nghề viết hươu viết vượn này.

“A... Khoan đã. Tôi, tôi muốn thu phí! Không thể xem không được, đây là VIP đấy!”

“VIP?” Chu Hẫu chen vào: “Thế thì tôi càng phải đọc để xem cô gạt tiền của người ta thế nào.”

“Mợ!” Chu Hẫu đọc một lát thì kêu ầm lên: “Thịt ba chỉ! Cô xâm phạm quyền riêng tư người khác! Cô xúc phạm người khác! Cô viết Mạc Mạc như thế là vì cô đồ kỵ!”

“Ha ha... Cậu nhìn nhầm rồi, đó là Mạc Ny, là Mạc Ny đó. Chỉ là trùng hợp thôi! Bộ truyện này đã được tôi viết từ ba tháng trước khi gặp cậu, nên chỉ có thể nói hành động của cậu vô tình trùng khớp với tưởng tượng của tôi. Sóng điện của loài người là một thứ vô cùng kỳ diệu. À, phải rồi, vào thế kỷ 18, ở nước Anh có một giả thiết về linh hồn...”

“Được rồi được rồi!” Chu Hẫu sợ run cả người: “Nhìn cô cũng đủ quái dị rồi, đêm hôm khuya khoắt, đừng nói chuyện ma quỷ với tôi.”

“Không nói nữa, không nói nữa. Chu thiếu gia, cậu đi ngủ đi.”

“Cô không ngủ hả?” Chu Hẫu hỏi: “Hai giờ sáng rồi đấy!”

“Tôi không thể ngủ được, phải nhanh chóng nộp bản thảo.”

“Cô ở ngoài này gõ lách cách làm tôi không ngủ được!” Chu Hẫu lớn giọng: “Phòng ngủ của cô không cách âm!”

“Ồ thì...” Đường Nam Nam chần chừ: “Vậy tôi chờ cậu ngủ rồi mới viết.”

Chu Hàu há hốc mồm, giống như muốn nói lại thôi, cuối cùng đành tức giận đóng cửa phòng: “Nhớ đó, không được phát ra âm thanh nào đấy!”

Thời gian chậm chậm trôi, trong màn đêm tĩnh lặng, tiếng động cứ như bị phóng đại lên vô số lần, dù chỉ một âm thanh nhỏ thôi cũng có thể nghe rõ mồn một. Năm phút sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhỏ như tiếng chuột chạy. Dựa vào tiếng động, Chu Hàu có thể tưởng tượng ra Đường Nam Nam đang khom người, nhẹ nhàng ghé sát vào cửa phòng ngủ để nghe động tĩnh bên trong.

Mười phút sau, bên ngoài lại vang tiếng chuột chạy.

Mười lăm phút sau lại thêm một lần nữa.

Lần này lâu hơn một chút, hai mươi phút sau, cánh cửa bị đẩy nhẹ ra, qua khe cửa, Đường Nam Nam hé mắt nhìn vào bên trong.

“Hừ!” Chu Hàu đột ngột kêu to.

“A a a a a!!!” Đường Nam Nam bị anh hù, sợ đến mức hét to.

Cách vách truyền đến tiếng gầm giận dữ đặc sệt giọng Tứ Xuyên: “Khuya rồi, ồn ào cái búa!” Sau đó là tiếng sữa của con chó nhà hàng xóm.

“Sao cậu còn chưa ngủ?” Đường Nam Nam cố gắng ổn định hơi thở, nói nhỏ.

“Thế sao cô cũng chưa ngủ?” Chu Hàu thực hiện được việc xấu, hai tay đỡ sau đầu, tâm trạng rất tốt.

“Tôi đã nói rồi mà, tôi vẫn chưa làm xong việc!”

“Ban ngày không viết được à? Buổi tối mà không ngủ sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc đấy! Sẽ bị mụn, nám, đồi mồi, vậy nên, nó sẽ dần lan ra khắp người, cuối cùng nhìn cô sẽ giống như...”

“Được rồi, được rồi...” Đường Nam Nam trừng mắt liếc anh, uể oải nói: “Cậu nghĩ tôi không mệt à? Nhưng tôi còn cách nào khác chứ? Người đang ăn cơm thì đừng nên ngắm hoa cỏ! Tôi không viết nữa, chỉ cần cuối tháng cậu cho tôi tiền là được!”

“Tôi sẽ cho!” Chu Hàu lập tức nói, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Đường Nam Nam thì cũng tự bất ngờ với chính mình, lấp bắp: “Không phải chỉ mấy trăm tệ thôi ư? Để đảm bảo chất lượng giấc ngủ của tôi, cô có thể khấu trừ tiền cô nợ tôi!”

“Stop!” Đường Nam Nam bĩu môi: “Không có đồng hào cắt bạc nào mà cũng dám mạnh miệng như vậy, một tháng sau có tiền rồi chắc cậu đòi leo lên trần của Lầu Năm Góc(1) ngồi luôn quá!”

(1) Lầu Năm Góc: Trụ sở Bộ Quốc phòng của Mỹ.

“Cô không tin tôi?” Chu Hàu hơi giận: “Chu đại thiếu gia nói cho cô mấy trăm tệ mà cô không tin?”

“Không tin!” Đường Nam Nam nói: “Nguyên tắc của Đường Nam Nam là tiền không ở trong tay mình là tiền của người khác, chỉ khi nào nằm trong tay mới là tiền của mình!”

“Một tháng sau tôi cho cô gấp bội!”

“Một tháng sau tôi tin cậu gấp bội!”

“Hừ!” Chu Hàu đẩy cửa ra.

“Hừ? Cậu làm gì thế?” Đường Nam Nam ngạc nhiên, hỏi.

“Không ngủ được! Tôi đi kiếm đồ ăn!”

“Không phải cậu vừa mới ăn sao?”

“Muốn ăn tiếp đây, cô quản à? Cùng lắm là khấu trừ nợ!” Chu Hàu bật đèn phòng khách. Ánh sáng khiến Đường Nam Nam nheo mắt, đến khi cô có thể mở mắt bình thường thì Chu Hàu đã lấy một hộp sữa lớn đi vào bếp.

Một lát sau, lò vi sóng kêu một tiếng, anh chàng đẹp trai một mét tám đi tới lấy ly sữa đã được hâm nóng rồi đưa về phía cô: “Cho cô nè!” Cứ như đang quát người ta vậy.

Đường Nam Nam vừa cười vui vẻ nhìn anh vừa nhận lấy ly sữa, có phúc thì phải hưởng, trai đẹp thì phải nhìn, còn về giọng nói... Vào nửa đêm, lúc bạn đang viết bản thảo mà có người rời giường hâm sữa cho bạn thì giọng nói ra sao không quan trọng.

“Này, Nhị sư huynh! Làm thế nào mà cậu quen được Mạc Mặc?”

“Ai cần cô quản!” Vẫn là giọng nói tệ hại.

“Vậy vì sao cô ấy từ chối cậu?”

“Không liên quan tới cô!”

“Thế sau khi xuất viện, nghe tin cô ấy đi công tác xa, tâm trạng của cậu ra sao?”

Chu Hào lườm cô muốn rách luôn con mắt, đến cả mắt cũng thấy lườm.

“Đề tôi đoán nhé...” Đường Nam Nam nhìn Chu Hào, nói chậm rãi: “Hai người hẹn gặp nhau ở công viên gần nhà tôi!”

Chu Hào đột nhiên mở to mắt, đúng là bọn họ gặp nhau ở công viên gần nhà cô!

“Hai người ngồi trên ghế. Cậu rất khản trương, Mặc Mặc cũng vậy, nhưng cả hai đều rất vui vẻ!” Đường Nam Nam nói tiếp, mắt Chu Hào càng lúc càng to.

“Vì khản trương nên cậu thấy khát, đúng lúc này thì Mặc Mặc cũng nói muốn uống nước. Cô bé ấy quả là người lương thiện...”

“Cô... cô...” Chu Hào sợ hãi nhìn cô: “Làm sao cô biết?”

“Giờ thì cậu phải tin thôi, thực tế và tiểu thuyết có rất nhiều điểm giống nhau! Vì tôi đọc nhiều nên bây giờ, bất cứ chuyện tình nào tôi cũng có thể biết hướng phát triển tiếp theo, ha ha ha ha!” Đường Nam Nam đắc ý cười lớn.

“Vậy tiếp theo thế nào?” Chu Hào vội hỏi.

“Tiếp theo?” Đường Nam Nam nhìn anh: “Mặc Mặc đi công tác, điều này là cậu nói cho tôi biết mà!”

“Không phải chuyện đấy, ý tôi là tiếp theo ấy! Cuối cùng tôi và Mặc Mặc sẽ có kết quả thế nào?”

“Cái này... Sau nhiều trắc trở thì hai người cũng đến được với nhau! Vì thế hai người... đi ăn mừng! Đúng, là ăn mừng, mà ăn mừng thì sẽ uống rượu! Vậy là hai người vào quán bar!”

“Sau đó thì sao?” Chu Hào nghe rất chăm chú.

“Trong quán bar có một chai rượu vang đỏ rất quý, giống như ông trời đặc biệt chuẩn bị cho hai người! Hai người cùng nhau tận hưởng, một lát sau, cậu cầu hôn cô ấy!” Đường Nam Nam càng nói càng trôi chảy, giọng điệu càng lúc càng chắc chắn.

Chu Hào cảm thấy cổ họng mình khô rát.

“Hai người bùng ly rượu, Mặc Mặc nhẹ nhàng chạm môi vào thành ly, cô ấy uống một cách nho nhã, còn cậu thì một hơi cạn sạch! Vì lúc ấy tim cậu đập rất nhanh, rất mạnh!” Đường Nam Nam nắm tay thành quả đám cưới để minh họa cho tưởng tượng của mình: “Tay của cậu run lẩy bẩy, không thể không uống nhanh để đặt ly xuống!”

“Cô ấy có chấp nhận không?” Chu Hào khản trương hỏi.

“Không!” Đường Nam Nam lắc đầu chắc chắn, “Bởi vì cậu không nói thành lời!”

“Hả? Tại sao?”

“Vi... thật ra ly rượu ấy là thành quả công nghệ cao nhất của thế giới, nó đã đánh thức người máy trong cậu!”

“Cơ cơ?”

“Người máy trong cậu đã thức tỉnh!” Hai mắt Đường Nam Nam như phát sáng, nói rất nhiệt tình: “Sau khi uống rượu, đôi mắt của cậu dần mờ đi, cơ thể phình to lên! Hai tay cậu càng lúc càng dài với những cái móng tay sắc nhọn! Một tiếng tru vô thức tuôn ra từ khoang miệng!” Cô cắn răng nói: “Lúc này cậu mới biết hóa ra mình là Người Thú!”

Đường Nam Nam nắm tay thành quả đám cưới, khí thế bừng bừng quay đầu thì thấy Chu Hào đang ngo ngắc nhìn cô, không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Chu Hào mới từ từ mở miệng: “Cô viết truyện huyền huyền hả?”

“Đúng rồi!” Đường Nam Nam vui mừng: “Cậu đọc tiểu thuyết của tôi rồi à?”

“Cô vẫn nên... đi ngủ đi!” Chu Hào dờ dẫm đi về phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn khẽ lão đảo.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chu Hâu chưa từng nghĩ đến việc sẽ kể chuyện của mình và Mạc Mặc cho Đường Nam Nam. Không ai muốn cuộc sống của mình trở thành đề tài tám chuyện và tư liệu sáng tác cho người khác, đặc biệt là với một Đường nam Nam có trí tưởng tượng phong phú đến mức khiến người ta phải nổi điên! Mấy ngày nay, cô liên tục tưởng tượng chuyện của anh, từ thể loại khoa học viễn tưởng sang huyền huyền rồi lại đến tiên hiệp. Chu Hâu cảm thán, chẳng lẽ mục đích xuất hiện trên đời này của Đường Nam Nam là để trêu chọc anh sao?

Cuối cùng, sau khi linh hồn về lại với cơ thể, với sự nhiều chuyện đầy nhiệt huyết của mình, Đường Nam Nam cũng đã dụi dõ thành công Chu Hâu kể chuyện của anh và Mạc Mặc.

Những lời của Đường Nam Nam hôm ở bệnh viện gãi đúng điểm ngứa của anh! Anh thực sự muốn theo đuổi được Mạc Mặc! Đây là mục tiêu nửa đời trước của anh đó, có được không? Vì thế bắt buộc phải dốc hết tâm huyết! Có tiền mà không dùng được thì xài chiêu không có tiền, lời của Đường Nam Nam quả thực đã chỉ ra cho anh một con đường mới! Mặc dù cách này khảo nghiệm độ dày của da mặt nhưng ngay cả chuyện ở trung tâm thương mại cũng đã làm rồi thì ngại gì việc còn con này. Anh không phải là kẻ nhất gan, trốn tránh không phải cá tính của anh, chỉ cần có biện pháp, anh sẽ thử.

Mười ngày trước khi thương thế khỏi hẳn, anh đã chuẩn bị chu toàn mọi việc, chỉ còn chờ ngày xuất viện mà thôi. Trong mười ngày đó, Mạc Mặc không hề đến thăm anh, chứng tỏ địa vị của anh trong lòng Mạc Mặc chưa đủ lớn, đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến anh áp dụng kế sách của Heo Mập.

Vì thế, anh bỏ giấy tờ của mình vào một cái túi, gồm cả loại giấy tờ quan trọng nhất là giấy căn cước, đi tìm Mạc Mặc. Chu Hâu đã nằm mười ngày trên giường bệnh để hoàn thiện kế sách của Đường Nam Nam. Bị mất là hợp lý nhất, nhưng phải làm mất trước mặt Mạc Mặc mới có độ tin cậy cao. Nếu bị mất vì mua đồ cho cô thì sẽ càng làm gia tăng tính đồng cảm!

Mạc Mặc, anh muốn trả tiền cho em, khi nào em rảnh?

Chu Hâu ăn mặc chỉnh chu, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Mạc Mặc.

“Chu Hâu, em cũng đang định gặp anh! Đến công công viên nhé, em sẽ tới ngay!” Chu Hâu chưa bao giờ nghe Mạc Mặc nói với giọng điệu vui mừng như vậy.

“Chu Hâu! Chúc mừng em đi! Lý tưởng của em sắp thành hiện thực rồi!” Vừa gặp nhau, Mạc Mặc đã cười tươi như hoa.

“Tuyệt quá! Chúc mừng chúc mừng!” Lý tưởng của anh cũng sắp thành hiện thực rồi! Chu Hâu nhìn nụ cười rạng rỡ của Mạc Mặc, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười lộ tám chiếc răng của cô đấy! Trời ạ! Đại mỹ nữ quả nhiên là đại mỹ nữ, cười mỉm hay cười tươi đều đẹp là như thế này sao?!

“Anh tới trả tiền cho em.” Chu Hâu căng thẳng, đột nhiên thấy cổ họng khô khốc, không tìm được phải liếm môi.

Mạc Mặc khẽ mỉm cười: “Chu Hâu, em hơi khát, anh có khát không?”

“Em khát hả? Tốt... tốt lắm! Anh đi mua nước cho em!” Chu Hâu vội vàng nói. Tới lúc này thì mọi việc đều tiến triển theo suy đoán của Đường Nam Nam, nhưng diễn biến tiếp theo lại không giống.

“Vâng!” Mạc Mặc rất vui vẻ: “Em cầm túi công văn giúp anh, anh đi đi!”

“Không cần đâu... Để anh tự cầm... Ví tiền đang cất trong đó, anh không có thói quen cất ví ở túi quần nên trên người không có đồng nào cả.”

“Vậy để em mời...” Mạc Mặc vừa nói vừa lấy tiền.

“Không! Tuyệt đối không được! Em đã cho anh mượn tiền rồi, rút hai vạn khỏi ngân hàng chắc chắn mất không ít tiền lãi. Mời em uống một chai nước cũng không bù lại nổi đâu. Vì thế em phải để anh thực hiện tâm ý của mình!” Chu Hâu tỏ thái độ rất kiên quyết, dùng tốc độ cướp bóc để rút ví tiền ra.

Mạc Mặc khẽ mỉm cười: “Cũng được. Vậy anh mời nhé, em muốn uống trà xanh, hãng nào cũng được.”

Chu Hâu tuân lệnh, lúc duỗi tay lấy túi công văn thì Mạc Mặc nói: “Em trông chừng giúp anh, chỉ mua chai nước thôi mà, không cần mang theo nó làm gì.”

“Nhưng ví tiền nằm bên trong túi công văn...”

Mạc Mặc cười: “Không phải ví tiền đang nằm trong tay anh sao? Anh vừa rút nó ra mà.”

Hả? Chu Hâu cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy cái ví đang nằm trong tay mình, thì ra lúc Mạc Mặc giành trả tiền, anh đã phản xạ có điều kiện rút ví ra! Chuyện này không nằm trong kế hoạch. Theo kế hoạch, anh phải làm mất ví tiền cùng với túi, vì nếu chỉ mất túi không mà ví tiền còn nguyên thì vẫn chưa nghèo rớt mòng toi!

“Anh phải lấy chìa khóa xe, nó ở trong túi công văn.” Thật ra chìa khóa xe đang nằm trong túi quần anh, nhưng nói dối luôn là sở trường của anh.

Mạc Mặc cười khê: “Nơi bán đồ uống chỉ cách anh năm mươi mét thôi, anh muốn lái xe đến đó à?”

“Ừ thì... ha ha... ha ha... Thói quen, ngại quá, là thói quen...”

Không còn cách nào khác, chỉ có một lựa chọn duy nhất. Chu Hân bứt rứt đi mua hai chai trà xanh, lúc quay về cũng chỉ tốn tổng cộng một phút.

“Chu Hân, anh không hỏi vì sao em lại vui đến thế à?”

“À, đúng rồi! Hôm nay có chuyện gì mà khiến em vui vậy? Mạc Mặc, khi vui trông em vô cùng xinh đẹp!”

“Cảm ơn anh.” Gương mặt Mạc Mặc ửng đỏ: “Chu Hân, em luôn ấp ủ nguyện vọng được đi dạy ở vùng sâu vùng xa. Một năm trước em đã nộp đơn, rất cuộc em cũng nhận được điện thoại đã qua xét duyệt! Em có thể đi được rồi! Em sẽ dạy tại một trường tiểu học ở Nyingchi(1)!”

(1) Nyingchi: Một huyện thuộc khu tự trị Tây Tạng của Trung Quốc.

“Hả?” Chu Hân chấn động: “Em muốn đi dạy ở vùng sâu vùng xa? Bao giờ đi?”

“Ngày mai!”

“Gấp thế hả? Em... đi sớm vậy sao?”

Mạc Mặc khẽ mỉm cười: “Thông báo được gửi cách đây một tuần, ngày mai lên đường. Vì thế mấy hôm nay em bận thu dọn đồ đạc, không đến bệnh viện thăm anh được, xin lỗi anh nhé!”

“Không sao, không sao...” Chu Hân vội vàng nói: “Anh khỏe từ lâu rồi! Không sao đâu, em đừng lo.”

Mạc Mặc cười với anh, Chu Hân cũng cười: “Nhưng em là trợ giảng ở trường đại học, sao trường lại để em đi dạy tiểu học? Giết gà đâu cần phải dùng dao mổ trâu.”

“À, nhiều người vẫn cho rằng nhiệm vụ của giáo viên chỉ là truyền tải kiến thức nên chỉ cần giảng cho học sinh hiểu bài là được. Thật ra, đối với giáo dục, tuổi càng nhỏ là giai đoạn càng quan trọng! Thói quen học tập, phương pháp học tập, thế giới quan được lĩnh hội khi còn bé sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của một người! Ở các quốc gia phát triển, giáo viên nhà trẻ phải đạt trình độ thạc sĩ nhưng giáo viên trung học lại không cần phải đạt tới trình độ đó! Em còn lo là em sẽ dạy không tốt đây! Nhưng em sẽ cố gắng hết sức!”

“Nhất định em sẽ làm rất tốt.” Chu Hân si mê nhìn đôi mắt tỏa sáng lấp lánh của Mạc Mặc, nói chân thành.

“Cảm ơn anh, Chu Hân.” Mạc Mặc khẽ mỉm cười: “Thật ra mấy ngày qua, tâm trạng của em không tốt, rất nhiều người bàn luận lời ong tiếng ve sau lưng em.”

“Tại sao?”

“Hàng năm trường em đều có một lần điều động đến vùng sâu vùng xa, rất nhiều người muốn có tên trong danh sách. Em chỉ là trợ giảng, có rất nhiều giảng viên, giáo sư cũng ghi danh! Em đã muốn đi từ năm ngoái cơ, nhưng lúc ấy thời gian công tác của em còn ngắn, không đủ điều kiện. Lần này có tên em trong danh sách, họ nói em có giao dịch mờ ám với trường khoa... Anh biết rồi đó, trường khoa là giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh của em, là một người rất tốt, không ngờ lại gặp phiền toái vì em!”

“Hả? Nhiều người tranh nhau đi dạy ở vùng sâu vùng xa? Đồng nghiệp của em có tính giác ngộ cao thật đấy!” Chu Hân cạn lời, chẳng lẽ tính giác ngộ của anh quá thấp?

Mạc Mặc khẽ thở dài một hơi: “Chủ yếu là vì nếu dạy ở vùng khó khăn sẽ được tăng chức danh, trợ giảng thành giảng viên, giảng viên thành phó giáo sư. Nói chung việc này có lợi cho hồ sơ.”

Chu Hân bừng tỉnh: “Anh đã nói rồi mà!”

“Nhưng em không phải vì chức danh!” Mạc Mặc chân thành nói.

“Anh tuyệt đối tin em!” Chu Hân vội bày tỏ thái độ: “Anh tin em lắm vậy vì lòng tốt của chính em, nhưng dù sao em cũng chỉ mới đi làm, không nên có tranh chấp với đồng nghiệp, lại còn liên lụy tới thầy của em, đâu cần phải vậy chứ. Hay là... Ha ha, chờ mấy năm nữa xem sao. Thực hiện lòng tốt không phân biệt thời gian sớm hay muộn.”

Chu Hân khâm phục chí hướng của Mạc Mặc, nhưng tình cảm là loại trò chơi đem dài lắm mộng, vẫn nên chờ đến khi địa vị của anh trong lòng Mạc Mặc vững chắc không thể phá vỡ, đến khi đó mới có thể đảm bảo, dù cô có đi đâu chăng nữa.

“Nhưng cứ ba năm sẽ thay đổi địa điểm, năm sau trường em sẽ được phân bổ đến nơi khác, vì thế em phải tranh thủ cơ hội lần này.”

“Mạc Mặc, có sao đâu. Thực hiện lòng tốt ở đâu cũng như nhau thôi, anh nghe nói ở vùng núi Quý Châu có rất nhiều trẻ em bị thất học. Mấy năm nữa

đến Quý Châu dạy cũng được mà.” Chu Hân cố gắng thuyết phục.

Mạc Mặc khẽ mỉm cười: “Em đã đọc một bài báo nói về trẻ em thất học ở Ningchi. Trong những tấm ảnh, gương mặt của các em bùng sáng, chúng vây xung quanh nhìn mẹ và tự đan thảm lông cừu, sợi tơ rất cứng nhưng cảnh tượng ấy vô cùng đẹp. Đẹp đến đau lòng! Trời xanh thăm thẳm, đôi con người cũng xanh đến mức khó tin. Bọn chúng ôm tấm thảm lông cừu trong tay, ánh mắt trong veo tựa bầu trời!” Cô nhẹ nhàng thở dài: “Em đã ngay lập tức yêu nơi ấy! Anh có thể nói em ích kỷ, nhưng em rất thích nơi đó, vì thế, có thể đến đó dạy một năm là ước mơ em hằng ấp ủ!”

“Chỉ một năm thôi hả?” Chu Hân thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá, tốt quá rồi.” Nhưng ngay sau đó lại mày ỉm mặt ề đứng lên, một năm đâu có ngắn! Nếu anh đã thu phục được cô thì đâu phải thấp thòm như bây giờ!

“Mạc Mặc, em có thể suy nghĩ kỹ hơn một chút không?” Anh đáng thương nói.

Mạc Mặc nhẹ nhàng lắc đầu: “Chu Hân, em không giống anh. Em không có đủ dũng cảm và khả năng từ bỏ công việc, vì thế chỉ có thể nắm lấy cơ hội lần này, chức vị và tiền lương của em vẫn như cũ, và em cũng có thể thực hiện ước mơ, có thể coi đây là may mắn của em.”

“Ồ... Được rồi...” Chu Hân ừ ừ, anh còn có thể làm được gì đây?

“Chu Hân, em nhớ anh một chuyện được không?”

“Tất nhiên!” Chu Hân trả lời: “Đương nhiên là được rồi! Có việc gì em cứ nói!”

“Ở nơi đó không có đủ sách tiểu học, em định mua một ít sách giáo khoa, sách tham khảo và các loại sách báo khác để làm thư viện. Anh có thể dùng hai vạn lần trước em cho mượn để mua mấy loại sách ấy rồi gửi cho em được không?” Cô nhìn Chu Hân, nói: “Em biết chuyện này rất phiền, cũng tốn rất nhiều thời gian. Nhưng bạn của em bê bộn nhiều việc, em không muốn quấy rầy các cô ấy. Chu Hân, anh là người cẩn thận, lại có thời gian, có thể giúp em không?”

“Chuyện này... Được, được chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Sau đó thì sao?” Đường Nam Nam ôm gối ngồi trên sofa, hứng thú dạt dào hóng chuyện.

“Sau đó tôi bị cướp! Sau đó nữa thì đến cục công an báo án, vì không có khẩu vị nên đi về nhà...”

“Ngừng! Biết rồi! Chuyện cậu bị cướp đã nói rồi. Ý tôi là sau khi đồng ý mua sách giúp Mạc Mặc, cậu cứ trơ mắt nhìn cô ấy đi?”

“Không, tôi lái xe đưa cô ấy về.” Chu Hân lắc đầu.

“Haizz, đầu heo! Ý của tôi là cậu không nói sẽ đi cùng cô ấy hả?”

“Đi đâu?” Chu Hân khó hiểu.

“Ningchi đấy!”

“Đi Ningchi với cô ấy?” Chu Hân sừng sốt.

“Đừng vậy! Cậu không biết nơi ấy thế nào ư? Trời cao đất rộng, phong cảnh hữu tình! Lại vắng người nữa! Cơ hội tốt đấy! Cậu không nghĩ tới việc đi cùng cô ấy à?” Đường Nam Nam nhìn anh với ánh mắt “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh.”(1)

(1) Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh: câu nói của Lỗ Tấn, nghĩa là thương người vì những đau khổ họ phải chịu, giận người vì họ hèn nhát, không dám tranh đấu.

“Hả? À há! Đúng rồi!” Chu Hân đứng bật dậy: “Đúng ha! Tại sao tôi không nghĩ tới chuyện đó?” Khi nói những lời này, anh rất ảo não, cứ vò đầu bứt tai.

“Quả là cơ hội tốt trời ban! Tốt đến mức không thể tốt hơn, thế mà bị cậu bỏ qua dễ dàng như vậy. Nhị sư huynh, cậu chắc chắn là đầu cậu chỉ không thể nhớ con số, những cái khác vẫn ổn chứ?”

“Tôi, tôi, tôi...” Chu Hân hối hận đến mức tự đánh vào đầu mình. Anh chỉ cố gắng thuyết phục Mạc Mặc đừng đi mà không hề nghĩ tới việc mình sẽ đi cùng cô. Quá thất trách! Anh đâu có việc gì ở Bắc Kinh, tại sao lại không đi với cô ấy chứ? Chẳng lẽ nào anh có vấn đề thật?

“Đừng đánh nữa! Bây giờ có đánh bao nhiêu cũng vô ích thôi.” Đường Nam Nam nhìn anh: “Tôi hỏi cậu chuyện này, cậu thật sự thích Mạc Mạc hả?”

“Rất thích!”

“Chắc không?”

“Chắc!”

Đường Nam Nam nghe vậy thì nhìn sâu vào mắt anh, cứ như cô là bậc thầy thôi miên: “Chu Hân! Phiên cậu hãy thật cẩn thận, bình tĩnh tự hỏi lòng mình, có phải cậu không thực sự muốn ở bên cô ấy, không thực sự yêu cô ấy nhưng cậu lại không biết? Hãy suy nghĩ thật kỹ, cậu-có-thấy-vui-khi-ở-cạnh-Mạc-Mạc-không?”

“Cô nhầm cái gì đấy? Nếu không thích cô ấy, tôi đã không nhảy từ lầu bốn xuống rồi. Tôi sợ độ cao đấy!”

“Cậu đeo dây cáp!” Đường Nam Nam khinh thường: “Tôi cũng sợ độ cao nè, nhưng nếu bên dưới rải đầy tiền, và tôi cũng đeo dây cáp, thì cho dù có là lầu mười, tôi cũng sẽ nhảy! Việc đó hoàn toàn không giống với việc cậu thích Mạc Mạc! Cái tôi muốn nói là... yêu kìa! ‘Hỏi thể gian tình là gì mà làm cho người đời mất ngủ!’ Đó chính là tình yêu đấy! Cậu có yêu Mạc Mạc không?” Cô dí mặt mình vào sát mặt Chu Hân, mở to mắt nhìn thẳng vào mắt anh: “Có yêu không?”

“Nhảm nhí!” Chu Hân không biết tại sao mà cảm thấy hơi chột dạ. Anh đẩy Đường Nam Nam qua một bên, nói to: “Tất nhiên là tôi yêu Mạc Mạc rồi! Nằm mơ tôi cũng mơ thấy cô ấy!”

“Mộng xuân...” Đường Nam Nam nói nhỏ.

“Gi cơ?” Chu Hân trừng mắt: “Mà tại sao cô lại hỏi tôi chuyện này?”

“À, đừng nóng, tôi không có ý gì đâu.” Đường Nam Nam cười khì khì: “Chỉ là tôi đang viết tới đoạn nam chính theo đuổi nữ chính từ trên trời xuống dưới đất nhưng nữ chính quá lạnh nhạt. Sau khi đăng lên mạng, biên tập nói truyện không thực tế và nặng nề, yêu cầu tôi chỉnh sửa. Tôi không phục nên đã mở một chuyên mục để thảo luận.”

Cô đứng dậy, cười hi hi, nói: “Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về tình yêu, và cảm thấy đó là sự bất chấp. Trái tim ở đâu thì con người sẽ ở đó! Vững chắc, một lòng một dạ, thiên trường địa cửu! Ví dụ như nếu cậu thích Mạc Mạc, cô ấy đi đâu thì cậu sẽ theo tới đó mà không nghĩ ngợi gì cả. Nhưng nhìn phản ứng của cậu... Xem ra tôi sai rồi. Cũng đúng thôi, nếu mọi việc cứ như trên sách vở thì quá đơn giản, không sống động, không kích thích. Có lẽ tôi phải chỉnh sửa truyện một chút.”

“Tình yêu có hình dạng gì đây?” Cô phiền não ôm đầu: “Chẳng lẽ như lấy dao chặt đứt dây điện sẽ có một tia lửa phóng ra?”

Cô rầu rĩ đi qua đi lại. Làm nghề này dễ dàng lắm sao? Phải có cảm hứng để tưởng tượng ra tình tiết đấy! Cô phải sử dụng tế bào não nhiều gấp mấy lần người bình thường, có khi nào sẽ lâm cảm sớm không?

Không rõ vì sao khi Đường Nam Nam không nhìn mình chăm chăm nữa, Chu Hân vô thức thở phào nhẹ nhõm, trên lưng như có một lớp mồ hôi lạnh.

“Nhị sư huynh! Dậy đi!”

Chín giờ sáng hôm sau, cửa phòng ngủ bị đập rầm rầm. Hôm qua ngủ quá muộn, lúc này không gì có thể làm Chu Hân quyến luyến bằng cái giường, anh hét lên một câu: “Tôi đang ở chế độ off!” rồi tiếp tục ngủ.

“Nhị sư huynh! Mau dậy đi! Một mình tôi không thể làm chuyện ấy được!”

“Vậy kiếm chuyện khác làm đi!” Chu Hân lật người, tiếp tục ngủ.

“Đầu heo! Tôi đang giúp cậu đấy! Là giúp cậu đấy! Tôi chuẩn bị đem thứ quý giá nhiều năm để dâng tặng cho cậu đấy! Hy sinh cá nhân vì tập thể! Nếu cậu không mau làm cùng tôi, tôi sẽ đổi ý đó!” Mở cửa, Đường Nam Nam mặc áo thun, quần thể thao, đập vào thành giường.

“Cô đem thứ quý giá nhiều năm dâng tặng cho tôi?” Chu Hân đột ngột ngồi dậy: “Không, không thể nào!” Sắc mặt anh trắng bệch, con buồn ngủ bay biến đâu mất.

“Haizzzz, thật ra tôi cũng không nhớ đâu. Hay là khấu trừ nợ nhé?” Đường Nam Nam bĩu môi: “Mà tiền cũng không mua được, quá lời cho cậu!”

“Này, không hay đâu... Không, tôi muốn nói... không cần đâu...” Chu Hân lùi ra sau: “Tiền là việc của tiền, vẫn chưa đến mức...”

“Vấn đề là hiện tại chúng ta không có tiền, mà cậu thì cần nó! Tôi không thể thấy chết không cứu.”

“Tôi nói tôi cần nó bao giờ! Tôi không cần, ít nhất là bây giờ không cần!” Chu Hân nóng nảy: “Là cô chủ động có được không? Mà ai chết? Việc cô thấy chết không cứu là sao?”

“Cậu kích động thế làm gì?” Đường Nam Nam khó hiểu nhìn anh: “Rốt cuộc cậu có muốn phát triển mối quan hệ với Mạc Mặc không?”

“Nói nhảm, tất nhiên là muốn rồi!” Chu Hân kéo chân, phủ kín người mình.

“Vậy thì trừ thứ quý giá của tôi, cậu lấy tiền đâu mà mua sách?”

“Sách, sách, sách, sách, sách, sách ư?” Chu Hân bỗng dưng nói lấp.

“Có sách của bạn tôi, và cả sách được nhà xuất bản tặng nữa.” Đường Nam Nam cười: “Sách của tôi cũng khá nhiều, nhưng cậu đừng lo ít thể loại, tôi và các tác giả khác trao đổi sách với nhau rất nhiều. Trừ những quyển ký tặng tôi, còn lại cho cậu hết.”

Đường Nam Nam mở toang cửa phòng ngủ, bên ngoài có bốn cái thùng giấy rất to, còn trên sàn vốn là giá sách đã trở nên sạch sẽ.

“Yên tâm, đều là sách mới cả đấy! Ở đây có nhiều thể loại, có những quyển có tiền cũng chưa chắc mua được.” Đường Nam Nam vỗ tay, nói: “Mặc dù không phải là sách giáo khoa như Mạc Mặc yêu cầu nhưng cũng thể hiện thái độ của cậu, ít nhất cậu cũng để tâm lời nói của cô ấy. Giống như những lúc tới hạn nộp bản thảo, mặc dù tôi không có bản thảo để nộp nhưng vẫn phải nói chuyện với biên tập một lúc. Cái này gọi là bồi dưỡng tình cảm!”

“Ồ! Ánh mắt cậu thế là sao? Chuyện này khó chấp nhận đến thế à? Này! Này!!!” Đường Nam Nam vẫy tay trước mắt anh: “Cậu giúp tôi chuyển chúng xuống lầu là được. Nặng quá, một mình tôi bê không nổi. Sau khi xong việc, tôi sẽ thuê một chiếc xe đẩy, chúng ta sẽ đem chúng tới bưu điện.”

“Ồ! Chuyển sách! Đúng rồi, chuyển sách! Được! Được chứ!” Chu Hân và Đường Nam Nam khiêng mấy thùng sách xuống lầu rồi cả hai cùng đẩy chúng tới bưu điện. Không hiểu vì sao trên suốt đường đi, lúc nói chuyện, Chu Hân cứ ho khan mãi, cũng không ngừng đầu nhìn cô.

Vài ngày sau, một trường tiểu học ở Ningchi nhận được bưu kiện rất nặng từ Bắc Kinh, gồm những quyển sách: Dị giới Sát thủ lạnh lùng, Pháp sư nhỏ ngây thơ, Đội kiểm khách, Hành trình rực rỡ của giáo úy Mạc Kim, Tình ngay lý gian, Bí ời chí tôn, Ma thú, Lịch sử tiến hóa của phần tử cận bã, Xác chết ngàn năm của hoàng đế, Ly hôn rồi tìm anh nhé.

Không thể không nói những quyển sách được gửi cho thư viện của trường tiểu học đã tạo nên một việc cực kỳ rúng động! Chỉ cần đọc tên sách thôi đã khiến Mạc Mặc trợn mắt há mồm, cảm nín hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Kiên Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

“Đưa tiền cho tôi, đưa tiền cho tôi, đưa tiền cho tôi!” Chu Hân nổi trận lôi đình.

“Cậu cần tiền để làm gì? Cần gì cứ nói với tôi là được.” Đường Nam Nam đưa tay bịt chặt túi, ánh mắt tràn đầy cảnh giác!

“Tôi lớn thế này rồi mà trong túi không có nổi một đồng! Cô phải đưa tôi chút tiền chứ!” Chu Hân cảm thấy bản thân thật đáng thương: “Ngay cả gói thuốc mà tôi cũng không mua nổi!”

“Cậu hút thuốc hả?” Đường Nam Nam khó hiểu: “Từ lúc gặp cậu tới giờ, tôi chưa từng thấy cậu hút thuốc.”

“Tôi có hút!” Chu Hân vừa tức giận vừa đau thương nói: “Bình thường không hút nhiều lắm nhưng tôi có hút! Những khi cực kỳ buồn bực thì tôi sẽ hút thuốc. Bây giờ tôi đang cực kỳ buồn bực!”

“Cậu buồn bực chuyện gì? Cả ngày ăn no rồi ngủ, đến cơm cũng không phải do cậu nấu! Cậu cũng chẳng lo lắng về tiền bạc. Cuộc sống của cậu là niềm mơ ước của bao người đó, có được không? Có gì để cậu buồn bực chứ?” Đường Nam Nam xì mũi coi thường.

“Tôi không quan tâm! Trong túi không có một đồng làm tôi không có cảm giác an toàn! Tôi buồn bực! Tôi muốn hút thuốc! Tôi vô cùng buồn bực! Nếu không hút thuốc, tôi sẽ bị trầm cảm!”

“Thế hả?” Đường Nam Nam lấy một tờ tiền, đau lòng đến mức cắn răng: “Vậy cậu đi mua một gói đi! Tiết kiệm một chút!”

“Hai tệ?” Chu Hân cực kỳ tức giận: “Cô đã từng nghe ai dùng hai tệ mua được một gói thuốc chưa? Một gói ít nhất phải mười mấy tệ! Cho dù có loại hai tệ một gói thì cũng sẽ gây ung thư phổi!”

“Đúng đấy! Hút thuốc lá sẽ bị ung thư phổi, sao cậu không bỏ thuốc chứ? Nào nào, dùng cái này sẽ giúp cậu giải tỏa buồn bực. Đây là phương pháp di dời sự chú ý cực kỳ hữu hiệu đó.”

Chu Hân nhìn Đường Nam Nam lấy thứ gì đó trong cái bình nằm trong góc ra, xé giấy gói rồi nhét vào miệng anh.

“Phì!” Chu Hàu tức giận, “Tôi không muốn ăn kẹo mút! Tôi muốn tiền tiền tiền tiền!”

“Đây, thấy chưa! Phương pháp của Đường Nam Nam đã được chứng minh!” Đường Nam Nam cười híp mắt rồi cũng lột một cây kẹo mút bỏ vào trong miệng: “Thái độ của con người với đồng tiền thể hiện thái độ của họ với người khác! Có phải trước đây cậu không cảm thấy ra tiền rất quan trọng, đúng không?”

Chu Hàu vừa cắn kẹo vừa gật đầu, quả thật anh chưa bao giờ có khao khát với tiền chứ đừng nói là khao khát mãnh liệt như bây giờ.

“Có phải từ rất lâu rồi cậu chưa ăn kẹo mút?”

“Nhảm nhí! Chẳng lẽ cô thường bắt gặp đàn ông con trai hơn hai mươi tuổi đầu còn ăn cái thứ này à?”

“Nếu có khát vọng về tiền thì cũng sẽ có khát vọng về cuộc sống! Thật ra kẹo mút rất ngon, tại sao trước đây cậu lại không thích?” Đường Nam Nam mút kẹo: “Nếu cuộc sống quá êm xuôi, cậu sẽ không có hứng thú với nó. Sao không thử cố gắng để nó trở nên thú vị hơn? Trong một tháng này, cậu hãy sống khác đi, rồi cậu sẽ có thái độ lạc quan, muốn tiền về phía trước hơn trước kia đấy.”

“Tôi bây giờ cũng rất tích cực tiến về phía trước!” Chu Hàu cắn kẹo răng rắc: “Không cần một tháng này thì nhân sinh quan của tôi cũng tốt lắm rồi, tháng này cứ để tôi quản lý chi tiêu! Tôi muốn tiền tiền tiền tiền tiền tiền!”

Đường Nam Nam đỏ mặt hơi lạnh, chẳng lẽ sức ảnh hưởng của cô lớn đến thế? Sao mới sống cùng nhau mấy ngày mà nhân sinh quan của Chu Hàu lại giống cô như vậy chứ?

“Cậu cần gì thì cứ nói với tôi! Con người của tôi rất có lòng tự trọng, tôi đã nói chứa chấp cậu một tháng thì nhất định sẽ quan tâm, chăm sóc cậu trong một tháng này! Cậu muốn uống cà phê, tôi liền cho cậu uống cà phê. Cậu muốn ăn bò bít tết, tôi liền cho cậu ăn bò bít tết, muốn xem phim liền cho cậu xem phim. Cậu nói xem, còn gì mà cậu không hài lòng? Tại sao cứ đòi tiền?” Đường Nam Nam ngồi bên giường, vẫn nắm chặt túi.

“Cô thật không biết xấu hổ! Tôi sống từng này tuổi đầu mà chưa thấy ai keo kiệt như cô!” Chu Hàu giận dữ: “Tôi muốn đến quán uống cà phê! Cô tiết kiệm như vậy nên tôi cứ tưởng cô sẽ cho tôi uống Starbucks. Kết quả thì sao? Cô đưa cho tôi một chén lớn cà phê hòa tan! Nghe không? Là chén lớn đó! Cô còn dùng chén ăn cơm để đựng cà phê nữa chứ!”

Đường Nam Nam nhỏ nhẹ: “Nhà tôi không có ly uống cà phê mà, cậu phải thông cảm chứ. Thật ra chén ăn cơm đâu có ảnh hưởng đến mùi vị của cà phê!”

“Bít tết thì mua ở siêu thị, còn dai hơn giấy của tôi nữa! Đừng nói là ăn, tôi còn chưa từng thấy miếng bít tết nào kinh khủng như vậy! Cô cắt cũng không ra đó, nhớ không?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Cuối cùng cô phải dùng kéo để cắt!”

“Cái này... Ha ha, là kéo dùng cho việc bếp núc, không bản, không bản đâu.”

“Xem phim cũng không đến rạp, ngay cả DVD in lậu cũng không có! Xem trên mạng! Mà xem trên mạng cũng không được luôn, mạng chạy chậm rì rì, cuối cùng thì cô cho tôi xem mấy phim cũ rích đã tải về trong máy tính. Cô có biết mấy bộ phim đó còn lớn tuổi hơn cô không? Cô muốn tôi làm nhà khảo cổ hả?”

“Ha ha... Thật ra đó cũng là cách cảm nhận cuộc sống ngày xưa mà. Cậu không thể phủ nhận mấy bộ phim đó rất hay, đúng không?”

“Rồi còn mấy bộ quần áo cô đưa cho tôi nữa. Cô xác định là mua mới?” Chu Hàu cảm giận: “Cô giải thích cho tôi nghe một chút, tại sao trên ngực áo của tôi lại in logo Mengniu Dairy? Tôi chỉ đi vứt rác thôi mà ai nhìn thấy tôi đều cười như được mùa!”

(1) Mengniu Dairy: Một hãng sữa.

“Ha ha, chuyện này hả? Áo thun đúng là quà tặng kèm, nhưng vải rất tốt. Tôi cam đoan với cậu điều đó!”

“Đồng chí Đường Nam Nam!” Chu Hàu hít thở sâu để giữ bình tĩnh, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Tôi biết tiền là cội rễ của cô! Mặc dù tôi không hiểu nhưng vẫn có thể chấp nhận sự thật trên đời này tồn tại loài sinh vật như cô. Nhưng trước mắt, căn phòng này có hai người sinh sống, cô có thể xem xét tới thói quen tiêu xài của tôi không? Tôi đã nói đi nói lại 180 lần rồi! Chi tiêu bao nhiêu cứ tính vào phần tôi, khấu trừ vào khoản nợ là được! Hoặc là coi như cô cho tôi mượn, sau khi liên hệ được với bạn, tôi sẽ trả lại cho cô, tính thêm lãi luôn. Bây giờ là cô đang kiếm tiền đấy, đang được lợi đấy! Thế mà cô vẫn ép tôi chịu khổ với cô! Xin hỏi cái đó ngoài biến thái ra thì phải gọi là gì mới đúng?”

“Không biến thái! Không phải biến thái đâu mà!” Đường Nam Nam cười lạnh: “Chỉ là xài tiền đúng chỗ, không nên lãng phí thôi! Có bít tết để ăn, có cà phê để uống, có phim để xem... Huống chi mấy đồ ăn thức uống ấy cuối cùng vẫn còn thừa, đúng không? Nào, qua đây ăn thêm một cây kẹo nữa. Đây là vị quýt! Hay là cậu muốn ăn vị ô mai?”

“Đồng chí Đường Nam Nam! Tôi và cô đang thảo luận vấn đề nghiêm túc, phiền cô đừng đưa kẹo mút cho tôi nữa! Tôi đã ăn sáu cây rồi! Tôi không muốn bị tiểu đường!”

“Xin hãy đối diện với hiện thực! Cô không thể dùng một cây kẹo giá năm xu để dỗ dành một người đàn ông trưởng thành! Đến bọn biến thái cũng không thêm xài chiêu này đâu!” Chu Hàu thở dài, nói: “Đường Nam Nam, tôi biết không nên lãng phí, cô cũng đang theo đuổi mục tiêu của mình. Tôi thừa nhận cô nói đúng, nhưng không có nghĩa tôi sẽ làm theo cô! Nếu không có điều kiện thì chúng ta có thể thích ứng, nhưng đã có điều kiện thì tại sao không để

cuộc sống trôi qua thoải mái một chút? Tôi phát hiện tôi không thể thích ứng với thói quen của cô được. Đường Nam Nam, xin hỏi mục đích cô kiếm tiền để làm gì?”

“Để mỗi ngày sống thật tốt!” Đường Nam Nam buột miệng.

“Đấy, thấy chưa!” Chu Hân giơ tay ra, khấn thiết nói: “Đưa tiền cho tôi! Tháng này tôi sẽ chịu trách nhiệm quản lý chi tiêu! Cô yên tâm, tôi sẽ liệu cơm gắp mắm, tiêu hết bao nhiêu, sau này tôi sẽ trả cho cô bấy nhiêu. Một tháng thôi! Chỉ một tháng này thôi! Cô hãy thử xem liệu mình có thể thích ứng cuộc sống khác được không, nhé?”

Đường Nam Nam suy nghĩ hồi lâu, vẫn lắc đầu: “Tôi không thể xài tiền của người khác. Tiền của cậu là của chỉ một mình cậu. Cậu vẫn nên chịu đựng ở với tôi một tháng đi. Thật sự không thể làm theo cậu được. Tôi đưa cậu hai mươi tệ để mua thuốc nhé?”

“Vấn đề không phải là tiền!” Thấy khuyên sao cũng không được, Chu Hân hết sức phiền não: “Vấn đề là thói quen sinh hoạt kia! Tôi không thể thích ứng với tính keo kiệt của cô được. Không có tiền thì cô keo kiệt thế nào cũng được, nhưng có tiền thì sao cứ keo kiệt thế chứ? Xài tiền của mình keo kiệt thì thôi, mắc gì xài tiền của người khác cũng phải keo kiệt? Tôi không thể sống như vậy được!” Anh tức giận, nói: “Cô như vậy là không có đẳng cấp, rất xấu hổ đó, có biết không?”

“Cậu đang trong thời kỳ mãn kinh à?” Đường Nam Nam hét: “Việc gì phải giận dữ như vậy! Tiêu chuẩn về đẳng cấp của mỗi người khác nhau, tôi tự thấy mình rất có đẳng cấp đấy! Cậu có quyền gì mà bình phẩm về tôi? Nếu cậu thấy tôi không có đẳng cấp thì chỉ cần nói cậu không quen tôi, như vậy thì cậu đâu phải xấu hổ, thế nhé! Stop!”

Cô cầm lấy túi xách, xoay người bỏ đi.

“Này! Này này... Cô muốn đi đâu?”

“Sao? Cậu muốn dùng vệ tinh định vị tôi rồi dùng tên lửa bắn chết tôi hả?” Đường Nam Nam trừng mắt với anh rồi mở cửa đi ra ngoài.

Chu Hân ảo não ngồi trên giường, cảm thấy thật khó hiểu. Tại sao lại cãi nhau với cô chứ? Anh không biết!

Đến tối Đường Nam Nam mới về. Cô nhìn Chu Hân đang chán nản lướt web, trên bàn bày một cái chén, trong chén có thứ chất lỏng sệt sệt màu trắng.

“Ai ói thế?” Đường Nam Nam nghi ngờ.

“Là cháo tôi nấu đó!” Chu Hân nổi giận.

“Buổi trưa cậu ăn cái này?” Đường Nam Nam tiến lại gần nhìn kỹ: “Nhìn sao tôi cũng thấy giống như thứ người ta nôn ra vậy.”

Chu Hân hận đến ngứa răng. Vốn định hỏi cô có ăn không, bây giờ thì không cần hỏi nữa.

“Nhị sư huynh, tôi đã suy nghĩ cẩn thận những lời cậu nói, cảm thấy cũng có lý. Cậu đã quen sống trong chuồng heo với cơm no áo ấm, để cậu phải sống cuộc đời bình thường thì quả thật là làm khó cho cậu.”

“Không phải là làm khó...” Con gái mở miệng giảng hòa trước làm Chu Hân thấy hơi ngại ngùng, giọng nói nhất thời dịu hẳn đi: “Tôi chỉ cảm thấy không cần thiết thôi. Nếu thật sự thiếu tiền thì chắc chắn tôi sẽ không phản nản gì, nhưng rõ ràng có tiền mà sống như vậy nên tôi mới...”

“Không cần giải thích đâu, cầm lấy đi!” Đường Nam Nam đưa cho anh một cái thẻ ngân hàng(1).

Chu Hân nhoen miệng cười, quả nhiên mười câu “Tôi sẽ mua cho cậu” không êm tai bằng một câu “Cầm lấy đi”.

“Tôi sẽ cân nhắc kỹ càng. Tôi nghĩ chúng ta có thể tìm được điểm cân bằng, tôi cũng không phải là kẻ cuồng mua sắm.” Anh nói chân thành.

“Ừ.” Đường Nam Nam trang trọng gật đầu: “Tôi đại diện cho tổ chức tín nhiệm cậu!”

“Trong thẻ có bao nhiêu tiền?”

“Không có tiền.”

Phụt! Chu Hân suýt bị sặc nước: “Không có tiền?”

“Không có tiền á? Cô đưa cho tôi cái thẻ để làm cảnh hả? Cô dụ con nít đấy à?” Anh giận đến mức hét to, mới phút trước giọng nói còn nhỏ nhẹ thì phút sau đã cao lên mấy quãng. Buổi trưa anh ăn cái gì bị hỏng nhỉ? Chỉ có vậy mới khiến anh hiểu lầm Đường Nam Nam thật sự đưa tiền cho anh.

“Không có tiền vì đây là thẻ tín dụng(2)!” Đường Nam Nam liếc anh một cái: “Chu đại thiếu gia, ngay cả thẻ tín dụng mà cậu cũng không nhận ra?”

Chu Hân lật mặt kia của cái thẻ thì thấy chữ VISA, đúng là thẻ tín dụng thật.

“Tôi đã nghĩ giúp cậu rồi.” Đường Nam Nam trịnh trọng nói: “Cuộc sống của cậu quá khác cuộc sống của tôi, tôi không hạn chế số tiền cậu tiêu xài nhưng vì một vạn kia tôi còn phải dùng đến nên đã làm thẻ tín dụng cho cậu. Muốn mua gì thì cậu chỉ cần quẹt thẻ, hạn trả trong tháng đầu tiên là năm

mười ngày.”

“Như vậy cũng được.” Chu Hàu nghĩ thầm: Cô ấy chu đáo quá.

(1) Thẻ ngân hàng (thẻ ghi nợ): Chức năng chính là thanh toán với số tiền có trong tài khoản của bạn, nghĩa là tài khoản ngân hàng có bao nhiêu thì được thanh toán bấy nhiêu.

(2) Thẻ tín dụng: Chức năng thanh toán nhưng không cần tiền trong tài khoản, nghĩa là “chi trước trả sau” trong hạn mức cho phép. Khi dùng thẻ để mua sắm, ngân hàng sẽ thanh toán giúp bạn, sau đó, trong 45 ngày, bạn phải trả lại số tiền đó cho ngân hàng, nếu vượt quá thời gian quy định sẽ bị tính lãi. Trong truyện, vì là tháng đầu tiên nên ngân hàng cho phép 50 ngày mới tính lãi.

Trong truyện, Đường Nam Nam nợ Chu Hàu một vạn, nhưng vì Đường Nam Nam cần dùng đến số tiền ấy nên chị không đưa tiền mặt cho Chu Hàu mà làm thẻ tín dụng cho anh. Anh muốn mua gì chỉ cần quẹt thẻ, một tháng sau, khi liên lạc được với bạn thì anh có thể tự trả tiền cho ngân hàng.

“Nhưng có một việc cậu phải chú ý.” Đường Nam Nam nói: “Lúc ký tên, cậu phải ký Đường Nam Nam.”

“Hả? Tại sao tôi phải ký tên cô?”

“Vì thẻ tín dụng này do tôi làm! Ngân hàng lưu thông tin của tôi!”

“Tên cô rõ ràng là tên con gái, người ta vừa nhìn đã biết nói dối!”

“Chưa chắc, thời nay có rất nhiều đàn ông đặt tên giống phụ nữ, phụ nữ đặt tên giống đàn ông, mà đâu phải ai cũng nhiều chuyện đi sấm soi việc đó.”

“Tôi không ký!” Chu Hàu mất tự nhiên, nói: “Tên cô còn có ý nghĩ gì nữa chứ? Rõ ràng là tên con gái. Người ta sẽ nghĩ tôi ăn com mềm(3) mất!”

(3) Ăn com mềm: nghĩa là ăn bám vào phụ nữ, hoặc tiêu cực hơn là trai bao.

“Sao cô không ghi tên của tôi chứ?” Chu Hàu nói: “Tôi là người có thân phận mà!”

“Cậu có thân phận.” Đường Nam Nam nhấn mạnh từng chữ: “Nhưng tôi không có gì để chứng minh được thân phận của cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Bầu trời khu giải phóng trong xanh quá! Đồng bào khu giải phóng hạnh phúc quá!” Chu Hàu xếp bằng ngồi trên giường vừa nhìn cái thẻ tín dụng mới tinh vừa sung sướng ngân nga mấy câu. Tiếng hát vừa ra khỏi miệng thì anh đột nhiên dừng lại, “Giờ đây? Từ bao giờ mà mình hát mấy bài cũ rích này? Chẳng lẽ muốn làm nhà khảo cổ thật hả trời?” Nhất định là do nghe Đường Nam Nam hát nhiều nên bị lậm. Nhưng việc gì phải ngừng hát? Không có bài nào phù hợp với tâm trạng của anh vào lúc này hơn bài này cả!

“Đồng bào khu giải phóng hạnh phúc quá!” Anh tiếp tục ngêu ngao. Cuối cùng cũng có tiền rồi! Cuối cùng cũng có thể dùng tiền theo ý mình rồi! Anh sẽ cho Thị ba chỉ biết thế nào là dùng tiền để phục vụ cuộc sống một cách hợp lý, biết thế nào là cuộc sống của người khác với cuộc sống của heo!

Nhưng mà... Vẫn nên sống giản dị một chút, nếu không Cô Mập lại nghĩ anh có ý chọc tức cô nữa thì khổ. Phải tính toán cẩn thận, nếu không thật sự cần thiết thì cố gắng chịu đựng một chút.

Anh đánh giá bốn phía, tìm thử có cái nào không thể sử dụng được nữa không. Trước hết phải đổi gối! Mấy nhúm bông gòn dùng để nhét đồ chơi sao có thể dùng để làm gối chứ? Anh biết một loại gối hỗ trợ vùng xương cổ khá tốt, rất thích hợp với người cả ngày ngồi trước máy tính. Loại gối này hơi đắt, có nên mua cho cô một cái không nhỉ? Quần áo từ trong ra ngoài cũng phải mua mấy bộ, anh không bao giờ muốn mặc áo có logo Mengniu Dairy, quần lót bảy màu thêm một lần nào nữa! Có mấy loại áo khoác nữ hợp với vóc người mập, có thể giúp thân hình trông thon gọn hơn, phải để cho Cô Mập chiêm ngưỡng một chút vẻ mặt thắm mỹ của Chu đại thiếu gia anh mới được! Hừm... Tien tay đổi cái sofa giường trong phòng khách luôn, cái giường gì mà chỉ dài 1m8? Có lẽ Đường Nam Nam ngủ cũng không thoải mái, hơn nữa ga giường quá cũ, cái giường như vậy sao mà nằm hay thế không biết? Giường là cái cần phải đầu tư dài hạn đó, là thứ quan trọng đó.

Chu Hàu đã biết vì sao phụ nữ đều thích mua sắm. Mặc dù chưa thật sự mua đồ nhưng chỉ nghĩ thôi đã thấy vui rồi. Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, Chu Hàu móc cái điện thoại đã bị tróc sơn mà Đường Nam Nam đưa cho anh, đúng rồi, điện thoại cũng phải đổi! Anh phải tìm hiểu giá các hãng điện thoại mới được.

Chu Hàu nhìn màn hình, là một dãy số hoàn toàn xa lạ. Tất nhiên điện thoại và các loại thẻ đã mất sạch, bây giờ ngoài số của Đường Nam Nam được lưu trong chiếc điện thoại này, những số điện thoại khác của bất cứ ai cũng đều là dãy số hoàn toàn xa lạ với một người bị mắc chứng không thể nhớ các con số như anh. Cho dù là số điện thoại nhà của anh gọi tới anh cũng không nhận ra.

Chu Hàu nghe máy: “Alo, Chu Hàu đây.”

“Anh Chu, chào anh! Tôi đến từ KK Mall, tên là Lữ Hán Dân.”

“KK? À, anh là quản lý Lữ.” Chu Hàu suy nghĩ một chút, người này chính là quản lý trung tâm thương mại – nơi anh đã thực hiện màn cầu yêu. Thiết tình, anh luôn hy vọng bạn mình đừng nghe lời như vậy, có thể liên lạc với anh sớm, ai ngờ người đầu tiên liên lạc với anh lại là quản lý trung tâm thương mại.

“Anh Chu, chúng tôi đã làm xong hậu kỳ cắt ghép hình ảnh, mấy hôm nay tôi gọi điện cho anh rất nhiều lần nhưng điện thoại của anh toàn không liên lạc được, làm chậm trễ thời gian của anh, xin lỗi ạ!”

“À, mấy hôm trước tôi bị mất điện thoại, vì không có gì để chứng minh thân phận nên rất khó làm lại số cũ, phải đối chiếu danh sách, rồi đủ loại vấn đề bảo mật mới có thể lấy lại số.”

Chu Hàu thầm nghĩ may mà Đường Nam Nam có số điện thoại của anh, chứ ngay cả số điện thoại của mình, anh cũng không biết. Nếu không lấy được số cũ, một tháng nữa không biết Tiểu Kiến Quân làm sao tìm ra anh. Những ngày này, mấy việc lật vật đều do Đường Nam Nam xử lý giúp anh hết, xét về năng lực giải quyết những chuyện vụn vặt thì quả thật Chu Hàu không bằng cô.

“Thì ra là vậy.” Quản lý Lữ khách sao nói với anh: “Chúng tôi đã chép phim vào đĩa CD, xin hỏi khi nào thì anh tiện qua lấy? Có cần chúng tôi đem tới cho anh không?”

Chu Hàu nhìn mình rồi lại quan sát căn phòng khách chưa tới bốn mươi mét vuông vô cùng bừa bộn, nói: “Đúng lúc tôi đang rảnh, để tôi tới đó lấy. Hai mươi phút nữa tôi sẽ có mặt.” Suy nghĩ một lát rồi nói thêm: “Gọi thêm một nhân viên, tôi muốn mua ít đồ.”

Anh hùng phải có rượu, đàn ông phải có tiền! Sau mấy ngày, cuối cùng Chu thiếu gia cũng đã khôi phục hình ảnh công tử vốn có của mình!

Quản lý Lữ đứng ngoài cửa chờ anh, nhưng vì chỉ tập trung tìm xem có chiếc xe thể thao hãng Audi nào không nên không nhìn thấy Chu Hàu bước xuống từ taxi.

“Quản lý Lữ!” Chu Hàu chào ông ta.

“Anh Chu? Là anh thật rồi! Sao anh không lái xe đến?”

“Hả? À, ha ha... Trời nóng quá nên hơi lười vận động.”

“Vâng, đúng vậy! Trời càng ngày càng nóng, Bắc Kinh càng ngày càng nóng! Mời vào mời vào! Tiểu Tổng, cậu mau đến phòng làm việc của tôi bật điều hòa lên đi!” Quản lý Lữ hết sức nhiệt tình: “Anh Chu, rất xin lỗi vì chuyện ngoài ý muốn lần trước! Thương thể của anh sao rồi? Lúc ấy tình cảnh hỗn loạn quá nên vẫn chưa hoàn thành nghi thức, nhưng có lẽ cô Mạc đã trở thành bạn gái của anh rồi đúng không?” Ông ta mong đợi nhìn Chu Hàu.

“Hả? À, đúng, đúng.” Sắc mặt Chu Hàu khê thay đổi.

Quản lý Lữ cười to: “Tôi đã nói mà, không ai có thể chống đỡ được thể tiến công như vậy, chắc chắn cô Mạc sẽ bị cậu làm cảm động! Anh Chu, chúc mừng anh!”

“Ha ha... Cảm ơn.”

“Mau đến phòng làm việc của tôi, chúng ta sẽ xem đoạn phim được biên tập. Anh Chu, bảo đảm khi cô Mạc xem CD, cô ấy sẽ vô cùng cảm động! Nó sẽ giúp hai người nhớ mãi kỷ niệm này!”

“Nhớ mãi... Tốt, rất tốt!”

Quản lý Lữ nhiệt tình dẫn anh tới phòng làm việc, bỏ lá trà vào bình, gọi người mở máy chiếu rồi bỏ CD vào máy tính.

“Biên tập xong là được.” Chu Hàu lắc đầu, lấy ra một tờ giấy: “Phiên ông cho người mua những thứ được ghi trong tờ giấy này giúp tôi.”

“Được được, không thành vấn đề!” Quản lý Lữ cười: “Tiểu Tổng, mau đem những thứ này tới đây cho anh Chu.” Rồi nói với Chu Hàu: “Chúng ta vừa xem vừa đợi, tôi vừa mới mua loại trà mới.”

Chu Hàu ngồi xuống bắt đầu xem CD. Cùng với tiếng nhạc lãng mạn vang lên, bó hoa tươi và thân tình yêu cũng xuất hiện trên màn hình. Quay phim từ lúc bắt đầu chuẩn bị, có cảnh nhân viên xếp hoa ở đại sảnh, cũng có luôn cảnh phỏng vấn hiện trường cảm nhận của khách hàng đối với hành động này của Chu Hàu, không khí hồi hả, vui vẻ.

Chu Hàu nghe mấy người được phỏng vấn, nếu không phải là “Wow, hâm mộ quá!” thì cũng là “Wow, thật đáng trông đợi!”, thậm chí còn có mấy cô bé hét chói tai, nói nếu có người cầu hôn như vậy thì cho dù người đó là ông chú già thì họ cũng chấp nhận. Những người được phỏng vấn đều nói lời tích cực, có lẽ không phải ai cũng cảm thấy như vậy, chỉ là những lời không hay chắc đã bị cắt bỏ.

Hình ảnh liên tục thay đổi, trong khi quản lý Lữ nhiệt tình giới thiệu thì Chu Hàu xem rất lơ đãng, đột nhiên một hình ảnh xuất hiện làm anh lập tức ngồi thẳng dậy.

“Cái này quay lúc nào?” Anh chỉ vào màn hình.

“À, đây là quay lúc cô Mạc ở trong thang máy, được cắt ra từ camera giám sát.” Quản lý Lữ cười, nói: “Lúc đó cô Mạc vẫn không biết có một nghi thức cầu yêu đang chờ mình ở bên dưới. Anh nhìn cô Mạc đang... soi gương kia, ha ha. Quả là một cô gái đáng yêu!”

Hai mắt Chu Hân phát sáng, xem vô cùng chăm chú. Trên màn hình, hành động của Đường Nam Nam chẳng biết đáng yêu chỗ nào, rõ ràng là vô cùng buồn cười mà! Cô nhe răng nhếch miệng, hết sức nhiệt tình biểu diễn cơ thể của mình, uốn ngực, vặn eo, vênh mông, còn vẻ mặt thì vô cùng sống động, khi thì lạnh lùng, lúc lại làm ra vẻ quyến rũ, đỉnh điểm là khi tiếng rách toạc của chiếc váy vang lên, vẻ mặt của cô... ha ha ha ha ha... Nhìn vẻ mặt của cô ấy kia! Ha ha ha ha ha... Cô hãy đợi đây!

Được lắm! Thịt Ba chỉ, thì ra váy của cô là do cô tự làm rách! Tôi đã có chứng cứ! Ha ha ha ha ha! Cô toi rồi!

Lúc ấy Đường Nam Nam gặp Mạc Mạc, thấy người ta xinh đẹp, rất có đẳng cấp nên bị đả kích, vì thế mới đứng trong thang máy uốn éo. Trong khoảnh khắc chiếc váy bị rách, cô kinh ngạc, ảo não, đồng thời cũng biết mình đang gặp rắc rối. Về mặt ấy biểu lộ quá nhiều cảm xúc nên rất khó miêu tả, đại khái là cô không nghĩ mình sẽ làm ra loại chuyện như vậy.

Quản lý Lữ kinh ngạc nhìn anh Chu không ngừng phát lại đoạn này rồi ôm bụng cười nghiêng ngả trên sofa.

“Anh Chu... Đoạn sau mới là nội dung chính.” Quản lý Lữ dè dặt nhắc nhở.

“Hả? Sao cơ?” Chu Hân cười chảy cả nước mắt, nhất thời không dừng lại được, vẫn tiếp tục cười không ngừng.

“Chúng ta... xem tiếp chứ?” Quản lý Lữ dè dặt hỏi.

“Không cần, ha ha ha ha ha... Để về nhà xem cũng được, ha ha ha ha ha... Chết mất, cái bụng của tôi... Khục khục khục, không xong rồi, phải cười tiếp đây, tôi không nhịn được, ha ha ha ha ha...”

“Anh Chu, anh có hài lòng với việc biên tập không?”

“Vô cùng... ha ha... hài lòng... Hơ... hơ, đau bụng quá...”

Quản lý Lữ len lén nhìn Chu Hân như đang nhìn tên biến thái. Lúc này, Chu Hân đã rơi từ sofa xuống sàn vì cười quá nhiều.

“Anh Chu, đây là quần áo của anh, anh có muốn nhìn thử một chút không?”

Chu Hân ngẩng đầu làm lộ ra gương mặt đầy nước mắt và nụ cười gian trá: “Không, không cần đâu... Cứ đặt ở đó là được, ha ha ha ha.”

Hình như Tiểu Tống bị hù không nhẹ, cậu ta run rẩy đưa một tờ giấy: “Tổng cộng là năm ngàn hai, anh Chu, anh quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”

“Quẹt thẻ!” Khó khăn lắm Chu Hân mới khôi phục được vẻ mặt bình thường, nhưng gương mặt vẫn đỏ bừng.

“Anh Chu, đây là lần đầu tiên anh dùng thẻ này ư? Nó yêu cầu thiết lập mật mã.” Một lát sau, Tiểu Tống nói.

“Mật mã?” Chu Hân suy nghĩ một chút rồi nhấn: “3627...” Suy nghĩ một lát, lấy điều khiển tua lại một đoạn, màn hình dừng ở hình ảnh Đường Nam Nam đang bắt chước Phù Dung tỷ tỷ(1) tạo dáng chữ S. “37!” Anh nhấn hai chữ số cuối cùng.

(1) Phù Dung tỷ tỷ: là một người nổi tiếng trên mạng ở TQ, được biết đến nhờ sự phô trương và những điệu nhảy khó, ngoại hình bị chê thậm tệ vì béo và xấu.

362737 là mật mã thẻ tín dụng mới của anh. Ánh mắt anh liếc từ bộ ngực đến chiếc eo rồi cuối cùng là cặp mông, khẳng định mình đoán không sai, xé một tờ giấy, ghi mật mã lên đó rồi vui vẻ cất vào túi áo.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Taxi dừng dưới lầu, Chu Hân phải khiêng ba lần mới lấy hết đồ ra khỏi xe, ông chủ tiệm tạp hóa thấy vậy thì cũng phụ chuyển đồ lên nhà giúp anh.

Anh mặc cái áo có tới giá năm, sáu ngàn tệ, nhưng lúc này trông cứ y như anh nông dân xách túi to túi nhỏ bò lên cầu thang, mồ hôi túa ra ướt cả áo nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Lúc chuyển những cái cuối cùng, ông chủ tiệm tạp hóa cười, hỏi: “Tiểu Chu, mua nhiều đồ thế! Chị họ cậu không đi cùng à?”

“Dạ.” Chu Hân cười, trả lời: “Chị ấy có việc, cháu còn đang ngủ thì chị ấy đã ra khỏi nhà rồi.” Vị này tương đối nhiều chuyện, lần đầu tiên nhìn thấy Chu Hân liền hỏi không ngừng, Đường Nam Nam đành nói anh là em họ cô.

“À, chắc là Tiểu Đường đi xem mắt rồi.” Ông chủ tiệm tạp hóa nói.

“Xem, xem mắt?” Chu Hân kinh hãi.

“Đúng vậy, Tiểu Đường thường đi xem mắt lắm, nhưng mắt nhìn người của cô ấy cao quá, mãi mà vẫn chưa nhìn trúng ai. Năm ngoái, tôi giới thiệu cháu trai bên phía ngoại cho cô ấy, thằng bé tốt lắm, chỉ không được ăn học tới nơi tới chốn thôi, nghỉ học trước khi tốt nghiệp cấp ba. Ngoài cái ấy ra, chỗ nào cũng tốt, thế mà vẫn không lọt vào mắt cô ấy!” Ông chủ tiệm tạp hóa nghiêng răng, giọng điệu lộ vẻ bất mãn.

“Xem mắt?” Chu Hân vẫn còn sửng sốt.

“Mà này, cái áo hôm nay cậu mặc đẹp đấy.” Ánh mắt của ông chủ nhiều chuyện như phát sáng: “Giống cái áo tôi đã nhìn thấy trên ti vi ghê. Một, hai trăm tệ hả?”

Bộ đồ Chu Hân đang mặc chính là bộ đã mặc ngủ ở công viên, thật ra đã bị giầy vò quá mức. Nếu là lúc trước, chắc chắn anh sẽ không hề nghĩ ngợi mà vứt thẳng tay, nhưng bây giờ thì không thể. Đường Nam Nam đem đi giặt rồi cất trong tủ, hôm nay Chu Hân muốn đi ra ngoài, sau khi nhìn tủ quần áo thì lập tức chọn bộ này, bởi vì... bộ này là bộ tốt nhất mà anh đang có. Anh không nhớ cái áo này có giá bao nhiêu, khoảng năm, sáu ngàn gì đó.

“Không tới đâu ạ! Cả bộ này tính luôn thuế lưng thì cũng chỉ tám mươi tệ thôi.” Chu Hân tùy tiện trả lời, tâm tư còn đang trôi dạt theo câu nói kia. Cô Mập đi xem mắt?

“Ồ, vậy chắc chắn là hàng nhái!” Ông chủ nói rất chắc chắn: “Tôi biết giá thị trường nè, bộ này có thể tới năm ba trăm đấy!”

“Hàng xịn có khác.” Chu Hân trả lời lấy lệ: “Đắt thế.”

“Mà này, nhóc con cậu có vẻ chất phác đấy, có bạn gái chưa? Dưới quê tôi có đứa cháu họ cũng chưa có đôi tượng, có muốn tôi sắp xếp một cuộc hẹn không?”

“Cháu có bạn gái rồi.” Chu Hân nhanh chóng từ chối ý tốt của người đối diện.

Anh ôm đồ lên lầu, trong lòng vẫn đang nghĩ tới chuyện Cô Mập đi xem mắt. Suy nghĩ vẩn vơ, ngón tay vô thức ấn bàn phím điện thoại.

Lúc chuông điện thoại của Đường Nam Nam vang lên, hai tay cô đang bận cầm ly nước trái cây. Cô bắt máy rồi kẹp điện thoại giữa vai và đầu, hét to: “Nhị sư huynh! Sao hôm nay dậy sớm thế?”

Chu Hân nghe đầu bên kia điện thoại rất ồn ào, không thể không hét to: “Này! Cô đang ở đâu đó?”

“Nhà ga xe lửa.” Đường Nam Nam hét: “Có người bên nhà xuất bản đến đây công tác, biên tập viên bảo tôi ra đón.”

“Nam hay nữ?” Chu Hân buột miệng.

“Cái gì?” Đường Nam Nam hỏi: “Cậu nói to một chút, tôi không nghe rõ.”

“Tôi hỏi người cô đón là nam hay nữ?” Chu Hân hét to. Cất, hỏi cũng hỏi rồi, cần gì phải phủ nhận, có gì phải ngại chứ, ai mà không có lòng tò mò.

“Nữ, đáng tuổi cô dì rồi.” Đường Nam Nam hét: “Cậu có chuyện gì không?”

“Cô dì thì thôi đi, nếu là mỹ nữ thì tôi rất sẵn lòng giúp cô đón người.” Chu Hân nói to.

“Nhị sư huynh, mau tới đây đi, là một cô xinh đẹp đó! Mặc dù lớn hơn cậu hai mươi tuổi nhưng tuyệt đối là mỹ nữ! Có tri thức hiểu lễ nghĩa, khí chất rất trang nhã! Tôi tốt bụng nhắc nhở cậu, qua thôn này rồi thì không còn cơ hội nào nữa đâu!” Đường Nam Nam vừa cười vừa hét.

“Không hợp gu của tôi, khi nào gặp ông chú đẹp trai thì gọi tôi.” Chu Hân không hiểu vì sao mà tâm trạng của anh tự nhiên tốt hẳn lên.

“Khẩu vị của cậu nặng thật đấy. Được rồi, có cơ hội sẽ gọi cậu. Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, người tôi đón sắp tới ga rồi.”

“Ok.” Chu Hân cúp điện thoại, khoe môi vô thức nở nụ cười.

Nhìn chiếc điện thoại Đường Nam Nam đưa cho anh, Chu Hân cảm thấy không nói nên lời. Nhân loại không thể chấp nhận cái điện thoại này, phải đổi, chắc chắn sẽ đổi!

Anh làm công nhân khuôn vác hồi lâu nên cả người vừa nhớp nháp vừa bẩn. Tắm rửa sạch sẽ xong, xé mặc bộ đồ mới mua, bình thường phải giặt sạch mới mặc, còn bây giờ biết rõ có thể bị lây bệnh nhưng vẫn mặc áo sơ mi vào rồi chạy thẳng xuống lầu định đến Wanshang Electronic City.

Ông chủ ở dưới lầu quá tinh mắt, vừa thấy anh liền nói: “Bộ này không bằng bộ lúc này, bao nhiêu tiền thế?”

“Hai mươi.” Chu Hào trả lời. Vì không muốn kích thích Đường Nam Nam nên bộ quần áo này tương đối rẻ, chưa tới một ngàn tệ. Mặc dù không vừa mắt nhưng vẫn có thể cố gắng thích ứng lẫn nhau, cũng không thể nuốt lời nên trong một tháng này, đối phó một chút cũng không thành vấn đề.

“Tôi đã nói rồi, quả nhiên tiền nào của nấy.” Ông chủ hài lòng gật đầu: “Đúng là tám mươi nhìn hơn hẳn hai mươi.”

“Đúng, đúng.” Chu Hào cười có lệ với ông ấy rồi bắt xe. Anh hoàn toàn quên mất tờ giấy ghi mật mã để trong túi quần vừa thay.

Ở nhà ga xe lửa, Đường Nam Nam đưa nước trái cây cho phó tổng biên tập, mình thì xách hành lý giúp chị ấy đi về khách sạn.

Chủ biên Lâm mỉm cười nhìn cô: “May mà có em ra đón, nhà ga Bắc Kinh cứ như mê cung vậy. Đợi có lâu lắm không Đồng Phương?” Chị gọi nickname của Đường Nam Nam.

“Nhà ga Bắc Kinh chưa được tính là mê cung đâu, hôm nào em dẫn chị đi xem cầu vượt ở Tây Trục Môn. Em có đưa bạn mỗi khi muốn viết cái gì đáng sợ thì đều đến đó lấy靈感.”

“Xe cũng đông nghẹt, cứ như kẹt cứng luôn ấy!”

“Nói đến kẹt xe, em có người bạn đi máy bay về Bắc Kinh, cậu ta kể cho em một chuyện rất buồn cười. Ngồi cạnh cậu ta là người nước ngoài, người đó ngồi cạnh cửa sổ. Lúc máy bay hạ cánh, người đó đã khiếp sợ than rằng: ‘Trời ạ! Thành phố Bắc Kinh có bãi đậu xe lớn ghê! Thần kỳ quá!’ . Cậu bạn của em quay đầu ra nhìn, thì ra là vành đai 4.”

Chủ biên Lâm cười to, hai người đang trò chuyện thì điện thoại của Đường Nam Nam vang lên. Cô nhìn màn hình, thấy là Chu Hào gọi đến liền bắt máy: “Nhị sư huynh, sao thế?”

“Cô Mập! Cô đến đây được không? Tôi đang ở Wanshang Electronic City.”

“Làm gì? Tôi đang nói chuyện với chủ biên.” Đường Nam Nam nói: “Không rảnh.”

“Giang hồ cầu cứu! Mau tới đây đi! Tôi cần sự giúp đỡ của cô! Tôi sẽ mời cô ăn bữa tiệc lớn!”

“Có chuyện thật à?”

“Xác định, nhất định và khẳng định! Xin hãy cứu huynh đệ thoát khỏi lưỡi đao của Quốc dân đảng!” Giọng của Chu Hào có vẻ rất gấp, xem ra là có chuyện thật rồi.

“Đồng Phương, nếu em có chuyện thì cứ đi trước đi.” Chủ biên Lâm nói: “Chị tự gọi xe đến khách sạn cũng được.”

“Em gọi xe giúp chị!” Đường Nam Nam giơ tay bắt xe: “Ngại quá, khách sạn cũng gần đây thôi.”

Một chiếc taxi dừng lại, chủ biên Lâm lên xe rồi vẫy tay với Đường Nam Nam: “Chị gọi mấy tác giả ở Bắc Kinh tụ tập một buổi vào tối nay, khoảng 6 giờ, em đến được chứ?”

“Không thành vấn đề!” Đường Nam Nam cười trả lời: “Em sẽ đến đúng giờ.”

Cô tiễn chủ biên Lâm xong, nghĩ đến giọng rên rỉ của Chu Hào nên không đi xe công cộng mà bắt taxi đi thẳng đến Wanshang Electronic City.

“Rốt cuộc cô cũng tới rồi!” Chu Hào nhìn thấy Đường Nam Nam thì hết sức mừng rỡ.

“Chuyện gì mà khẩn cấp thế?” Đường Nam Nam hỏi.

Biểu hiện của Chu Hào hơi kỳ lạ, anh không nói tiếng nào, nhưng lại đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt. Sau đó, như trút được gánh nặng, xoay người sang chỗ khác, hình như đang quẹt thẻ.

“Cậu làm gì thế? Rốt cuộc tìm tôi có việc gì?”

“Đội lát nữa, đội lát nữa.” Chu Hào nói: “Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là tìm cô ăn bữa cơm thôi...”

Lời còn chưa dứt, máy quẹt thẻ “rè rè” hai tiếng: “Sai mật mã, mời thử lại lần nữa.”

“Hả?” Chu Hào hoảng hốt, quay đầu, cẩn thận đánh giá Đường Nam Nam từ trên xuống dưới rồi quay lại nhập mật mã.

“Này! Rốt cuộc cậu có chuyện gì? Gọi tôi đến đây để nhìn cậu mua đồ à?” Đường Nam Nam mất kiên nhẫn.

“Suýt!” Chu Hào nói: “Chờ tôi một chút là được. Một chút thôi!”

“Sai mật mã, mời thử lại lần nữa.” Âm thanh phát ra từ máy quẹt thẻ.

Chu Hàu bối rối gãi đầu, tiến đến gần: “Cô Mập, cô có thể tạo dáng một chút được không? Hình tượng phụ nữ ấy?”

“Tạo dáng phụ nữ gì cơ?”

“Chính là... Uốn ngực ra một chút, thót eo lại.” Đường Nam Nam uốn ngực, tuy khó hiểu nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của Chu Hàu.

“Như vậy không được.” Chu Hàu sốt ruột, cuối cùng chỉ có thể tự mình ra sân chỉ đạo: “Cô phải làm thế này... Thế này này...” Anh uốn ngực, thu eo, vênh mông làm mẫu cho Đường Nam Nam. Về mặt của ông chủ cửa hàng đứng bên cạnh vô cùng đặc sắc.

“Đây không phải là dáng kinh điển của Phù Dung tí tỷ sao?” Đường Nam Nam nói: “Chu Hàu, đây chính là hình tượng phụ nữ trong lòng cậu? Khẩu vị của cậu đúng là không bình thường thật.”

“Là tạo hình của Phù Dung, cô làm giúp tôi đi.”

“Để làm gì? Cậu muốn ăn đòn à?” Đường Nam Nam phát tay: “Một mình cậu làm đã rất đẹp rồi, không cần tôi phải dệt hoa trên gấm.”

“Giúp đi mà!” Chu Hàu cầu khẩn.

“Mơ đi! Đầu tôi đâu bị cậu đá!”

“Này... Thật đấy... Cầu xin cô giúp đỡ mà.” Chu Hàu kẻ sát miệng vào tai Đường Nam Nam, thấp giọng khai báo.

“Cái gì?” Đường Nam Nam nhảy dựng lên: “Cậu dùng số đo ba vòng của tôi làm mặt mả? Đồ biến thái!”

“Thực sự là cô để lại ấn tượng quá sâu đậm với tôi! Ngày đầu chúng ta gặp nhau, cô đã tạo nên một ấn tượng khó phai, trong đầu tôi toàn là hình bóng xinh đẹp của cô, rất khó quên! Thật đấy!” Chu Hàu nói: “Giúp đi mà! Tôi ở đây đợi cô nửa tiếng, ông chủ đã nổi giận từ lâu rồi, mất mặt quá! Cô Mập à, cô giúp tôi một chút đi!” Chu Hàu lớn tiếng rên rỉ, cứ như con chó bị vút bỏ.

Đường Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi, hậm hực uốn ngực, thu eo, vênh mông, chẳng còn cách nào khác, đành đứng trong cửa hàng điện tử bày ra dáng chữ S.

Những người đi ngang qua đều mở to mắt nhìn cô. Dần dần tạo thành một vòng vây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

“Chính nó!” Chu Hàu vui vẻ quay đầu nhập mặt mả, nhưng vẫn sai!

“Sao lại như vậy? Tôi không thể nào đoán sai được!” Anh vội kéo ông chủ: “Ông nhìn cô ấy một chút xem.” Anh dùng tay phác họa thân hình của Đường Nam Nam. “Ông nhìn xem có phải 372737 không?”

“Lớn vậy à?” Ông chủ nhìn chăm chăm: “Để tôi xem nào. Wow! Lớn thật!”

Sắc mặt Đường Nam Nam đen như đất nồi, cắn răng giơ tay kéo Chu Hàu qua, nói nhỏ vào tai anh.

“Thật à?” Chu Hàu kinh ngạc kêu lên: “Có thật không? Hôm đó cô không mặc áo ngực thật hả?”

“Cậu có cần loa phát thanh không? Tầng trên vẫn chưa nghe đâu.” Đường Nam Nam nghiêng răng.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi, tại tôi bất ngờ quá.” Chu Hàu vội vàng hạ giọng: “Nhưng sao lại không nhìn ra chút nào nhỉ?”

Đường Nam Nam ho khan, lăm bằm vào tai anh.

“Miếng dán ngực là cái gì?” Chu Hàu không kìm được lại buột miệng hỏi.

“Chu Hàu!” Đường Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu còn nói thêm câu nào nữa thì tôi sẽ khắc tên cậu lên bia mộ đó!”

“Tuyệt đối không nói nữa!” Chu Hàu biết mình lỡ lời, vội vàng sửa lời, dựa vào lời của Đường Nam Nam, anh trừ đi một số, 362737 quả nhiên là mặt mả chính xác.

Thấy anh quẹt thẻ nhưng lại ký tên phụ nữ, ánh mắt của ông chủ quầy thực có thể dùng từ “khâm phục” để hình dung.

“Tôi đi đây.” Đường Nam Nam nói ỉu xiu, mặt mũi nửa đời coi như mặt sạch.

Chu Hân biết cô giận, vội vàng nói: “Ngại quá, tôi mới mua điện thoại, cô có muốn mua không? Điện thoại của cô cũ quá rồi, cô còn dùng được à?” Vừa nói vừa giơ điện thoại mới mua ra.

“Điện thoại của tôi rất tốt, một mình cậu mua đi. Cái cậu xài đáng bỏ đi thật.” Đường Nam Nam vươn tay nhận lấy: “Tôi nhìn một chút là được. Quà táo à? Hàng nhái hay thật?”

“Đương nhiên là hàng thật! iPhone 4S đấy! Dòng mới nhất đấy.” Chu Hân bĩu môi: “Tôi cứ tưởng đã tung ra con 5, ai ngờ vẫn là con 4(1)!”

(1) Truyện được viết vào nửa đầu năm 2012 nên iPhone 4S là dòng mới nhất. iPhone 4S ra mắt vào tháng 10/2011, iPhone 5 ra mắt vào 9/2012.

“Nhị sư huynh.” Đường Nam Nam đột nhiên nói: “Cậu có biết khoảng cách xa nhất giữa người với người là gì không?”

Chu Hân sững sốt, đây là câu nói vô cùng nổi tiếng, “Khoảng cách xa nhất giữa người với người chính là em ở ngay bên cạnh anh nhưng lại không thể nói yêu anh!”

Không phải chứ... Tim anh đập thình thịch, Cô Mập có ý gì? Thỗ lộ với anh? Nhưng anh thích Mặc Mặc mà, Cô Mập phải làm sao đây? Sao lại đột ngột như thế, bất ngờ quá... Phải làm sao để từ chối mà không làm tổn thương cô đây?

“Khoảng cách xa nhất giữa người với người...” Đường Nam Nam vừa cảm hận vừa đau thương nói: “chính là chúng ta đi ra ngoài cùng một cánh cửa, nhưng cậu mua quà táo dòng thứ 4, còn tôi thì mua bốn túi táo!”

Đường Nam Nam xoay người rồi đi, tối nay có buổi tụ họp tác giả, cô muốn sửa sang đầu tóc một chút, thời gian không còn nhiều, cô không muốn nói nhảm với Chu Hân nữa.

Tối tiệm cắt tóc, sắp đến lượt cô thì điện thoại lại vang lên.

“Ngại quá... Cô phải tới đây một chút, tôi đang ở nhà hàng Vương Phàm bên cạnh Wanshang Electronic City.”

“Chu Hân, chuyện gì nữa?” Đường Nam Nam nghiêng răng hỏi.

“Mặt mã... Cái này... Ha ha, tôi không nhớ rõ...”

“Tất nhiên là cậu không nhớ rồi! Có khi nào cậu nhớ đâu!” Đường Nam Nam bực mình: “Sao lúc này không ráng nhớ?”

“Lúc này không có giấy để ghi lại mà. Tôi... Cô trưng ra vẻ mặt như muốn giết chết tôi tới nơi vậy... Tôi sợ quá nên quên mất tiêu.”

“Cậu đi chết đi!”

“Cô Mập à! Xin hãy rủ lòng từ bi, cứu tôi lần nữa đi mà.” Chu Hân rên rỉ: “Tôi đã ăn cơm rồi, không trả tiền không được.”

Đường Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải cời áo choàng cắt tóc, đi đến nhà hàng Vương Phàm. Lúc cô tạo dáng ở quầy thu ngân đã xảy ra một khung cảnh rùng rợn, không từ nào có thể diễn tả! Ba người pha chế ở quầy bar bị trượt tay, cô gái phục vụ lão đảo suýt ngã, khách hàng hoảng sợ đến mức thất sắc!

“Nếu lần sau cậu vẫn không nhớ thì tôi sẽ lập tức xé cậu thành thịt sợi!” Đường Nam Nam hung dữ nói.

“Ha ha... Cô ăn trưa chưa?”

“Ăn rồi!”

“Lỡ tới đây rồi thì nhân tiện theo tôi đến máy ATM rút ít tiền mặt luôn nhé. Số tiền hôm qua cô đưa đã trả tiền xe hết rồi.”

“Rút tiền?” Đường Nam Nam cau mày: “Dùng thẻ này rút tiền sẽ bị tính lãi đó. Cậu cần dùng tiền mặt thì tôi đưa cho.”

“Không cần, mỗi lần cô cũng chỉ đưa tôi có mười mấy tệ, thà tôi tự thân vận động, cơm no áo ấm còn hơn.”

Đường Nam Nam ôm tâm trạng vô đã mẻ lại sứt đi theo anh tới máy ATM đằng trước, đứng tạo dáng cho anh xem khiến hai người đang rút tiền phải hoảng sợ bỏ đi.

Liếc qua nhìn, anh cũng không quá mức, chỉ rút mấy trăm tệ. Trong lòng Đường Nam Nam cảm thấy thoải mái hơn một chút, tạm biệt anh rồi tiếp tục đi cắt tóc.

Vừa gội đầu xong, tóc vẫn đang ướt nhẹp lại nhận được điện thoại cầu cứu của Chu Hân, lần này anh đã ghi mặt mã lên giấy ăn, nhưng khi ăn kem lại lấy nó lau miệng.

Anh còn lý lẽ hùng hồn: “Nếu không phải cô cho tôi ăn nhiều kẹo mút thì sao tôi lại có thói quen ăn vặt chứ?”

Đường Nam Nam bắt lực, chỉ đành cứu anh thêm lần nữa, lần này cô nhìn mặt mũi của Chu Hào, nhớ kỹ số đo ba vòng của mình. Nói thật, trước kia Đường Nam Nam không có khái niệm nào về số đo ba vòng của mình, càng không biết dáng người của mình có đẹp hay không.

Dĩ nhiên, đây là đánh giá theo tiêu chuẩn, đàn ông sẽ thấy đồng hồ cát 362436 là dáng người ma quỷ. Còn Đường Nam Nam, khi hóp bụng thì 27, không hóp bụng thì 29, vì thế dáng cô hơi giống hồ lô!

Bị hành hạ ba phen mấy bận, lòng kiên nhẫn của Đường Nam Nam từ to như trái dưa hấu đã teo nhỏ thành hạt đậu, giáo huấn Chu Hào cứ như đang dạy dỗ cháu trai của mình. Cô không nhìn được nữa, yêu cầu tên trướng thối trước mặt lần càng xa càng tốt, trước tối muộn hôm nay, thời điểm cô nhìn thấy anh thì đó chính là giờ chết của anh.

Bỏ mặc Chu Hào, nhìn đồng hồ đã năm giờ rưỡi, Đường Nam Nam không thể làm gì khác hơn, đành mang đầu tóc ướt nhẹp đến nhà hàng tham gia buổi tụ họp.

Ngồi cùng những người có chung chí hướng, tâm trạng của cô tốt hơn nhiều. Họ đã từng nói chuyện trên mạng rất nhiều nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt. Nếu không có chủ biên Lâm hô hào, tuy ở cùng một thành phố nhưng bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện gặp nhau.

Đang lúc hào hứng chuyện trò thì Chu Hào lại gọi điện đến.

Sự căm hận của Đường Nam Nam nhất thời bùng lên, cậu có thôi đi không hả? Cậu muốn chết hay sống? Cậu có thể bảo hiểm không? Cô cảm điện thoại, quát: “Ba vòng của tôi là 362737, không mặc áo ngực!”

Nghe nói những người viết thể loại huyền huyền có thần kinh thép hơn người bình thường, quả nhiên những lời cô nói cứ như tiếng sấm, người người trong nhà hàng đều trợn mắt há mồm, toàn thân cứng đờ, chỉ có mấy người ngồi cùng bàn với cô gái vừa phát ngôn không hện mà cùng nhìn chăm chăm một chỗ! Ai cũng háng hái bưng bưng nhìn chăm chăm vào ngực Đường Nam Nam! Không đời nào dù chỉ một phần ngàn giây.

“Tôi đã nhớ mặt mũi rồi.” Ở đầu kia điện thoại, giọng nói của Chu Hào rất yếu ớt: “Tôi chỉ muốn hỏi khi nào cô về thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Cô sai rồi, tạo dáng Phù Dung tỷ tỷ bên cạnh máy ATM không là gì cả, lúc này mới thật sự là mất hết mặt mũi nửa đời người!

Gắng gượng ăn xong bữa cơm, lúc chia tay, ánh mắt mọi người nhìn cô vẫn còn hứng thú dạt dào. Tư thế của tác giả nam khi bắt tay cô đặc biệt nhún nhường, dùng cả hai tay, cúi đầu khom lưng, Đường Nam Nam thấy rõ ràng là họ nhân cơ hội này nhìn vào chỗ không nên nhìn. Còn các tác giả nữ thì gọn gàng, dứt khoát, nhiệt tình ôm cô, hơn nữa còn dùng sức đung vào ngực cô. Đường Nam Nam vô cùng buồn bực, cô rất muốn lớn tiếng tuyên bố hôm nay cô mặc áo ngực! Mặc thật! Không có gì để cọ đầu mấy mụ sắc nữ à!!!

Cô xác định, nhất định và khẳng định lần này mình đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc với mấy tác giả rồi.

Ở chuông heo, Nhị sư huynh đã hoàn thành nhiệm vụ mua sắm, không hề biết đến tình huống thâm của Đường Nam Nam, lúc này đang huyết sáo thay ga giường, áo gối cho hai người. So với tiêu chuẩn của anh, mấy thứ anh mua chỉ là hàng rẻ tiền, nhưng màu sắc thì quả thật rất có đẳng cấp! Cô Mập sẽ vô cùng bá phúc anh, chắc chắn!

Mười giờ tối, Đường Nam Nam kéo lê thân xác mệt mỏi về đến nhà. Lòng tự trọng của cô bị đá kích nặng nề nhưng cả buổi lại phải làm như không có gì nên lúc này toàn thân cứ mềm nhũn cả ra.

“Nhị sư huynh!” Cô gõ cửa: “Cậu đang làm gì đó? Ra mở cửa giúp tôi, tôi lười lấy chìa khóa quá.”

“Ra đây, nhắm mắt lại nhé.” Chu Hào hớn hờ chạy ra mở cửa: “Chuẩn bị chào đón thời khắc kỳ tích xuất hiện!”

“Bây giờ tôi không giết chết cậu đã là kỳ tích rồi!” Đường Nam Nam nói.

Vừa dứt lời, cô liền ngây ngẩn cả người. Hình như cô vào nhầm nhà rồi! Một nơi trang nhã, xinh đẹp như thế này chắc chắn không phải nhà của cô.

Tấm rèm cửa trong suốt màu xám tro, cái màu không phải được tạo nên bởi sự pha trộn giữa màu trắng và đen mà là một màu rất ảm áp, có lẽ những màu sắc tươi sáng khác sẽ không thể tạo cảm giác ảm áp như màu này. Giống như những màu khác cũng muốn được xuất hiện, chúng cạnh tranh khốc liệt, nhưng với thực lực của mình, màu xám tro đã chiến thắng với vẻ đẹp và sự phù hợp đến không ngờ! Tóm lại, màu xám tro này khiến người ta không thể không thích. Không biết đây là loại rèm gì, nhìn thì thấy rất dày, rất nặng nhưng có thể để lọt ánh sáng. Tấm rèm như một tấm màn lọc, bắt trọn bóng

đêm bên ngoài cửa sổ vào nhà rồi nhốt nó lại, không để trốn thoát.

Chiếc sofa giường vẫn nằm yên ở chỗ cũ, nhưng Đường Nam Nam không thể nhận ra nó nữa. Trên giường đặt một cái chăn được điểm xuyết bằng những đóa hoa kim ngân màu xám nhạt, nhạt đến mức gần như là màu trắng, nhưng vẫn ánh lên sắc bạc. Áo gối cùng loại. Bên dưới chiếc chăn là tấm ga giường màu đỏ sậm, chính giữa có một đóa hồng màu trắng tinh khôi. Trắng kết hợp với đỏ tạo nên sự đối lập mạnh mẽ, đẹp vô cùng.

Một góc nhỏ của căn nhà như thu hút hết ánh mắt của người nhìn, khiến những thứ khác trong nhà như không tồn tại.

Chu Hân vui như mở cờ trong bụng, vẻ mặt như chỉ đạt IQ 20 của Cô Mập nói cho anh biết mắt thẩm mỹ của anh rất tốt! Anh đắc ý nói: “Thế nào? Đích thân tôi đi mua vải rồi bảo người ta làm theo yêu cầu đấy. Chỉ cần trả tiền thủ công, nửa tiếng sau đã có. So với hàng mua sẵn thì đẹp hơn nhiều.”

“Trong tủ có mấy bộ quần áo mới, chọn theo dáng người của cô, bảo đảm mặc vừa.” Anh tiếp tục khoe khoang: “Cô sờ cái gối này thử xem, rất tốt cho xương cổ, cô ngủ một lần là sẽ biết, bảo đảm đáng giá!”

“Ngừng!” Đường Nam Nam nói: “Người ta thuê cậu quảng cáo sản phẩm đấy à? Đầu óc tôi hơi lộn xộn, để tôi tự xem.”

Cô như người mộng du xem xét ngôi nhà, đèn bàn đã được đổi, không những có mẫu mã thời thượng mà ánh sáng cũng không gây hại cho mắt. Bên dưới bàn máy tính lót tấm thảm bông, đặt chân trần lên đó tựa như đang sờ lông con vật nhỏ nào nhỏ, vừa êm vừa ấm.

Tủ sách vẫn có hình dáng như cũ, nhưng màu đã khác, Đường Nam Nam định giơ tay ra sờ thì Chu Hân nói to: “Dừng tay, sơn còn chưa khô đâu.”

Hoàn toàn khác! Khác hoàn toàn! Bên cạnh sofa có thêm một kệ sắt dùng để trang trí, bên trên đặt một chậu lan nhỏ, những nụ hoa nức nở, đung đưa qua lại, trông tràn đầy sức sống.

Nếu cô cho thuê căn hộ này, cô sẽ ra giá ít nhất năm trăm tệ.

“Nhị sư huynh! Cậu tham gia chương trình “Hoán đổi không gian” đi! Cần gì nhà thiết kế, cứ để Chu Hân ra tay là được! Không có ngôn từ nào có thể biểu đạt sự kính ngưỡng của tôi dành cho cậu, hay là để tôi cần cậu một phát nhé!” Đường Nam Nam thán phục.

Chu Hân vô cùng đắc ý rung đùi.

“Mấy thứ này là mua cho tôi hết à?” Đường Nam Nam đột nhiên cảnh giác nhìn anh: “Không lẽ cậu là nhân viên bán hàng, đem về đây để đạt doanh số? Nói! Tôi có phải trả tiền cho những thứ này không?”

“Thô tục!” Chu Hân khịt mũi khinh thường cô, hôm nay anh loay hoay suốt từ sáng tới mười giờ tối, làm nhà thiết kế kiêm công nhân bốc vác kiêm luôn người trả tiền, có biết phải tốn bao nhiêu tiền mới hành hạ được Chu đại thiếu gia như vậy không hả?

Anh vung tay: “Toàn bộ đều là của tôi! Tôi phải cho cô thấy cuộc sống của người và heo khác nhau như thế nào!”

“Phải rồi, ngày mai có người tới đây đó.” Anh nói: “Tôi cần dùng máy tính nhưng mạng nhà cô chạy chỉ có 2 Mb/s! Quá kinh khủng! Máy ngày nay tôi không chat video với Mạc Mạc được, chỉ có thể miễn cưỡng nói chuyện qua QQ. Tôi đã kêu người đến đổi mạng 16 Mb/s. Cô cũng hãy thử cảm giác “Lướt nhanh như gió, chạy mượt như nhung” đi.”

“Có chắc cậu không chat video được là vì đường truyền nhà tôi có vấn đề không? Biết đâu là do tín hiệu ở chỗ Mạc Mạc quá kém thì sao?” Đúng là 2 Mb/s thì chậm thật, cũng thường mất kết nối nhưng cô vẫn chat video với bạn được mà.

“Tôi không cần biết, dù sao thì cũng hãy đổi đi, để xem phim cũng được. Nhà cô ngay cả tivi cũng không có, tất cả đều phải trông cậy vào máy tính, đường truyền nhanh một chút cũng tốt mà.” Chu Hân chỉ tay vào cô dạy dỗ: “Đi tắt sẫm giàu, đi cầu sẫm giàu! Cô viết văn mà chưa nghe đến câu này à? Cô có biết tại sao người giàu thì càng ngày càng giàu, còn người nghèo thì mãi vẫn không giàu nổi không? Đó là vì người giàu biết đầu tư vào cái bỏ đi đó.”

“Trước giờ tôi chỉ nghe đầu tư vào cái đáng đầu tư chứ chưa từng nghe đầu tư vào cái bỏ đi.” Đường Nam Nam lầm bầm.

“Vì thế tôi mới phải cải thiện quan điểm của cô.” Chu Hân gõ bàn, nói: “Hoàn cảnh tốt sẽ tạo tâm trạng tốt, và theo nghiên cứu, khi con người đang ở trạng thái tinh thần tốt chính là lúc khả năng sáng tạo được phát huy mạnh nhất! Tiền là để xài chứ không phải để tiết kiệm, cô đã nghe ai đang mất tinh thần mà vẫn sáng tác được chưa?”

Đường Nam Nam nghĩ thầm: “Có, Tô Thức, Đỗ Phủ, Lý Thanh Chiếu(1)...” Hình như càng thất bại thì khả năng sáng tác càng mạnh. Nhưng mà họ đều là người xưa, không thuyết phục. Huống chi cô đang lo lắng một vấn đề khác nghiêm trọng hơn, không có tâm tư bàn luận với anh về việc hoàn cảnh có kích thích khả năng sáng tạo hay không.

(1) Tô Thức, Đỗ Phủ, Lý Thanh Chiếu: những tên tuổi lớn trong lịch sử văn học Trung Quốc.

“Nhị sư huynh, cậu đã mua những gì?”

“Mấy bộ quần áo, iPhone 4s, rèm cửa sổ, chăn, gối, ga giường, sơn, hoa, đèn bàn, kem, một bộ đồ ăn, đĩa mới...” Chu Hân nghiêng đầu nhớ lại.

“Chỉ một ngày mà cậu mua nhiều thế cơ á?” Đường Nam Nam hít vào một hơi lạnh: “Nhị sư huynh, thì ra đàn ông cũng cuồng mua sắm! Tôi vừa phát

hiện ra một sinh vật mới, có thể cho xin chữ ký không?”

“Chỉ hôm nay thôi, ngày mai sẽ không mua nhiều như vậy đâu, chỉ mua vài cái khăn lông với mấy thứ lật vặt, thay mấy cái thiết bị điện, à, còn phải đổi sofa nữa. Tiếc là phòng cô quá nhỏ, không có chỗ đặt dàn âm thanh.” Chu Hàu ra về nghĩ ngợi.

“Giã từ mấy cái thiết bị trong mơ của cậu đi!” Đường Nam Nam lại hít vào một hơi lạnh: “Xin hỏi, hôm nay cậu xài hết bao nhiêu rồi?”

“Một vạn bảy, tám? Hơn hai vạn?” Chu Hàu suy nghĩ một chút: “Tôi không nhớ rõ, nếu không phải hơn một vạn thì là hơn hai vạn thôi, cũng không bao nhiêu tiền.”

“Chắc chắn cậu xài không quá hai vạn!” Đường Nam Nam nghiêng răng, nói: “Vì... hạn mức tín dụng của thẻ là hai vạn!”

“Sao cơ?” Chu Hàu giật mình: “Cô đùa kiểu gì vậy? Hạn mức tín dụng sao chỉ có hai vạn?”

“Vậy cậu nghĩ hạn mức tín dụng là bao nhiêu?”

“Ba mươi vạn!” Chu Hàu nói: “Hai cái thẻ tín dụng của tôi đều có ba mươi vạn!”

“Đó là thẻ tín dụng của cậu! Thẻ tín dụng của tôi không có nhiều tiền như vậy!” Đường Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẻ tín dụng của tôi nhiều nhất cũng chỉ có hai vạn thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Sao cô không nói sớm?” Chu Hàu rống to.

“Cách đây rất rất lâu, tức là sáng hôm nay, cậu cầm một cái thẻ trị giá hai vạn đi ra cửa, trải qua một quãng thời gian rất rất dài, tận tám tiếng, để dùng số tiền mà cậu sở hữu...” Đường Nam Nam nhìn anh chăm chăm: “Mặc dù tôi viết tiểu thuyết huyền huyền nhưng chưa từng nghĩ đến tình huống khó tin này! Cậu trách tôi không nhắc cậu? Chẳng phải lúc tôi đưa thẻ, cậu nói chỉ dùng để tiêu vặt sao? Làm sao tôi biết cậu có bản lĩnh chỉ trong một ngày mà tiêu vặt hết hai vạn? Trước khi ra cửa làm ơn trình bày khái niệm với tôi có được không?”

“Cô không nói thì làm sao tôi biết?” Chu Hàu nói: “Hạn mức tín dụng chỉ có hai vạn! Trước khi ra cửa phiền cô cũng trình bày khái niệm với tôi có được không?”

“Cất, hạn mức tín dụng cũng có thể chỉ đạt năm ngàn đấy! Huống chi dù không có óc thương nhân thì cũng phải có trí thông minh chứ.” Đường Nam Nam giận dữ nói: “Cậu cứ như chó hoang đứt xích chạy đi mua sắm mà không biết dừng lại suy nghĩ dù chỉ một giây! Cậu nhìn khắp căn nhà này xem, có cái gì đáng giá ba mươi vạn không? Ngân hàng nào ngu đến mức chịu cấp cho tôi ba mươi vạn?”

Chu Hàu trợn mắt, đúng là anh chạy đi mua sắm rất giống chó hoang đứt xích, đúng là anh chưa hề nghĩ đến hạn mức tín dụng, mặc dù ký tên Đường Nam Nam nhưng anh đã cho rằng đó là thẻ tín dụng của mình, không phải là không suy xét mà căn bản là không hề nghĩ đến.

“Tôi kiểm tra xem còn bao nhiêu tiền.” Chu Hàu vội vàng lấy thẻ, cầm điện thoại bấm số. Sau một loạt thông tin râu ria của tổng đài, khó khăn lắm mới vào vấn đề chính, Chu Hàu ấn phím 1 để chọn ‘Tiếng phổ thông’, rồi lại ấn 2 để chọn dịch vụ, đến lúc yêu cầu mật mã thì anh mới lục tìm tờ giấy trên người, sờ trên sờ dưới không có mới nhớ tờ giấy được cất trong túi quần khác, mà cái quần đó đang treo ở phía sau cửa, anh kẹp điện thoại, giờ tay ra hiệu Đường Nam Nam mau chóng tạo dáng.

“Tạo dáng cái đầu cậu! Tới góc tường ngồi đi! Lát nữa tính sổ cậu sau!” Đường Nam Nam giật lấy điện thoại, đàng đàng sát khí đọc số đo ba vòng, dây số mà buổi sáng cô còn không biết nhưng bây giờ chắc chắn sẽ nhớ cả đời.

Sáu con số này làm cô càng thêm tức! Đến khi nghe giọng thông báo phát ra từ điện thoại, cô muốn bùng cháy!

Cô đặt điện thoại xuống, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Chúc mừng cậu, Nhị sư huynh! Cậu không mua vé số thật đáng tiếc. Số tiền còn lại là ba đồng chín hào!”

“Hả? Trùng hợp thế sao?” Chu Hàu ậm ừ.

Đường Nam Nam quay đầu nhìn anh thì tức càng thêm tức, Chu Hàu đang ngậm kẹo mút! Vừa nãy còn sốt ruột khi biết hạn mức tín dụng chỉ có hai vạn, bây giờ đã vui vẻ ngậm kẹo mút! Đồ ăn hàng!

“À, đúng rồi.” Chu Hàu vừa ngậm kẹo vừa nói: “Tôi chưa trả tiền mạng đâu, định để họ cầm theo máy quẹt thẻ tới đây, cô trả giúp nhé?”

“Cậu chết đi!” Đường Nam Nam phát ra tiếng kêu vừa giận dữ vừa đáng thương của tầng lớp lao động.

“Này này...” Chu Hân khoa trương sợ run cả người. Anh đột nhiên chạy vọt vào bếp cầm một con dao inox ra giờ trước mặt Đường Nam Nam: “Cô mau soi mặt mình xem, vẻ mặt của cô bây giờ nhăn hết cả lại trông rất giống bà già.”

“Đưa dao đây, tôi chém chết cậu!” Đường Nam Nam tức ói máu, cô đang thắc mắc anh lấy dao làm gì, thì ra đem đến cho cô soi gương. Nói đi cũng phải nói lại, trong nhà cô chỉ có một tấm gương được gắn kèm với tủ quần áo, Chu Hân không có năng lực chuyển nó đến trước mặt cô trong thời gian ngắn như vậy.

“Đầu tôi đâu có bị cô đá, ngu gì đưa dao cho cô.” Chu Hân cười khà khà, nói: “Chị hai à, chỗ bạn bè nên tôi mới nhắc nhở, cô soi gương rồi chỉnh trang lại dung nhan đi, bây giờ ngũ quan trông cứ như bị lệch hết ấy.”

“Tôi sẽ giúp cậu chỉnh trang lại trước. Chắc chắn đầu với móng cậu đặt sai chỗ rồi!” Đường Nam Nam túm lấy con dao đuổi theo anh: “Bà đây nai lưng ra kiếm tiền, thế mà chỉ trong một ngày cậu đã xài sạch sẽ, đã vậy còn không có chút hối cải. Trái đất không hợp với cậu, mau về lại Sao Hỏa đi!”

“Cẩn thận cẩn thận! Đèn bàn mới mua đấy!”

“Này này, cô chú ý một chút, kéo làm ngã chậu hoa!”

“Coi chừng coi chừng, sofa giường mới đổi ga giường!”

“Ha ha ha ha ha... Chuyện này không thể trách tôi được, tôi đã nhắc cô là son chưa khô rồi mà.”

Mặc dù có hung khí nhưng hiện trường không xảy ra án mạng, tuy Nhị sư huynh lao đao khốn đốn một chút nhưng cuối cùng vẫn bảo toàn cái mạng nhỏ của mình.

Thật không thể hiểu nổi! Trừ sự ngạc nhiên ban đầu ra, Chu Hân chỉ cảm thấy không thể hiểu có cái gì để Cô Mập hóa điên như vậy. Xem ra tiền không phải quan trọng bình thường với Cô Mập! Chu Hân cảm thấy mình phóng khoáng hơn Cô Mập nhiều, không phải chỉ là tiêu sạch tiền thôi sao? Có thể thôi mà? Dù sao những thứ cần thiết cũng đã mua rồi, cũng không có gì cần mua nữa.

Nhưng mà cũng lạ, dù sao anh cũng đã mua đồ cho Cô Mập mà. Chu Hân nghi ngờ, nhìn về phía Đường Nam Nam. Cô đuổi giết không những không có kết quả mà toàn thân ướt đầm mồ hôi, rõ ràng đã mất rất nhiều sức, cần phải nghỉ ngơi, nhưng vừa mới ngồi xuống chiếc giường xinh đẹp thì đã bật dậy, khăn trương nhìn ga giường có bản không.

Trong phút chốc, Chu Hân cảm thấy rất thỏa mãn. Trước kia anh mua đồ đắt gấp mấy lần nhưng không có ai quý trọng chúng như vậy. Có lẽ lý do anh mua đồ cho Cô Mập chỉ có một: khoe khoang! Hóa ra anh cũng có thói quen tật xấu của nhân loại. Nhưng sao anh lại có thể muốn khoe phong thái tiêu tiền phóng khoáng của mình cho Cô Mập thấy cứ như tụi con nít khoe áo mới ngày tết ấy nhỉ?

“Cô yên tâm, tôi sẽ trả tiền.” Anh liếm kẹo, vô si nói với Đường Nam Nam: “Tiền đổi mạng cũng coi như là của tôi, nhưng cô cũng biết hiện tại tôi không có tiền, cho nên cô đóng tiền giúp tôi, sau này tôi sẽ trả lại.”

“ Bao nhiêu?” Đường Nam Nam đang rất mệt.

“Một năm là hai nghìn sáu...” thấy Đường Nam Nam vốn đang mệt gần chết lại đột ngột quát mắt, Chu Hân nhanh chóng bổ sung: “Được ưu đãi ba tháng. Rất lời đó! Bình thường chỉ được tặng thêm một tháng thôi, tôi thương lượng với người ta suốt nửa tiếng mới được tặng thêm hai tháng! Vậy là hai nghìn sáu có thể xài trong vòng một năm ba tháng.” Anh càng nói càng đắc ý nhìn Đường Nam Nam, ánh mắt đó rõ ràng là muốn nói “Tôi lợi hại không? Sùng bái tôi chứ? Mau khen tôi đi!”

“Cậu nghe cho rõ đây!” Đường Nam Nam chỉ vào anh: “Bắt đầu từ bây giờ, tôi cho cậu ăn cái gì thì phải ăn cái đó, tôi cho cậu mặc cái gì thì phải mặc cái đó, trước khi Tiểu Kiến Quân nhặt cậu về, cậu được tự ý xài ba đồng chín hào của cậu! Tôi sẽ toàn lực giúp cậu tìm về truyền thống sống bình dị, gian khổ tốt đẹp của dân tộc ta! Tuyệt đối sẽ không cho cậu thêm một cắc bạc nào nữa!”

“Ha ha... Được, được mà!” Không mua thì không mua, Chu Hân nghĩ cũng chẳng sao, anh không biết rất nhanh sau đó mình sẽ cần tiền nên lúc này thái độ rất nhả nhặn, dễ nói chuyện vô cùng.

“Tôi và cậu đang nói chuyện nghiêm túc đấy! Đừng đùa nữa!”

“Được rồi, nghiêm túc nghiêm túc!” Chu Hân cười làm lành: “Bảo đảm không đòi thêm tiền! Nhưng mà bây giờ tôi đói rồi, cả một buổi chiều bận rộn, tôi vẫn chưa ăn cơm, chỉ dành ngâm kẹo mút. Thế nên cô cho tôi ăn gì nhé?”

“Thức ăn cho chó!” Đường Nam Nam tức giận quát lớn, sau đó lấy một gói mì ăn liền dưới tủ sách ném qua.

“OK!” Chu Hân cười nói: “Chẳng phải cô thường ăn cái này sao? Để tôi xem thức ăn dành cho chó mà cô thích có mùi vị ra sao.”

Đường Nam Nam nhìn anh không tìm không phổi vui sướng đi nấu mì thì hận đến ngứa răng. Tiền dư sau khi nằm viện là một vạn năm trăm ngàn, trong đó đã gửi một vạn về cho bà ngoại; trong nhà còn nhiều thêm một người, bàn chải đánh răng, dép, chậu rửa mặt, ly uống nước, bát đĩa đều phải mua thêm, tuy chỉ là mấy thứ lặt vặt nhưng gộp chung cũng mất khối tiền. Anh lại muốn ăn bát-tết, uống cà phê, mặc dù mấy thứ này được mua ở siêu thị nhưng cũng không rẻ chút nào! Bây giờ lại còn phải trả hai nghìn sáu! Đáng hận!

“Nấu cho tôi một tô!” Đường Nam Nam ném tiếp một gói mì qua, cô muốn biến bữa ăn thành thức ăn, bữa tối lúc này bị nhiều người soi mói nên cô ăn không vô, bây giờ rất đói bụng. Tại sao phải nhìn một tên khốn kiếp đốt tiền chứ, muốn đốt thì cả hai cùng đốt! Vì vậy, Đường Nam Nam hét to: “Cho tôi thêm một cây xúc xích, cậu không có phần!”

Trong một căn phòng nhỏ được cho thuê ở Bắc Kinh, dù đã mười hai giờ đêm nhưng vẫn sáng đèn. Hai người cúi đầu ăn mì tôm, vì không muốn bị hàng xóm mắng nên bọn họ nói chuyện rất nhỏ.

Bầu trời đêm nay có rất nhiều sao, đây là chuyện bình thường, nhưng với một thành phố có bầu không khí ô nhiễm thì khung cảnh đêm nay có phần lãng mạn.

Nhưng nội dung bọn họ nói với nhau... chẳng lãng mạn tẹo nào.

“Cậu dám ăn trộm xúc xích của tôi!”

“Không có, tuyệt đối không có! Cô nhìn vào bát của cô xem, chẳng phải hai miếng đều có đầu tròn sao?”

“Cậu nghĩ tôi là heo à? Tất nhiên là cậu đã ăn mất khúc giữa rồi! Hai miếng của tôi ghép lại còn chưa dài bằng ngón tay, cậu quá bỉ ổi!”

“Vu khống! Theo luật pháp, cô không có chứng cứ chứng minh tôi ăn trộm thì tội danh không được thành lập!”

“Được thôi, há mồm ra cho tôi xem, tôi sẽ tìm thấy chứng cứ! Tôi không tin trong kẽ răng của cậu không dính miếng xúc xích nào!”

“Ngại quá, tôi bảo vệ răng rất tốt, răng không có kẽ hở đâu.”

“Tôi không tin.”

Một lát sau: “Súc miệng đi! Súc mạnh vào! Được rồi, phun ra cho tôi xem có mảnh vụn xúc xích không. Này! Này! Cậu mau nhả ra! Tức chết mất thôi, cậu lại dám nuốt! Đó là nước súc miệng đấy! Ngay cả nước súc miệng mà cậu cũng dám uống?”

“Hừm... hừm... Bây giờ xem cô có chứng cứ tôi đã ăn xúc xích của cô không.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chu Hào lượn quanh bàn máy tính vò đầu bứt tai. Anh đã ra đây mấy lần nhưng lần nào Đường Nam Nam cũng hết sức chăm chú gõ bàn phím, không thèm nhìn anh lấy một cái.

Lượn qua lượn lại hồi lâu mà cô vẫn không ngẩng đầu lên, Chu Hào rất thất vọng, lặng lẽ đi vào phòng vệ sinh. Có lần anh có ý quấy rầy Đường Nam Nam làm việc đã bị cô không nương tình đánh một cú, kể từ đó, anh đã đường được thói quen tốt là không quấy rầy người khác làm việc.

Đang định đi vào phòng vệ sinh thì bất chợt nghe Đường Nam Nam nói to: “Đầu heo, cậu đổi nước cho tôi đấy à?”

Chu Hào vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, nói: “Đúng vậy, đợi tôi rửa tay một chút. Phải thật sạch sẽ.” Anh thấy vẻ mặt Đường Nam Nam không có gì là buồn bực nên nói tiếp: “Ly nước đó là do tôi rót trước khi vào phòng vệ sinh đấy, tuyệt đối sạch sẽ! Tôi cũng đã rửa sạch ly của cô rồi.”

“Cậu siêng năng quá.”

“Ha ha...” Chu Hào thả lỏng: “Tôi chỉ thuận tay thôi, thấy ly nước của cô đã lạnh nên mới rót cho cô ly khác.”

“Lần sau đổi nước nhớ báo trước cho tôi một tiếng.” Đường Nam Nam cắn răng nói.

Chu Hào khiêm tốn: “Chút chuyện đó đâu cần phải nói với cô, tôi không thấy phiền đâu.”

“Cậu vẫn nên nói trước với tôi một tiếng thì hơn. Tôi cứ tưởng ly nước của mình đã nguội nên mới uống một hớp lớn.” Đường Nam Nam lè lưỡi: “Phiền cậu nhìn xem miệng của tôi có bị phỏng rộp không?”

“A? Ồ... xin lỗi mà.” Chu Hào nói: “Tôi không cố ý.” Anh vội vàng đẩy mấy thứ trên bàn đến trước mặt Đường Nam Nam: “Đây là sữa chua, có cả hạt dưa nữa, à, cần tôi lấy kem trong tủ lạnh cho cô không?”

“Thằng nhãi cậu sao lại ân cần thế?” Đường Nam Nam cảnh giác nhìn anh: “Tôi cho cậu biết, muốn tiền thì không có, nhưng muốn chết thì cứ nói.”

“Thô tục! Tôi nói cần tiền bao giờ?” Chu Hàu liếc mắt, rồi lập tức chuyển sang bộ mặt tươi cười: “Cô Mặc, cô viết xong chưa? Máy tính ấy... cho tôi dùng một chút được không?”

“Để làm gì? Không phải đã nói cậu dùng vào buổi sáng, còn tôi dùng vào xế chiều và buổi tối sao?”

“Không công bằng! Buổi sáng tôi chỉ dùng được một chút xíu thôi.”

“Cậu dậy quá muộn, điều này có thể trách ai?”

“Tôi muốn đổi lại thời gian! Nếu không cuộc sống của tôi quá vô nghĩa!”

Đường Nam Nam không thể làm gì khác hơn ngoài việc phát tay: “Được rồi được rồi, tôi dùng vào buổi sáng và buổi tối, cậu dùng lúc xế chiều, được chưa!”

“Tốt quá!” Chu Hàu hết sức vui mừng: “Vậy bây giờ cô để tôi dùng đi, Mặc Mặc nói chiều nay cô ấy rảnh.”

“Stop! Nói sớm có phải tốt hơn không! Lần sau đừng dùng thủ đoạn mưu sát này nữa. Nếu tôi có bóng chết thì cậu cũng không được thừa kế cái máy tính của tôi đâu.” Đường Nam Nam che miệng, nói: “Tôi đi mua thuốc đây.”

“Ừ, ngại đi thông thả.” Chu Hàu vui vẻ vọt tới ngồi trước máy tính đăng nhập QQ.

Đường truyền nhà Đường Nam Nam đã được đổi, tốc độ nhanh hơn không chỉ một chút. Đáng tiếc Mặc Mặc không online, đợi rất lâu, trăm hô ngàn gọi, cuối cùng Chu Hàu cũng được như ý nguyện gặp lại Mặc Mặc sau bao ngày xa cách, đương nhiên là gặp qua màn hình.

“Mặc Mặc! Rốt cuộc cũng gặp lại em rồi!” Chu Hàu vừa nói vừa gửi một biểu tượng gương mặt kích động vì vui mừng $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$, vì mặt anh không thể thể hiện hiệu quả như vậy.

Vì bận rộn nên Mặc Mặc hơi gầy, nhưng tinh thần có vẻ rất tốt. Nhiệt độ trên cao nguyên khá thấp, cô mặc một bộ áo lông lục sắc, trên đầu đội một vòng hoa đại đủ màu rực rỡ. Cô đang cười, xinh đẹp vô cùng. Không xa ở phía sau cô là vài con bò Tây Tạng và một đồng đá mani(1) nhỏ.

(1) Đồng đá mani: gồm những hòn đá mani có khắc bùa chú, dùng để cầu phúc.

Mặc Mặc không phải là người thích cười, Tiểu Kiến Quân gọi cô ấy là mỹ nhân lạnh lùng là vì anh ta chưa bao giờ thấy Mặc Mặc cười, nhưng lúc này đây, cô cười rất vui vẻ.

“Em đội vòng hoa trông đẹp quá!” Chu Hàu nói chân thành: “Trước đây em rất ít đeo trang sức. Nhìn đẹp thật.”

“Đội vòng hoa thế này có giống thôn nữ không?” Mặc Mặc gãi đầu, bật cười: “Mấy bông hoa này đều do học trò của em hái cả đấy. Gần chỗ em có một cái hồ, nhiều hoa lắm, nở dọc đến tận chân núi tuyết.”

“Mặc Mặc, em sống tốt không? Không gặp khó khăn gì chứ?”

“Không đâu, mọi thứ đều rất tốt.” Mặc Mặc cười: “May là có anh.”

“Há? Gì cơ?” Chu Hàu chồm người về phía trước, vội vàng hỏi.

“Lần trước anh gửi sách đến thư viện ấy.” Mặc Mặc sờ vòng hoa trên đầu, không nỡ lấy xuống: “Sau khi sách được chuyển đến, em xem một chút thì thấy...” cô khẽ mỉm cười: “không thích hợp với trẻ con lắm. Nhưng vì ở đây không có loại sách khác nên em đành đọc những quyển sách ấy cho bọn trẻ nghe, mỗi ngày một đoạn. Bọn trẻ rất thích, chưa đầy nửa tháng, em đã trở thành giáo viên được yêu mến nhất. Có phụ huynh còn nói con của họ trời chưa sáng đã đến trường vì muốn gặp cô giáo Mặc sớm một chút.”

Mặc Mặc khẽ thở dài: “Em mới biết thì ra đây là lần đầu tiên bọn nhỏ đọc tiểu thuyết, trước kia chúng không hề biết tiểu thuyết là gì.”

Đương nhiên rồi, Chu Hàu nghĩ thầm. Trẻ con dân tộc thiểu số thường đi học muộn, đa số cũng hơi lớn rồi, thử hỏi mấy đứa trẻ mười mấy tuổi được nghe kể chuyện yêu đương này nọ thì đứa nào không thích? Huống chi còn là tình yêu huyền ảo, tất nhiên phải thích rồi.

Cũng giống Lâm Đại Ngọc(2) rất ăn mắt ngủ khi đọc Tây Sương Ký(3), hay khi còn bé anh chết mê chết mệt với truyện của Kim Dung, nói chung trẻ con đều có hứng thú với mấy tiểu thuyết giả tưởng. Đó là chưa kể bọn trẻ kia còn ở nơi xa xôi hẻo lánh, bị nhốt ở một nơi vô cùng nhỏ bé, những cuốn sách này cứ như đã phá vỡ một bức tường để bọn chúng biết thêm về thế giới bên ngoài, về trí tưởng tượng của con người.

(2) Lâm Đại Ngọc: Nhân vật trong tác phẩm “Hong Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần.

(3) Tây Sương Ký: là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, được sáng tác trong khoảng thời gian 1297 – 1307).

Trước hết, không nói đến nội dung sâu sắc hay thấp kém, những quyển văn học nghị luận khô khan quả thực không ở cùng cấp bậc với tiểu thuyết mạng nếu so về lực hấp dẫn. Chỉ có những người đọc nhiều tiểu thuyết mạng cả hay lẫn dở mới có thể gia nhập hàng ngũ phê bình văn học mạng, hơn nữa chỉ cần đọc được một quyển tương đối không tệ là lập tức sẽ chìm lại ngọn lửa nhiệt tình, tiếp tục gắn bó với tiểu thuyết mạng, huống chi đây chỉ là những

đưa trẻ thiếu sự phán đoán? Mạc Mạc đã chỉnh sửa đôi chút nội dung cho phù hợp với trẻ con nên dù tình tiết có chỗ vô lý nhưng không hề ảnh hưởng hứng thú nghe kể chuyện của tụi nhỏ.

Mạc Mạc cười nói: “Vì thế, nếu ngày nào đó anh đến đây du lịch thấy bọn trẻ đang đấu khí thì đừng khó hiểu, tất cả đều tại anh đấy.”

“Đấu khí?” Chu Hân nghe không hiểu lắm.

“Hả? Anh không biết đấu khí là gì sao?” Mạc Mạc ngạc nhiên: “Em còn tưởng anh rất thích loại sách này đấy! Anh chưa đọc à?”

“À, ha ha... Anh nhờ một người bạn chọn sách giúp. Cô ấy học... tâm lý trẻ em nên anh nghĩ cô ấy tương đối chuyên nghiệp.” Tốc độ nói dối của Chu Hân không hề thua kém với tốc độ của đường truyền.

“Thì ra là vậy.” Mạc Mạc không thể tưởng tượng nổi cuộc gặp gỡ ly kỳ của anh nên dễ dàng tin lời anh, cô hơi xấu hổ nói: “Ngại quá, lúc anh gửi mấy quyển sách đó đến đây, em không vui lắm, còn hơi trách anh nữa, nhưng không ngờ anh lại tốn nhiều tâm tư như vậy. Chu Hân, cảm ơn anh nhé! Cảm ơn anh vì đã bỏ nhiều tâm ý cho chuyện của em. Nhờ anh, em mới có thể hòa hợp được với bọn trẻ nhanh như vậy.”

Chu Hân rất xấu hổ! Không chỉ xấu hổ vì mình không có công gì trong đồng sách kia, mà hơn nữa còn vì anh có hai vạn nhưng không hề nhớ đến việc mua sách cho Mạc Mạc! Nào anh bị chấp mạch ư? Tại sao có thể nhớ đổi ga giường cho Cô Mập nhưng lại quên sách việc phải mua sách cho Mạc Mạc?

Thấy ánh mắt cảm kích của Mạc Mạc trên màn hình, Chu Hân không còn mặt mũi nào để nhìn cô nữa.

“Em đem mấy tính ra ngoài trời hả? Có lạnh không? Vào trong nhà rồi nói tiếp nhé.”

“Trong nhà không có tín hiệu.” Mạc Mạc cười nói: “Anh nghĩ em ở trong nhà lên mạng hả? Trong nhà mạng chậm lắm, không chat video được.”

“À, anh biết, anh đã giải quyết vấn đề đó rồi. Anh đã đổi thành đường truyền 16 Mb/s, sau này chúng ta chat video sẽ không sợ bị mất kết nối.”

“Chu Hân, anh vui tính thật đấy! Ở bên em không có tín hiệu, anh lại đổi đường truyền nhà anh?” Mạc Mạc cười nói: “Lãnh đạo trường thấy bọn em không liên lạc được với người nhà nên đã sai người lắp cho bọn em một máy thu tín hiệu quân sự đơn giản. Có cái này rồi, chỉ cần anh ở trên địa cầu là có thể liên lạc.” Mạc Mạc cười, chuyển máy tính sang hướng khác để anh nhìn một thứ có hình dáng kỳ lạ trên thảo nguyên.

“Đó là máy thu tín hiệu hả?” Chu Hân tò mò nhìn cái vòng sắt được treo chỗ cao nhất, nhìn hơi giống bánh xe đạp, nếu nói vật này thu sóng radio thì anh còn tin, chứ không thể nhìn ra chỗ nào giống máy thu tín hiệu internet.

“Đúng rồi. Chính là cái đó, nhưng bộ phận quan trọng nhất là cái này.” Cô ấy chỉ cái hộp đen ở bên dưới.

“Cái này rất phiền phức, mỗi lần sử dụng đều phải chỉnh tần số. Ban đầu bọn em không ai biết dùng, cũng may có người bạn làm ra thiết bị này chịu giúp đỡ, người ấy hướng dẫn cho bọn em cách dùng. Nói thật với anh, bây giờ em vẫn chưa sử dụng thành thạo, mỗi lần lên mạng đều phải làm phiền người ấy. Thật sự đã gây phiền hà cho người ấy rất nhiều, nếu không phải vì người ấy quen biết nhiều người thì cái này có tiền cũng không mua được.”

“Hả? Vậy hả?” Chu Hân cười khan: “Vậy hả?” Trong lòng anh rất khó chịu, cái gì mà làm phiền “người ấy”, chẳng phải không nên tùy tiện gọi “người ấy” thân thiết như vậy sao.

“Người bạn kia đến cả thiết bị quân sự cũng biết, lợi hại quá.” Chu Hân nói: “Là nam hay nữ?”

“À, là nam, và thiết bị này không còn được dùng trong quân đội nữa, nếu không cũng không thể nào mang ra ngoài.” Mạc Mạc cười nói: “Rất nhiều linh kiện cũng đều do anh ấy dùng thứ khác để thay thế nên việc điều chỉnh mới phiền phức như vậy. Nói thật là em không ngờ có người có thể dùng linh kiện xe đạp để thay linh kiện của máy thu tín hiệu.” Vừa nói cô vừa chỉ cái vòng sắt trên kia, đúng là Chu Hân không nhìn lầm, cái đó quả nhiên là bánh xe đạp.

“Nhất định đó là một ông thầy giáo già có kinh nghiệm phong phú, nếu không tuyệt đối không thể làm ra được thứ này!” Chu Hân nói: “Quá lợi hại!”

“Ha ha ha ha...” Mạc Mạc cười: “Ông già? Đường Vương còn nhỏ hơn anh đấy! Đúng rồi, lần đầu tiên nghe tên anh ấy thì em đã muốn nói với anh. Trong những người em quen, tên của hai người kết hợp lại thì rất có khí thế đó! Anh là Chư Hân(4), anh ấy là Đường Vương! Rất hay phải không?”

(4) Chu Hân đọc gần giống Chư Hân.

Không hay, Chu Hân cảm thấy hoàn toàn không hay. Bây giờ miệng anh chưa kết, chỉ cảm thấy cái tên Đường Vương này rất khó nghe, không hay chút nào.

“A, đúng lúc anh ấy tới này.” Giọng nói của Mạc Mạc bỗng nhiên phấn chấn hẳn lên, cô ấy xoay người, gọi to về phía xa: “Đường Vương! Không phải anh leo núi tuyết ư? Sao về nhanh thế?”

Người ở đằng xa nói gì đó, Chu Hân không nghe rõ. Anh thấy Mạc Mạc cười ngượng ngùng: “Em chưa leo núi tuyết bao giờ nên không biết cần phải chuẩn bị nhiều đồ như vậy. Em còn tưởng anh mới về.” Giọng nói cũng ngại ngùng, giống như vừa bị người ta chế giễu.

Chu Hân rất muốn nhìn xem thằng nhóc kia có bộ dạng ra sao, nhưng hắn ta chỉ đứng ở đó, vì Mạc Mạc ngồi trên cỏ nên Chu Hân chỉ nhìn thấy đôi

chân dài được bọc trong chiếc quần vải thô.

“Tin hiệu có rõ không? Gió trên cao nguyên rất lớn, mọi người nhớ phải tùy hoàn cảnh mà điều chỉnh góc độ của máy thu tín hiệu. Tín hiệu không tốt là vì góc độ không thích hợp, mọi người có thể tự điều chỉnh.” Thằng nhóc đó đang nói chuyện, Chu Hưu bĩu môi, thầm nghĩ: Giọng nói cũng khó nghe.

“Bọn em sẽ tập dần. Đường Vương, mấy ngày qua làm phiền anh quá, có phải em ngốc lắm không?” Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn lên, ánh nắng rọi rõ của cao nguyên làm cô khẽ nheo mắt lại, ở cô có thêm sự dịu dàng, quyến rũ mà Chu Hưu chưa từng nhìn thấy.

Đây chính là sự quyến rũ gây chết người chỉ trong một giây của mỹ nữ! Đáng tiếc không phải dành cho anh! Chu Hưu sốt ruột, không kìm được gọi cô: “Mạc Mạc! Mạc Mạc!”

“Ha ha... Suýt nữa thì quên mất anh.” Mạc Mạc cười: “Em giới thiệu một chút, Đường Vương, đây là Chu Hưu – bạn em, giống tên anh lắm đúng không? Anh ấy rất ngưỡng mộ người làm ra bộ thiết bị này, anh có thể ngồi xuống để anh ấy nhìn thấy anh không?”

Chu Hưu rất muốn nhìn thấy anh ta nên mở to hai mắt, ai ngờ chỉ thấy đôi chân xoay người bước đi, càng đi càng xa, sau đó trên màn hình hiện lên toàn bộ hình dáng của người tên là Đường Vương kia, nhưng chỉ là bóng lưng.

“Anh ta đi rồi?” Chu Hưu ngạc nhiên hỏi Mạc Mạc.

“Anh ấy vừa nói...” Mạc Mạc đuổi đầu lưỡi rất dễ thương: “Không rảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Anh không thèm! Quá đáng lắm rồi!” Chu Hưu giận dữ: “Thằng nhóc đó nhiễm truyền tranh à? Làm bộ lạnh lùng cho ai xem? Hắn ta tưởng mình là Lưu Xuyên Phong(1) à? Anh thấy hắn ta là Mai Siêu Phong(2) thì có! Sao hắn ta không bị người khác dùng gạch đập chết nhỉ?”

(1) Lưu Xuyên Phong: là tên phiên âm tiếng Trung của Rukawa Kaeda, một nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng Slam Dunk, là người rất lạnh lùng, rất được các cô gái trong truyện yêu thích, và cũng đã làm chao đảo trái tim của độc giả nữ.

(2) Mai Siêu Phong: Nhân vật trong tác phẩm “Anh hùng xạ điêu” của Kim Dung.

“Sao anh lại nói thế?” Mạc Mạc tức giận, trừng mắt liếc anh: “Đường Vương đã giúp đỡ bọn em rất nhiều.”

“Chỉ có một cái bánh xe mà đã giúp nhiều, anh gửi một núi bánh xe đến trước cửa trường tiểu học Lhasa(3) nhé.”

(3) Lhasa: khu tự trị ở Tây Tạng, gần Nyingchi.

“Anh thật là...” Mạc Mạc cười: “Hôm nay nói thế thôi. Sắp tối rồi, em còn phải chăm bài. Điện áp ở đây không ổn định nên vào buổi tối, bóng đèn cứ nhấp tắt nhấp sáng, phải nhân lúc có ánh sáng để chăm bài.”

“Mạc Mạc, nói thêm một lát đi.” Chu Hưu lưu luyến: “Lần sau không biết khi nào em mới online.”

“Nếu em không online thì anh cứ để lại tin nhắn.” Mạc Mạc cười, vẫy tay chào: “Có thời gian em sẽ trả lời.”

Âm thanh “tít tít” vang lên, màn hình vụt tắt giao diện chat video, nhưng Mạc Mạc vẫn nhấn lại một câu: “Đường Vương nói rất nhiều người chỉ biết đến Lhasa, quả nhiên là vậy thật. Chu Hưu, anh nhớ nhầm rồi, em không ở Lhasa, em ở Nyingchi! Ha ha... 888(4)!”

(4) 888: ngôn ngữ mạng bên TQ, nghĩa là tạm biệt.

Chu Hưu như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng nhào tới gõ bàn phím: “Nói nhầm nói nhầm! Anh biết em đang ở Nyingchi mà! Anh thề là anh biết em đang ở Nyingchi! Anh chỉ nói nhầm thôi, anh biết rất nhiều địa danh, Garzê, Nantso, Mêdog(5). Không phải anh chỉ biết Lhasa thôi đâu!”

(5) Garzê: châu tự trị tại Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Nantso: còn được gọi là Hồ Nam, là một hồ nước trên núi ở khu tự trị Tây Tạng.

Mêdog: một huyện của địa khu Nyingchi.

Đáng tiếc ảnh đại diện của Mạc Mạc đã chuyển sang màu xám, phải đợi đến khi cô online mới có thể đọc được tin nhắn của anh. Anh muốn Mạc Mạc biết anh khác với người bình thường, anh biết rất nhiều nơi! Rõ ràng anh biết nhiều nơi thật mà! Vì sao vừa nãy lại không động não thế hả trời!

Chu Hàu nhìn màn hình máy tính mà cực kỳ uất ức, cái gì mà Đường Vương nói đúng chứ! Chẳng lẽ Chu Hàu anh nói không đúng sao? Không phải anh chỉ nói nhầm tên địa danh thôi sao? Ôi trời!!! Tại sao lại xui xẻo như vậy, hết lần này tới lần khác hại anh tức chết. Anh giận đến mức càng nhìn máy tính càng thấy giống tên Đường Vương không biết mặt mũi ra sao kia, rất muốn đâm hấn ta một cú khiến hấn nát bét!

“Này! Cậu định làm gì?” Đúng lúc đó Đường Nam Nam về nhà, nhìn thấy anh vùng vằng về phía cái máy tính yêu quý của mình liền xông tới: “Tiểu Lương chọc giận cậu à?”

Biến thái, Chu Hàu nghĩ thầm, kẻ biến thái đến mức đặt tên cho đồ dùng trong nhà có giá chưa tới một ngàn chỉ có mỗi Cô Mập này thôi! Cô không cần viết tiểu thuyết, chỉ cần kê mấy sự tích của mình là bảo đảm sẽ có tên trong “Top 5” bảng xếp hạng “Những người keo kiệt nhất thế giới”! Bảo đảm lập tức nổi tiếng!

“Cô Mập, tôi hỏi cô cái này.” Chu Hàu thở phì phò vì tức giận, nói: “Tôi chưa từng đến đó, nhưng nghe nói ở Nyingchi có địa khu Garzê, địa khu Nantso, địa khu Mêdog, đúng không?”

“Rất đúng!” Đường Nam Nam gật mạnh đầu: “Nếu cậu chịu trả Garzê về cho Tứ Xuyên, biết Nantso là một hồ nước cách xa Nyingchi thì sẽ tốt hơn. Nhưng chắc chắn cậu hoàn toàn chính xác một cái, đó là Mêdog tuy không phải là địa khu nhưng ít ra cũng là một địa danh, hơn nữa lại thuộc về Nyingchi, hoàn toàn chính xác!”

“Hả? Tôi chết đây!” Chu Hàu nhất thời phát điên, xoay người định đánh vào máy tính: “Cô Mập, cô có cách nào xóa tin nhắn đã gửi không?”

Đường Nam Nam nhìn vào máy tính, hết sức cảm thông nói: “Cậu nói thế với Mạc Mạc à?”

“Ừ.” Chu Hàu phát điên. “Đúng vậy.”

“Xin hỏi nếu đã không biết thì một người mù địa lý như cậu lấy dũng khí ở đâu ra để nói vậy?”

“Tôi đang gấp mả. Với cả tôi chỉ mới về nước được ba năm, làm sao biết rõ mấy nơi kia được. Dựa vào lương tâm mà nói, cô không cảm thấy mấy địa danh đó rất quái dị sao? Garzê, Mêdog? Tên gì mà kỳ cục! Hoàn toàn không muốn để người ta nhớ mả!” Chu Hàu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô Mập, cô hãy nói cô có cách để cô ấy không đọc được tin nhắn đi!”

“Nhị sư huynh, cậu đã gửi đi rồi, ngày mai Mạc Mạc online là sẽ đọc được thôi. Tôi có thể có cách gì chứ? Trừ khi cậu quen Mã Hóa Đăng(6) rồi nhờ ông ấy cài đặt lại QQ giúp cậu.”

(6) Mã Hóa Đăng: Tổng giám đốc điều hành Tencent, là người đã tạo ra phần mềm QQ.

“Ui cha...” Chu Hàu ảo não ôm đầu, hai tay đâm vào đầu của mình.

“Không sao đâu, Nhị sư huynh.” Đường Nam Nam ngồi bên cạnh kéo hai tay anh xuống: “Mỗi người có một thể mạnh khác nhau, không ai am hiểu hết mọi thứ trên đời được. Cậu không rành địa lý cũng bình thường thôi, sau này trò chuyện với cô ấy về vật lý, tác dụng của lực từ lên nam châm gì đó, bảo đảm cô ấy sẽ si mê cậu.”

“Mạc Mạc là giảng viên môn Vật lý của trường đại học đấy!” Chu Hàu vừa tức giận vừa đau thương nói: “Cô muốn tôi nói về vật lý với cô ấy?”

“Giảng viên môn Vật lý của trường đại học á?” Đường Nam Nam hít một hơi lạnh: “Nhị sư huynh, tôi vô cùng kính nể cậu vì đã dám theo đuổi một Giảng viên Vật lý của trường đại học! Nhưng mà không sao, giỏi vật lý chưa chắc đã giỏi toán, cậu cứ nói với cô ấy mấy phép toán cao siêu đi! Nhìn học sinh trong thiên hạ mà xem, biết bao người vì nó mà sụp đổ! Xác suất Mạc Mạc rơi vào trong số đó rất lớn.”

“Tôi bị chứng không nhớ được con số nên chưa từng học toán!” Chu Hàu không còn hơi sức để tức giận.

“Ha ha, tôi quên bém mắt điểm yếu lớn nhất của cậu. Vậy cậu hãy nói ngoại ngữ với cô ấy, chẳng phải cậu thông thạo ba thứ tiếng sao? Chắc sẽ có một cái thích hợp với cậu thôi.”

“Được rồi.” Chu Hàu ủ rũ nói: “Cô Mập, tôi nghĩ tôi thất tình rồi, cô có thể mời tôi uống rượu không?”

“Nói sai địa danh không đến mức phải thất tình đâu, tôi chưa từng nghe tiêu chuẩn chọn bạn trai như vậy. Cậu yên tâm đi, Nhị sư huynh! Tôi không nghĩ là cậu thất tình, nhiều nhất là mất mặt thôi.”

“Uống rượu mà cũng phải khó khăn như thế sao? Mất mặt không thể uống rượu hả? Tâm trạng tôi không tốt, coi như cô giúp đỡ người nghèo đi. Cô ấy là Mạc Mạc, là Mạc Mạc đó! Cô nghĩ tôi nói hươu nói vượn trước mặt ai chứ? Tôi phí bao nhiêu công sức mới khiến cô ấy thấy tôi có đẳng cấp, lần này thì hết rồi! Mặt mũi của tôi bị ném sang nhà bà ngoại hết rồi! Mợ nó! Uống có ly rượu mà cũng phải xin xỏ cô, sao tôi lại ra nông nổi này cơ chứ...” Chu Hàu phiền não nói: “Mặt mũi của tôi bị ném sang nhà bà ngoại cô hết rồi!”

“Được rồi được rồi được rồi...” Cô Mập nói: “Giờ đến cả họ hàng cũng bị kéo vào nữa sao? Tôi khẳng định nhà bà ngoại tôi không nhặt được mặt mũi của cậu đâu. Được rồi! Đi uống rượu thôi! Thịnh thoảng uống rượu cũng tốt cho sức khỏe!”

Mười lăm phút sau, hai người ngồi ở cái bàn nhỏ đầy dầu mỡ.

“Chẳng phải tôi đã nói đến quán bar sao? Đây là quán đồ nướng! Khác biệt rất lớn đó, có được không?” Chu Hân phản đối.

“Cậu đến quán bar chỉ để uống bia, ở đây cũng uống bia được vậy, ngoài ra còn có thể ăn ngon, có gì để bắt mắt chứ? Hơn nữa tôi đảm bảo bia ở đây ngon hơn quán bar rất nhiều!”

“Cái tôi cần là không khí, là không khí đó! Tâm trạng không tốt thì phải đến quán bar! Sao ngay cả tư tưởng này mà cô cũng không có?! Tiết kiệm là mục tiêu cuối cùng trong cuộc đời của cô hả? Cô có phải là con người không vậy Đường Nam Nam? Tại sao tôi lại có thể sống cùng cô cơ chứ?”

“Rốt cuộc cậu muốn uống rượu hay uống cảm xúc? Có tin là chỉ cần cậu nói một câu uống cảm xúc, tôi sẽ lập tức cho cậu thấy không? Cảm xúc là yếu tố cơ bản để viết tiểu thuyết nên tôi chắc chắn tôi có nhiều hơn cậu! Nếu cậu muốn uống rượu thì ngồi im đó. Hôm nay tôi sẽ cho cậu biết uống rượu ở quán đồ nướng thoải mái như thế nào!”

“Cát, đẳng cấp của cô cũng chỉ có thể thôi!”

“Đừng, tôi xác định tôi thuộc đẳng cấp quán đồ nướng. Nào nào, Nhị sư huynh, cạn ly nào! Uống một ngụm rồi hãy đánh giá!” Đường Nam Nam cầm một cốc bia lớn, nói rất có khí thế.

Chu Hân cũng cầm một cốc bia lớn, ngửa đầu uống một ngụm lớn, ừm, đúng là rất ngon.

“Phải thế chứ!” Đường Nam Nam vui vẻ nói: “Uống bia phải uống như vậy! Đến quán bar chỉ có cái ly bé tí, còn không đủ một hộp, đó mà là uống bia sao? Uống thuốc độc thì có! Đúng rồi, tử lượng của cậu thế nào?”

“Tử lượng của tôi?” Chu Hân cười lạnh: “Nói ngàn chén không say thì hơi quá, nhưng chắc chắn hơn cô gấp mười mấy, hai mươi lần.”

“Vậy là cậu uống được.” Đường Nam Nam trêu: “Nhưng nếu nói hơn tôi gấp mười mấy hai mươi lần thì tôi không tin! Dù tử lượng cậu cao chừng đó nhưng chưa chắc bằng quang của cậu cũng to chừng đó!”

Chu Hân trừng cô: “Cô có thể so sánh thô tục hơn nữa được không? Cho dù sinh ra đã kém cỏi nhưng cô cũng nên sống cuộc đời của thực nữ! Sao cái gì cô cũng nói được thế?”

“Tôi đã không làm thực nữ từ lâu lắm rồi.” Đường Nam Nam cười tít mắt: “Có phải cậu không muốn có thịt để ăn nên mới muốn tôi sống như thực nữ không? Nếu vậy thì hôm nay cậu làm trước đi, ngày mai tôi sẽ học tập cậu để làm thực nữ.”

“Xuống địa ngục đi!” Chu Hân bật cười.

“Nhị sư huynh, trước đây cậu chưa từng đến mấy quán như thế này à?”

“Chưa từng.” Chu Hân bỏ hẹ và tòi lên lò nướng, ngờ vực hỏi: “Sao thứ gì cũng nướng được thế? Ngon không?”

“Bỏ vào miệng là biết thôi. Chẳng phải đó phương pháp chính xác nhất để đánh giá ngon hay không sao? Nếu không dùng thời gian đó để hỏi mà dùng để ăn thì cậu đã biết nó ngon hay không rồi.”

“Cũng đúng.” Chu Hân nâng cốc: “Nào, Cô Mập, cạn ly!”

Hai cái cốc to chạm vào nhau. Cồn sẽ khiến đầu óc của con người hơi không được bình thường, cho dù chỉ là bia nhưng uống quá nhiều cũng sẽ trở nên khác xa hằng ngày.

Sau khi uống một trận, Đường Nam Nam hét to: “Ông chủ, cho tôi ba mươi xiên thịt dê, năm cái cát.”

“Hay lắm! Tôi rất khó ăn, thịt mới ngon. Mau cho thêm thịt!” Chu Hân đặt cái cốc trống không xuống bàn, nói to: “Thêm cả hai cốc bia!”

“Sao tôi lại khó ăn?” Đường Nam Nam hỏi.

“Mùi của tôi...” Chu Hân bấu môi, đổ bia vào miệng mình.

“Tôi khó ăn vì mùi của nó?” Đường Nam Nam cười: “Nhị sư huynh, cậu giỏi lắm! Tôi sẽ đem những lời này vào truyện! Nào, cạn ly!”

“Cạn!”

“Nhị sư huynh, lúc vừa ăn đồ nướng vừa uống bia, cậu phải coi hai nút áo sơ mi ở trên, đừng cài kín mít như vậy, thế mới hợp hoàn cảnh! Biết không? Cậu cởi ra đi, dễ thở hơn đó.”

Chu Hân hỏi lại: “Thật không?”

“Thật, đây chính là không khí của quán đồ nướng! Cũng như cậu nói quán bar có không khí của quán bar. Thật ra nếu bàn về uống rượu, quán đồ nướng cũng không khác quán bar là mấy.”

“Thế cơ à? Phiền cô ở đây gọi giúp tôi một ly cocktail Tequila nguyên chất với.” Chu Hân liếc cô một cái, lấy một xiên thịt nhai ngấu nghiến.

“Tôi còn muốn nói rượu ở đây rất đẹp.” Đường Nam Nam cười: “Đây chính là tận dụng tài nguyên có hạn tạo nên sự đặc sắc vô hạn.”

“Được!” Chu Hào vỗ tay: “Đợi đến khi tôi có tiền, tôi sẽ mua cocktail về nhà, cho cô biết thế nào là rượu đẹp.”

“Cậu có tiền rồi còn ở cùng tôi sao? Lúc đó cậu đã về nhà mình từ lâu rồi.” Đường Nam Nam bị cùn kích thích nên cười rất suồng sã.

“Đúng vậy!” Chu Hào cũng đã chuẩn choáng say: “Có tiền tôi sẽ về nhà! Không đúng, có tiền tôi sẽ lập tức đến quán bar! Cô cũng biết là tôi thất tình mà, có khi Mặc Mặc thích người khác rồi, tôi theo đuổi từ Thẩm Quyến đến Bắc Kinh, tâm huyết hơn nửa năm đều tan thành mây khói cả rồi, tôi rất đau lòng! Cô trêu chọc tôi càng khiến tôi đau lòng, có tiền rồi tôi phải lập tức đến quán bar! Sẽ gọi một tá bia để uống!”

“Cậu đau lòng thì ở đâu cũng sẽ đau lòng, liên quan gì tới không khí quán bar? Thật là, nào, uống thôi! Uống thôi!”

“Được, uống nào!”

“Này! Nhị sư huynh, giữ cửa lại đi, đừng để nó đựng đưa nữa, tôi không dứt chìa khóa vào được.”

“Ừ ừ... Tôi giữ, giữ, giữ được rồi, cô mau mở cửa nhanh đi, cái này muốn bỏ chạy, khó giữ lắm...”

“Hả? Máy tính đang mở? Nhị sư huynh, cậu quên tắt máy tính rồi kia...”

“Ài, ài, ài mà thêm quan tâm tắt máy tính hay không, mặt mũi của tôi ném, ném, ném hết sang nhà bà ngoại rồi... Tôi không bao giờ... nói chuyện trên mạng với Mặc Mặc được nữa... Tôi, tôi, tôi muốn xóa tài khoản QQ... Tôi theo đuổi từ Thẩm Quyến đến Bắc Kinh hơn nửa năm... Đến bây giờ tôi chưa từng mất mặt như vậy, tôi phải xóa tài khoản QQ, nếu Mặc Mặc tìm cô, cô tuyệt đối không được nói tôi ở đây đâu đấy...”

“Đừng khoa trương vậy chứ, Nhị sư huynh!” Đường Nam Nam cười khà khà: “Nhị sư huynh, tôi vừa nghĩ ra một cách.”

“Hả? Cách gì? Nói mau!”

“Cậu xem đi!” Đường Nam Nam xiêu xiêu vẹo vẹo tiến về phía máy tính, nhìn hộp thư QQ còn chưa đóng, cô dùng giọng nói của người say đọc to: “... Nói nhảm nói nhảm! Anh nhớ em đang ở Nyngchi, anh thề với trời là anh nhớ em đang ở Nyngchi! Anh chỉ nói là... Sai rồi, anh còn biết rất nhiều địa danh, Garze, Namtso... nhảm, Mêdog. Anh không chỉ biết Lhasa!”

“Cô Mập Cô Mập, cô quá, quá không vô tâm! Tôi đã mất hết mặt mũi mà cô vẫn không tha...”

“Không phải! Tôi không đọc thì sẽ không nghĩ ra tình tiết tiếp theo.” Đường Nam Nam di chuyển chuột rồi gõ bàn phím: “Anh còn biết Tanzania, Nigeria, Algerie, New Guinea, Phuket, Saipan, Taklamakan, Mariana, còn biết Anh và Bắc Ireland là Vương quốc Liên hiệp(7)”

(7) Tanzania: một nước nằm ở Đông Phi.

Nigeria: một nước nằm ở Tây Phi.

Algerie: một nước nằm ở Bắc Phi.

New Guinea: đảo lớn thứ hai thế giới, nằm ở tây nam Thái Bình Dương.

Phuket: một tỉnh của Thái Lan.

Saipan: là hòn đảo lớn nhất của Mỹ.

Taklamakan: là một sa mạc nằm ở Trung Á, thuộc Khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ Tân Cương của Trung Quốc.

Mariana: Rãnh đại dương sâu nhất thế giới.

Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland: còn được gọi là Vương quốc Anh, Anh Quốc, hoặc nước Anh.

“Thế nào?” Cô vỗ bàn, hỏi: “Tôi thông minh không?”

“Cô nói bậy cái gì đó?” Chu Hào sốt ruột, mặc dù toàn thân mềm nhũn nhưng cũng lần đến đó: “Cô nói mấy nơi này? Nhưng chúng đều đều đều đều ở nước ngoài! Ai cũng biết biết biết biết chỗ này!”

“He he he he...” Đường Nam Nam cười nói: “Bởi vì ai cũng biết nên Mặc Mặc sẽ không nghi ngờ cậu! Không phải cậu sợ mất mặt sao? Cậu đọc tin nhắn cậu gửi và tin nhắn của tôi cùng một lúc xem, ai cũng sẽ nghĩ cậu nói đùa, đúng không?”

Cô cười, chỉ vào trán Chu Hào: “Ngày mai Mặc Mặc mở máy tính sẽ cùng một lúc đọc cả hai tin nhắn! Cùng lắm là cô ấy không nhận thấy sự hài hước của cậu thôi, nhưng chắc chắn là không thấy cậu kém hiểu biết. Cô ấy sẽ nghĩ cậu muốn làm cô ấy vui.”

“Đừng, đừng đừng! Cô Mập, cô ma rành quá!” Chu Hàu vui ra mặt, lao đảo tiến tới nâng mặt Đường Nam Nam hôn một cái, môi anh dính trên mặt cô rất lâu, mãi đến khi vang lên tiếng “chụt” thật kêu mới buông ra. Nếu trên ti vi, sau khi xảy ra chuyện này, tất cả mọi thứ sẽ ngừng lại, hai nhân vật đứng im nhìn nhau chăm chăm, đồ vật trong tay rơi xuống đất.

Nhưng trong căn phòng nhỏ này không có chuyện như vậy. Hai người đã say không còn biết trời trăng gì nữa, và lại cũng không thấy có chỗ nào không đúng, chỉ đứng nhìn nhau cười ngu ngơ.

Giống như... giống như trong tiềm thức của họ, hành động vừa rồi đã xảy ra như nó phải thế.

“Cậu nói xem, có khi nào Mạc Mạc đã online không? Có thể cô ấy đã đọc tin nhắn trước của cậu rồi?” Đường Nam Nam ợ dài một tiếng: “Nếu cô ấy đã đọc được thì coi như công sức của chúng ta bỏ không.”

“Không, không đâu!” Chu Hàu khoát tay: “Tuyệt đối không! Đã hôn, hôn, hôn hôn nửa đêm rồi, chắc chắn cô ấy không online!”

“Cậu đừng lặp lại chữ kia nữa!” Đường Nam Nam quát: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy uống say rồi nói lặp đi lặp lại! Không được nói chữ kia nữa!”

“Chữ, chữ nào?”

“Hôn!”

“Hôn, hôn hôn hôn... Tại sao? Sao không thể nói?”

“Không được nói!” Đường Nam Nam nói: “Từ khi bắt đầu viết tiểu thuyết, mỗi ngày đều có người giục tôi nhanh hôn hôn hôn hôn hôn nữa! Tôi cực kỳ dị ứng với từ này!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hãnh Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Thực tế chứng minh tốt nhất là đừng uống nhiều, bởi vì uống nhiều sẽ nôn, ngày hôm sau còn phải tự dọn dẹp!

Chu Hàu ở trong phòng bị mùi hôi làm tỉnh ngủ.

Mợ! Mùi này có thể xông chết một con heo luôn đó!

“Cô Mập!” Anh nhắm mắt gọi to: “Cô Mập! Thúi muốn chết! Sao cô không dọn phòng?”

Nhưng không có ai trả lời.

Chẳng lẽ con heo đó bị xông chết thật rồi? Chu Hàu mở mắt, cố chịu con đau đầu: “Cô Mập, cô ở đâu? Cô Mập?” Vẫn không có ai trả lời, anh định vén chăn đi xuống giường.

Lúc này mới kinh hoàng! Chu Hàu phát hiện mình ngủ trên sofa giường của Đường Nam Nam, anh nằm trên giường cứ như xiên thịt dê nằm trên lò nướng, đầu và chân đều không đặt ở trên giường, hóa ra anh đau đầu không phải vì say mà là vì gối đầu lên tay vịn sofa cả đêm. Đầu anh tiếp xúc thân xúc thân mật với khúc gỗ cả một đêm dài, không đau mới lạ.

Quan trọng là, quần áo của anh vô cùng xốc xếch!

Chu Hàu đổ mồ hôi lạnh cả người, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại ngủ trên giường của Cô Mập? Hôn nữa tại sao anh lại quần áo xốc xếch ngủ trên giường cô? Với lại Cô Mập đi đâu rồi?

“Cô Mập?” Anh lại gọi. Vẫn không có ai trả lời. Cô Mập không bị điếc, tình huống này chỉ có một khả năng, cô ấy không có ở nhà.

Nếu là bình thường thì rất dễ làm liên tưởng đến chuyện khác, một lát sau Cô Mập sẽ mang bữa sáng từ trong bếp đi ra, mặt đỏ ửng khi nhìn thấy anh, nói: “Cậu hư quá...”

Dừng! Trên thực tế, đó chỉ là tưởng tượng của tác giả, tình huống không thể thích hợp hơn trong hoàn cảnh này. Nhưng Chu Hàu không như vậy, vì anh đang ngồi trên giường nhớ lại chuyện tối qua.

“Tôi... muốn nôn...” Chu Hàu vội che miệng lại.

“Không được nôn!” Đường Nam Nam gào to, giơ hai tay bóp cổ anh.

“Ráng nhịn! Phải nhịn! Vào nhà vệ sinh rồi mới được nôn!”

Chu Hàu bị cô làm nghẹt thở, không khí không thể tràn vào mà thứ trong cổ họng cũng không thể phun ra, đành cam chịu bị cô lôi xềnh xệch vào nhà vệ sinh.

Cô vừa buông tay, Chu Hàu lập tức nhào tới bồn cầu nôn xối xả. Quá kinh khủng, mấy thứ đó đã trào lên tới cổ họng nhưng lại không thể phun ra khiến người ta thấy tởm kinh khủng. Đây là cách không chế con buồn nôn tốt nhất và cũng là cách mưu sát tốt nhất!

“Cậu dám phun ra không? Tôi nói với tên khốn kiếp nhà cậu, nếu cậu nôn lên người tôi, hôm nay tôi sẽ để cậu ngủ trong nhà vệ sinh!” Đường Nam Nam hung dữ nói: “Đến lúc đó cậu đừng cầu xin tôi.”

“Vậy cô muốn, muốn đi vệ sinh cũng đừng cầu xin tôi! Hừm...hừm...” Chu Hàu choáng váng uy hiếp.

“Con mẹ nó! Cậu có phải là đàn ông không? Uống bia mà cũng say đến mức đó, tửu lượng gì thế kia! Cậu nói đây là ngàn chén không say?” Đường Nam Nam giận dữ đi ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn đồng hồ bàn thi trong phòng thì càng thêm tức giận.

Giường mới của cô! Chăn của cô! Cái gối gần hai ngàn tệ của cô!

Tất cả đều có mùi như cái bồn cầu rồi!

Còn mấy bộ quần áo của hai người nữa! Tất cả đều hôi như cái bồn cầu!

“Tôi vẫn chưa, vẫn chưa uống đủ một ngàn ly mà.” Chu Hàu nói: “Còn rượu không? Không có hả? Uống đủ một ngàn ly, tôi chắc chắn sẽ... không say!”

“Đúng! Lúc đó cậu đã nằm trong nhà xác của bệnh viện rồi! Say cái rắm! Còn 75 độ(1) cũng không làm cậu say!”

(1) Còn 75 độ: dùng để sát trùng.

Đường Nam Nam rất hối hận vì đã cho anh ăn nhiều. Thịt dê xiên ngon đến thế sao? Rót cuộc anh đã ăn hết bao nhiêu mà nôn nhiều như vậy?

Có biện pháp nào không? Không thể làm gì khác ngoài việc giặt sạch. Cô mang bao tay cao su, ôm đồng hồ dơ ra ban công, dùng vòi nước tẩy bớt chất dơ rồi mới ném vào máy giặt, đổ gần nửa chai nước giặt đồ.

Loay hoay cũng hơn nửa tiếng đồng hồ, trong phòng im ru không một tiếng động. Chu Hàu đang nằm ngủ trong phòng vệ sinh. Đường Nam Nam nghiêng rặng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng, đi tới đập anh mấy cái cho tỉnh rồi nửa kéo nửa đỡ anh vào phòng ngủ. Nhưng cô chỉ cao 1m63 trong khi Chu Hàu cao tới 1m81, khó khăn lắm mới kéo anh ra tới phòng khách, lúc này thì Chu Hàu hoàn toàn không chịu đi nữa.

Anh không phối hợp thì giống như cái cây được trồng vào đất, không thể nào di chuyển. Đường Nam Nam cảm thấy rất khó hiểu, tại sao trên ti vi mấy cô gái đều đỡ được đàn ông say xin nhì? Mặc dù cô cũng đã dùng hết sức lực, vì đã đổ mồ hôi nên cũng tỉnh rượu mấy phần, nhưng vẫn không tài nào kéo nổi Chu Hàu.

Cô rất mệt, đành vào phòng ngủ đem chăn của anh ra để lên sofa giường rồi kéo Chu Hàu đặt lên đó, định bụng là sẽ để Chu Hàu ngủ ngoài này, còn mình thì vào phòng ngủ.

Chu Hàu cảm nhận được có người ở dưới cánh tay anh, mới đi được hai bước thì đột nhiên nổi hứng, dùng cánh tay kẹp đầu cô lại rồi xoay vòng vòng quanh nhà.

Chu Hàu vẫn nhớ rõ khi đó anh vừa xoay vừa nói: “Chúng ta chơi trốn tìm đi! Chơi trốn tìm nào! Trước hết hãy xoay một trăm vòng, sau đó tôi sẽ đi tìm cô!” Anh vừa kẹp lấy đầu Đường Nam Nam vừa xoay, còn cô thì mắng anh không ngừng. Anh thấy trò này rất vui nên càng kẹp chặt đầu cô, vừa cười vừa xoay. Rót cuộc Đường Nam Nam hét lớn: “Được rồi! Được rồi! OK, cậu buông tôi ra trước đi, tôi sẽ chơi trốn tìm với cậu.”

“Buông ra, ngoan lắm!” Đường Nam Nam nhỏ nhẹ hướng dẫn anh: “Trước hết, cậu xoay một trăm vòng, tôi tìm chỗ trốn, sau đó cậu đi tìm tôi, không được nhìn lên!”

Sau đó, Chu Hàu bắt đầu xoay vòng, anh nhìn thấy Đường Nam Nam rón rén mở cửa nhà, sau đó...

Sau đó thì sao? Chu Hàu cố nhớ lại, chơi trốn tìm... Sau đó cô vẫn chưa xuất hiện.

Anh quay đầu nhìn, bây giờ mới là sáng sớm, tối qua anh quây cả đêm, nghĩa là Đường Nam Nam biến mất chưa tới hai tiếng. Hình như sau khi Đường Nam Nam đi, anh xoay vòng quanh rất lâu, nhìn mấy vết nôn khắp nhà, anh nghĩ có lẽ tối qua anh vừa xoay vừa nôn nên mới có hiệu quả như vậy.

Tức chết! Đến heo cũng biết là cô đã chuẩn ra ngoài! Rõ ràng là đào tẩu mà còn lừa anh xoay một trăm vòng! Đáng giận hơn nữa là anh thật sự xoay vòng vòng đến khi khiến mình buồn nôn mới thôi! Chu Hàu tức giận đánh vào cái đầu to tổ chẳng mà óc như hạt dưa của mình, hết sức tưởng tượng!

Mặc dù uống say làm ra vài hành động ngu ngốc là chuyện bình thường, nhưng cũng không cần ngu đến trình độ này chứ? Sao có thể lại như vậy? Chẳng lẽ nghe lời cô đã thành thói quen?

Ga giường bị Chu Hân nôn ra đã được Đường Nam Nam đem đi giặt, đang nhỏ nước tong tong trên giá phơi đồ ngoài ban công, hiện tại trên giường chỉ có mỗi tấm nệm, Đường Nam Nam sợ anh vào nôn lên nệm nên đã khóa cửa phòng ngủ, đó chính là lý do vì sao anh áo quần xốc xếch ngủ trên sofa giường.

Chu Hân nôn khan, một hơi uống cạn ly nước trên bàn mới thấy đỡ hơn một chút. Anh không chịu nổi mùi trong phòng, cảm thấy ga giường cũng rất bẩn nên cầm áo gối và ga giường ném xuống đất. Anh không biết phải giặt như thế nào nên chỉ muốn vứt quách cho rồi. Đúng, nhân lúc Đường Nam Nam không có ở nhà, phải nhanh chóng đem chúng đi vứt, nếu không con quỷ keo kiệt kia sẽ bắt anh giặt. Nghĩ tới thôi đã thấy rùng rợn, nhân lúc này cần phải mau chóng hành động.

Chu Hân bỏ áo gối và ga giường vào túi đựng rác rồi lén lén lút lút xuống lầu. Không khí se lạnh buổi sáng khiến người ta rất thoải mái, Chu Hân hít lấy hít để để phổi lọc bớt thứ mùi kinh dị kia. Vì còn sớm nên trên đường có rất ít người, chỉ có vài ba cửa hàng dọn hàng sớm mà thôi.

Chu Hân có cảm giác như mình là hiệp đạo đi dọc theo con ngõ nhỏ, luôn nâng cao cảnh giác, đề phòng Đường Nam Nam đột nhiên xuất hiện.

(2) Hiệp đạo: kẻ trộm hiệp nghĩa, có nghĩa tuy là trộm nhưng trộm vì chính nghĩa.

Thấy thùng rác đang ở ngay trước mắt, Chu Hân nghĩ mình sắp thành công rồi! Đột nhiên Chu Hân dừng bước, có mấy người đang tụ tập gần đó, nhìn vòng eo hết sức quen thuộc kia, Chu Hân cảm thấy vô cùng đau thương, sợ chuyện gì thì chắc chắn chuyện đó sẽ xảy ra, đây đâu phải là phim võ hiệp, tại sao ngay trong thời khắc quyết định thì hiệp đạo lại gặp trùng thân bộ(2) cơ chứ?

(2) Thân bộ: kiểu như công an thời nay ấy.

“Chỉ cần tiến một bước nữa, chắc chắn cậu sẽ chết!” Đường Nam Nam vẫn đưa lưng về phía anh nhưng lại thốt ra một câu lạnh lẽo.

Về mặt Chu Hân như đưa đám, không dám đi thêm một bước nào nữa, trong đầu suy nghĩ xem nên giải thích ra sao. Nói anh mang những thứ này ra thùng rác hóng mát?

“Suy nghĩ cho thật kỹ nên làm thế nào, cậu phải suy nghĩ kỹ vào, nếu đi nhầm. . . Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Đường Nam Nam thông thả nói.

Hậu quả rất nghiêm trọng? Chu Hân căng thẳng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sao anh còn tâm trạng để vứt mấy thứ này chứ? Hôm qua anh dám kẹp đầu cô xoay vòng vòng, hiện tại cái mạng nhỏ của anh đang gặp nguy hiểm! Ít nhất cô sẽ vạ đầu anh ba vòng, có thù không trả thì không phải là Cô Mập!

“Tôi muốn cậu về nhà ngay lập tức!” Đường Nam Nam vẫn không xoay người. Chu Hân cảm thấy cô rất giống cao thủ trong những tiểu thuyết võ hiệp, như có con mắt ở sau đầu, không cần nhìn cũng biết người khác muốn làm gì.

“Bây giờ về ngay vẫn còn kịp!” Đường Nam Nam chậm rãi nói: “Không cần tôi nhắc cần phải làm gì chứ?”

Được rồi. Chu Hân ủ rũ nghĩ. Anh chỉ có thể về nhà thôi. Xem ra ý của Cô Mập là chỉ cần anh quét dọn phòng sạch sẽ, cái đầu này mới có thể giữ lại.

“Còn không đi mau!” Đột nhiên Đường Nam Nam cao giọng.

Chu Hân theo bản năng bỏ chạy, chạy một đoạn khá xa mới quay đầu lại nhìn Đường Nam Nam. Cô vẫn đứng thẳng trong gió, hai tay chấp sau lưng, nói với anh nhiều thế mà cũng không thèm quay đầu nhìn một cái. Quá phong độ! Quá khí thế! Chu Hân không thể không thừa nhận, vị này càng ngày càng có khí phách của cao thủ!

“Đi mau!” Đường cao thủ tiếp tục nói: “Ui cha! Không phải đi quân đó! Đi quân pháo kia! Đi quân pháo! Đi quân pháo sang bên trái!”

“Ha ha ha! Chiêu tướng! Ông Lý à, nghe cháu không sai phải không?” Cô đắc ý, ông lão ngồi cạnh cô cũng đắc ý.

Ông lão ngồi đối diện không vui: “Tiểu Đường, cháu không được làm vậy, xem cò không nói gì mới là quân tử!”

“Ha ha, xin lỗi ông Khang, nhất thời ngựa tay, lần sau cháu sẽ giúp ông.”

“Ai cần lần sau cháu giúp, bây giờ chơi một ván, ông không tin không thể thắng được cháu.”

Trong tiếng Trung, chỉ có một cách xưng hô ta – ngươi. Đường Nam Nam nói chuyện với mấy ông lão thì trong tiếng Việt nên là cháu – ông, nhưng vì để hợp ngữ cảnh khiến Chu Hân hiểu lầm cô nói chuyện với anh nên Sa edit là tôi – cậu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ở nhà, Chu Hàu đáng thương vẫn chưa biết cao thủ võ lâm hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không nhìn thấy mình. Thật ra, sau khi bị anh kẹp đầu suýt chết, Đường cao thủ vô cùng sợ hãi loài sinh vật có tên con ma men này nên đã bỏ trốn ra ngoài, lúc ấy khoảng bốn giờ sáng, xung quanh tĩnh lặng, cô không nhớ đến nhà nghỉ nên tạt qua công viên múa Thái cực quyền với mấy bác gái đến tận hừng đông. Sau đó, mấy bác gái thức dậy từ lúc ba, bốn giờ sáng để tập thể dục liên tục chỉ trích những bác gái tập thể dục lúc năm, sáu giờ... Đường Nam Nam chán nản, đành đi xem người ta đánh cờ tướng, mãi đến khi đồng hồ nhà nào đó vang mười tiếng chuông cô mới xác định mình đã an toàn, thùng thảng về nhà.

Cô không hề biết Chu Hàu đã tỉnh dậy từ lâu vì không chịu nổi bị mùi hôi, càng không biết trong lòng Chu Hàu đã nâng sức chiến đấu của cô lên một tầm cao mới. Anh hơi nghi ngờ cô có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác nên giờ phút này chỉ có thể vật vờ lau nhà mà không một lời oán thán.

Chu Hàu chưa từng làm việc nhà, ở nhà anh đã có người giúp việc theo giờ, còn từ khi đến nhà Đường Nam Nam, nhiều nhất Cô Mập cũng chỉ sai anh đi vứt rác hoặc cất chén đĩa thôi, trừ quần lót và vớ, quần áo của anh đều được bỏ vào máy giặt, còn lại giao cho Đường Nam Nam hết. Anh chưa bao giờ phải đụng tay vào mấy thứ đó nên lúc này không biết phải dùng máy giặt của nhà Đường Nam Nam như thế nào, bỏ quần áo vào máy giặt rồi nhưng không biết làm sao xả nước vào, đành lấy ra lại để giặt tay. Nhà có máy giặt mà phải giặt tay, quá nhỏ.

Chà chà lau lau sáu lần sàn nhà mới hết mùi, đến lúc giặt ga giường, Chu Hàu buồn nôn muốn xỉu.

Anh mở cửa sổ cho bay bớt mùi, đứng trước điều hòa xịt gần hết bình nước hoa để nước hoa theo gió thổi ra từ điều hòa có thể len lỏi hết phòng. Đã vào đầu hè nhưng vì tiết kiệm nên Đường Nam Nam không bật điều hòa, nếu lúc này Cô Mập thấy anh vừa mở cửa sổ và bật điều hòa chắc sẽ đau lòng muốn chết.

Vắt và tắm mới dọn dẹp xong, Chu Hàu kiểm tra lại từng góc của căn phòng, anh vẫn nhớ như in lời của Đường Nam Nam: “Bây giờ đi vẫn còn kịp! Không cần tôi nhắc phải làm gì chứ?”

Vậy nên mới nói, các anh chị em à, với mấy việc lao động chân tay này, chỉ cần tay chân đầy đủ thì chắc chắn sẽ làm được, nếu có người lầy cớ không biết làm, hãy bảo họ vào nhà vệ sinh, nếu vẫn nói không làm được thì cứ mời người đó đến tìm hiểu cơ chế hoạt động của máy giặt, chắc chắn sẽ biết làm!

Bây giờ có thể nói đã hoàn thành công việc rồi chứ? Chu Hàu cảm thấy nhà cửa lúc này còn sạch sẽ hơn lúc trước khi anh nôn gắp mấy lần! Cái đầu của anh chắc không sao đâu nhỉ? Hình như dưới tủ quần áo còn có mùi?

Chu Hàu cúi mặt xuống sàn hít hít ngửi ngửi, chính xác dưới tủ quần áo còn sót lại chưa dọn, nó đang bốc ra một thứ mùi kinh tởm vô cùng quen thuộc với Chu Hàu.

Đầu sỏ gây tội là một chiếc tất, tất thối kết hợp với nước nôn, quá là đặc sắc! Kề hở giữa tủ quần áo với sàn nhà rất hẹp, Chu Hàu vươn tay lấy tất nhưng không cẩn thận đẩy nó vào sâu hơn, sau đó mặc dù đã dùng rất nhiều công cụ nhưng vẫn không lấy được tất, giống như nó bị móc vào cái gì vậy.

Chu Hàu bất chấp cái mũi chịu khổ của mình, anh không thể để mấy tiếng đồng hồ cực khổ của mình có kết quả không hoàn mỹ được. Anh cố sức nâng tủ quần áo lên cho đến khi nhìn thấy chiếc tất.

“Xem mày chạy đi đâu!” Chu Hàu cười gằn lấy chiếc tất, nhưng phát hiện nó bị móc vào một cái hộp sắt rất đẹp.

Anh tò mò lấy cái hộp ra, thật sự rất hiếu kỳ! Nhưng vì đây là đồ của người khác nên Chu Hàu cảm thấy như có gánh nặng trong lòng.

Vì thế, anh làm rất nhiều công tác chuẩn bị, bao gồm khóa cửa nhà, áp tai vào vách tường rồi chạy ra ban công xem Đường Nam Nam có đang trên đường về không.

Sau khi chuẩn bị tinh thần xong, anh mới vừa thấp thỏm vừa kích động mở hộp ra.

“Wow!” Chu Hàu huyết sào: “Thì ra đây là nơi giấu tiền của Cô Mập! Có những mười vạn! Nhiều tiền quá!”

Quả nhiên gần mực thì đen! Chu đại thiếu gia mà lại huyết gió trước cái sổ tiết kiệm trị giá mười vạn, còn cảm thán nhiều tiền, xem ra có rất nhiều khái niệm của anh đã bị lưu lạc đến mức này!

Sổ tiết kiệm hơi cũ, trong đó chỉ ghi số tiền như vậy, không có ghi chép bỏ thêm tiền hay rút tiền. Nhật ký ghi năm 2007, cách đây năm năm.

Cô Mập giàu quá! Chu Hàu nghĩ, năm năm trước anh vẫn chưa tốt nghiệp đại học ở Canada, mẹ anh sợ anh theo bạn bè hút chích nên khá nghiêm khắc trong chuyện tiền bạc, lúc đó trong người anh không thể có mười vạn.

Lẽ ra phải sớm biết thứ được giấu kỹ như vậy chắc chắn là tiền. Chu Hàu nghĩ chuyện này cũng quá phù hợp với tính cách của Cô Mập!

Ông trời ơi! Cô ấy có đến mười vạn tệ! Nhưng lại ăn thịt bò dùng kéo cắt mới đứt! Chỉ vì tiền thuốc men mà cô ấy mặt dày dạn dụa với mình! Chu Hàu vừa bội phục tinh thần vì tiền mà không những không biết xấu hổ còn không cần tính mạng, vừa bội phục ý chí và sự nhẫn nại của Đường Nam Nam. Nếu được sinh ra thời kháng chiến, đồng chí Cô Mập chắc chắn sẽ là tinh ba xuất sắc nhất! Che giấu quá giỏi!

Có lẽ đây là tiền tiết kiệm của Cô Mập. Chu Hàu tưởng tượng cô nuôi gà lấy trứng đem bán để kiếm vài đồng tiền lẻ, sau đó tích góp từng tí một, cuối

cùng vui vẻ đi đổi thành sổ tiết kiệm mười vạn tệ.

Trong trí tưởng tượng, cô là một bà thím nông thôn. Trên thực tế, có thể cô cũng không khác gì mấy, hằng ngày tiết kiệm từng xu từng hào bỏ vào thẻ ngân hàng, cuối cùng cũng có ngày đổi được sổ tiết kiệm trị giá mười vạn tệ, sau đó hằng ngày vui vẻ lấy ra xem ít nhất một lần.

Chu Hàu biết mình tưởng tượng hơi xa, việc hằng ngày xem sổ tiết kiệm ít nhất một lần là không thể nào, ngay cả anh nâng tủ lên cũng mệt gần chết huống chi là Đường Nam Nam. Nhưng anh nghĩ như vậy mới hợp với tính keo kiệt của Đường Nam Nam.

Phải quán triệt tư tưởng quản lý tài sản của cô mới được. Để tiền không làm gì trong năm năm, lợi tức tăng chậm hơn lạm phát, chỉ để tiền như vậy rất mất giá. Chờ khi nào anh có tâm trạng tốt sẽ chỉ cho cô một con đường sáng, cho cô biết phải được đầu tư thì tiền mới sinh ra tiền.

Vậy nên mới nói, người nghèo không biết cách quản lý tài sản, Chu Hàu nghĩ, xét theo quan hệ quen biết, người anh em này sẽ giúp cô một tay! Nếu cô lấy lòng tôi, làm tôi vui vẻ... Trong lòng Chu Hàu thầm nói thêm câu cuối.

Mười giờ, Đường Nam Nam lén lút về nhà, cô nghĩ mình sẽ thấy hiện trường vô cùng hỗn loạn, vô cùng thâm thâm, nào ngờ vừa bước vào cửa thì trước mắt lập tức bừng sáng. Nhà cửa sạch sẽ tinh tươm, những nơi bình thường không được dọn dẹp cũng đã được Chu Hàu lau chùi sạch sẽ, quần áo xếp gọn gàng, ga giường thẳng thớm, bốn góc chăn được gấp vuông vức, nơi nào của căn phòng đều hết sức sạch sẽ.

Ngoài ban công, mấy cái áo gối, ga giường mang theo mùi xà phòng đang nhỏ nước tong tong, rèm cửa sổ lay động theo gió, ánh mặt trời xuyên qua hơi nước ngoài ban công len lỏi vào nhà. Mấy chậu cây hoa sỏi kê đung đưa trong gió, không khí tràn ngập hương hoa.

Cửa phòng ngủ đang mở, Chu Hàu mặc một chiếc áo thun nằm ngủ thiếp trên giường. Tiếng thở khe khẽ khiến thể giới như ầm ập hẳn lên.

Đường Nam Nam nheo mắt, nở nụ cười dịu dàng. Có chuyện gì còn thỏa mãn hơn chuyện này sao? Ở bên ngoài mấy tiếng đồng hồ, toàn thân mệt lử, nóng bức, khi về nhà chờ đón mình là một căn phòng sạch sẽ, thơm tho... Căn phòng mát mẻ làm người ta yêu thích thuộc về cô...

... Gượm đã! Mát mẻ ư?

Đường Nam Nam ngẩng đầu nhìn điều hòa Tiểu Mễ(1), quả nhiên Tiểu Mễ đang chăm chỉ làm việc, mà cửa sổ lại đang mở, chẳng những phòng khách mát mẻ, phòng bếp mát mẻ, phòng vệ sinh mát mẻ, ngay cả ban công... cũng mát mẻ!

(1) Đường Nam Nam đặt tên cái điều hòa là Tiểu Mễ.

“Khôn kiếp! Còn chưa tới mùa hè! Cậu bật điều hòa làm gì? Lại còn mở cửa sổ bật điều hòa! Tôi muốn bán cậu để trả tiền điện!!!”

“Ủi cha! Đau quá! Cô đánh thật đấy à?”

“Uổng công tôi còn mua bữa sáng cho cậu, thế mà cậu lại đối xử với tôi như thế hả? Máy tính cũng đang mở kìa! Từ tối qua tới giờ mà cậu vẫn chưa tắt! Có tắm rửa thôi mà cũng tới một tiếng đồng hồ! Bây giờ lại còn vừa mở cửa sổ vừa bật điều hòa! Tiền điện của tôi!!!!!!!!!!!!”

“Bữa sáng có những gì? Để tôi xem nào, sữa đậu nành, bánh quẩy, trứng chần nước sôi. Cũng không tệ lắm!”

“Cậu chỉ biết ăn thôi! Cậu là đồ ăn hàng! Tiền điện của tôi!!!!!!!!!!!!”

Một ngày tốt đẹp bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Càng tốt đẹp hơn chính là sáng nay Mạc Mạc lại online, cô ấy còn trả lời tin nhắn!

“Đúng thế, đúng thế, có Tanzania, Algérie, New Guinea, còn có Narnia(1) nữa! Ha ha...”

(1) Narnia: Là một vùng đất trong loạt tiểu thuyết viễn tưởng “Biên niên sử Narnia”

Xem ra chuyện phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, Mạc Mạc không thấy anh kém hiểu biết, hơn nữa còn thích thú trước sự hài hước của anh.

Có Narnia, còn có Sư tử, phù thủy và cái tủ áo(2)! Đúng, mỹ nữ nói có thì chắc chắn sẽ có! Chu Hàu thầm nghĩ dừng ở đó thôi, tin nhắn hôm qua có phần cợt nhả, Mạc Mạc không thích kiểu ăn nói tùy tiện như vậy.

(2) Sư tử, phù thủy và cái tủ áo là tập đầu tiên của loạt truyện Biên niên sử Narnia

Cũng may là máy tính vẫn mở, nếu không thì làm sao biết Mạc Mạc online chứ! Chu Hàu mở chế độ chat video.

Hả? Mạc Mạc từ chối?

“Mạc Mạc! Mạc Mạc!” Anh vội vàng gõ chữ gọi cô.

Tiếng thông báo vang lên, hiện ra tin nhắn: “Hôm nay là chủ nhật, nhóm giáo viên tụi em có hoạt động tập thể, định đi ra ngoại ô chơi! Em cần chuẩn bị một chút, ngày mai về rồi nói chuyện với anh sau nhé.”

“À... Được rồi.” Chu Hàu hơi ừ ừ: “Em đi đâu thế? Buổi tối cũng không về sao? Ở lại khách sạn hả?” Mạc Mạc ra ngoại ô chơi? Ngoại ô là ở đâu? Chẳng lẽ chỗ của cô là thành phố?

“Chỉ đi loang quanh thôi, không có khách sạn đâu, em mang theo lều, còn có thể cưỡi ngựa nữa! (*@o@*) oa oa ~~~~”

“Cưỡi ngựa? Vậy em nhất định phải cẩn thận đấy!” Chu Hàu gõ bàn phím rất nhanh, tuy cách màn hình máy tính nhưng anh vẫn cảm nhận được sự hưng phấn của Mạc Mạc khiến anh cũng thấy hứng thú với cưỡi ngựa, đợi sau khi liên lạc được với Tiểu Kiến Quân phải hỏi cậu ta ở Bắc Kinh có trại ngựa nào tốt không mới được.

“Đường Vương gọi em rồi! Không nói nữa, tạm biệt!”

“Ừ! Ừ... Em phải cẩn thận đấy...” Chu Hàu nhấn phím gửi tin nhắn rồi nhìn lên màn hình, bỗng nhiên mờ to mắt... Ừ cái gì mà ừ? Đường Vương gọi? Cô ấy đi chơi với Đường Vương?

“Này này này! Mạc Mạc! Này!”

Nhưng màn hình không có thông báo nào nữa, Mạc Mạc tắt máy rồi.

Anh tức giận đập vào bàn phím, không phải là gõ chữ, mà là dùng tay đập vào bàn phím! Tức giận! Buồn bực! Trong lòng anh vô cùng chán nản!

“Này! Nhị sư huynh! Cậu và tôi có thù sâu oán nặng gì à?” Đường Nam Nam đang ở phòng bếp, nghe tiếng bàn phím thì vội vàng chạy ra: “Nếu cậu làm hư máy tính của tôi thì phải bồi thường gấp đôi đấy!”

“Mạc Mạc chuẩn bị cùng thằng nhóc đó ra ngoại ô chơi!” Chu Hàu cảm hận nói: “Tôi còn tâm tư đâu mà lo cho máy tính của cô?”

“Không phải cô ấy đang ở Nyingchi sao, ở đó chưa phải là ngoại ô à?” Đường Nam Nam cũng nghĩ giống Chu Hàu: “Còn định đi đâu nữa?”

“Ra ngoại ô, cô ấy cùng thằng nhóc đó ra ngoại ô, còn mang theo lều ngủ ở ngoài một đêm nữa!” Chu Hàu nện xuống bàn: “Cô còn dám nói tôi chưa thất tình không?”

“Nhị sư huynh, theo suy đoán của tôi, Mạc Mạc không phải là người dễ dãi như vậy!” Đường Nam Nam nói: “Hơn nữa, cậu phải có lòng tin vào một nhà giáo thông minh! Nếu cô ấy qua đêm một mình cùng thằng nhóc đó, chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết!”

“Không phải một mình!” Chu Hàu thờ phỉ phò vì tức giận: “Cô ấy nói là hoạt động tập thể của giáo viên.”

“Thế thì lo gì?” Đường Nam Nam liếc anh một cái: “Cậu yên tâm đi, nhiều người như vậy, cho dù kẻ gian có muốn làm gì thì cũng không thể ra tay!”

“Tôi không lo chuyện đó, cái tôi lo là thằng nhóc ấy sẽ có cơ hội gần gũi với Mạc Mạc! Tôi theo đuổi Mạc Mạc nửa năm mà còn chưa dám rủ cô ấy đi cắm trại ở ngoại ô nữa. Đáng này cậu ta biết cô ấy chỉ mới được mấy ngày mà đã có thể làm thế rồi.”

“Xin nén bi thương, cái này gọi là thiên thời địa lợi nhân hòa. Ai bảo lúc theo đuổi người ta, cậu không linh hoạt, nếu cậu đi theo Mạc Mạc thì có khi bây giờ người cùng cô ấy đi chơi chính là cậu cũng nên.”

Đường Nam Nam nói tiếp: “Nhưng cậu cũng đừng lo lắng quá, dựa vào kinh nghiệm của tôi, cậu nhóc kia một năm rửa chân một lần, ba năm mới tắm một lần, Mạc Mạc là người thích sạch sẽ nên khả năng thích cậu ta rất thấp.”

“Hừ.” Chu Hàu cười lạnh: “Kinh nghiệm của cô? Khẩu vị nặng thật đấy!”

“Nói nhảm! Không phải kinh nghiệm, tôi nói nhảm, là ấn tượng mới đúng!”

“Hả? Chân của ai tạo ấn tượng cho cô đến thế?” Chu Hàu rất khó chịu! Bây giờ anh rất khó chịu, còn bực bội hơn cả lúc nói về chuyện của Mạc Mạc nữa. Lát nữa phải xem lịch để biết hôm nay là ngày gì mà trong người khó chịu như vậy mới được.

“Hừ! Tôi đang an ủi cậu đấy! Cậu còn dám châm chọc tôi? Cậu muốn ăn đòn à? Tôi có ấn tượng khó quên với chân của rất nhiều đàn ông, ấn tượng nhất là chân của Lạc Sơn Đại Phật(3) đấy, cậu quản được à?”

(3) Lạc Sơn Đại Phật là bức tượng bằng đá cao nhất thế giới, được đặt ở Tứ Xuyên, Trung Quốc

Thế là Chu Hân khó ở cả chiều thứ bảy và nguyên ngày Chủ nhật. Càng bức bối hơn là Đường Nam Nam không thông cảm một chút nào, chuyện cần làm thì làm, ăn ngon ngủ kỹ mà chẳng đoái hoài đến tâm trạng của anh, cùng lắm là cho anh sử dụng máy tính nhiều hơn ngày thường, coi như an ủi. Không ý tứ một chút nào!

Rất cuộc vào tối muộn Chủ nhật, Mạc Mạc cũng online.

“Mạc Mạc!” Anh vui mừng gọi cô.

“Mệt quá!” Mạc Mạc nheo mắt, cô mặc một bộ quần áo rất dày, dựa vào cột thu tín hiệu, nhìn có vẻ uể oải, tóc còn hơi rối nữa.

Trời tối như mực khiến gương mặt Mạc Mạc hơi mờ mờ.

“Hôm nay định không online nhưng thấy anh để lại rất nhiều tin nhắn. Anh có chuyện gì à?”

“À, cũng không có gì... Chỉ là muốn nhìn em một chút thôi. Đi chơi thế nào?”

“Rất vui.” Mạc Mạc cười khẽ, khoe mắt tuy hiện vẻ mệt mỏi nhưng cũng làm say lòng người: “Quả nhiên nơi đẹp nhất chính là những nơi đang lặng lẽ chờ bạn khám phá. Đồng nghiệp của em ai cũng cảm thấy chuyến đi rất đáng giá.”

Trong bóng đêm mờ mờ tỏ tỏ, Mạc Mạc tựa như một cái hồ sâu thẳm, vẻ đẹp của cô như muốn nuốt trọn người khác.

Chu Hân cố nhìn nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được: “Đường Vương không phải là đồng nghiệp của em đúng không? Tại sao cậu ta lại tham gia vào hoạt động của tụi em?”

“Anh ấy cũng không muốn đi.” Mạc Mạc cười khẽ: “Nhưng nếu không có anh ấy thì sẽ không có người dẫn đường. Bọn em phải nấn nỉ mãi anh ấy mới chịu đi cùng đấy. Ở đây có rất ít người biết đường, không có Đường Vương thì bọn em không dám đi đâu, chẳng ai muốn bị lạc đường thêm lần nữa.”

“Thêm lần nữa?” Chu Hân giật mình: “Ai bị lạc đường? Em hả?”

“Tất cả bọn em. Vào ngày đầu tiên đến Nyingchi. Trên cao nguyên không có người ở, gió thổi vù vù, lại còn loáng thoáng nghe thấy tiếng dã thú nữa chứ, dọa chúng em chết khiếp!” Mạc Mạc vừa cười vừa lắc đầu.

“Hả? Vậy bọn em không sao chứ?” Chu Hân hoảng hốt.

“Nếu có chuyện gì thì bây giờ anh còn thấy em à?” Mạc Mạc cười: “Xe của bọn em bị kẹt ở chân núi, điện thoại bị mất tín hiệu, vì thế chỉ đành biết ngồi im chờ đợi thôi. Đợi cả một buổi tối, đến sáng hôm sau mới gặp được một người. Anh biết là ai không?”

“Phật sống!” Chu Hân rất khản trương, lời nói cứ thế bật ra.

“Cái gì vậy, là Đường Vương!” Mạc Mạc cười tươi: “Chính là Đường Vương đấy. Anh ấy đi một mình, lúc thấy bọn em thì liền hỏi han tình hình. Chúng em nói xe bị hỏng, không đến Nyingchi được, anh biết anh ấy nói gì không?”

“Nói gì?” Tuy tò mò nhưng Chu Hân không muốn thấy Mạc Mạc hứng thú nói về người khác như vậy. Có điều từ khi quen Mạc Mạc, anh chưa từng dám làm gì khiến mỹ nữ mất hứng, nên dù không muốn vẫn lên tiếng hỏi cô.

“Anh ấy nói, xe bị hỏng thì đi bộ!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

“Chỉ vậy thôi?” Chu Hân kinh ngạc.

“Đúng vậy, rất lạnh lùng đúng không?” Mạc Mạc nói.

“Quả thật rất lạnh lùng!” Chu Hân dờ khóc dở cười: “Anh cũng sẽ nói: Xe hư rồi thì đi bộ! Mệt thì nghỉ, đói thì ăn! Không có đũa thì dùng thìa! Còn nữa... Tội rất khó ăn, vì nó có vị tội!”

“Tội gì cơ?” Mạc Mạc nhún mày.

“Em không thấy những lời đó rất lạnh lùng sao?” Chu Hàu lại kinh ngạc: “Cô Mặc – một người bạn của anh – nói câu đó rất thú vị!” Anh thấy hơi xấu hổ: “À, không có gì đâu, coi như anh chưa nói gì. Còn tên kia... à, là Đường Vương. Vậy là bọn em quen Đường Vương như thế?”

“Ừ, anh ấy giúp đỡ bọn em rất nhiều!”

“Giúp đỡ người gặp nạn là chuyện bình thường.” Chu Hàu bắt mắt làm bầm: “Không biết người khác thế nào, nếu là anh thì anh cũng sẽ giúp.”

“Nhưng anh có bản lĩnh đi bộ cùng chúng em hai ngày hai đêm để đến Nyingchi không?” Mặc Mặc liếc anh: “Anh có mang theo lương khô đủ ăn cho mười ngày không? Anh có thể tìm được nguồn nước sạch trên đường đi không? Anh có đi được hai ngày hai đêm mà không bị lạc đường không?”

“Ồ? Thăng nhóc đó đi bộ cũng bọn em suốt hai ngày hai đêm để đến Nyingchi á? Các em cứ thế mà đi theo cậu ta? Không ngờ đấy! Gan của bọn em lớn thật!”

“Đường Vương có khí chất vô cùng đặc biệt...”

“Rất cuốn hút?”

“Ha ha... Cũng có thể nói vậy. Nhưng em thấy được ở anh ấy có sự bình tĩnh và không chịu gò bó... khiến người khác tin tưởng, tin rằng anh ấy không có bất cứ mưu đồ xấu gì, rất đáng để người khác có thể tin cậy.”

“Ồ, anh hiểu cảm giác này, lạnh nhạt không ai bằng, bình thản không ai có!” Giọng Chu Hàu chua loét: “Giống như người bước ra từ tủ lạnh, nói chuyện với ai cũng xa cách.”

Mặc Mặc cười: “Không phải đâu, Đường Vương nói rất nhiều, nhưng anh ấy chỉ nói với người anh ấy quý thôi. Hoặc là tìm được chủ đề thú vị thì anh ấy cũng sẽ nói nhiều hơn một chút. Em cảm thấy anh ấy là người rất đơn giản, anh ấy thỏa mãn với những gì mình có, thế nên sẽ không làm chuyện xấu đâu.” Mặc Mặc nói: “Nếu gặp anh ấy, anh cũng sẽ thấy như vậy.”

“Vậy là bọn em cứ đi theo cậu ta thế à? Xe thì sao? Sao bọn em không ở lại trong xe, bên Nyingchi đợi hoài không thấy tụi em đến thì sẽ cho người đi tìm thôi. Đi bộ tới hai ngày hai đêm, quá khổ rồi!”

“May là bọn em đi theo anh ấy đấy!” Mặc Mặc nói: “Mấy ngày sau lãnh đạo ở Nyingchi cho người tới lấy xe của bọn em, lúc đó mới phát hiện chỗ bọn em dừng xe đã xảy ra một trận sạt lở tuyết, mấy cây số bị vùi trong tuyết, không thấy tăm hơi của chiếc xe đâu.”

Chu Hàu nghe vậy thì đỏ mặt lạnh: “Ồ đó nguy hiểm vậy à? Các em đi dạy hay đi chịu chết thế?”

“Không nghiêm trọng thế đâu.” Mặc Mặc bật cười: “Hôm đó bọn em bị lạc đường, thời tiết cũng hơi bất thường, chính phủ đã nhắc nhở dân du mục để phòng sạt lở tuyết, nhưng vì lạc đường nên bọn em mới đến đó. Chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Nhưng nếu em sống ở Bắc Kinh thì có vài trời cũng chẳng ra chuyện ngoài ý muốn như vậy!” Chu Hàu vội nói to: “Mặc Mặc, anh đã nói với em rồi, chúng ta sinh ra và lớn lên ở thành phố, kỹ năng sinh tồn rất ít ỏi, không thích hợp đến những nơi như vậy! Anh chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy! Hơn nữa ở đó có thói quen gì mà lạ lùng, ăn cũng sữa mà uống cũng sữa! Cả ngày toàn nghe mùi sữa. Thành phố vẫn tốt hơn, em không muốn xin chuyển đến Lhasa sao?”

“Không phải như anh nghĩ đâu! Nơi bọn em dạy là trường tiểu học tốt nhất Nyingchi, ở đây có điện, có đường, có thể lái xe đến đây đấy! Mặc dù không có hệ thống cung cấp nước sạch nhưng hằng ngày, học sinh cũng giúp bọn em ra sông lấy nước, còn có vòi sen nữa, buổi tối em có thể tắm dưới vòi sen. Hơn nữa còn có thể ăn được rau sạch, đi vài chục cây số là đến trấn, ở đó có quán bar, có rạp chiếu phim, còn có khu trò chơi điện tử nữa!” Mặc Mặc nói: “Đường Vương ngại ở đây giống thành phố, còn anh thì lại nói nơi đây giống vùng đất hoang dã.”

Đường Vương Đường Vương, lại là Đường Vương! Trong lòng Chu Hàu hết sức bức bối, Đường Vương đã gả Văn Thành công chúa để hòa thân(1), vì thế Đường Vương không phải người tốt!”

(1) Trong lịch sử Trung Quốc, vua Đường Thái Tông đã gả Văn Thành công chúa đến Tây Tạng, coi như một phần để chấm dứt chiến sự.

“Voi cả em thích thảo nguyên mênh mông bát ngát hơn.” Mặc Mặc khẽ ngáp một cái: “Em không thích lên trấn, em thích ở đây hơn.”

“Chu Hàu, anh không biết đâu, Nyingchi thật sự rất đẹp...” Giọng của cô có vẻ rất mệt, chậm rãi, và đầy cuốn hút: “Tuyết trên núi tan thành một con sông nhỏ, rất trong, rất sạch, nước lấy từ vòi cũng không sạch bằng... Vì là nước từ núi tuyết nên khi dính vào tay, hơi lạnh lưu lại rất lâu... Bên bờ sông có rất nhiều loài hoa đại rực rỡ sắc màu... Đỏ, vàng, tím, những màu mà em chưa từng được thấy trước đây...” Mặc Mặc thở dài thỏa mãn.

“Đỏ vàng tím... À!” Chu Hàu cắn đầu lưỡi: “... Ha ha, thế à? Đẹp lắm đẹp lắm!” Em chưa từng thấy hoa màu đỏ, vàng, tím? Em bị bệnh mù màu à? Còn lại là người bị bệnh mù màu sống ở Bắc Băng Dương nữa chứ? Lời nói đã ra đến đầu lưỡi nhưng phải kìm lại vì người anh đang nói chuyện là Mặc Mặc chứ không phải là Cô Mặc! Trời ạ, suýt nữa thì toi!

Mặc Mặc tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Tôi tận bây giờ em chưa từng thấy những màu đó. Rõ ràng đó là màu đỏ, màu tím nhưng không phải là đỏ, tím đã từng gặp... Những cánh hoa rất nhỏ nhưng lại tạo cảm giác rất dày, rất tinh khiết... Nơi đây chính là cảnh vật trời ban... Em muốn ở đây hít thở không khí trời cho này. Tuy đã thấy không ít phong cảnh đẹp nhưng riêng ở Nyingchi, mỗi một nơi trong tầm mắt đều là những cánh hoa đẹp nhất thế gian... Em không biết phải miêu tả thế nào, Đường Vương nói nó giống như đại dương... Một đại dương ở thể rắn...”

Trong nháy mắt, Chu Hân bị đoạn tin nhắn làm rung động. Tưởng tượng đến những cánh hoa đỏ, tím rục một khoảng trời, tưởng tượng ra chúng bao trùm lấy mọi giác quan.

“Nói sao cũng không rõ được... Em có hình nè, cho anh xem.” Mạc Mạc nói xong thì gửi đến một tấm hình. Mạng chạy 16 kb/s có khác, chỉ một lát là hiện ra.

“Ha ha... ha ha... Rất đẹp.” Chu Hân nhìn tấm ảnh, chính xác là anh nhìn mấy người trong tấm ảnh.

Trong đó có một người đứng ở góc tấm hình, gương mặt nghiêng nghiêng, chứng tỏ người đó không thích chụp ảnh.

Thân hình cao lớn cường tráng nổi bật khi đứng cùng nhóm giáo viên gầy gò, nên cho dù đứng ở trong góc nhưng vẫn khiến người khác phải chú ý!

Đây chính là Đường Vương! Anh vô cùng chắc chắn, không phải vì đó là người anh không biết, mà là do khí chất khác biệt, đó là khí chất không chịu gò bó của động vật hoang dã!

“Anh có thấy Đường Vương không?” Mạc Mạc hỏi, mắt của cô như phát sáng, lại gửi một tấm hình khác, trong đó Đường Vương nhún một bên chân mày, như muốn nói gì đó.

“Nhìn nè! Người ở giữa chính là Đường Vương đó, hình hơi mờ, em dùng điện thoại của đồng nghiệp để chụp.” Mạc Mạc nói: “Anh thấy rõ không?”

“Rõ.” Chu Hân nói: “Mạc Mạc, anh thấy bề ngoài của cậu ta rất giống một người nổi tiếng!”

“Thật à?” Mạc Mạc cười: “Anh nghĩ vậy à? Em cũng thấy anh ấy đẹp trai cứ như ngôi sao vậy! Có phải giống Vương Lực Hoàn không?”

“Không!” Chu Hân nói: “Giống Tất Phúc Kiêm!”

(2) Tất Phúc Kiêm: người dẫn chương trình nổi tiếng của TQ, ngoại hình không được đẹp cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

“Anh thật là!” Mạc Mạc trừng mắt trách anh: “Đùa quá trốn sẽ không vui đâu! Cho anh xem tấm chụp nghiêng nè, rất giống Vương Lực Hoàn(1) đúng không?”

(1) Vương Lực Hoàn: Ca sĩ nổi tiếng TQ

Nhiều hình thật đấy! Chu Hân nghĩ thầm. Nhưng không thể không thừa nhận thằng nhãi đó rất đẹp trai, chẳng những có mặt đẹp mà còn rất menly. Trong đám bạn của Chu Hân, chỉ có cha mẹ của Tiểu Kiến Quân là cán bộ cao cấp của quân đội nên cậu ta cũng hơi có khí chất quân nhân.

“Em thấy anh cứ nghĩ xấu về Đường Vương!” Mạc Mạc nhún mày: “Không hay đâu!”

Chu Hân nghĩ thầm: Anh nghĩ xấu về cậu ta vì cậu ta có ý xấu với em! Nhưng anh không dám nói với cô. Nhìn Mạc Mạc nổi giận vì một thằng nhóc còn hôi mùi sữa, anh chỉ có thể rầu rĩ cúi đầu.

“Mệt chết đi được! Hai ngày nay em đi bộ khoảng 100km đấy!” Mắt Mạc Mạc như dúi lại.

“Vậy em mau nghỉ ngơi đi.” Chu Hân không thể nói gì nữa.

“Vâng.” Giọng nói của Mạc Mạc rất dịu dàng: “Lần sau gặp!”

“Lần sau gặp...” Chu Hân cũng dịu dàng nói với cô, rồi lại lập tức khẩn trương hỏi: “Lần sau là khi nào?”

“Ha ha...” Mạc Mạc bật cười: “Nếu không có chuyện gì thì tối mai em sẽ online.”

“Hay quá! Anh chờ em.”

“Ừm 88.”

“88.”

Nhìn hình đại diện của Mạc Mạc chuyển thành màu xám, tâm trạng của Chu Hân cũng xám xịt theo. Thằng nhãi Đường Vương đó từ đâu chui ra vậy

chứ? Vừa cao vừa đẹp trai, lại còn có khí chất nữa! Đã thế còn đang ở nơi phong cảnh hữu tình, có vô số cơ hội tiếp xúc nhau! Và cả chuyện anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ! Hơn nữa còn có sức khỏe siêu tốt. Quá hoàn hảo! Muốn thắng cậu ta cứ như thắng Đại Boss cuối cùng trong game vậy! May mắn là thằng nhãi ấy không có tiền! Nhưng không may là Mạc Mặc không cần tiền!

“Cô Mập! Cô Mập! Hử? Cô Mập ra ngoài lúc nào vậy kìa?” Chu Hưu gọi liên mấy tiếng nhưng không thấy ai đáp lại mới phát hiện Đường Nam Nam không có ở nhà liền gọi điện cho cô.

“Cô Mập, cô đi đâu thế? Sao ra ngoài mà không nói tiếng nào hết vậy?”

“Không phải cậu nói chuyện với Mạc Mặc sao?” Đường Nam Nam nói: “Tôi đang giúp cậu đấy! Nếu khi hai người chat video, lỡ cô ấy nhìn thấy tôi ở cùng cậu rồi hiểu lầm thì sao?”

“Sao cô không ở trong phòng ngủ?”

“Lỡ tôi muốn đi vệ sinh thì sao? Ai biết cậu nói bao lâu, tôi ra ngoài đi dạo còn hơn.”

“Cô mau về đi, tôi có chuyện muốn bàn với cô.” Giọng Chu Hưu đột nhiên dịu hẳn đi.

“Ừm, tôi về ngay, sẵn tiện mua trái cây ướp lạnh cho cậu ăn. Dưới lầu có người bán dưa, hai tệ một quả, vừa rồi tôi có ăn một quả, tuy hơi nhỏ nhưng rất ngọt.”

“Không cần dưa đâu.” Giọng nói của Chu Hưu cũng rất ngọt: “Cô về là được.”

Đường Nam Nam mở cửa lập tức thấy gương mặt tươi cười nịnh hót của Chu Hưu: “Cô có nóng không? Tôi quạt cho cô nhé? Uống nước không? Trong tủ lạnh có nước đá đầy, để tôi lấy cho cô, hay là cô muốn uống trà? Trà xanh mặt ong nhé...”

“Cậu cần bao nhiêu tiền?” Đường Nam Nam đột nhiên hỏi.

“Năm ngàn!” Chu Hưu lập tức trả lời.

“Ừ hử... Cậu muốn tự nằm ra đất hay chờ tôi đánh ngã xuống đất?” Đường Nam Nam cười lạnh.

“Cô Mập... Ha ha ha, đừng kích động, tôi không phải cần tiền để tiêu xài phung phí đâu... Tôi muốn... Ha ha... Cô nói xem, bây giờ tôi mua vé máy bay đến thăm Mạc Mặc có được không? Tôi bất ngờ đến đó chắc chắn sẽ làm cô ấy vui mừng, đúng không?”

“Không tệ, thông nào rồi đấy! Đó là cách tốt!” Đường Nam Nam gật đầu khen ngợi: “Chờ Tiểu Kiến Quân liên lạc rồi cậu đến đó đi.”

“Ha ha ha ha... Chuyện này... có thể đi ngay bây giờ được không? Còn có mấy ngày nữa là hết một tháng rồi, cô cho tôi mượn tiền nhé, tôi sẽ trả lại nhanh thôi.”

“Giấc mơ của bạn quyết định tương lai của bạn!” Đường Nam Nam nói: “Vậy nên cậu mau đi ngủ đi!”

“Hai ngàn nhé! Hai ngàn cũng được, tôi lên mạng tìm vé giá rẻ, chỉ khoảng hơn một ngàn thôi. Cô chỉ cần cho tôi mượn tiền bay chuyến đi, rồi đợi Tiểu Kiến Quân liên lạc để lo chuyến về, nhé!”

“Hai ngàn tôi cũng không có!”

“Cô Mập, đừng vậy mà! Thật sự tôi rất cần tiền! Nó quyết định hạnh phúc cả đời của tôi đó!”

“Tôi rất thông cảm cho cậu!” Đường Nam Nam nói: “Nhưng nếu hạnh phúc cả đời của cậu cần phải dùng tiền của tôi thì... cậu đừng nghĩ tới chuyện này nữa!”

“Cô Mập, tiền quan trọng với cô như vậy sao?” Rốt cuộc Chu Hưu cũng không cười nổi nữa, anh luôn muốn chứng thực một chuyện. Vì thế, anh không cười đùa được nữa.

Giọng nói của anh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Đường Nam Nam, tôi không cần tiền của cô! Cô nghĩ tôi là trai bao đấy à? Tôi chỉ mượn ít tiền thôi! Chẳng lẽ tôi không đáng để mượn cô hai ngàn ư? Tôi không thể được coi là bạn của cô sao? Cô có nhiều tiền như vậy mà không thể cho bạn bè mượn hai ngàn ư?”

“Tôi có tiền khi nào chứ?” Đường Nam Nam trừng mắt: “Cậu ăn của tôi, ở của tôi, dùng của tôi, những thứ đó không phải là tiền sao? Tiền của tôi đã bay sạch rồi! Tôi vẫn đang chờ cậu trả tiền cho ngân hàng đấy!” Cô đổi giọng: “Nhị sư huynh à, không phải là tôi không giúp cậu, mà là tôi không có tiền! Thật đấy! Bây giờ nếu tôi móc ra được năm ngàn thì tôi sẽ là cháu trai của cậu!”

“Cháu trai xấu xa...” Khóe mắt Chu Hưu liếc qua tủ quần áo một cái, trong lòng thầm mắng một câu.

Chu Hưu rất khó chịu, không phải vì không lấy được tiền, mà là vì trong thời gian này, anh đã đối xử với Cô Mập như... như... như người bạn thân nhất! Anh còn chuyên tâm tính toán cho cô nữa. Không phải Cô Mập thích tiền nhất sao? Vậy sẽ dùng mười vạn của cô để đầu tư. Đợi khi liên lạc được với Tiểu Kiến Quân thì anh sẽ giúp Cô Mập góp cổ phần vào nhà máy xử lý khí của Tiểu Kiến Quân. Nhà máy đó phải có ít nhất một trăm vạn mới góp

được cổ phần, hơn nữa ba năm trước đã sắp xếp xong việc góp cổ phần, bây giờ đã đưa vào hoạt động, không nhận góp cổ phần nữa. Hiện tại, nhà máy đó là máy đẻ ra trứng vàng nên nếu góp một trăm vạn thì hoa hồng hàng năm là khoảng mười vạn. Chu Hâu phải dùng tên tuổi của mình mới có thể góp cổ phần, anh còn định lặng lẽ bỏ sung giúp cô chín mươi vạn còn lại, như vậy sau này hằng năm cô có thể thu vào ít nhất mười vạn, không cần phải thức đêm thức hôm viết bản thảo chỉ vì mấy trăm tệ ít ỏi kia nữa. Đây là tính toán lâu dài, đây là thật lòng tính toán lâu dài cho cô đấy!

Cô là bạn anh nên anh rất muốn giúp đỡ bạn bè một chút! Anh muốn hết lòng giúp đỡ cô mà không chạm vào tự ái của cô! Nhưng cô thì sao? Chỉ có hai ngàn mà cũng không muốn cho anh mượn. Dù thái độ của hai người với đồng tiền rất khác nhau, có lẽ Đường Nam Nam coi trọng tiền bạc hơn anh coi trọng nó gấp trăm lần, nhưng cô lại không coi trọng anh bằng một phần năm anh coi trọng cô.

Chu Hâu rất bức bối! Thật sự rất bức bối! Anh không hiểu vì sao mình lại khó chịu như vậy, nhưng anh biết chưa bao giờ mình khó chịu như bây giờ.

Đột nhiên bà vai bị huých, ngay sau đó lại thấy môi ngọt ngọt, Chu Hâu không phản kháng mà ngậm lấy nó, để nước bọt của mình hòa tan cùng nó, mút lấy hương vị ngọt ngào của nó. Hành động này vô cùng quen thuộc, không cần nhìn cũng biết Đường Nam Nam vừa dứt kẹo mút cho anh.

Chu Hâu đứng đó y như con chó cô nuôi khi còn bé, hơn nữa về mặt lại càng giống, khi còn nhỏ, mỗi lần nó muốn chơi với cô mà cô không có thời gian chơi cùng nó, đành nói “Đi chỗ khác chơi” thì nó cũng trưng ra vẻ mặt này. Đường Nam Nam thấy hơi bứt rứt nên lặng lẽ đưa cho anh cây kẹo mút, cũng như hồi nhỏ cô xoa lên đầu con chó hai cái để an ủi.

“Cậu... đừng nản.” Đường Nam Nam nói: “Cậu chờ tôi nghĩ cách... Bây giờ internet rất phát triển, trước khi cậu bay đến đó, hãy tiếp động lực cho cô ấy! Gửi thiệp điện tử, quà điện tử, vân vân... Nếu không được nữa thì chúng ta gửi qua đường bưu điện, mấy món quà nhỏ này không tốn bao nhiêu tiền, dù sao cũng gần hết một tháng rồi. Có khi cậu làm vậy rồi mới bay đến chỗ cô ấy sẽ có hiệu quả tốt hơn đó.”

“Cô... có thể bỏ ra bao nhiêu tiền?” Chu Hâu ngậm kẹo, ai oán nhìn cô.

“Khoảng một hai trăm gì đó, tôi sẽ mua một hộp sô cô la...” Đường Nam Nam tính toán: “Cậu thấy sao?”

“Một phần một trăm!” Chu Hâu trầm tính. Được lắm, trong lòng người nào đó anh chỉ đáng có nhiều đó thôi. Anh tình nguyện bỏ ra một trăm vạn vì cô, còn cô chỉ cho anh một hai trăm tệ!

Nhưng mà... Chu Hâu thừa nhận sau khi so sánh thì tâm trạng thoải mái hơn một chút, một hai trăm tệ đó chính là vắt cổ chày ra nước! Ít nhất chứng minh Cô Mập xem trọng anh! Ủ... thì là... hơi xem trọng!

“Không được!” Đường Nam Nam bỗng nhiên vùng tay lên: “Mua sôcôla không tốt, mua thuốc cảm đi, có thể để lâu!”

“Đừng!” Chu Hâu suýt nuốt luôn cả que kẹo. Ngay cả sôcôla mà cũng thấy tiếc? Anh còn không đáng giá một trăm tệ! Mua thuốc cảm đấy! Chỉ có cô dám nghĩ vậy thôi! Ai lại gửi cho bạn gái ở xa một túi thuốc cảm?

“Cô cứ giữ lại tiền để đi khám thần kinh đi!” Chu Hâu vừa đau thương vừa phẫn nộ nói: “Tôi không cần tiền của cô nữa! Tôi ra ghế đá công viên ngồi còn hơn! Dù sao cũng chưa tới một tuần nữa! Cùng lắm là tôi ra trạm xe điện ngậm làm xiếc! Tôi không tin tôi sẽ chết đói!”

Đường Nam Nam kéo anh lại: “Ây da, Nhị sư huynh, sao cậu thiếu kiên nhẫn thế? Cậu biết bây giờ đang có dịch gì không?”

“Dịch quỷ keo kiệt!” Chu Hâu hét: “Cô là người dẫn dắt, là đáng tối cao, là lãnh tụ tinh thần của quỷ keo kiệt trên toàn cầu! Cô là tấm gương của hành tinh yêu tiền như mạng! Được chưa?”

“Cái gì thế?” Đường Nam Nam cười: “Hiện tại đang có dịch cảm cúm! Cảm cúm xuyên biên giới! Người, gà, heo đều bị!”

“Đúng! Tôi gửi cho cô ấy một hộp thuốc cảm, sau đó nói, Mạc Mạc, để phòng ngừa em bị cúm heo thì cũng có thuốc mà uống!” Chu Hâu hét: “Cô vẫn nên đến khoa thần kinh đi!”

“Tôi đâu có nói chỉ gửi một hộp!” Đường Nam Nam xoa đầu anh cứ như đang an ủi thú cưng: “Thuốc tây có hiệu quả rất nhanh! Hơn nữa cô ấy ở Ningchi rất dễ bị bệnh! Cậu nghĩ xem, quan hệ của Mạc Mạc với học sinh rất tốt, lỡ như trong nhà học sinh có người bị bệnh thì cô ấy cũng có thuốc mà đưa cho người ta, đó cũng coi là ủng hộ tinh thần, đúng không? Đúng rồi, phải mua thêm thuốc tiêu chảy và thuốc kháng viêm nữa. Chúng ta sẽ gửi cho Mạc Mạc hai trăm tệ tiền thuốc. Mỗi lần cô ấy nhìn hộp thuốc là sẽ nhớ đến cậu! Hai trăm tệ thuốc chắc cũng lâu hết! Tôi sẽ giúp cậu viết một lá thư nói rõ công dụng của từng loại thuốc vô cùng cảm động và chân thành! Cậu nghĩ đi, biết đi đâu tìm một người đàn ông tỉ mỉ, tốt bụng, chân thành, đáng tin cậy như vậy? Chẳng phải như thế sẽ càng làm người ta cảm động hơn mấy món quà xa xỉ à?”

“Đúng!” Chu Hâu bắt gập đầu, Cô Mập rất có tiềm chất làm thuyết khách, nghe cô nói chuyện rất dễ bị thôi miên. Từ một con mèo xù lông, Chu Hâu nghe cô nói xong thì biến thành chú chó ngoan ngoãn. Nếu có đuôi thì chắc chắn anh cũng sẽ nhiệt liệt vung vẩy.

Cô Mập nói rất đúng! Mấy thứ như sô cô la hay hoa tươi gì đó đã được anh dùng không biết bao nhiêu lần để theo đuổi Mạc Mạc, anh không thiếu sự lãng mạn, cũng không thiếu tiền, cái anh thiếu là sự đáng tin cậy! Gửi thuốc tuyệt đối là cách hay nhất! Cô Mập, có quả là thiên tài!

“Khó trách lại dám lấy bút danh là Đông Phương Bất Bại! Cô Mập, cô giáo hoạt quá đấy! Bản chất yêu tiền của cô quả nhiên có thể đem tiền phát huy tác dụng hết mức có thể!” Anh vui ra mặt: “Hừ hừ... Đường Vương, xem cậu có bản lĩnh này không?”

“Đương nhiên, không nhìn xem hậu thuẫn vững chắc của cậu là ai à? Ha ha!” Đường Nam Nam cũng cười đắc ý, sau đó đột nhiên dừng lại. “Ha ha ha” bị biến thành “ha ha” hết sức không tự nhiên.

“Cậu vừa nói... Đường Vương?” Đường Nam Nam khó nhọc nói.

“Ừm, chính là thằng nhóc bám lấy Mặc Mặc mà tôi đã kể với cô. Tên cậu ta là Đường Vương.” Chu Hân mở máy tính: “Nhân tiện cô cho tôi ý kiến. Cô nhìn đi, Đường Vương đó, thật lòng mà nói thì ngoại hình của thằng nhóc đó cũng không tệ. Trước tình địch mạnh như vậy, tôi vô cùng cần sự trợ giúp của người anh em là cô.”

“Thằng lớn...” Về mặt Đường Nam Nam nhìn màn hình như đưa đám: “Thật sự là thằng lớn!”

“Tên cậu ta là Đường Vương, cô không cần phải gọi là Thằng Lớn đâu!” Chu Hân bắt mắt nói: “Có cần hô vạn tuế không?”

Đường Nam Nam ngơ ngác nhìn máy tính, giống như lạc vào cõi mê.

“Này! Tôi muốn cô nghĩ biện pháp chứ không phải ngắm trai! Chẳng lẽ tên khốn kiếp đó có sức hấp dẫn như vậy?” Trong lòng Chu Hân cực kỳ khó chịu.

“Cậu mới khốn kiếp!” Đường Nam Nam đột nhiên nhảy dựng lên, hung dữ mắng: “Đó là em trai tôi!”

“Hả? Em trai cô?”

“Đúng! Em trai của tôi!”

“... Em ruột?” Chu Hân khó nhọc nói.

“Đúng vậy! Tôi đã nói với cậu là tôi có hai em trai, đây là thằng lớn nhà tôi!”

“Cùng cha cùng mẹ?” Chu Hân vẫn ngơ ra.

“Cậu nói thử xem?” Đường Nam Nam nghiêng răng nhìn anh.

Chu Hân nhìn màn hình rồi nhìn Đường Nam Nam, một lúc lâu sau mà vẫn chưa tiếp nhận được sự thật này. Anh thở dài, nói: “Ngũ quan giống nhau thật, sao lúc trước tôi lại không nhìn ra nhỉ?” Rốt cuộc anh cũng nghĩ ra nguyên nhân, nói: “Không ngờ cũng đường nét đó mà để trên hai khuôn mặt khác nhau lại tạo ra hiệu quả thị giác khác biệt như vậy!”

“Àm!” Trước mắt sao bay đầy trời. Tôi rồi, Nhị sư huynh ngủ đi!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đường Nam Nam đi trước, Chu Hân bước theo sau không ngừng giải thích.

“Cô Mập, tôi sai rồi. Tôi nên sớm biết cậu ta là em trai của cô! Máu chó là hai người đều họ Đường, tôi phải biết hai người có quan hệ huyết thống từ lâu rồi mới phải! Cậu ta đẹp trai phong độ, ngọc thụ lâm phong, trông rất giống cô! Mặc dù cậu ta có gương mặt đẹp hơn mặt cô, đáng người đẹp hơn đáng cô, mắt to hơn mắt cô, mũi thẳng hơn mũi cô nhưng những chỗ khác rất giống cô! Hơn nữa phong thái vô cùng giống, chính là mặt dày vô địch!”

“Không gửi thuốc cảm nữa! Mẹ nó, sao tôi có thể đào góc tường của em trai mình chứ!”

“Cô Mập, đừng tàn nhẫn như vậy mà! Cô đã đồng ý với tôi rồi!”

“Xê ra! Đó là em trai tôi! Là em ruột!”

“Nhưng tôi cũng là anh em tốt của cô mà!” Chu Hân nói: “Có câu giúp bạn bè không tiếc tính mạng! Không lẽ ngay đến mấy trăm tệ mà tôi cũng không bằng sao?”

Đường Nam Nam vừa nghe anh lải nhải vừa đến trước cửa một quán ăn, kéo cửa ra, nhìn anh nói: “Cậu chỉ có giá khoảng một bát mì lạnh! Ăn không? Cần nhân nữa là ngay cả nửa bát cũng không có đâu!”

“Ăn! Ăn chứ!” Chu Hân lải nhải suốt cả đoạn đường mà không có kết quả, đành hậm hực ngậm miệng: “Trong nhà ngay đến gói mì cũng không có, cô lại muốn ăn ở ngoài, không ăn mì lạnh thì tôi biết ăn gì?”

Trong quán ăn Hàn Quốc, hai người gọi hai bát mì lạnh. Chu Hân từ nước ngoài về nên không quen ăn mùi vị chua ngọt kỳ lạ này, anh nuốt không trôi!

Đây chính là món mà mấy đêm trước Đường Nam Nam thèm đến mức không ngủ được? Uống công cô miêu tả hấp dẫn như vậy làm anh cũng thèm thường mấy ngày, không ngờ lại khó ăn đến thế! Nếu không phải người đối diện đang ăn như hổ đói, Chu Hàu sẽ nghĩ Cô Mập cố ý chinh mình.

Dù đã cố gắng nhưng vẫn không thể ăn được bát mì lạnh khó nuốt này, anh nhìn Đường Nam Nam với ánh mắt hung tàn, càng nhìn càng thấy tức.

“Không cho nói chuyện, ngay cả cơm cũng không cho tôi được ăn ngon!” Oán khí ngất trời, anh nói: “Cô muốn bỏ đói tôi để em trai cô bớt một chương ngại chứ gì!”

“Sao lại không cho cậu ăn ngon? Một bát mì lạnh có giá mười lăm tệ đấy!” Đường Nam Nam hừ mũi: “Trước khi đi ăn tôi đã hỏi cậu có muốn ăn thịt bò không, nhưng cậu lại nói là muốn ăn món giống tôi! Cậu đã gọi thì phải ăn cho hết, không được lãng phí!”

“Mì lạnh mì lạnh, mặt cô mới lạnh(1) ấy, cô chính là mì lạnh!” Chu Hàu ném đũa: “Nhìn cô là đủ rồi, không ăn nữa!”

(1) Chữ “mì” phát âm gần giống với chữ “mặt”.

“Giờ có ăn hay không?” Đường Nam Nam trừng mắt nhìn anh: “Nói cho cậu biết, thằng út nhà tôi khi còn bé còn không được chiều như vậy đâu!”

Cô nuốt mì, một hơi uống hơn nửa bát súp rồi lấy ví đi tính tiền, không thèm quay đầu dù chỉ một cái.

Chu Hàu nhìn bát mì lạnh bị đẩy qua một bên của mình rồi lại nhìn bát mì đã bị Đường Nam Nam ăn sạch. Trong bát của cô còn dư lại nửa quả trứng, hai miếng thịt bò, hai miếng táo, một nhúm cải trắng, đó là những thứ anh có thể ăn được. Chu Hàu vừa gấp mấy sợi cải trắng vừa nghĩ: Thói quen ăn mì lạnh của Cô Mập là không ăn mấy thứ này hay tại thấy anh chỉ ăn mấy thứ này nên cố ý để lại cho anh? Rất khó xác định, vì khi cãi nhau, Chu Hàu không nhớ cô có ngó vào bát của anh hay không. Mặc dù đây chỉ là chuyện rất nhỏ nhưng không hiểu sao anh lại rất muốn biết.

Đời này anh không muốn phải ăn mì lạnh một lần nào nữa. Chu Hàu chậm rãi đi bộ, vì không có tiền để đi xa nên không thể làm gì khác ngoài việc đi bộ ở công viên không thu phí, mà còn là công viên gần nhà.

Quá buồn bực, thật sự quá buồn bực, vì sao anh không thể vô tình gặp Tiểu Kiến Quân như đã từng gặp Đường Nam Nam chứ? Người anh em hỏi, sao cậu lại nghe lời quá thế, tớ nói một tháng thì cậu làm đúng một tháng, không thể cứu vớt tớ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này sớm vài ngày được sao? Tớ đang rất thèm ăn đấy! Ngay cả cơm cũng không đủ ăn!

Sau khi ăn mì lạnh ở quán Hàn Quốc, Đường Nam Nam tức giận bỏ đi, nhưng không được bao lâu thì không giận nổi nữa, lòng cứ canh cánh ánh mắt đáng thương của Nhị sư huynh. Vì thế, cô quyết định tìm hiểu quan hệ của em trai mình và Mạc Mặc.

“Này... Thằng lớn! Là chị nè!”

“A, chị hả? Sao thế? Hay hay hay hay! Trát tây đức lạc! Hay hay hay!” Giọng của Đường Vương rất hưng phấn.

“Mày làm gì mà ồn thế?” Đường Nam Nam giơ điện thoại ra khỏi tai một chút.

“Em đang nhảy Trát Tây Đức Lạc(2)!” Đường Vương nói lớn: “Em đang nhảy với bạn.”

(2) Trát Tây Đức Lạc (Tashi Delek) là câu chào hỏi khi gặp nhau của người Tây Tạng (giống như “xin chào” vậy đó). Đồng thời, nó cũng là tên thường gọi cho điệu nhảy dân tộc của người Tạng, tên khác là Tibetan dance.

“Bạn? Là mấy giảng viên đến từ Bắc Kinh hả?”

“Còn lâu!” Đường Vương cười ha ha: “Đám người mà chị nói ấy, nhảy chưa được hai mươi phút thì bị phản ứng cao nguyên(3), về nghỉ ngơi hết rồi. Em nhảy với nhóm bạn người Tạng.”

(3) Phản ứng cao nguyên: do cơ thể không thích nghi với những nơi cao, nhẹ thì bị đau đầu, chóng mặt, nặng thì tăng huyết áp, chảy máu cam. . .

“Hả? Phản ứng cao nguyên?” Đường Nam Nam nói to: “Thế sao mày không đi chăm sóc cho Mạc Mặc?”

“Ai cơ?” Đường Vương hỏi.

“Mạc Mặc đó! Là cô giáo siêu xinh đến từ Bắc Kinh đó! Đừng nói là mày không nhớ nha!” Đường Nam Nam ra vẻ kinh hoàng.

“À, biết rồi, chị nói cái cô Mạc Mặc ấy đó hả? Nói chuyện mắc mệt.” Đường Vương dang hắng lấy giọng: “Tôi là Mạc Mặc, Mạc trong Thư lâm hàn mặc... Hờ, cứ nói Mạc Mặc là được rồi, ai mà hiểu thư lâm hàn mặc là cái quỷ gì chứ.”

Đường Nam Nam dờ khóc dờ cười: “Thằng lớn này, chẳng lẽ mày không thấy cô ấy rất đẹp, rất thu hút sao?”

“Thế à? Hay hay hay hay!” Đường Vương hơi thờ dốc, chứng tỏ nhảy vô cùng happy: “Kể ra cũng được!” Anh thừa lúc điệu nhảy chuyển nhịp nói vào điện thoại.

“Thằng lớn này! Nếu, chị chỉ ví dụ thôi, nếu...” Đường Nam Nam muốn xác minh rõ ràng một chút, cô không thể học theo người xưa mà vì đại nghĩa diệt thân được: “Nếu Mạc Mặc là bạn gái của mày, mày thấy được không?”

Đường Vương không nói được, cũng chẳng nói không được, mà là: “Stop!”

“Thằng này hồng hách quá đấy!” Hormon nữ quyền của Đường Nam Nam phát tác, đột nhiên thấy tức thay cho Mạc Mặc: “Mạc Mặc có gì không tốt? Muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn nội hàm có nội hàm! Cừ chi tao nhá, có tri thức hiểu lễ nghĩa! Mà nói thử xem cô ấy có điểm nào không tốt, nói!”

“Ừ, thì tốt... tốt tốt, hây hây... Hây... Ày da, Trát Tây, cậu đừng vào tôi rồi này! Ha ha ha ha...” Tiếng thở của Đường Vương đã hỗn hển mà tiếng cười lại càng to hơn, có lẽ lúc này não anh không thể phân tích được lời nói của chị gái.

“Không được nhảy nữa!” Đường Nam Nam nổi giận, hét to: “Mày tìm chỗ nào yên tĩnh rồi nói chuyện nghiêm túc cho chị! Có nghe không, không được nhảy nữa! Thằng thô chết bầm kia!”

“Gi?” Đường Vương bất mãn nói to: “Có gì thì chị cứ nói, quản em nhảy hay không làm gì?”

Mỗi người đều có rất nhiều mặt khác nhau. Trước mặt đám người Mạc Mặc, Đường Vương là người đàn ông lạnh lùng, còn khi đối diện với chị gái thì anh chỉ là một cậu trai phản nghịch.

“Chị hỏi mày Mạc Mặc có điểm nào không tốt?” Đường Nam Nam quát: “Cô ấy tốt hơn mày rất nhiều đó, có được không?”

“Già tạo! Chán ngắt! Vô dụng!” Đường Vương thuận miệng nói: “Mấy người đó ai cũng như ai, còn quản lấy người ta không tha nữa chứ!”

“Thế nào mới được coi là hữu dụng?” Đường Nam Nam quát: “Ở độ cao 5000 mét so với mực nước biển nhảy điệu nhảy kịch liệt như vậy thì người bình thường nào chịu nổi, dĩ nhiên phải bị phản ứng cao nguyên rồi! Mạc Mặc cũng là người bình thường, chỉ có mày là người không bình thường thôi! Chị nói cho mày biết, Mạc Mặc là giảng viên môn Vật lý của trường đại học đó! Cô ấy hiểu biết nhiều hơn mày đó! Cô ấy tốt hơn mày nhiều! Nếu mày bằng một nửa người ta thì cũng không rớt đại học!”

“Cô ta là giảng viên đại học môn Vật lý mà ngay cả mạch điện cũng không biết nối?” Đường Vương khinh thường: “Em không muốn học đại học! Em không muốn lãng phí thời gian của mình vào việc mình không thích! Bọn họ là giảng viên đại học, nam nữ có đủ mà chẳng làm được gì! Kỹ năng sinh tồn kém, thể lực kém, ngay cả cái cột mà cũng nhờ người Tạng dựng giúp. Thôi xin!”

“Vậy mày muốn tìm bạn gái thế nào?” Đường Nam Nam bó tay, không ngờ tâm can bảo bối của Nhị sư huynh mà lại bị thằng em khốn kiếp của mình đánh giá thấp như vậy. Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra!

“Ha ha...” Đường Vương cười ngượng: “Chị à, em đang đề ý một cô bé không tệ...”

“Hả? Nói mau! Nói mau!” Đường Nam Nam nhất thời trở nên niềm nở.

“Thời gian này em ở Ningchi, đã xin làm việc cho một quán bar.” Đường Vương cười: “Buổi tối mấy hôm trước, lúc em làm việc, cô ấy đi uống với bạn... Lúc uống có xảy ra tranh chấp rồi đánh nhau. Sáu người đánh không lại một mình em!” Anh đắc ý nói: “Mấy ngày sau cô ấy không đến, nhưng đúng hôm em không đi làm thì cô ấy lại đến tìm em.”

“Mày không thích giảng viên đại học mà lại thích cô bé uống rượu rồi đánh nhau ở quán bar?” Đường Nam Nam vô cùng bất mãn: “Không được, mắt mày có vấn đề rồi!”

“Đừng dùng ánh mắt của chị để đánh giá tiêu chuẩn của em! Em có dùng ánh mắt của mình để đánh giá con đường của chị đâu!” Đường Vương rất bất mãn.

“Chị là chị của mày! Chị lớn hơn mày, biết nhiều hơn mày, mắt của chị tốt hơn mắt của mày! Những chuyện lớn thì mày phải nghe chị!” Đường Nam Nam hét.

“Mắt chị tốt hơn mắt em?” Đường Vương nói: “Nếu mắt chị tốt thì lúc đầu đã không khẳng khái yêu tên họ Giang kia! Năm năm trước, ai đã vừa khóc vừa tuyên bố: ‘Con không tin con sống không nổi ở Bắc Kinh! Con sẽ trừ khi bị tổn thương lớn hơn nữa, con sẽ không rời khỏi Bắc Kinh’? Tên họ Giang đó đã ra nước ngoài từ lâu, còn chị thì vẫn đang ở xó xỉnh của Bắc Kinh đây! Chị nói xem, chị phân cao thấp với anh ta hay đang phân cao thấp với chính mình? Anh ta có thấy chị ở đâu trên đất Bắc Kinh không?”

“Được rồi, được rồi!” Đường Nam Nam giận dữ nói to: “Mày thích yêu ai thì yêu, thích làm gì thì làm! Nhà này mày là lớn nhất, không ai quản được mày!”

“Chị cũng vậy thôi!” Đường Vương không khách khí nói: “Chị thích viết tiểu thuyết liền viết tiểu thuyết, thích ở Bắc Kinh liền ở Bắc Kinh, ai quản được chị?”

“Mày nhảy Tây Trát Đức Lặc tiếp đi! Nhảy đến khi nào não mày thiếu khí luôn đi!” Đường Nam Nam giận dữ gào lên rồi cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Đường Nam Nam không giận lâu, mặc dù vẫn còn nhớ rõ chuyện của năm năm trước, có lẽ cả đời sẽ không quên được nhưng cô không bị ảnh hưởng nhiều. Mặc dù cô không muốn nhắc đến, nhưng cũng không mất bình tĩnh khi có người nhắc lại. Vì cô đã đứng dậy từ rất lâu rồi!

Từ lâu cô đã có thể thật lòng cười to, thật lòng yêu đương, từ lâu đã có thể đứng thẳng lưng ra ngoài xã hội chém giết, mong chờ vào tương lai!

Tuy rước bực vào thân nhưng cú điện thoại này cũng có được thông tin hữu ích, ít nhất cũng biết Đường Vương không thích Mạc Mạc, như vậy cô có thể thoải mái giúp Nhị sư huynh rồi. Cô vội vã tới bưu điện gửi hộp đồng viết sách mới ký, nghĩ đến ai đó ca thán về thực phẩm dư thừa trong nhà nên ghé qua tiệm bánh mì mua một ít.

Con đường cô đang đi là con đường sống thực tế.

Đường Nam Nam về nhà lúc hai giờ chiều, thấy Chu Hân không có ở nhà, cô phát hiện điện thoại hết pin thì cảm sặc rồi bắt đầu làm việc.

Chẳng lẽ bỏ nhà đi bụi? Xem tôi trị bệnh này của cậu thế nào!

Hai tiếng sau, Chu Hân vẫn chưa về, Đường Nam Nam không có tâm trạng viết truyện nên lên mạng trộm rau(1).

(1) Đường Nam Nam đang chơi game Nông trại.

Năm giờ chiều, Chu Hân vẫn chưa về, Đường Nam Nam không có tâm trạng trộm rau nữa, quyết định lượn vài vòng quanh phòng rồi mở tủ lạnh lấy kem ăn cho hạ hỏa.

Sáu giờ chiều, anh vẫn chưa về...

“Được lắm! Dám bỏ nhà đi bụi! Có bản lĩnh thì đừng về nữa!” Đường Nam Nam giận dữ đáp chần, ngủ! Đúng lúc tối qua thức khuya viết bản thảo, bỗng cô nương thiếu ngủ trầm trọng! Ngủ sớm đẹp da! Cậu về cũng không có cơm mà ăn, cho cậu chết đói!

Ngủ thẳng cẳng đến nửa đêm, đói quá nên không ngủ được nữa, Đường Nam Nam nhận ra mình vẫn chưa ăn tối. Đường Nam Nam mở cửa phòng ngủ ra, bên ngoài trống trơn, không có ai cả.

Điện thoại đã sặc đầy pin nhưng vẫn chưa mở nguồn. Có nên gọi điện không? Đường Nam Nam nhìn đồng hồ, đã ba giờ rưỡi sáng! Không biết anh ngủ ở đâu, đêm hôm khuya khoắt có xảy ra chuyện gì không.

Cô không ngủ lại được, đành mở một túi bánh quy nhai rôm rốp. Trong đêm khuya vắng lặng, tiếng bánh quy bị cắn hết sức rõ ràng, không biết vì sao mà cô lại nhớ đến lúc ăn mì cùng Nhị sư huynh. Nhị sư huynh không hiểu được tình cảm nồng nhiệt của cô dành cho mì lạnh nên buổi trưa anh chỉ ăn chút ít đồ ăn kèm theo, không biết anh có đói bụng không.

“Nhị sư huynh, cậu đi đâu thế?” Rốt cuộc Đường Nam Nam cũng gọi điện: “Thức ăn hồi trưa chắc bị tiêu hóa hết rồi? Cậu có đói bụng không? Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà giận đến vậy à? Tôi xin lỗi, là tôi nói mà không giữ lời, tôi mua thuốc cảm là được chứ gì?” Cô cố gắng giữ cho giọng nói nhỏ nhẹ nhất có thể. Từ kinh nghiệm đối phó với Đường Vương, đối với mấy cậu trai phản nghịch này, điều quyết định là phải kiên nhẫn.

“Cô Mặc...” Giọng của Chu Hân hơi lạ, giống như sắp khóc: “Cuối cùng cô cũng nhớ tôi rồi!”

Không phải chứ, đại ca cũng đã hai mươi ba tuổi rồi đó!

“Được rồi, ngoan, là tôi không tốt, cậu mau về nhà đi.”

“Tôi không về được...”

Đường Nam Nam nghe thế thì máu nóng nổi lên, giọng cao lên vài phần: “Tôi nói cho cậu biết, đàn ông không nên quá nhỏ nhen, giờ tôi mới biết cậu khó đỡ như vậy đó, sau này sẽ không đỡ cậu nữa! Biết chưa? Bây giờ lập tức về nhà!”

“Tôi nói tôi không về được!” Chu Hân đau khổ nói: “Tôi bị lạc đường...”

“Hả?” Đường Nam Nam hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tôi bị lạc đường...” Chu Hân rất muốn khóc: “Từ ‘lạc đường’ có nghĩa là không biết mình đang ở đâu.”

“Vậy quanh cậu có công trình nào không?”

“Trạm xăng Trung Quốc...”

“Như thế thì khó quá! Ở đâu cũng có thể có trạm xăng Trung Quốc cả. Cậu có thể tìm cái khác không?”

“Tôi cũng muốn lắm chứ!” Chu Hàu buồn bực nói: “Tôi đã đi bộ mười mấy tiếng rồi đó! Càng đi khung cảnh càng hoang vu... Gọi điện cho cô không được. Tôi rất đói, tôi mệt muốn chết, tôi muốn nhảy từ cầu vượt xuống! Tôi cho cô biết, về tới nhà tôi sẽ mổ bụng tự sát!”

“Nhị sư huynh, xin đừng kích động! Mổ bụng tự sát chảy nhiều máu lắm, mất công tôi lại phải lau nhà... Có cầu vượt thì dễ rồi, cậu nhìn xem cầu đó tên gì.”

“Không có tên! Cầu trên đường cao tốc, không có tên!”

“Sao cậu lại đi đến tận đường cao tốc? Xa thế cơ á?”

“Tôi không biết!” Chu Hàu nói: “Hai tiếng trước tôi đến đường cao tốc, nhưng đi mãi vẫn chưa hết đường!”

“Cậu gọi xe về đi! Về tới nhà rồi tôi trả tiền xe! Cậu nhớ địa chỉ nhà chứ? Chỉ có mấy chữ thôi.”

“Tôi thử rồi!” Chu Hàu nói: “Trên đường cao tốc không có taxi! Tôi nhờ một người cho quá giang, nhưng người ta không cho! Tôi đưa đồng hồ đeo tay cho anh ta mà anh ta vẫn không chịu... Đồng hồ của tôi đắt lắm đấy, đúng là đồ không biết nhìn hàng!”

“Cậu đừng gấp, cậu nói lại thử xem, cậu lạc đường từ lúc nào?”

“Ừm, lúc ra khỏi quán mì lạnh, tôi đi về phía đông...”

“Sau đó?”

“Cô Mập... Cô đi tìm tôi à?”

“Ừm, tôi đi tìm cậu!”

“Sau đó tôi thấy một công viên, tôi lại đi về phía bắc...”

Sau đó...

Sau đó...

Mãi đến mấy tiếng sau, khi trời mờ sáng, sương giăng đầy, tầm nhìn chỉ khoảng mười mét, bốn phương tám hướng như bị phủ bởi một lớp màn mỏng.

Trên đường cao tốc cách nhà vài chục ki-lô-mét, hai bóng người gặm bánh bao trong con gió rét dưới ánh nắng ban mai, từng chiếc xe container chạy qua bọn họ, vang lên tiếng ầm ầm chói tai.

Trước hàng container không ngừng di chuyển, hai bóng hình ấy thật nhỏ bé.

“Đây là đường cao tốc Bắc Kinh, Nhị sư huynh này, sao cậu mò tới đây được thế?”

“Đầu tôi bị cô đá đó! Mà tôi chỉ là bị lạc đường thôi! Bắc Kinh quá rộng lớn, tôi mới về đây hơn nửa năm, không biết đường chẳng lẽ buồn cười lắm sao? Mà nè Cô Mập, cô keo kiệt vừa thôi, sao không thuê xe tới?”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa hả? Lúc đầu là tôi bắt xe đi, nhưng cậu cứ chỉ bậy chỉ bạ làm tôi bay mất một trăm tệ, thấy không còn đủ tiền, ngoài việc không xuống xe thì còn biết làm gì?”

“... Cô Mập, cô đi bao lâu rồi?”

“Từ lúc gọi điện cho cậu, khoảng... hai ba tiếng gì đó.”

“Xin lỗi... cô vất vả rồi.”

“Nhị sư huynh, cậu đi bộ giỏi thật đấy, một ngày một đêm mà đi gần 100 km! Không cần Bạch Mã cũng có thể đưa sư phụ đi thỉnh kinh! Nhưng mà xin hỏi vì sao cậu không đi tới chỗ đông người mà lại đến nơi hoang vắng thế này?”

“Tôi thấy phía trước đen thui rất giống nhà, nghĩ rằng có thể đến đó hỏi thăm nên cứ đi, ai ngờ đi mãi thì đến nơi không có người thế này.”

“Nhà?”

“Ừ, nhìn xa rất giống nhà, lại gần mới biết hóa ra là Trường Thành!”

“Phụt!”

“Cười cái gì mà cười? Cô nhìn không thấy giống nhà sao? Sao cổng Trường Thành không xây trên núi mà lại ở gần đường cao tốc thế này? Hôm qua tôi lửa tắt đèn, nhìn nó rất giống nhà.”

“Chẳng những giếng mà nó còn chính là nhà! Chỉ là chủ nhà đã chết mấy trăm năm nên không có người để hỏi đường thôi. Ha ha ha ha...”

“Không được cười, chẳng lẽ cô chưa bị lạc đường bao giờ?”

“Đã từng bị lạc đường, nhưng không đặc sắc như cậu, ha ha ha ha...”

(Rất nhiều năm sau này, ngày hôm ấy đã trở thành hồi ức tốt đẹp nhất của tôi. Cô Mặc, cảm ơn cô đã ở bên tôi những lúc tôi gặp xui xẻo, và cũng đã đi cùng tôi...)

Nhưng mà... Tại sao từ lúc gặp cô, tôi lại xui xẻo đến thế! Một lần nữa, tôi xác định cô là đồ quạ đen!!!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

“Em trai cô không theo đuổi Mặc Mặc thật à?” Chu Hân nằm trên giường, đẩy cái khăn ướt trên đầu, nghi hoặc nhìn Đường Nam Nam. Trải qua một đêm phong lưu(1) trên đường cao tốc (hứng gió lạnh một đêm, chảy nước mũi một đêm), anh đã bị cảm.

(1) Phong lưu: Trong Hán Việt, Phong = Gió, Lưu = Chảy, đổ

“Hay đây là kế hoãn binh của hai người? Bên này để tôi lo là cảnh giác, còn bên kia thì lặng lẽ hành quân, ám độ trần thương(2), nắm chắc thời cơ để ván đã đóng thuyền, đợi đến khi tôi hồi phục tinh thần thì đã không thể cứu vãn, hối hận đã muộn?”

(2) Ám độ trần thương: một trong 36 kế, có nghĩa là dùng phương thức tấn công bất ngờ mà kẻ địch không lường trước được.

“Cậu đang định viết bách khoa toàn thư chuyên về thành ngữ đấy à?” Đường Nam Nam rút nhiệt kế đang kẹp dưới nách của Chu Hân ra, ba mươi bảy độ rưỡi: “Chỉ sốt nhẹ thôi mà, sao lại bắt đầu nói sáng nhì?”

“Tôi nói sáng bao giờ?” Chu Hân nói: “Càng lúc càng đáng nghi. Cô nói em trai cô không thích Mặc Mặc, sẽ không tranh giành với tôi, nhưng chuyện này không hợp lý chút nào! Sao cậu ta có thể hoàn toàn không thích Mặc Mặc chứ? Không thể nào! Không thích mà cậu ta lại đưa cô ấy đi chơi, rồi giúp họ làm mấy thu tín hiệu nữa?”

“À, mấy chuyện đó hả? Đường Vương ở đó lâu rồi, chịu ảnh hưởng của người Tạng nên rất sáng khoái, nếu có thể giúp được người khác thì sẽ không ngần ngại giúp đỡ.”

“Vẫn không hợp lý. Cứ cho không phải là vừa gặp đã yêu thì cũng sẽ lâu ngày sinh tình. Cô cũng đã xem hình rồi, thấy trong đám người giảng viên đó có ai đẹp bằng Mặc Mặc không?”

“Đúng là không có. Xét về ngoại hình, Mặc Mặc hơn mấy người kia ít nhất 30 điểm!” Đường Nam Nam gật gù: “Nhưng mắt của thằng lớn nhà tôi luôn có vấn đề, người bình thường thấy đẹp thì nó lại không hứng thú. Thật đấy, khi còn bé, nhà hàng xóm có nuôi một con chó đất(3) và một con chó săn vẹt(4), suốt ngày nó toàn chơi với con chó đất, còn chê con chó săn vẹt xấu muốn chết!”

(3) Chó đất: là giống chó bình thường, ở nơi nào thì sẽ có những đặc tính phù hợp với nơi đó. Ví dụ như con này nè:

(4) Chó săn vẹt là giống chó săn dùng để săn các loại thú cầm, chủ yếu là vẹt.

“Cậu ta nói Mặc Mặc xấu?” Chu Hân kinh hoàng.

“Không phải, nó chỉ nói là trông Mặc Mặc cũng không tệ.... Ày, tôi chỉ lấy ví dụ thôi. Nhị sư huynh, cậu bị bệnh mà cũng không yên tĩnh được nữa. Tóm lại, tôi cam đoan với cậu là Đường Vương sẽ không cướp Mặc Mặc của cậu đâu! Nó không thích những gì quá trang nhã, cậu cứ yên tâm, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ thấy nó thay đổi suy nghĩ cả.”

Chu Hân lắc đầu: “Nhưng cậu ta là anh hùng cứu mỹ nhân đấy! Là lờ tuyệt đấy, ai mà quên được cậu ta? Cho dù cậu ta không nhớ nhưng Mặc Mặc cứ nhớ thì phải làm sao?”

“Chuyện này cậu đừng lo, tuy Đường Vương cứu cô ấy nhưng nó cũng cứu cả một xe người. Yên tâm đi mà, đâu có ai quy định anh hùng cứu mỹ nhân thì mỹ nhân phải lấy thân báo đáp anh hùng. Nếu là vậy thật thì anh trai siêu nhân chắc phải bị ép khô mất!”

“Tôi vẫn không yên tâm được... Tôi muốn đến đó!” Chu Hân buồn bã nói: “Tôi nghe người ta nói có những khoảng thời gian, phụ nữ cần có đàn ông bên cạnh, nếu anh không ở bên cô ấy những lúc đó thì cuộc đời này anh cũng không cần đến bên cô ấy nữa! Lúc lờ tuyệt tôi đã không có mặt đó, như vậy khẳng định tám phần là Mặc Mặc không cần tôi rồi.”

“Nhị sư huynh, lúc lỡ tuyết, cậu không có mặt ở đó, Mạc Mặc cũng vậy! Cái bị chôn vùi dưới tuyết chỉ là chiếc xe thôi, còn cô ấy đã rời khỏi đó từ lâu rồi, tuy hơi mệt một chút nhưng cô ấy không sao cả!”

“Tôi vẫn cảm thấy bản thân rất vô dụng!” Chu Hưu yếu ớt nằm trên giường, tiếp tục hưởng thụ đặc quyền buồn khổ của bệnh nhân: “Khi còn bé không biết hội chứng không thể nhớ số là gì, mọi người xung quanh đều nói tôi bị đần, tôi cũng không thể làm gì khác là cũng nghĩ bản thân rất ngu dốt... Sau đó, ba mẹ tôi ly hôn, mẹ tôi đi Canada, bọn họ giành quyền nuôi tôi trong suốt nhiều năm, hai người không ai nhường ai nhưng chưa một lần hỏi tôi muốn ở với ai... Lên mười hai tuổi, mẹ đón tôi đến Canada để nhập học vào trường đặc biệt. Khi đó tôi không biết tiếng Anh, không có bạn bè, trong trường cũng có mấy đứa trẻ bị thiếu năng trí tuệ nhưng chỉ có tôi là không có người bạn nào. Mãi đến khi tôi được chẩn đoán là mắc hội chứng chương ngại về trí nhớ, tôi mới có thể đi học ở trường bình thường. Nhưng bài vở quá nhiều, dù đã rất cố gắng nhưng tôi chỉ có thể thi đậu vào trường đại học hạng ba...”

Anh khịt mũi: “... Khó khăn lắm mẹ mới đồng ý cho tôi về nước. Rõ ràng là tôi về để tìm hạng mục đầu tư, thế nhưng bà lại hỏi hột bảo tôi muốn chơi thì cứ mặc sức chơi trong thời gian ngắn. Bà ấy xem thường tôi... Tôi và Tiểu Kiến Quân hùn vốn đầu tư ở Thẩm Quyển, cũng đầu tư ở Thượng Hải nữa... Là đầu tư đấy, làm sao có thể đạt lợi nhuận ngay được? Cô nói có đúng không Cô Mập? Thế mà mẹ lại cho rằng Tiểu Kiến Quân có ý lừa tiền tôi, chỉ vì ba của cậu ấy là bạn thân của ba tôi mà bà không thích luôn cậu ấy... Bây giờ hạng mục đầu tư của chúng tôi đã sinh ra lãi! Tôi lấy mười vạn tệ kiếm được đầu tiên gửi qua cho mẹ, thăm đoán bà sẽ nói gì? Ai ngờ bà nói: Chút tiền đó đưa mẹ làm gì? Cứ giữ để tiêu vặt đi!”

Mắt anh ửng đỏ, nhìn Đường Nam Nam, nói: “Cô Mập, cô nói xem, mẹ tôi rất quá đáng phải không?”

“Đúng là rất quá đáng!” Đường Nam Nam nắm chặt tay thành quả đấm, nói: “Cho cậu mười vạn để tiêu vặt! Mẹ cậu quá ư quá đáng! Này, giới thiệu mẹ cậu cho tôi đi!”

“Cô có ý gì?” Chu Hưu kêu lên: “Chẳng lẽ trọng điểm cô nghe được chỉ là tiền? Xin cô liên hệ tới bản thân một chút! Nếu mẹ cô chưa bao giờ tán thành cô, chưa bao giờ thừa nhận năng lực của cô, chưa bao giờ tin tưởng cô thì cô sẽ thế nào? Tôi mất tích cả tháng nay mà bà ấy cũng không thèm gọi một cú điện thoại! Còn thứ duy nhất cô quan tâm chỉ là đưa tiền cho cô! Bộ cô không thấy thương tâm sao?”

“Thứ duy nhất tôi quan tâm chỉ là tiền...” Đường Nam Nam nói: “Tôi thật sự... rất thương tâm! Thượng Đế ơi, xin người hãy cho con cơ hội được thương tâm như vậy đi! Nhị sư huynh, tôi tình nguyện thay cậu nhận gánh nặng đau lòng, đã kích thích mạng này!”

“Đường Nam Nam!” Chu Hưu tức giận: “Cô không hiểu tôi nói gì hả? Cô có thể bỏ tiền qua một bên được không? Mặc kệ trong lòng cô nghĩ gì, cô tuyệt đối đừng nói ra, chỉ cần nghe tôi nói là được, có được không? Tôi xin cô đấy, được không?” Anh rống to.

Đường Nam Nam vội vàng che miệng lại, ý bảo cô sẽ không nói gì nữa. Hơn nữa còn làm ra vẻ mặt rất giống hoạt hình... Khuôn mặt tràn đầy mong đợi và ánh mắt long lanh đồng cảm vô cùng khoa trương, chờ anh nói tiếp.

Chu Hưu giận dữ trừng cô một cái, quả thật cô không phải là người nghe lý tưởng. Cuộc sống của anh và cô quá khác nhau, vừa nghe đến tiền là mắt cô phát sáng, hoàn toàn không dè dặt an ủi như anh đã hy vọng. Nhưng không biết vì sao anh vẫn muốn kể cho cô nghe, cho dù cô không hiểu, anh vẫn muốn nói với cô. Rất muốn, vô cùng muốn. Khát vọng ấy như kêu gào trong từng khớp xương của anh, không thể kiềm nén. Anh không biết vì sao lại như thế, có lẽ vì anh đã xem cô là người bạn thân thiết như Tiểu Kiến Quân? Hơn nữa Tiểu Kiến Quân là đàn ông, anh không thể nói những điều này với đàn ông con trai được.

Đường Nam Nam khẽ chạm vào mu bàn tay của anh, ý bảo anh tiếp đi. Vì phải duy trì vẻ mặt đồng cảm với anh quá lâu mà cơ mặt cô sắp bị co rút rồi.

Hơi ẩm từ mu bàn tay khiến Chu Hưu thấy thoải mái. Đột nhiên, Chu Hưu nghĩ thật ra anh không cần Cô Mập nói những lời an ủi gì cả mà chỉ cần cô nhìn anh, chạm vào anh là đủ rồi.

“Thật ra thì không phải tôi nghĩ mẹ không tốt với tôi. Bà ấy rất bận, vô cùng bận rộn, tôi biết thế, và tôi cũng lớn lên như thế...” Giọng của Chu Hưu mang chút bi ai: “... Chỉ là tới tận bây giờ, tôi chưa từng là người quan trọng nhất của ai cả, không ai xem tôi là người quan trọng nhất, không một ai. Vì sao trong lòng người khác, sẽ luôn có ai đó hoặc thứ gì đó quan trọng hơn tôi? Tại sao ngay cả với mẹ tôi, tôi cũng không phải là điều quan trọng nhất?”

“Tôi lao tâm khổ tứ theo đuổi Mạc Mặc, nhưng cô ấy lại thích em trai cô...” Chu Hưu đau khổ nói: “Quan hệ của tôi với cô rất tốt, nhưng chỉ có hai ngàn mà cô cũng không cho tôi mượn... Ai cũng có thứ quan trọng hơn tôi... Không ai xem tôi là người quan trọng... Không ai xem tôi là người quan trọng...”

“Nhị sư huynh, tôi nghĩ cậu có thể dừng lại rồi.” Rốt cuộc Đường Nam Nam cũng không chịu được nữa, nói: “Tôi rất hy vọng cậu là Lâm Đại Ngọc, khi buồn mà cũng có thể đẹp tuyệt trần, vì thế cậu có thể lau nước mắt đi được không? Khăn giấy nằm trong tay cậu kia.”

“Cô... cô... cô có thể có tể bào đồng cảm được không hả? Đã không an ủi thì thôi, đằng này còn ngó lơ tôi nữa! Có cần phải nhân lúc tôi bị bệnh mà chê bai tôi không?”

“Được rồi được rồi... Đồng cảm với cậu, đồng cảm với cậu!” Đường Nam Nam an ủi anh: “Có cần tôi dùng tay áo của mình để lau nước mắt cho cậu được không? Cậu rất quan trọng rất quan trọng. Trong lòng tôi, cậu rất quan trọng!”

“Thật không?” Chu Hưu hỏi cô: “Quan trọng thế nào? Cô đừng nói suông như thế, cứ cho mức độ cụ thể đi.”

“Cậu có bệnh à? Chuyện đó sao nói rõ ràng được?” Đường Nam Nam giờ giọng: “Nếu tôi nói cậu còn quan trọng hơn cả tính mạng của tôi thì cậu có tin không?”

“Tôi không có bệnh! Lấy ví dụ khác đi, cô xem tiền như tính mạng thì lấy ví dụ về việc mượn tiền của cô đi.” Chu Hàu nói: “Giả sử cô có mười vạn...”

“Đùa vừa thôi, tôi đào đâu ra mười vạn?”

“Tôi nói là ví dụ.”

“Vậy thì ví dụ cái khác đi. Ví dụ này làm tim tôi chịu không nổi!”

Chu Hàu nghẹn họng, đánh hít sâu một hơi: “Vậy thì một vạn! Giả sử cô có một vạn...”

“Một vạn cũng không có!”

“Một ngàn được chưa!” Chu Hàu tức giận nói: “Một ngàn cô cũng không có?”

“Được rồi được rồi... Tôi có một ngàn.”

Chu Hàu trừng cô một cái, kiềm nén bức bối, nói: “Nếu cô có một ngàn, cô có thấy tôi quan trọng bằng một trăm không?”

“Tuyệt đối có! Thật đó! Nếu tôi có một ngàn, ít nhất cậu cũng quan trọng bằng ba trăm, sao có thể chỉ là một trăm chứ? Chắc chắn cậu bằng ba trăm tệ!”

Ừm... Cũng được. Chu Hàu chui vào cái chăn ấm áp của mình, nhắm mắt ngủ.

Đường Nam Nam đánh giá thân hình cao ráo của anh qua lớp chăn, nghĩ có khi anh cũng phải hơn ba trăm tệ. Giá xương sườn bây giờ đắt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hãnh Và Định Kiến* - *Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Vài ngày sau, Chu Hàu nhận được một tin tốt và một tin xấu.

Tin tốt là Đường Vương muốn đi đến nơi khác. Nghe Mạc Mặc nói là trong quán bar có một người khách muốn mua mấy bức thangka(1) độc đáo nên cậu ta định đưa người đó đến Xigazê(2), trong thời gian ngắn không thể về lại Nyingchi vì cậu ta muốn nhân cơ hội này đi thăm thú Xigazê luôn.

(1) Thangka: còn được viết là Tanka hay Thanka, là loại tranh vẽ hoặc thêu được treo ở các tự viện hay nơi thờ Phật tại gia đình. Đây là những họa phẩm cuộn lại được để thuận tiện cho việc các nhà sư mang đi đâu đó.

(2) Xigazê: còn được gọi là Shigatse là một đô thị cấp huyện và là thành phố lớn thứ hai của Tây Tạng.

Lúc nói về việc này, giọng của Mạc Mặc lộ rõ vẻ mất mát. Cô nói trong khoảng thời gian qua, ngày nào Đường Vương cũng mang đến những điều mới lạ, bây giờ cậu ta đột nhiên muốn đi đến nơi khác mà cũng không nói gì với bọn họ khiến cô rất buồn.

Chu Hàu cho rằng đây là tín hiệu nguy hiểm! Báo động đỏ đó! Việc Đường Vương muốn đi khiến Mạc Mặc cảm thấy trống rỗng chứng tỏ vị trí của cậu ta ở trong lòng cô ấy không nhỏ. Nhưng đây là một báo động đỏ theo hướng tích cực. Đường Vương không những đi Xigazê mà còn sẽ ở lại đó một thời gian, như vậy chắc chắn sẽ tạo nên khoảng cách, tuy có cảm tình nhưng cũng chẳng thể tiến xa hơn.

Đồng thời, Chu Hàu cũng nghĩ đây là cơ hội để anh đến bên cô ấy. Quá trình theo đuổi con gái sẽ có những thời khắc “vàng”, nếu nắm bắt được nó thì sẽ như được thần trợ lực. Một trong những thời khắc đó là khi cô ấy cảm thấy trống rỗng không vui, vì thế bây giờ anh chỉ mong có tiền mua vé máy bay thôi.

Còn tin xấu là rốt cuộc đã qua một tháng, mỗi ngày anh đều nhìn điện thoại cứ như hờn vọng phu nhưng Tiêu Kiến Quân vẫn không gọi.

Mấy ngày nay anh luôn phiền não, bất an, cho đến khi Đường Nam Nam cầm lịch, chỉ vào một ô được ghi chú: “Cậu nhìn xem mai là ngày mấy?”

Chu Hàu nhìn thoáng qua vòng tròn màu đỏ và dòng chữ ghi chú: “Ngày mấy? Ngày cô tới tháng à?”

“Muốn chết hả?” Đường Nam Nam nói: “Là ngày kỉ niệm một tháng tôi chưa chấp cậu! Cậu ráng chịu đựng thêm một ngày nữa thôi là cậu sẽ có tiền, muốn đi đâu cũng được!”

Wow! Hai mắt Chu Hàu phát sáng, như vậy thì anh sẽ có thể làm được việc mình muốn rồi!

Nhưng ngay sau đó, anh bật dậy: “Cô vừa nói là kỷ niệm một tháng cô chưa chấp tôi?”

“Đúng vậy! Vui không?”

“Không đúng! Trước khi tôi đến nhà cô, tôi đã giao hẹn với Tiêu Kiến Quân được bốn ngày rồi! Sau đó tôi lại nằm viện hai ngày, như vậy tính chính xác thì qua một tháng một tuần rồi!”

“Ừ ha!” Đường Nam Nam cũng chợt nghĩ ra: “Một tháng giữa cậu và Tiêu Kiến Quân xảy ra trước một tháng giữa tôi với cậu.”

Phải biết rằng một tháng nay, Chu Hào có thể sống hạnh phúc vui vẻ là vì hoàn toàn tin vào một tương lai tốt đẹp, nếu biết một tháng sau mình vẫn tuyệt vọng như cũ thì anh sẽ không thể nào vô tư trong thời gian dài như vậy.

“Thằng nhãi ranh, nói không biết giữ lời!” Chu Hào nóng nảy nói: “Tôi sẽ giết cậu ta!”

“Lúc đầu cậu nói gì để bảo cậu ấy một tháng sau hãy liên lạc với cậu? Ráng nhớ lại thử coi!” Đường Nam Nam hỏi anh.

“Cũng không nói gì, chỉ nói trong một tháng cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được liên lạc với tôi.”

“Cậu xem, chỉ có mình cậu là nghĩ một tháng sau cậu ấy sẽ gọi cho cậu. Không thể trách cậu ấy được.”

“Nhưng dù tôi không nói rõ thì cậu ta cũng phải nhớ tôi chứ? Chẳng lẽ sau một tháng, cậu ta không muốn biết tình hình của tôi sao?”

“Tôi nghĩ tình cảm của hai cậu chưa đạt đến mức đồng tính, một tháng không liên lạc sẽ không chịu nổi. Nhị sư huynh, nhìn cậu ai oán thế kia, đừng nói là cậu có suy nghĩ quá giới hạn với Tiêu đẹp trai nhé?”

“Không nói lung tung thì cô sẽ chết à?” Chu Hào nổi giận, nói: “Lúc tôi về nước, mẹ tôi rất lo, chính Tiêu Kiến Quân vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ chăm sóc tôi. Cô Mặc, cô nghĩ đi, cậu ta không quan tâm hơn một tháng qua tôi sống thế nào thì có thể coi là cậu ta vô trách nhiệm không?”

Đường Nam Nam nói: “Cậu ấy đâu biết điện thoại của cậu bị cướp, thấy cậu không liên lạc, có thể cậu ấy sẽ nghĩ cậu đang vô cùng happy nên không muốn bị quấy rầy.”

“Tôi phải làm sao đây?” Chu Hào tròn mắt: “Chẳng lẽ tôi không liên lạc với cậu ta thì cậu ta cũng không liên lạc với tôi?”

Đường Nam Nam xoa đầu anh, trấn an: “Đừng lo, có rất nhiều cách. Cậu không nhớ được số căn cước của mình nhưng có thể đến cục quản lý xuất nhập cảnh để hỏi số hộ chiếu. Sau đó thông qua số hộ chiếu để xin làm giấy căn cước tạm thời, khoảng hai tuần là có rồi. Lúc đó, cho dù không nhớ số tài khoản của mình thì cậu vẫn có thể dùng giấy căn cước để ngân hàng giải quyết vấn đề của cậu, khoảng một tháng là cậu có tiền xài rồi! Chỉ có một vấn đề nhỏ là cậu lại phải sống cảnh đạm bạc với tôi thêm một thời gian nữa, nhưng cậu cứ yên tâm, đảm bảo cậu không phải tốn tiền!”

“Haiz... Thế cũng được.” Chu Hào buồn bã nói.

Lúc ấy anh nghĩ anh có thể sống cuộc sống không xu dính túi thêm một tháng nữa, dù sao cũng đã quen rồi. Ai ngờ hai tiếng sau, anh đã đổi ý!

Bởi vì ông trời giáng một tin xấu xuống đầu anh: Mặc Mặc cũng muốn đi Xigazê!

“Mặc Mặc, Đường Vương rủ em đi hả?” Chu Hào hoảng muốn chết: “Thằng nhóc đó hỏi hện?”

“Không phải Đường Vương rủ em đi.” Mặc Mặc cười: “Em đến Xigazê để tham gia một hội nghị của Bộ Giáo dục.”

“Vậy tại sao Đường Vương lại đi cùng em?” Chu Hào mất tự nhiên hỏi: “Cậu ta không đi du lịch nữa sao?”

“Không phải Đường Vương muốn đi cùng em đâu, là do hiệu trưởng trường tiểu học biết anh ấy cũng sắp đi Xigazê nên đã nhờ anh ấy để mắt tới em.” Mặc Mặc lắc đầu.

“Em đi tham gia hội nghị giáo dục thì chắc chắn sẽ có người đón tiếp, có lẽ cũng đã chuẩn bị khách sạn xong xuôi rồi, anh nghĩ tốt hơn hết là đừng làm phiền cậu ta, để cậu ta thoải mái đi chơi thì hơn.”

“Chuyện này...” Mặc Mặc cắn môi, nói: “Em cũng đã nghĩ tới vấn đề này rồi, nhưng nếu đi cùng Đường Vương, em có thể thấy những cảnh vật chưa từng thấy, gặp gỡ được những người thú vị. Đây là cơ hội hiếm có.”

“Mặc Mặc! Mặc Mặc!” Chu Hào sốt ruột: “Em nghĩ rất đúng, nhưng có thể cậu ta sẽ đi qua núi tuyết, nguy hiểm lắm, cũng mệt nữa. Nếu em muốn thăm thú Xigazê thì du lịch theo đoàn đi!”

“Theo đoàn?” Mặc Mặc cười: “Nếu anh đã đi chơi với Đường Vương, anh sẽ không bao giờ muốn đi du lịch theo đoàn.”

“Nhưng cậu ta có việc riêng mà, không nên làm mất thời gian của cậu ta.”

Mặc Mặc do dự một chút rồi lắc đầu: “Em cũng không ở Xigazê lâu, dù sao bọn em cũng là bạn bè gặp nhau dưới cơn hoạn nạn. Đường Vương đã nói đừng quá câu nệ với bạn bè. Em cố gắng không làm phiền anh ấy là được!”

Mặc dù giọng nói nhẹ nhàng nhưng thái độ của Mặc Mặc rất kiên quyết, Chu Hàu đã quen rồi. Tuy cô ấy không thường nói chuyện, nhưng một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

Ông trời của tôi ơi! Mặc Mặc lại đi theo Đường Vương! Anh còn tưởng Đường Vương đi chỗ khác là mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, nào ngờ lại chuyển biến theo hướng xấu nhất! Mặc Mặc đi theo cậu ta! Cho dù nguyên nhân là gì đi nữa thì đây vẫn là chuyện nghiêm trọng chết người đấy!

Có lẽ lúc trước cô ấy chỉ có chút cảm tình thôi. Mặc Mặc được dạy bảo theo khuôn phép từ nhỏ nên khi gặp người quá khác biệt, cô ấy sẽ bị thu hút, nhưng qua một thời gian không tiếp xúc thì ắt hẳn cô cũng sẽ quên nhanh thôi. Nhưng đằng này lại đi theo người ta, chẳng phải sẽ tạo điều kiện để cô càng bị thu hút sao? Trên thế giới này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, chuyện gì cũng có thể thay đổi. Không có gì là vô lý cả, cho dù giảng viên đại học Mặc Mặc thích Đường Vương chỉ tốt nghiệp trung học cũng không phải là không thể.

Chu Hàu đứng ngồi không yên, đứng lên thì muốn ngồi, khi ngồi rồi lại muốn đứng. Khó khăn lắm mới đợi được Đường Nam Nam về, anh liền báo cáo tình huống với cô, đồng thời cố gắng hết sức tỏ ra đáng thương, vô cùng khẩn thiết cầu xin cô cho mượn hai ngàn tệ để anh mua vé máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đường Nam Nam không cảm thấy khó hiểu lắm, ít nhất trong lòng Mặc Mặc, Đường Vương là người đặc biệt, đặc biệt đến mức không ai có thể thay thế nên cũng có khả năng Mặc Mặc thích Đường Vương. Nhưng cô không nghĩ như Chu Hàu. Chu Hàu cho rằng chỉ cần Mặc Mặc không gặp Đường Vương nữa thì cảm tình của cô ấy dành cho cậu ta sẽ biến mất, còn Đường Nam Nam thì nghĩ cho dù Mặc Mặc có đi cùng Đường Vương thì đó cũng chỉ là tình cảm đơn phương, giữa hai người họ sẽ không tiến triển thêm được nữa, và Nhị sư huynh hoàn toàn có cơ hội nên bây giờ cũng không cần đi tìm cô ấy.

Thế là vì hai người ở vùng sâu vùng xa mà hai kẻ ở Bắc Kinh cãi nhau kịch liệt.

“Cô nói đùa gì vậy? Tại sao lại dám chắc chắn em trai cô là chính nhân quân tử? Chỉ vì cậu ta là em trai cô?”

“Tuy Đường Vương thường chọc tức tôi nhưng nó sẽ không lừa tôi! Tôi có thể đảm bảo, tin hay không thì tùy cậu!”

“Stop! Cô hiểu đàn ông hay tôi hiểu đàn ông? Cho dù cậu ta thật sự không thích Mặc Mặc nhưng cũng có thể gặp sắc nầy lòng tham! Chỉ là yêu đương thôi mà, đâu phải kết hôn. Có đại mỹ nữ hứng thú với mình ở ngay bên cạnh thì chắc chắn không thẳng đàn ông nào từ chối!”

“Đường Vương không như thế! Nó không thích thì sẽ không bao giờ dính vào!”

“Dính? Ý cô là Mặc Mặc dính lấy cậu ta?” Sắc mặt Chu Hàu lập tức thay đổi, cố gắng nghĩ ra một câu thật ác ý: “Cô ghen tị với người ta cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy đâu!”

“Thần kinh của cậu bị chập mạch cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy đâu! Đường Vương là em trai tôi, Mặc Mặc thích Đường Vương thì tôi ghen tị cái quái gì?” Đường Nam Nam mắng anh như sủng liên thanh: “Cậu đừng biến ý tốt thành lòng lang dạ thú! Tôi an ủi cậu nhiều quá khiến cậu sinh tật rồi đúng không? Cậu thích Mặc Mặc là quyền của cậu, Mặc Mặc thích người khác là quyền của cô ấy, đừng nói đến việc Đường Vương không thích Mặc Mặc, cho dù nó thích thì cậu cũng không có quyền xen vào!”

“Là lời thật lòng đúng không?” Chu Hàu hét lên: “Cuối cùng cô cũng nói ra lời thật lòng đúng không? Làm sao lại có người không thích Mặc Mặc chứ, chỉ là cô muốn giúp em trai của mình thôi! Cô cố gắng kéo dài thời gian của tôi để tôi không phá hỏng chuyện tốt của em cô!”

“Thối lắm! Tôi kéo dài thời gian của cậu? Cậu ở chỗ tôi hơn một tháng là do tôi kéo dài? Vậy cậu lập tức rút ngay, đi tìm Mặc Mặc của cậu đi! Đi qua đường cao tốc Bắc Kinh là tìm được đấy, không tiền!”

“Hừ hừ...” Chu Hàu cười lạnh: “Nếu cô thật sự muốn tôi đi thì sao không cho tôi mượn hai ngàn tệ mua vé máy bay? Tôi đã nói hết nước hết cái, cũng đã đau khổ cầu xin nhưng vẫn không được, hai ngàn quan trọng đến thế sao? Nói thì hay lắm, bảo sẽ giúp tôi, chắc chắn sẽ giúp tôi, đến khi tôi thật sự cần thì chỉ có hai ngàn mà cũng tiếc.”

“Bây giờ tôi chỉ còn hai ngàn tệ thôi! Tôi cho cậu mượn rồi thì lấy gì mà ăn? Cho cậu đi tìm người yêu rồi tôi ở Bắc Kinh uống gió tây bắc à? Đúng là tôi nợ cậu hai vạn tệ, nhưng cậu cũng đã tàn sát thế tín dụng rồi, cái thế đó là do tôi lấy giấy căn cước để làm đó! Lỡ như cậu không có tiền thì tôi còn phải trả thay cho cậu! Tính tới tính lui thì cậu nợ tôi không ít đâu!” Khuôn mặt Đường Nam Nam gần như biến dạng. Từ ngày biết Chu Hàu tới bây giờ, cô chưa từng tức giận như vậy.

“Hừm hừm...” Chu Hàu liên tục cười lạnh: “Thì ra là cô sợ tôi không có tiền trả chứ gì? Tôi hiểu rồi, lẽ ra tôi phải sớm nghĩ tới chuyện đó, hóa ra là cô sợ tôi không có tiền! Cô nên cẩn thận một chút, mấy ngày nay cô tốn không ít tiền đúng không? Vốn nghĩ rằng có thể trông mong tôi sẽ trả cho cô gấp bội, nhưng lỡ như tôi không có tiền, tôi lừa cô thì chẳng phải cô sẽ lỗ lớn sao?”

Thấy sắc mặt Đường Nam Nam trắng bệch, Chu Hàu hơi hồi hận, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, hơn nữa anh cũng đã nghĩ như vậy một thời gian rồi.

Lần đầu tiên muốn nói ra những lời này là ngày anh xài hết thẻ tín dụng hai vạn. Anh nhớ rất rõ tâm trạng của mình lúc ấy, anh đã tự mình đi mua ga trải giường, áo gối, một mình khiêng đồ đạc lên nhà, tự tay sơn giá sách, tự tay thay ga giường. Đó là những việc mà trước kia anh chưa từng làm, cũng không nghĩ một ngày nào đó anh sẽ làm, càng không nghĩ đến khi làm những việc đó mà anh vẫn rất vui vẻ hát ca!

Anh cứ nghĩ sẽ nhận được lời khen, nhưng cái anh chờ là một bữa gào thét. Lúc ấy anh đã muốn nói: Tôi xài tiền của mình, cô có cần mắng tôi như mắng cháu nội như thế không? Có phải cô sợ tôi không trả tiền thẻ tín dụng cho cô đúng không?

Nhưng khi đó anh nhìn được. Chỉ vì đáng về quý trọng ga giường mới của Đường Nam Nam.

Sau khi tìm thấy mười vạn trong lúc dọn nhà, vì quá mệt nên anh ngủ quên mất, kết quả là bị Đường Nam Nam đánh mạnh một cái chỉ vì anh bật điều hòa, cái đánh đó rất đau. Khi đó anh cũng muốn nói: Cô có tiền, tôi biết cô có tiền, vì sao cô lại tỏ ra keo kiệt trước mặt tôi như vậy? Là vì sợ tôi biết cô có tiền mà vẫn muốn quýt nợ ư? Nhưng anh nhìn được, vì Đường Nam Nam đã mua cho anh một bữa sáng nóng hổi, cô còn bảo anh ăn từ từ thôi kẻo nghẹn trong khi mình thì ngón luôn quả trứng gà.

Lần muốn nói tiếp theo nữa là khi Đường Nam Nam nói gửi thuốc cảm cho Mạc Mặc, khi đó, những lời này đã lên tới miệng nhưng anh vẫn nhìn được, chỉ bảo cô để dành tiền đi khám thần kinh. Tại sao anh lại tình nguyện nói cô bị tâm thần chứ không dám nói những lời này? Là vì anh biết những lời nói này sẽ khiến người khác tổn thương, nên cuối cùng anh mới nhìn.

Đây là cây dăm trong lòng anh, việc muốn đi tìm Mạc Mặc chỉ là giọt nước làm tràn ly mà thôi. Thật ra anh rất muốn biết nếu ngay từ lúc đầu, anh không đồng ý trả gấp đôi sinh hoạt phí, liệu Đường Nam Nam có chừa chấp anh không? Nếu anh không có tiền, Đường Nam Nam sẽ đối xử với anh thế nào?

Vì thế anh nói: “Không phải cô sợ tôi không có tiền sao? Không phải cô chỉ quan tâm tới tiền thôi sao? Nếu lúc đầu không biết tôi có tiền thì cô có cho tôi ở nhờ không?”

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Đường Nam Nam nhìn anh, sắc mặt càng lúc càng lạnh, cuối cùng cười lạnh lùng: “Nếu cậu không có tiền, tất nhiên tôi sẽ không cho cậu ở một cách vô ích! Tiền của tôi phải đưa cho bà ngoại, cho em trai, làm từ thiện, tại sao phải cho không cậu?”

Chu Hàu cảm thấy trong lòng đau nhói, giống như đột nhiên bị lên cơn đau tim!

“Cô đừng quên là vì tôi chấp nhận không đòi hai vạn tệ nên cô mới chừa chấp tôi! Một tháng có thể tốn của cô bao nhiêu tiền? Chúng ta tính rõ ràng đi!”

Mất Đường Nam Nam đỏ ửng, cô cắn răng nói: “Nếu cậu không trả tiền thẻ tín dụng thì cậu nợ tôi!”

“Thẻ thẻ thẻ!” Chu Hàu hét: “Chẳng phải cô sợ tôi không có tiền ư? Cô sợ tôi không trả hai vạn tệ chứ gì?” Anh giật đồng hồ đeo tay ra, nói: “Đây là quả sinh nhật mẹ tặng tôi năm tôi mười tám tuổi, tương đương mười mấy vạn! Cho cô đây, đủ trả thẻ cho cô chưa? Cô đã yên tâm chưa?”

Đường Nam Nam cười lạnh, giấu tay ra đằng sau: “Tôi không phải chủ tiệm cầm đồ, cái đồng hồ này cậu đeo năm năm rồi, ai biết giá trị giảm xuống còn bao nhiêu?”

“Chiếc đồng hồ cao cấp này là xa xỉ phẩm, xa xỉ phẩm đó, cô có hiểu không? Bảo đảm rất có giá! Hàng năm, giá trị thực của nó tăng lên hai mươi phần trăm, càng lâu càng đáng giá!”

“Tôi không hiểu!” Về mặt Đường Nam Nam đã bình tĩnh trở lại, giọng nói cũng thấp đi mấy phần: “Tôi chỉ tin vào đồ cổ thôi! Nhưng cũng phải chờ ít nhất đến khi cậu qua đời.”

“Được, được lắm...” Chu Hàu thấy đầu như muốn nổ tung: “Cô đi theo tôi!” Anh kéo tay Đường Nam Nam, quát: “Cô đi theo tôi! Không phải cô sợ tôi không có tiền sao? Không phải cô nghĩ tôi là người vô dụng sao? Cô đi theo tôi!”

“Buông tay ra!” Đường Nam Nam lạnh lùng quát to.

“Tôi sẽ cho cô yên tâm, đi theo tôi! Cô phải đi theo tôi!”

“Tại sao?” Đường Nam Nam cười lạnh lùng.

“Cô sợ tôi không có tiền còn gì?” Chu Hàu kiềm chế cơn giận, cố gắng giữ giọng nói thật bình tĩnh: “Tôi đưa cô đi xem một chút, không làm phiền thời gian cô kiếm tiền lâu đâu, cô đã yên tâm chưa?”

Đường Nam Nam nhìn anh, thấy anh có phần chột dạ thì nói: “Cậu nói rất đúng! Cậu nói rất đúng! Sao tôi lại không nghĩ ra cách để cậu trả tiền trong thẻ cho tôi nhỉ? Cảm ơn cậu đã nghĩ ra phương án chu đáo như thế, vậy chúng ta đi xem thôi!”

“Đi... đi thôi!” Chu Hàu hơi hồi hộp, về mặt của Đường Nam Nam khiến lòng anh hồi hộp, nếu gặp dã thú nguy hiểm thì có lẽ anh cũng sẽ hồi hộp như bây giờ. Anh rất hồi hận vì vừa rồi mình đã quá kích động.

“Đi thôi!” Đường Nam Nam nói: “Tôi đi gọi taxi, tiền taxi tính cho cậu, chịu không?”

“Được...” Chu Hân cầm nắm, rốt cuộc là đổi thành Đường Nam Nam kéo tay anh đi.

Bọn họ bắt taxi, tài xế nhạy cảm phát hiện tâm trạng của hai vị khách cứ sai sai, mùi thuốc súng có thể sánh ngang với chiến trường! Vì thế, vị tài xế mọi khi luôn nói không ngừng nghỉ thì lúc này chỉ dè dặt hỏi: “Đi đâu?”

“Hỏi cậu đấy! Đi đâu?” Đường Nam Nam bình tĩnh nhìn Chu Hân: “Cậu nhớ được địa điểm chứ?”

“Tiểu khu Lục Ba!” Chu Hân nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Đến tiểu khu Lục Ba, Chu Hân dẫn đường cho Đường Nam Nam.

“Cậu muốn tôi xem cái gì?” Đường Nam Nam lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ cả khu này là của cậu?”

“Không... không phải, tôi có nhà có xe ở đây. Thôi bỏ đi, tôi cũng không có gì để cho cô xem.”

“Sao lại thôi? Cậu bảo tôi sao phải bỏ qua? Khi nào chưa chứng thực tài sản của cậu thì khi đó tôi còn nơm nớp lo sợ bị cậu quỵt tiền đấy! Lúc nào tôi cũng bất an, không tận mắt thấy tài sản của cậu, sao tôi có thể yên tâm được?”

Chu Hân không biết phải làm sao, đành cùng cô xuống xe, chỉ vào chiếc xe đã bị phủ đầy bụi: “Chiếc này.”

“Trị giá bao nhiêu tiền?” Đường Nam Nam bình tĩnh hỏi.

“Hơn một trăm vạn.” Chu Hân cúi thấp đầu, nói.

“Còn gì nữa không?”

“Còn có nhà...”

“Dẫn tôi đi xem.”

“À... Khóa cửa bị hỏng, không mở được... Hay là thôi đi.” Chu Hân cảm thấy da đầu tê rần: “Tôi nói thật đấy. Khi xảy ra chuyện, tôi có về nhà một lần, nhưng không vào được, cửa xe cũng không mở ra được. Bây giờ mấy thứ này không xem được, chúng ta về thôi.”

“Sao lại không vào được?” Giọng nói của Đường Nam Nam vẫn lạnh nhạt: “Chẳng lẽ cậu bị cướp hai lần, đến cả chìa khóa nhà và chìa khóa xe đều bị mất?”

“Không phải... Ha ha, không phải đâu. Lúc ấy, vì đăng trí nên tôi đã cắm nhầm chìa khóa xe vào ổ khóa nhà, kết quả là chìa khóa xe bị gãy, kẹt trong ổ khóa nhà luôn... Vì thế xe không chạy được, nhà cũng không vào được. Tôi sợ cô cười nên mới nói là đã ném chúng đi... Ha ha... ha ha... Cô cũng thấy nhà rồi đấy, chỉ có một cửa ra vào thôi. Cô Mập, chúng ta về thôi...”

“Trị giá bao nhiêu?”

“Hả? Gì cơ?”

“Tôi hỏi căn nhà của cậu trị giá bao nhiêu tiền?”

“Ba phòng hai sảnh, giá khoảng sáu bảy trăm vạn...”

“Cậu còn có bao nhiêu tiền?”

“Tôi... còn có mấy trăm vạn tiền đầu tư, ngoài ra còn có tiền gửi ở mấy ngân hàng, cũng không nhớ chính xác là bao nhiêu...”

“Khoảng một trăm vạn chứ? Tiền gửi ngân hàng của cậu có được một trăm vạn không?”

“Chưa tới. Khoảng vài chục vạn...”

“Thêm căn nhà này nữa cũng không vượt quá hai nghìn vạn.” Đường Nam Nam bình thản nói: “Tôi còn tưởng cậu giàu lắm cơ đấy. Chỉ là xe thể thao Audi mà tôi cứ ngỡ là Rolls-Royce Phantom, chỉ là nhà cấp ba mà tôi cứ nghĩ là biệt thự xa hoa cơ đấy! Chu Hân, thực tế cậu không giàu mà mạnh

miệng cứ như tỷ phú!” Giọng điệu của cô lộ rõ vẻ khinh thường: “Cậu như vậy mà dám bảo tôi nhầm nhẹ tiền của cậu?”

“Đây chỉ là nơi ở tạm của tôi tại Bắc Kinh thôi! Ở Canada, mẹ tôi sống trong biệt thự rất to đấy! Còn có hồ bơi nữa!” Chu Hân cãi lại.

“Mẹ cậu bao nhiêu tuổi rồi? Năm mươi chưa?”

“Chưa...”

“Vậy thì còn lâu cậu mới được thừa kế tài sản!” Đường Nam Nam lạnh lùng nói.

“Này! Cô có ý gì?” Chu Hân nóng nảy, không phải anh chỉ lỡ lời một câu thôi sao, có cần giận lâu như vậy không? Anh thầm nghĩ: Hơn một nghìn vạn thì sao? Cô có hơn một nghìn vạn không? Hay là chỉ có mười vạn mà đã giấu thật kỹ?

“Không có ý gì cả!” Đường Nam Nam nói: “Vì cậu nói tôi nhầm nhẹ tiền của cậu nên chỉ muốn xem cậu có bao nhiêu tiền để tôi nhầm nhẹ thôi.”

“Tôi nói cô nhầm vào tiền của tôi lúc nào?” Chu Hân cố gắng giải thích: “Tôi chỉ nói là tôi có tiền thôi... Thật đấy, tôi chỉ nói vậy thôi mà, cô đâu cần phải kích động thế... Tôi chỉ nói là tôi chắc chắn sẽ trả tiền cho cô...”

“Cậu chắc chắn là ngôi nhà này đúng không?” Đường Nam Nam cắt ngang lời anh, hỏi: “Chắc chắn đây là nhà của cậu?”

“... Đúng vậy, đây là nhà của tôi, ha ha... Không tin thì cô cứ nhìn vào ổ khóa, bên trong vẫn còn kẹt chìa khóa xe của tôi đấy.”

Đường Nam Nam gật đầu, nhìn năm chữ số 03112 được ghi ở trên cửa, căn số 3 tầng 11 ở lô thứ 2. Chỉ có mấy chữ số thôi mà cậu ta cũng không nhớ nổi? Nhìn vào ổ khóa, đúng là bên trong có một chìa khóa bị gãy.

“Có cách gì không? Gọi người quản lý tiểu khu đến đây đi.”

“Không được đâu... Cô muốn gọi công ty mở khóa đúng không?” Chu Hân lắc đầu: “Tôi đã gọi rồi, nhưng dù nói thế nào đi nữa thì họ cũng không chịu mở khóa nếu tôi không chứng minh được thân phận. Tôi kì kèo mấy tiếng mà vẫn không được.”

“Tôi bảo cậu gọi người quản lý đến đây.” Đường Nam Nam nói: “Cậu không gọi thì tôi gọi.”

“Được rồi được rồi, tôi gọi, tôi gọi...”

Chỉ một lát sau, quản lý đã có mặt, chào hỏi Chu Hân.

“Anh biết người này không?” Đường Nam Nam chỉ vào Chu Hân. “Trong hồ sơ quản lý của các anh chắc hẳn có rất nhiều đoạn phim quay cậu ta ra vào thang máy đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng không có giấy căn cước thì không thể mở cửa cho hai người, đây là quy định! Thật ngại quá, thưa cô... Tôi chỉ làm việc theo nguyên tắc thôi, mong cô thông cảm.” Quản lý ra về khó xử: “Cho dù tôi đồng ý thì nhân viên mở khóa cũng sẽ không chịu mở cửa đâu ạ.”

Anh ta còn đùa: “Có xem tiểu phẩm trong chương trình Đêm mùa xuân(1) của Hoàng Hoành không? Đến cả người nổi tiếng như Hoàng Hoành mà Cùng Hán Lâm(2) cũng không mở khóa cho ông ấy.”

(1) Đêm mùa xuân: một chương trình được phát sóng vào giao thừa hằng năm của đài trung ương TQ.

(2) Hoàng Hoành, Cùng Hán Lâm: Hai diễn viên Trung Quốc.

“Tôi hiểu, tôi không làm khó anh đâu. Tôi chỉ hỏi một câu thôi, anh chắc chắn cậu ta là chủ ngôi nhà đúng không?”

“Chắc chắn.” Quản lý cười nói.

“Vậy là được rồi.” Đường Nam Nam nói: “Gọi anh tới để anh chứng kiến thôi, tránh trường hợp lát nữa anh lại đi báo cảnh sát.”

Nói xong, cô đi đến cuối hành lang, mở tủ phòng cháy chữa cháy lấy cái rìu thoát hiểm ra.

Trước cái nhìn chăm chăm của hai người đàn ông, rầm, rầm, rầm, rầm! Cạch!

Cửa mở!

“Hơ, vậy cũng được nữa hả...” Chu Hân rên rỉ trong vô thức.

“Cửa, cửa chống trộm...” Quản lý rên rỉ trong vô thức.

Đường Nam Nam bật điện phòng khách, tay cầm rìu thoát hiểm, tư thế oai hùng đập trên đồng hồ nát. Dưới ánh điện, cả người cô như tỏa hào quang, là hình ảnh huyền thoại động lại mãi trong đầu người quản lý tiểu khu.

“Chu Hàu.” Đường Nam Nam khẽ thở dài: “Trước khi bị dị ứng phấn hoa, tôi sắp ký hợp đồng cho một chuyên mục mới, mỗi ngày chỉ cần viết một trăm tám mươi chữ, tiền nhuận bút hàng năm là hai vạn! Một trăm tám mươi chữ đó rất dễ viết, vừa có thể giúp tôi nổi tiếng hơn mà cũng giúp tôi có thêm hai vạn, khó khăn lắm tôi mới giành được chuyên mục này. Cậu cũng biết thu nhập của tôi rất không ổn định nên nếu giành được chuyên mục này thì đây sẽ là khoản thu nhập khá quan trọng của tôi...”

Chu Hàu nhìn cô, anh hơi sững sờ, trong giọng nói của cô như vương nét bi thương.

“Nhưng vì tôi và cậu xảy ra sự cố ngoài ý muốn, còn chuyên mục đó thì cần phải đăng mỗi ngày, tôi biết tôi không thể viết bài với đôi tay sưng phồng nên đành phải bảo biên tập viên giao cho người khác.” Cô than thở: “Vì thế, tôi mới đòi phí bồi thường hai vạn tệ của cậu, thật sự tôi không có ý lừa cậu đâu. Đúng là tôi rất hâm mộ vì cậu có tiền, nhưng tôi không thể tùy tiện lấy tiền của cậu, cũng chưa từng có suy nghĩ đó! Tôi có lòng tự trọng, cậu tin hay không thì tùy...”

“Cô Mập, tôi không có ý đó!” Chu Hàu cắt ngang lời cô, vội vàng giải thích.

“Haiz! Đừng cãi! Cần thận cây rìu trong tay tôi đấy!”

“Chúng ta tính toán sòng phẳng rồi đúng không?” Đường Nam Nam lắc cây rìu thoát hiểm trong tay: “Tôi còn nợ cậu không?”

“Không có...”

“Vậy thì tạm biệt. Hẹn gặp lại!”

“Đừng mà, Cô Mập!” Chu Hàu sốt ruột: “Tôi sai rồi, được không? Tôi xin lỗi, tôi không nên nói bậy nói bạ.”

“Cậu không nói bậy!” Đường Nam Nam nói: “Hiện tại cậu vào nhà được rồi, trong nhà có quyền sở quan trọng của cậu, từ giờ cậu có thể tùy ý gọi điện thoại, tùy ý tiêu tiền rồi.”

“Đừng vậy mà, Cô Mập! Tôi thật sự không có ý!”

“Tạm biệt!” Đường Nam Nam dửng dưng cắt đứt lời anh, giờ lưỡi rìu ra trước mặt anh: “Đừng quên trả thẻ tín dụng đấy!”

“Tôi biết rồi...” Chu Hàu mềm nhũn tựa vào tường.

“Cậu gây lộn với bạn gái à?” Một hồi lâu sau, quản lý tiểu khu dè dặt hỏi Chu Hàu.

“Ừm, cãi nhau, không đúng, cô ấy không phải bạn gái tôi, chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Chỉ là bạn bè bình thường mà lợi hại quá!” Quản lý tiểu khu nhìn anh với vẻ thông cảm.

“Tôi có muốn vậy đâu, tại lúc ấy giận quá nên mới nói mấy câu.” Chu Hàu ủ rũ: “Tôi rất hối hận.”

“Anh Chu, trước hết đừng nghĩ nhiều như vậy, con gái thì phải dễ dàng từ từ, anh mau vào nhà đi.”

“Không phải là không muốn vào...” Vẻ mặt Chu Hàu như đưa đám “Mà là chân tôi nhũn cả ra rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“Thưa cô, mặt mã không đúng ạ!”

“Lạ quá!” Đường Nam Nam siết chặt phần ngực áo rộng thùng thình của mình, nói: “Mình nhớ rõ ràng là 36 mà ta...” Đột nhiên cô im bật, vì nhớ ra đó không phải là mặt mã của cô mà là của Chu Hàu.

Cô gái thu ngân ở siêu thị nhìn cô bằng ánh mắt không thể tưởng tượng được. Đường Nam Nam cũng vờ như người phô diễn bộ ngực của mình như con ngốc vừa rồi không phải là mình, cô nhìn chăm chăm lại cô thu ngân, cho đến khi cô ấy thua trận dời mắt đi chỗ khác thì cô mới nhập lại mặt mã thẻ ngân hàng của mình. Sau đó ôm hai túi thức ăn to về nhà. Sức nặng ở hai bàn tay khiến cô nhũn mày, cô quên mất là Nhị sư huynh không còn ở nhà cô nữa, sao lại mua nhiều thức ăn như vậy chứ?

Rất nhiều đồ đạc cần phải được dọn dẹp lại. Chiếc sofa giường ở phòng khách có thể trở lại thành sofa, bàn chải, cốc súc miệng, kem cạo râu trong nhà vệ sinh có thể đem đi vứt, nhưng dép mang trong nhà và quần áo của nam trong tủ đồ thì phải xử lý thế nào? Cả bộ ga giường, áo gối trong phòng ngủ cũng không biết phải cất ở đâu.

Phòng trọ chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, lúc ở hai người thì không thấy chật chội gì cả, nhưng bây giờ chỉ có một người mà không biết phải cất đồ ở đâu.

Đường Nam Nam thần thờ ngồi trên giường có in một bông hồng trắng, rõ ràng khắp nơi đều chất đầy đồ đạc vừa thu dọn nhưng cô lại thấy hơi trống trải.

Trong tiểu khu Lục Ba, Chu Hàu sai tay sai chân nằm trên sofa bằng da to đùng, anh rất muốn nói với Đường Nam Nam là chỉ riêng cái sofa này của anh cũng đã hơn hai vạn!

Sổ tay ghi mật mã, số điện thoại nằm trong ngăn kéo của bàn uống nước ở trước mặt nhưng anh không vội lấy ra mà chú tâm xem CD.

Anh cầm điều khiển ấn nút tua nhanh, trên màn hình liên tục xuất hiện vô số hình ảnh, nhưng những con người, những hành động đó đều không thể thu hút sự chú ý của anh. Mãi đến khi màn hình hiện lên hình ảnh một cô gái đứng trong thang máy, anh mới cho dừng lại, cẩn thận quan sát.

Cô gái mặc một cái váy đen, vẻ mặt và động tác rất buồn cười, càng xem càng thấy buồn cười, hiếm có ai soi gương ở trong thang máy mà buồn cười như vậy. Chắc chắn ai xem được hình ảnh một cô gái lúc thì bước đi như người mẩu, lúc thì ưỡn ngực, lúc thì làm vẻ mặt thật ngầu thì đều sẽ thấy buồn cười thôi, mặc dù cô gái đang tìm tư thế và vẻ mặt mà mình đẹp nhất.

Nhưng tại sao lúc này Chu Hàu lại không cười nổi?

Cùng với vẻ mặt đặc sắc cuối cùng của Đường Nam Nam, đoạn phim “thang máy kinh hoàng” cũng đã hết, Chu Hàu lại lấy điều khiển tua lại đoạn vừa rồi.

Tất âm thanh, trên màn hình chỉ còn lại những hình ảnh, Chu Hàu nằm trên sofa, mắt từ từ khép lại. Lúc chuẩn bị nhắm mắt, trên màn hình là hình ảnh Đường Nam Nam tạo dáng Phù Dung tỷ tỷ kinh điển, rất cuộc khoe môi của Chu Hàu cũng hiện lên nét cười.

Khóa cửa bị hư, chẳng những không khóa được mà cửa cũng không khép chặt được, ánh đèn len ra khỏi nhà, tạo thành một vệt sáng trắng tấp ngoài hành lang.

Anh ngủ rất say, đến khi mặt trời lên cao, rèm cửa sổ không được kéo, điều hòa cũng không được bật, sau một buổi tối thì toàn thân anh đã ướt đẫm mồ hôi.

“Cô Mập! Nóng chết tôi rồi!” Anh vừa nhắm mắt vừa rên ư ừ: “Phiên cô bật điều hòa giùm, tiền điện cứ tính cho tôi!”

Nhưng không ai đáp lại lời anh. Chu Hàu ngơ ngác ngồi dậy, trở lại với thực tế, thì ra cái sofa bằng da có giá hai vạn còn không thoải mái bằng sofa giường bằng vải có giá chín trăm tám mươi tệ, không thoải mái chút nào!

Điện thoại chọt reo chuông, là một dãy số lạ. Chu Hàu bắt máy: “Alo, Chu Hàu nghe.”

“Biết cậu là Chu Hàu rồi! Mới đó mà đã quên số điện thoại của tớ rồi!” Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười sang sảng quen thuộc: “Sao rồi người anh em, cậu đã tóm được Nữ thần băng giá chưa?”

“Quân Tử!” Chu Hàu kích động la to: “Con mẹ nó cậu còn biết gọi điện thoại cho tớ cơ đấy! Con mẹ nó thời gian qua cậu đã làm gì hả? Con mẹ nó sao cậu không gọi điện thoại sớm cho tớ, sớm hơn một ngày cũng được! Con mẹ nó lúc cần cậu gọi điện thì cậu không gọi, bây giờ không cần nữa thì cậu lại gọi!”

“Nè nè nè... Tớ nói nè người anh em, cậu làm sao vậy? Mẹ tớ chọc giận cậu à? Dù gì mẹ tớ cũng là Đại tá trong quân đội đấy nhé! Tớ đã bảo cậu là phải ăn nói đàng hoàng, nếu nói bậy thì mẹ tớ sẽ đánh chết cậu rồi mà!” Tiểu Kiến Quân bắt mồm.

“Quân Tử!” Chu Hàu vội nói: “Đừng nói nhảm nữa, cậu đang ở đâu? Tớ đến hội sở cậu thường đi để tìm cậu nhưng không thấy cậu đến đó. Một tháng nay cậu đã ở đâu?”

“Một tháng rồi hả? Nhanh thế, tớ còn tưởng chỉ mới mấy ngày thôi chứ!” Tiểu Kiến Quân nói: “Tớ đi Thượng Hải, nhà máy bên đó có vấn đề, tớ phải đến đó giải quyết. Vốn định gọi cho cậu nhờ giúp đỡ, nhưng nghĩ khó khăn lắm cậu mới thích một cô gái nên tớ không quấy rầy. Vấn đề được giải quyết mới đây thôi, tôi qua tớ mới về Bắc Kinh, sáng ra đã gọi cho cậu, thấy tớ nhớ cậu cỡ nào chưa người anh em!” Anh ta cười to.

“Vấn đề gì? Bị thoát khí à?” Chu Hàu hoảng hốt, nhà máy cũng có sản xuất khí độc, nếu bị thoát khí thì xảy ra chuyện lớn rồi.

“Xem cậu sợ chưa kia! Chẳng phải chính con rùa biển(1) là cậu đã đích thân giám sát hệ thống an toàn của nhà máy ư? Để đạt yêu cầu trên trời của cậu, chúng ta phải tốn rất nhiều tiền đấy!” Tiểu Kiến Quân nói: “Nhà máy không có chuyện gì, chỉ gặp rắc rối về thủ tục thôi. Thủ tục của các nhà máy hóa chất rườm rà quá, không biết sao mà có một thủ tục không đạt tiêu chuẩn nên phải ngừng sản xuất đợi bổ sung. Tớ phải nhờ vả đến cấp dưới ngày xưa của ba tớ mới mò ra được.” Anh ta hít một hơi: “Khó khăn lắm nhà máy mới hoạt động ổn định, thế mà giờ phải bồi thường mấy đơn hàng vì không thể giao đúng hạn, tổn thất không ít.”

(1) rùa biển: ý chỉ những người từ nước ngoài về.

“Vậy phải làm sao?” Chu Hàu nói: “Tớ còn đang định mượn cậu một khoản tiền đó!”

“ Bao nhiêu?”

“Khoảng hai, ba vạn, tớ muốn thanh toán thẻ tín dụng.”

“Tớ khinh! Làm tớ sợ muốn chết!” Tiêu Kiến Quân la lên: “Hai, ba vạn mà dám nói là một khoản tiền? Tớ còn tưởng cậu định mượn hai triệu ba trăm vạn đây! Nhiều đó thì tớ không có, chứ hai ba vạn thì không thành vấn đề. Mà tớ nói này, đại ca sao thế? “Một khoản tiền” hai, ba vạn mà cũng mượn? Chẳng lẽ Nữ thần băng giá xài tiền nhiều lắm à? Không ngờ cô ấy là người như vậy đây!”

“Tớ... Haiz!” Chu Hân nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là tất cả thẻ ngân hàng của tớ đều bị đóng băng, giấy tờ bị mất hết rồi, chìa khóa xe bị kẹt trong khóa cửa nhà nên tớ không về nhà được, phải ngủ ở ghế đá công viên...”

“Cái này mà bảo là không có chuyện gì?” Tiêu Kiến Quân nói to: “Thật hay giả đó? Cuộc đời cậu có thể làm thành bộ phim truyền hình dài hai mươi tập rồi đó! Người anh em, cậu đang ở công viên nào? Tớ lái xe đến đón cậu.”

“Tớ đang ở nhà.”

“Không phải là cậu không về nhà được sao? Không phải cậu vừa nói chìa khóa xe bị kẹt trong khóa cửa sao?”

“Ừ... Tớ gặp một... cô gái, tớ dùng thẻ tín dụng của cô ấy, cô ấy dùng rìu phá cửa để tớ thanh toán thẻ.”

“Hự! Người anh em, cậu còn sống không?” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu chờ một chút, tớ đến ngay! Cậu cố chịu đựng một chút thôi!”

Tiêu Kiến Quân cúp điện thoại, vội vã mang giày rồi lao ra ngoài. Chu Hân lắc đầu cất điện thoại, có chuyện gì đáng sợ lắm à? Vừa rồi, giọng của Tiêu Kiến Quân nghe cứ như cậu ta gặp Sadako(2) vậy.

(2) Sadako: con ma trong bộ phim kinh dị nổi tiếng “The Ring” của Nhật Bản.

Một lát sau, Tiêu Kiến Quân và Chu Hân mỗi người cầm một lon bia quan sát cánh cửa.

“Ra tay quá ác! Vừa ác vừa chuẩn!” Tiêu Kiến Quân nói: “Có lẽ nào cô ta theo học khóa bỏ cùi ở phái Nga Mi(3)?”

“Quả thật bỏ rất chuẩn!” Chu Hân uống một hớp bia lạnh, nói: “Tớ thấy khí thế ấy đúng là của Diệt Tuyệt sư thái(4)!”

(3) Phái Nga Mi: là một môn phái võ thuật Trung Hoa ra đời tại núi Nga Mi do nữ giới sáng lập và chỉ có nữ giới mới được nhập môn.

(4) Diệt Tuyệt sư thái: một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết của nhà văn Kim Dung, bà là chưởng môn của phái Nga Mi.

“Đáng ngạc nhiên thật đấy, bạn gái của tớ còn không làm ra được loại chuyện này. Người anh em, xin mời phát biểu ý kiến.” Anh ta lấy một ít thức ăn từ tủ lạnh: “Tớ còn chưa ăn sáng, đành vừa ăn vừa nghe vậy!”

“Cô ấy đâu phải bạn gái của tớ, tớ có thể nói gì cơ chứ.” Chu Hân nhướn mắt: “Mà cậu nữa, ở lì nhà tớ làm gì? Sao về Bắc Kinh rồi mà không đi tìm Lý Toa của cậu?”

“Lý Toa giờ đã là quá khứ, chia tay vào tháng trước rồi.” Tiêu Kiến Quân đếm đầu ngón tay, nói: “Sau Lý Toa là Lily, sau đó là Tiểu Lộ, kế tiếp là Tina, lúc tớ đến Thượng Hải thì là Jojo, nhưng đã chia tay trước khi tớ về Bắc Kinh. Hiện tại tớ không có bạn gái, là một thanh niên độc thân đau khổ...” Anh ta cười, lấy một miếng thịt bỏ vào miệng, sau đó mặt liền biến sắc, lập tức phun ra: “Phi! Phi! Thịt bị hư rồi! Gớm quá! Nước đâu? Mau cho tớ súc miệng!”

“Hon một tháng không đụng tới tủ lạnh, không hư mới lạ! Tớ đã bảo chỉ uống bia thôi mà, ai khiến cậu lục lọi lung tung?” Chu Hân liếc anh ta: “Mà cậu cũng hay thay đổi ghế đây, chẳng biết cậu đang nói đến bạn gái hay quần áo nữa.”

“Tất nhiên là bạn gái rồi!” Tiêu Kiến Quân nói: “Với mỗi cô bạn gái, tớ đều thật tâm thật ý, xin có trời đất chứng giám! Tớ đối xử với bọn họ rất tốt, nếu không tin thì cậu cứ đi hỏi xem có ai nói tớ không tốt không. Hợp thì quen, không hợp thì chia tay thôi. Thời buổi bây giờ ai cũng có quyền lựa chọn mà. Cậu sống ở nước ngoài mà tư tưởng còn cổ hủ hơn cả ba của tớ nữa! Ba tớ không đề ý thì thôi, cậu ý kiến làm gì!”

“Vi ba cậu không quản được cậu thôi!” Chu Hân nói: “Quản Tử, cậu nói xem, cậu không muốn tìm một cô gái tốt, cô gái có thể hạ gục trái tim của cậu ấy, rồi sống hạnh phúc bên nhau à?”

“Vậy cậu nói xem thế nào là cô gái tốt?” Tiêu Kiến Quân hỏi.

Chu Hân sững sốt một chút rồi nói: “Một cô gái tốt là người có khuôn mặt đẹp, thân hình chuẩn, tính cách tốt, có học thức, có phong cách, có khí chất, không ham hư vinh, như Mạc Mạc vậy đó. Cậu cứ bụng đói rồi ăn quà, có lẽ ba cậu thấy họ không xứng với cậu nên mới không nói gì thôi.”

“Thôi xin, người anh em. Loại cậu vừa nói không phải là mỹ nữ, mà là thần nữ! Thần nữ thì phải dâng cho thần! Tớ không có yêu cầu cao như vậy đâu.” Tiêu Kiến Quân lắc đầu, nói: “Phụ nữ như nhau cả thôi, người càng xinh đẹp, càng xuất sắc thì càng chảnh chọe, càng kiêu kỳ. Nữ thần băng giá của cậu đúng là đẹp thật nhưng quá khó theo đuổi, một mình cậu chịu khổ là đủ rồi, tớ không muốn tự ngược đãi bản thân đâu. Tớ chỉ muốn chọn một người bình thường, còn thể loại đại mỹ nữ luôn cần được quan tâm, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa kia thì tớ xin kiêu. Trong lúc cậu khúm na khúm nể,

dè dặt cẩn thận với cô ta thì tớ đã theo đuổi được hai mươi người rồi, mối quan hệ còn là có thể lên giường nữa cơ! Cuộc sống rất ngắn ngủi, việc gì phải sống khổ cực như vậy!”

Chu Hân nghe xong thì sững sờ, cậu ta nói đúng không nhỉ?

“Cậu suy nghĩ đi, người anh em!” Tiêu Kiến Quân hóp một ngụm bia, đắc ý nhìn Chu Hân: “Đó là kinh nghiệm được tích lũy bao nhiêu năm nay của tớ đây! Chắc chắn không hại cậu đâu.” Nói xong, anh ta thuận tay lấy một miếng thịt, lúc đưa lên miệng thì chợt nhớ ra thịt bị hư nên vội vàng dừng lại.

“Hư rồi thì đừng để trong tủ lạnh, tránh hại một kiếp người! Tớ phải dọn tủ lạnh của cậu mới được!” Anh ta lục lọi tủ lạnh một hồi, lấy ra rất nhiều thực phẩm hết hạn sử dụng: “Nhiều sữa bị lên men quá! Sữa lên men có thể dùng để đắp mặt, nhưng mà mấy thứ này lên men quá độ rồi.”

Anh ta ôm một túi to thực phẩm hết hạn ra ngoài, định đem ra bỏ ở hành lang, nhưng đi được hai bước thì ngừng lại.

“Hi!” Anh ta ôm túi thực phẩm hết hạn, cười tươi như hoa nhìn cô gái đối diện. Wow! May mắn là gì? Đó chính là vừa về Bắc Kinh đã có ngay mục tiêu mới!

“Cô lên tầng mấy?” Đôi đồng tử của Tiêu Kiến Quân xoay tròn: “Có thể bấm thang máy giúp tôi được không? Tôi mang nhiều đồ quá, không dùng tay bấm thang máy được.” Với thân hình cao 1m85 và gương mặt đẹp trai của mình, Tiêu Kiến Quân luôn thuận lợi với phụ nữ.

Quả nhiên cô gái này cũng không ngoại lệ, cô ấy gật đầu rồi giúp anh ta bấm thang máy: “Tầng mấy?”

“Cô lên tầng mấy? Tôi sao cũng được.” Anh ta phát hiện dưới chân cô gái có hai túi đồ to, xem ra đồ đạc mà cô ấy mang theo còn nhiều hơn của anh ta nữa.

“Tôi ở tầng này, anh muốn lên tầng mấy để tôi bấm giúp.”

“À... tầng cao nhất.” Tiêu Kiến Quân nở một nụ cười quyến rũ với cô gái.

Sau đó... Sau đó tất nhiên anh ta không thể không ôm túi rác bước vào thang máy.

Phải biết giữ chừng mực, sau đó tạo ra cảnh giới cao nhất là tình cờ gặp nhau vô số lần! Biết cô ấy ở tầng này rồi, có lý nào lại không có cơ hội gặp nhau? Anh ta hài lòng để mặc thang máy đưa mình lên tầng cao nhất.

Có tiếng gõ cửa, lúc mở cửa ra, Chu Hân sững sờ, nhưng anh lập tức vô cùng vui vẻ, giọng nói lộ rõ sự kích động: “Cô Mập! Cô đến rồi!”

“Tôi đến để đưa quần áo, giày dép của cậu để ở nhà tôi.” Đường Nam Nam ném hai túi to vào nhà: “Cứ coi là tôi mua, cậu không cần trả tiền.”

“À... Không cần đâu, cô mặc đi.”

“Tôi mặc quần áo đàn ông?” Đường Nam Nam trừng anh.

“A, phải ha!” Chu Hân nói: “Tôi nhất thời lỡ mồm, chưa kịp suy nghĩ nên nói nhầm. Cô mau vào đi, mang nhiều đồ như vậy có mệt không?”

“Khỏi!” Đường Nam Nam cười lạnh: “Tôi không vào đâu, tránh trường hợp tôi có ý định nhắm nhe nhà cậu nữa.”

“Haiz, Cô Mập à, không phải vậy đâu mà. Tôi không cố ý thật mà, cô đừng giận nữa, nhé?” Chu Hân nói: “Có câu tâm khoan thể bản(5), thế nên cô đừng hẹp hòi như vậy chứ, không thể làm... hồ thẹn vóc dáng của mình được.”

(5) Tâm khoan thể bản: là một câu thành ngữ, ý nói nhưng người rộng lượng, bao dung thường không lo nghĩ gì nên tư tưởng thoải mái, vì thế sẽ mập hơn người khác.

“Ngậm miệng chó của cậu lại!” Đường Nam Nam hung dữ trừng anh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vừa rồi tôi gặp Tiêu Kiến Quân ngoài cửa thang máy. Cậu đã liên lạc được với cậu ta rồi thì tôi cũng không còn gì phải lo nữa. Tôi đi đây!”

“Cô Mập... Cô, cô ngồi một lát đã.”

“Không ngồi!” Đường Nam Nam nghiêm mặt: “Đứng rồi! Tôi hỏi cậu, tại sao người anh em của cậu vừa nhìn thấy tôi thì cười quái đản như vậy, có phải cậu đã nói những nói cuội gì với cậu ta đúng không?”

“Tôi không có!” Chu Hân kêu lên với vẻ oan uổng: “Ngay cả tên cô, tôi còn không nhắc đến nữa là!”

“Vậy cậu ta có bệnh à?” Đường Nam Nam làm bầm, xoay người rồi đi, đột nhiên quay lại nói: “Nhớ thanh toán thẻ!”

“Tôi nhớ rồi, nhớ rồi, đánh chết cũng không quên đâu!” Vẻ mặt của Chu Hân như đưa đám, nhìn cô khoa trương giờ nắm đám, sau đó vào thang máy rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Chu Hàu ngơ ngác ngồi trên sofa, đột nhiên cánh cửa bật mở, một bóng người cùng mùi hôi thối bay vào nhà, Tiêu Kiến Quân ôm túi rác nhào đến trước mặt anh, hưng phấn la lên: “Chu Hàu! Tớ vừa gặp một cô gái, là mỹ nữ 100%!”

Chu Hàu ỉu xiu nhìn anh ta: “Không phải cậu đi vứt rác hả? Sao mang lại về nhà thế kia? Cậu muốn ăn chúng à?”

“Quên túi rác đi!” Hai mắt Tiêu Kiến Quân phát sáng: “Là mỹ nữ 100% đó! Ở cùng tầng với cậu đó! Người anh em, cậu phải để ý giúp tớ, nhớ phải ghi lại thói quen ra ngoài của cô ấy nhé! Mục tiêu sống bấy giờ của tớ chính là cô ấy!”

“Tớ không biết mấy người hàng xóm, cũng không có tâm trạng tìm hiểu!” Chu Hàu tức giận nhìn anh ta: “Cậu đến chỗ khác tìm mục tiêu sống đi!”

“Này này! Trước kia tớ bỏ lỡ mấy mỹ nữ 70, 80% đã tiếc đứt ruột rồi, đằng này lại là mỹ nữ 100% đấy! Không được, không phải là cô ấy thì tuyệt đối không được, tớ vừa gặp đã yêu rồi! Ở cùng tầng với cậu đấy, rất thuận tiện mà! Hay là tớ chuyển đến sống cùng cậu nhé, dù sao ở Bắc Kinh, tớ cũng chỉ ở khách sạn thôi. Nhà cậu cũng có phòng trống nữa.”

“Thôi đi, cứ cách mấy ngày là cậu lại đưa phụ nữ về, quản lý tiểu khu còn tưởng nhà tớ là nhà chứa đấy...” Chu Hàu liếc anh ta, mắt kiên nhẫn, hỏi: “Tớ để ý giúp cậu cũng được, cậu miêu tả cô gái ấy đi.”

“À, rất đáng yêu! Cao khoảng từ 1m62 đến 1m65, da trắng, mắt to. Gương mặt mồm mím như trẻ con, khi cười còn có lúm đồng tiền, đặc biệt là mái tóc đen dài mềm mại...” Tiêu Kiến Quân cười si mê: “Cô ấy xách theo hai túi đồ rất lớn, là kiểu túi xách du lịch ca rô sọc xanh, trắng, có lẽ là vừa chuyển đến.”

“Này, người anh em, cậu sao thế? Choáng à?” Tiêu Kiến Quân đẩy Chu Hàu đang trợn mắt há mồm.

“Người anh em, đây là cái gì?” Chu Hàu nghiêm túc hỏi.

“Ngón tay.” Tiêu Kiến Quân nhìn Chu Hàu đang giơ ngón tay ra trước mặt mình với vẻ kỳ quái.

“Cậu hãy nhìn theo hướng ngón tay của tớ...” Chu Hàu chỉ xuống chân mình: “Xin hỏi hai túi xách to mà cậu nói có phải là hai cái túi này không?”

“Ồ? Đúng là hai cái này!” Tiêu Kiến Quân giật mình, bật dậy: “Sao lại ở chỗ cậu?”

“Quân Tử! Mắt của cậu có bị sao không? Hay đầu có vấn đề?” Chu Hàu lo lắng hỏi.

“Cậu có ý gì?”

“Cậu đã từng gặp cô ấy rồi! Trong bệnh viện! Cậu đã từng gặp cô ấy một lần rồi!”

“Không thể nào!” Tiêu Kiến Quân nói: “Tớ đều nhớ những người phụ nữ mà mình từng gặp! Chắc chắn là tớ chưa gặp cô ấy!”

“Cậu gặp rồi!” Chu Hàu khẳng định: “Cô ấy là người đã nói nếu ném tớ vào bồn cầu thì bồn cầu cũng phải phun ra đó! Cậu cũng đã so sánh cô ấy với Phụng tỷ, còn nói ảnh hưởng đến mắt của cậu nữa!”

“Đánh quái thẳng cấp?” Tiêu Kiến Quân chột lùi về sau một bước, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

“Đúng! Chính là đánh quái thẳng cấp!” Chu Hàu gật đầu.

“Không đúng, không đúng, không đúng!” Tiêu Kiến Quân lắc đầu: “Dáng người của cô gái này chỉ hơi đầy đặn một tí, còn cô nàng ở bệnh viện chính là cái đầu heo! Nói đúng hơn là đầu heo đầy mụn nước!”

“Lúc đó cô ấy bị dị ứng phấn hoa nên... người sưng phồng.”

“Nhưng cô nàng trong bệnh viện gần như không thấy mắt đâu hết, còn đôi mắt của cô gái vừa này rất to!”

“Mí trên, mí dưới đều bị sưng nên mắt bị híp lại.”

“Mũi vừa tròn vừa to, còn đỏ nữa...”

“Cũng bị sưng.”

“Cái miệng như hai miếng xúc xích...”

“Như trên.”

“Hơ...” Tiêu Kiến Quân sợ hãi ôm túi rác ngồi phịch xuống, một lát sau mới nói: “Quả nhiên sự thật sẽ được thời gian chứng minh, mỗi người phụ nữ đều rất đẹp! Thì ra cô ấy đẹp đến thế! Sớm biết thế thì lúc ở bệnh viện, tớ đã giúp cậu trả tiền rồi!”

“Cậu bị mù à?” Chu Hào la lên: “Cô ấy mà đẹp á?”

“Rất đẹp!” Tiêu Kiến Quân nói: “Giống mặt của cô ấy không có chỗ nào không đẹp! Đạt điểm tối đa! Cậu đừng đem Nữ thần băng giá ra so sánh với người phàm trần. Cô nàng vô cùng thông minh, khí chất trang nhã, xinh đẹp thoát tục, có tình có nghĩa của cậu chính là cực phẩm trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy cô nàng, tớ đã muốn nhét cô nàng vào sách rồi.”

Anh ta cười tủm tỉm, ôm túi rác mà sao thấy êm quá: “Tớ thích người như cô gái vừa này. Cậu không biết đâu, lúc này ở cửa thang máy, cô ấy nhìn tớ với vẻ bình tĩnh, điềm đạm, nhã nhặn, kiên định! Còn mang theo chút... kỳ lạ nữa! Không biết phải nói sao nữa... Rất cuốn hút! Rất xáo động!”

Cô ấy không thấy kỳ lạ mới lạ! Chu Hào rên rỉ ôm đầu, cậu không nhận ra cô ấy nhưng cô ấy biết cậu! Người anh em à, cậu còn có thể mất mặt hơn nữa được không?

Anh nghĩ tới thắc mắc của Đường Nam Nam khi này: Tại sao Tiêu Kiến Quân nhìn tôi cười quái đản như vậy, có phải cậu đã nói những nói cuối gì với cậu ta đúng không? Không có! Ngay cả tên cô tôi còn không nhắc đến nữa là! Vậy cậu ta có bệnh à...

“Cậu có bệnh!” Chu Hào đột nhiên hét lên với Tiêu Kiến Quân.

“Gi thế?!” Tiêu Kiến Quân giật mình khi bị anh đột ngột hét lên.

Chu Hào không để ý tới anh ta, trong đầu anh đang ngổn ngang trăm mối. Đường Nam Nam đẹp? Cô ấy đẹp? Cô ấy... đẹp?

Nếu lần đầu tiên gặp nhau, bạn nhìn thấy trạng thái xấu xí nhất của cô ấy thì sau này, cho dù làm gì, cô ấy chỉ có thể đẹp hơn trong mắt bạn mà thôi, không thể xấu hơn được.

Cũng như khi ấn tượng đầu tiên về một người của bạn là xấu khủng khiếp thì sau này, cho dù cô ấy có đẹp lên mỗi ngày thì bạn cũng sẽ không biết, vì trong tiềm thức của bạn, cô ấy rất xấu. Vì thế nên khi em gái dẫn bạn trai về nhà, người anh trai mới giật mình nhận ra cô em gái còn chảy nước mũi ngày nào của mình giờ đã lớn rồi.

Cũng như nếu hỏi Đường Nam Nam rằng giữa Tiêu Kiến Quân và Đường Vương, ai đẹp trai hơn thì đáp án chắc chắn là Tiêu Kiến Quân vì cô không thấy em trai mình đẹp chỗ nào.

Đó chính cảm giác lúc này của Chu Hào. Nghĩ kỹ lại, mặc dù Đường Nam Nam thua xa Mặc Mặc nhưng cũng rất đẹp!

Phát hiện này khiến anh hít sâu một hơi, nhìn vẻ mặt thèm khát của Tiêu Kiến Quân càng làm anh khó chịu.

“Tốt bụng nhắc cậu một câu, mặc dù ngoại hình của cô ấy vừa mắt cậu nhưng tính cách có vấn đề đấy!” Chu Hào lạnh lùng nói: “Cậu không thích mấy cô gái quen cậu vì tiền đúng không? Tớ cam đoan với cậu là đời này, cậu không thể tìm được ai yêu tiền như cô ta! Chỉ cần cậu phe phẩy hai trăm tệ trước mặt cô ta, chắc chắn cô ta sẽ đi theo cậu ngay lập tức.”

“Cậu đùa à?” Tiêu Kiến Quân cười: “Hai trăm tệ đã thỏa mãn mà nói là tham tiền? Đó là cô gái tốt mà người ta đốt đèn lồng cũng không tìm ra đấy! Chẳng lẽ cậu đi tán gái mà còn vất vả ra nước?”

“Cậu có ý gì?” Chu Hào đỏ mặt đến tận mang tai, quát: “Cậu có ý gì? Cậu thật sự muốn theo đuổi cô ta?”

Tiêu Kiến Quân nghi hoặc nhìn anh: “Tớ muốn theo đuổi cô ấy thì sao? Không phải chứ, người anh em, cậu... thích cô ấy à?”

“Đùa kiểu gì vậy!” Chu Hào gào thét, tức giận gào thét, dùng hết sức lực gào thét: “Tớ không bụng đói ăn quàng như cậu đâu! Tớ không đồng ý!”

“Cậu không đồng ý?” Tiêu Kiến Quân cũng đứng lên: “Tớ làm chuyện có lỗi với cậu à? Tại sao tớ không thể theo đuổi cô ấy? Tại sao không được? Trừ khi đó là cô gái của cậu, tớ sẽ không cướp, như vậy là thiếu đạo đức! Cậu nói đi, cậu và cô ấy có quan hệ gì?”

“Không có!” Chu Hào cười lạnh, nói: “Sao tớ và cô ta có quan hệ gì được chứ?”

“Chu Hào, trông tớ giống thằng ngốc lắm hả? Nếu không thì cậu kích động cái gì? Tớ nói nè, cậu muốn nói gì thì nói ngay bây giờ đi, kéo sau này hối hận không kịp đấy! Cậu xác định là cậu không có hứng thú với cô ấy?”

“Hứng thú?” Chu Hào cười to: “Dạ dày của tớ không được tốt như cậu. Cậu cẩn thận có ngày chết vì ối khi ăn khúc thịt to đó đấy.”

“Đó là chuyện của tớ, tớ sẽ tự chịu trách nhiệm với khẩu vị của mình!” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu tức giận như vậy là vì cái gì? Nếu không phải vì có hứng thú thì chẳng lẽ là vì có thù với cô ấy?”

“Đúng! Có thù!” Chu Hào cười lạnh: “Tớ ghét thê của cô ta, nợ tiền cô ta! Cô ta là Diệt Tuyệt sư thái dùng rìu chém cửa nhà tớ! Nếu hứng thú với loại

người như vậy, tốt nhất cậu nên mua bảo hiểm rồi hãy theo đuổi!”

“Tuyệt!” Mắt Tiêu Kiến Quân sáng như sao: “Tớ còn chưa quen cô bạn gái nào như vậy đâu! Quá tốt rồi! Người anh em, cậu không lừa tớ đấy chứ? Cậu xác định là cậu không thích cô ấy?”

“Tất nhiên!” Chu Hào ngạo mạn hất cằm: “Người tớ thích là Mạc Mặc! Còn cô gái kia làm bạn thì được, chứ làm bạn gái thì chưa đủ đẳng cấp đâu!”

“Xứng với tớ là được! Quan điểm tình yêu khác nhau thì đẳng cấp người yêu cũng khác nhau.” Tiêu Kiến Quân nói: “Bây giờ hào phóng thế này thì sau này hối hận cũng ráng mà chịu nhé!”

“Tớ nghĩ... Thực tế là... Thật ra...” Chu Hào nói về khó khăn: “Thật ra Đường Nam Nam là người bạn rất tốt, nhưng nếu là bạn gái thì khác, nhờ chia tay thì rắc rối to. Cô gái ấy rất đáng sợ, cứ nhìn cửa nhà tớ là biết. Tớ chỉ muốn tốt cho cậu thôi.”

“Không đâu, nếu có chia tay thì cô ấy cũng sẽ không ghét tớ đâu.” Tiêu Kiến Quân nói: “Phiêu bạt giang hồ đã lâu, không học được bản lĩnh giết người thì cũng phải thông thạo khả năng chạy trốn, đó chính là kỹ năng sinh tồn đấy! Cậu cứ yên tâm!”

Chu Hào nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta hồi lâu mới từ từ nói: “Được rồi, cậu theo đuổi đi! Cái khác thì tớ không dám nói nhưng cô ta là người bốn có đấy! Đề cậu có trải nghiệm mới cũng được.”

“Bốn có?”

“Có lý tưởng, có cầu tiến, có văn hóa, và... có bụng hóa!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

“Ha ha...” Tiêu Kiến Quân cười tùm tùm nhìn anh: “Quả nhiên người tốt sẽ gặp được chuyện tốt. Tớ chỉ tới thăm cậu thôi mà cũng có thu hoạch lớn như vậy. Cậu có số điện thoại của cô ấy không?”

“Tớ... không có.” Chu Hào cũng không biết vì sao anh lại nói dối.

“Hà? Vậy cậu biết địa chỉ nhà cô ấy không?”

“Không nhớ!” Chu Hào nói dối không chớp mắt: “Cậu cũng biết là tớ mắc chứng không nhớ được con số rồi mà.”

“Thế cậu liên lạc với cô ấy bằng cách nào?”

“Việc gì tớ phải liên lạc với cô ta?” Chu Hào nói: “Tớ đâu muốn theo đuổi cô ta chứ!”

“Cô ấy sẽ còn đến nhà cậu chứ?” Tiêu Kiến Quân hỏi.

“E là không đến nữa. Lần này cô ta tới đây để vạch rõ giới hạn với tớ!” Chu Hào nhìn vẻ mặt thất vọng của Tiêu Kiến Quân, trong lòng vô cùng thoải mái.

“Vậy cậu nói xem phải làm sao tớ mới gặp được cô ấy?” Tiêu Kiến Quân rất kích động.

“Phật nói: Tùy duyên!” Chu Hào hài lòng ngã xuống sofa: “Yên tâm đi người anh em, nếu sau này gặp cô ta, nhất định tớ sẽ xin số điện thoại giúp cậu.”

Chu Hào cho rằng việc này sẽ không xảy ra, nào ngờ chỉ một tuần sau đã gặp lại cô.

Lúc anh vào một quán cà phê thì tình cờ nhìn thấy một người trông rất giống Đường Nam Nam.

Được rồi, không phải tình cờ. Anh đã lượn lờ khu vực xung quanh nhà Đường Nam Nam mấy ngày nay, khó khăn lắm mới thấy cô ra ngoài, sau đó anh bám đuôi theo cô đến đây luôn.

Cứ như là trò đùa, thì ra cô cũng tới quán cà phê! Tại sao lúc trước không chịu đưa anh đi?

“Espresso, ly to.” Chu Hào gọi một ly cà phê rồi cố ý nhìn thẳng về phía trước khi đi ngang qua bàn của Đường Nam Nam, sau đó giả vờ đột ngột dừng lại vì thấy cô: “Trùng hợp thế! Cô Mặc đó à? Hôm nay mặt trời mọc hướng tây hay sao mà cô đến quán cà phê vậy?”

“Có người trả tiền, ngu gì không đi.” Đường Nam Nam khinh thường nhìn anh: “Lúc không có người khao thì tôi thích uống cà phê hòa tan đấy, cậu có ý

kiến à?”

“Stop! Tôi có thể có ý kiến gì cơ chứ? Tôi nào phá vỡ nổi giá trị quan của cô, tôi có phải là thuốc nổ có sức công phá lớn đâu chứ!”

Anh bung ly cà phê chuẩn bị ngồi xuống.

“Đứng lên!” Đường Nam Nam quát: “Ngồi chỗ khác đi, tôi có hẹn.”

“Ồ, ha ha, cô có hẹn với ai? Tôi chỉ ngồi một lát thôi, lâu rồi không gặp, tâm sự chút đi. Cô không biết đấy thôi, cánh cửa nhà tôi bị cô phá vẫn chưa sửa xong, đành phải làm thêm một cánh cửa chống trộm.”

“Không muốn nói chuyện với cậu, tránh xa tôi ra.”

“Không phải chứ! Cô Mập, không sống chung thì không thể làm bạn ư?”

“Nếu có một ngày cậu phải gọi mẹ cậu là dì thì cậu có vui nổi không?”

“Đâu có giống!”

“Sao lại không giống? Tóm lại là nhìn thấy cậu thì tôi sẽ tức giận, vì thế tránh xa tôi ra một chút!”

“Vậy cô bảo tôi ngồi ở đâu?”

“Tìm chỗ nào ngoài tầm mắt của tôi ấy.”

Đường Nam Nam đẩy anh: “Tôi phải xem mắt, cậu ngồi chỗ này nhờ làm người ta hiểu làm thì sao?”

“Xem mắt?” Chu Hào hoảng sợ: “Cô đi xem mắt?”

“Thì sao?” Đường Nam Nam nhú mày, nói: “Đây đâu phải là lần đầu tiên tôi đi xem mắt. Lúc cậu ở cùng tôi, vì không tiện nên tôi mới không đề ý chuyện này. Bây giờ thì đang rảnh.”

“Ồ... ha ha, ha ha... ha ha ha...” Chu Hào thay đổi thái độ: “À... Hơi bất ngờ... Ha ha... ha ha... ha ha ha...”

“Được rồi, được rồi, qua một bên cười đến khi nào rút gân luôn đi!” Đường Nam Nam nói: “Người ta sắp đến rồi.”

“Cô đã gặp người đó chưa? Có biết mặt mũi người ta ra sao không?”

“Này! Xem mắt chính là trước kia chưa từng gặp, hôm nay là lần đầu tiên gặp nhau.” Đường Nam Nam nói: “Người giới thiệu nói anh chàng này rất cao, rất khỏe mạnh, thích đi dã ngoại, thường xuyên đi cắm trại nơi hoang dã, còn có lồng ngực quyến rũ.” Trông cô rất đặc ý.

“Cô có hỏi người giới thiệu...” Chu Hào ngập ngừng: “... là anh ta có thể đi thẳng đứng thẳng được không(1)?”

(1) Ý của Chu Hào là mĩa mai đối tượng xem mắt của Đường Nam Nam vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn.

Một lát sau, anh chàng thích dã ngoại đã đi thẳng đứng thẳng tiến lại gần, quần áo được là cẩn thận, giày được lau sáng bóng, cả vạt được thắt chặt đến mức có thể siết chết chính mình.

Trong một góc quán, Chu Hào đỏ mắt nhìn về phía Đường Nam Nam, lòng vô cùng ngứa ngáy. Hắn ta ăn mặc quá chỉnh tề, không nhìn ra có lồng ngực quyến rũ hay không. Tội khinh! Lồng ngực quyến rũ gì chứ! Tôi cũng có lồng chân quyến rũ đấy!

Anh chỉ biết tro mắt nhìn Cô Mập vui vẻ mỉm cười với hắn ta, không biết Cô Mập nói gì mà khiến người đối diện đang khản trương muốn chết cũng phải bật cười, sau đó hắn ta thoải mái hơn không ít.

Đúng vậy, Cô Mập rất vui tính, ăn nói sắc sảo, muốn trêu ai thì sẽ làm người ta cười đến đau cả bụng, hàng xóm đều rất quý cô. Nhưng Cô Mập à, cô kiểm chế một chút có được không? Không phải ai cũng có thể trêu đùa đâu! Cô nói xem người đàn ông này có gì đáng thích không? Cao lắm cũng chỉ khoảng 1m7, bề ngang cũng phải bảy, tám chục thước! Nhìn khuôn mặt kia, mũi không ra mũi, mắt không ra mắt, còn xấu hơn Cô Mập nữa!

Này này này... Lại còn chạm vào tay hắn ta?Ồ, không phải là nắm tay mà là lấy điện thoại của hắn.

Lấy điện thoại của hắn? Lưu số điện thoại! Không nhanh vậy chứ? Điều này cho thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ, cho thấy hai người rất hợp nhau! Nếu có ấn tượng tốt trong lần gặp mặt đầu tiên thì khả năng thành đôi là rất lớn!

Rốt cuộc, ở một góc khuất, Chu Hào tỏa ra khí đen ngùn ngụt gọi điện cho Tiêu Kiến Quân: “Quân Tử! Cậu muốn biết hành tung của Diệt Tuyệt sư thái đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiêu Kiến Quân kích động: “Cậu gặp cô ấy à?”

“Ừ, hôm nay tớ đi ngang qua một quán cà phê, nhìn vào cửa sổ thì thấy một người trông rất quen, lúc chắc chắn là cô ấy thì gọi điện ngay cho cậu nè. Cậu mau đến đây đi, tớ không tới chào nên không biết cô ấy sắp đi chưa.”

“Cảm ơn người anh em! Tớ vẫn còn nhớ nhưng cô ấy đây này!” Tiêu Kiến Quân nói: “Có thể là bọn tớ có duyên với nhau thật! Tớ đến ngay.”

“Cậu đừng vội mừng, cô ấy đang xem mắt!”

“Sao cơ? Cậu không tới chào cô ấy thì làm sao biết cô ấy đang xem mắt?”

“Tớ, tớ, tớ... Nhìn một phát là đoán ra ngay!” Chu Hạo áp ứng một chút rồi nhanh chóng bình thường trở lại: “Rất giống cảnh xem mắt trên tivi!”

“Không sao, đừng nói chỉ là xem mắt, cho dù đã có bạn trai, tớ cũng không ngại!” Giọng Tiêu Kiến Quân có vẻ rất thỏa mãn: “Tớ đã ra tay thì mọi chuyện sẽ được giải quyết! Cậu cứ yên tâm!”

Khoảng mười phút sau, Tiêu Kiến Quân đi vào quán, sau khi quăng ánh mắt cảm ơn cho Chu Hạo đang nấp trong góc quán thì vô cùng phong độ tiến về phía bàn của Đường Nam Nam.

“Cô Đường, chúng ta lại gặp nhau rồi. Lần trước cảm ơn cô nhé.”

“Tiêu Kiến Quân, chào cậu!” Đường Nam Nam lịch sự chào anh ta, cười vô cùng happy. Thật sự Tiêu Kiến Quân quá đẹp trai, đẹp hơn nhiều so với tên Chu Hạo khi thì làm cô giật mình, khi thì hâm sữa cho cô uống kia! Huống chi chàng Tiêu đẹp trai này cũng biết phải trái hơn Chu Hạo nhiều!

Thực sắc tính dã(2), nam nữ đều không ngoại lệ.

(2) Thực sắc tính dã: Ăn uống, tình dục là bản năng của con người.

“Hãy da!” Tiêu Kiến Quân lấy tay chống trán, cười nói: “Tại sao mỗi lần có ai gọi tên tôi thì tôi đều muốn đập đầu vào tường thế này? Kiến Quân? Có phải gần hai mươi năm qua cô chưa từng nghe thấy cái tên như vậy không?”

Thật ra, Tiêu Kiến Quân biết lúc mình ôm trán làm ra vẻ bất đắc dĩ rất đẹp trai nên mới cố ý cười như vậy!

Quả nhiên, không chỉ Đường Nam Nam và đối tượng xem mắt, những bàn xung quanh cũng chăm chú nhìn anh.

“Không phải đâu, tên Kiến Quân rất hay mà.” Đường Nam Nam nói: “Chu Hạo nói ba mẹ cậu làm việc ở quân khu Thiểm Tây, ông ngoại cậu là cựu chiến binh Hồng quân, là một trong những người đã thành lập quân đội! Vì thế tên của cậu rất có ý nghĩa.”

“Ha ha... Người có xuất thân từ quân đội vô cùng cứng nhắc. Hồi nhỏ, tôi có một chiếc xe tăng được làm hoàn toàn từ vỏ đạn, đó là món đồ chơi mà ông ngoại tặng cho tôi, cô biết ông làm gì không, ông...”

Chu Hạo nấp trong một góc trốn mắt há mồm nhìn cái mà người ta gọi là “Anh hùng thiên hạ ai địch thủ”, Tiêu Kiến Quân xuất hiện chưa tới hai phút mà không khí đã bị cậu ta kiểm soát khiến tên thích dã ngoại đứng thẳng kia như người vô hình.

Bản năng đàn ông làm tên đứng thẳng giành quyền nói chuyện, nhưng anh ta vừa nói một đoạn thì Tiêu Kiến Quân mỉm cười gật đầu, thành thực đối đáp vài câu rồi nói với Đường Nam Nam: “Ngại quá, hai người nói chuyện đi, tôi vào nhà vệ sinh một lát. Cô giữ áo khoác giùm tôi được không?”

“Được chứ.” Đường Nam Nam nhận lấy áo khoác từ cánh tay của anh ta. Tiêu Kiến Quân đứng lên, đưa chìa khóa xe cho Đường Nam Nam: “Giữ giúp tôi luôn được không? Lần trước tôi lỡ đánh rơi nó vào bồn cầu, haiz, đừng nhắc nữa!” Anh ta nở một nụ cười quyến rũ, hàm răng trắng tinh lấp lánh như ngọc trai.

Phải rồi, chìa khóa xe bị rơi vào bồn cầu thì còn có thể có chuyện gì nữa chứ, chuyện xấu hổ này khiến người ta vô thức thấy anh gần gũi hơn đôi chút.

“Được!” Đường Nam Nam cười gật đầu, nhận lấy chìa khóa bỏ vào túi mình.

“Cậu làm gì thế?” Chờ Tiêu Kiến Quân tới gần mình, Chu Hạo nói nhỏ: “Sao lại để hai người họ ở riêng với nhau?”

“Đây là kỹ thuật!” Tiêu Kiến Quân cũng nói nhỏ: “Chuyện gì cũng phải có trước có sau, tớ để đối tượng xem mắt ngồi riêng với cô ấy vì hẳn ta đến trước, nhưng áo khoác và chìa khóa của tớ còn ở chỗ cô ấy, điều đó sẽ khiến cô ấy có cảm giác tớ mới là bạn trai của cô ấy. Một lát nữa khi tớ quay lại, cô ấy sẽ cảm thấy thân thiết với tớ hơn đối tượng xem mắt, lúc đó cô ấy sẽ không bài xích sự tiếp cận của tớ.”

“Tớ nói với cậu rồi.” Chu Hạo lên lút như kẻ trộm: “Cô ấy không giống người bình thường! Đối phó với cô ấy không dễ chút nào đâu! Cậu đừng nghĩ cậu hiểu cô ấy, một khi cô ấy đã bài xích ai thì sẽ vững chắc như bê tông đấy!”

“Tớ biết rồi.” Tiêu Kiến Quân nói: “Đàn ông đến từ Sao Hỏa, đàn bà đến từ Sao Thủy(3)! Tớ sẽ chú ý!”

“Cô ấy không phải đến từ Sao Thủy.” Chu Hạo nói: “Nơi cô ấy ở xa hơn Sao Thủy nhiều, xuyên qua Thiên hà Tiên Nữ, xuyên qua dải Ngân hà, xuyên qua hố đen vũ trụ, xuyên qua cả Lạp Hộ(4), cô ấy đến từ một không gian chưa ai tìm thấy! Đắc tội với cô ấy thì dù muốn chết cũng không biết phải chết như thế nào!”

“Ha ha... Xem ra người anh em của tớ bị cô gái ấy dọa không nhẹ! Không phức tạp như thế đâu! Thật ra phụ nữ cũng chỉ có mấy loại thôi, nếu cậu biết dùng phương pháp nào để đối phó với loại phụ nữ nào thì chắc chắn sẽ thành công.”

“Thế... cô ấy là kiểu phụ nữ nào?”

“Cô ấy là kiểu dễ theo đuổi nhất, cậu cứ chờ xem.”

(3) Đàn ông đến từ Sao Hỏa, đàn bà đến từ Sao Thủy: câu đúng là “Đàn ông đến từ Sao Hỏa, đàn bà đến từ Sao Kim”, ý chỉ đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Trong ngũ hành, “Hỏa” khắc với “Kim”, nhưng Tiêu Kiến Quân lại chỉ hiểu theo nghĩa trên mặt chữ là “Hỏa” khắc “Thủy”.

(4) Thiên hà Tiên Nữ: là thiên hà xoắn ốc gần dải Ngân hà nhất.

Lập Hộ: Tên một chòm sao.

Tiêu Kiến Quân rời khỏi góc tối, nở nụ cười tỏa nắng tiến đến chiếc bàn cạnh cửa sổ sáng sủa, nhưng giọng nói lại hờn hển: “Nam Nam... Ngại quá, tôi phải đi trước đây, tôi cần đến bệnh viện...” Anh ta ôm tay phải của mình, làm ra vẻ cổ nền đau đớn để mỉm cười.

“Hà? Cậu bị sao thế?”

“Không biết ai vút miếng thịt bò ở nhà vệ sinh làm tôi bị ngứa, giờ tay ra đờ... nên...” Anh ta hít sâu một hơi, cắn răng, gượng cười: “Chắc là không bị gãy xương đâu, nhưng hơi sưng một chút... Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi...”

“Tôi đưa cậu đi!” Đường Nam Nam vội vàng đứng lên.

“Không cần... Không cần đâu... Như vậy không tốt lắm... Cô có thể giúp tôi mặc áo khoác không? Tay của tôi... không cử động được...”

Một lần nữa, Chu Hân trợn mắt há mồm nhìn Đường Nam Nam mặc áo khoác cho Tiêu Kiến Quân, khoảng cách giữa hai người rất gần, tiếp xúc thân thể cũng rất nhiều, thậm chí cô còn vòng tay ra sau lưng cậu ta để giữ áo, nhìn cứ như đang ôm nhau. Sau đó, tâm tư của Cô Mập hoàn toàn đặt trên người bị thương, khi hai người ra đến cửa, Tiêu Kiến Quân quay đầu nháy mắt với Chu Hân.

Chu Hân với nửa thân dưới như bị liệt vì ngồi quá lâu và anh chàng đã ngoại đứng thẳng hoàn toàn rơi vào một khoảng không u tối.

Giả vờ gãy xương thì phải chụp X – Quang đấy! Chu Hân ác độc suy nghĩ: với tần số thay bạn gái của cậu, sao cậu lại không bị bệnh máu trắng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

“Ngày tuyết rơi, khắp nơi tràn ngập hương thơm, cưỡi ngựa qua cầu, ngựa tiến về phía trước.”(1) Tiêu Kiến Quân soi gương, vừa hát nghêu ngao vừa thất cả vật.

(1) Lời bài hát Đạp tuyết tìm mai.

“Hey, Chu Hân, cái áo sơ mi màu xám này hơi nhạt, cậu nghĩ nếu không thất cả vật và cời một cục áo thì có đẹp hơn không?”

“Cời cục áo đẹp đấy, nhưng nếu chỉ cời một cục thì không đủ.” Chu Hân hờ hững nói.

“Hai cục?” Tiêu Kiến Quân hoài nghi cời thêm một cục nữa, soi gương: “Đẹp hơn không?”

“Không đẹp!” Chu Hân nói: “Cời luôn tới rồn là đẹp nhất!”

“Cậu trên tay đấy à!” Tiêu Kiến Quân cười, liếc anh một cái rồi cài lại hai cục áo, nhìn gương sửa sang tóc tai.

Anh ta không giận nhưng Chu Hân giận: “Cậu là đàn ông đàn ang mà điệu dáng quá chừng! Thấy ghê!”

“Đây là sự tôn trọng tối thiểu dành cho đối phương!” Tiêu Kiến Quân nói: “Nếu con gái ăn mặc xinh đẹp để gặp cậu thì cậu có muốn lời thôi léch thếch đi gặp người ta không? Ở giai đoạn đầu tiên, không những phải tạo cảm giác thoải mái khi ở bên nhau mà còn phải thỏa mãn thẩm mỹ của đối phương! Nếu đã đi ra ngoài cùng nhau thì phải giữ mặt mũi cho nhau!”

“Nhưng cậu đâu có đi hẹn hò, cậu chỉ mời cô ấy viết kịch bản quảng cáo thôi! Là công việc đấy!”

“Nhưng đó là công việc mà tớ đặc biệt tìm đến cô ấy.” Tiêu Kiến Quân cười: “Cái này gọi là kỹ thuật tạo cuộc hẹn! Tớ đã tạo ra một buổi hẹn về lĩnh

vực mà cô ấy thông thạo nhất để khiến cô ấy cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh tớ, và tớ cũng có thể lấy cớ để khen ngợi cô ấy. Lấy lòng con gái là một nghệ thuật, phải khiến cô ấy cảm nhận được sự chân thành, khi đó cô ấy sẽ dần mềm lòng... Sau đó nữa thì nước chảy thành sông thôi.”

“Không cần lộ da thịt ra một chút à? Cởi một cúc áo? Cậu khỏi mặc luôn đi!” Chu Hân liền nói: “Cậu trực tiếp đến quán vịt(2) đi, bảo đảm được đầu đó!”

(2) Quán vịt (Duck shop): Cách gọi lóng của dịch vụ trai bao.

Dầu đỏ: Là dầu chứng tỏ đã qua kiểm duyệt vệ sinh an toàn thực phẩm

Ý của Chu Hân là nếu Tiêu Kiến Quân xin làm trai bao thì chắc chắn sẽ được chọn.

“Ha ha ha... Thật ra đàn ông và vịt có cùng bản chất, quân tử và lưu manh không khác nhau là mấy, đều là cung cấp dịch vụ bảo đảm chất lượng để hai bên đều vui vẻ, chỉ khác ở chỗ tớ có quyền chọn phụ nữ.”

“Chỉ mình cậu là giống vịt thôi, đừng vợ cả người khác vào!” Chu Hân hung dữ nói.

“À, còn khác một điểm nữa. Ví dụ như cái áo sơ mi này, nếu là vịt thì anh ta sẽ mặc màu hồng, còn tớ thì mặc màu đứng đắn hơn.” Tiêu Kiến Quân sửa sang xong, tinh thần phấn chấn, trong gương là một anh chàng vô cùng đẹp trai.

Áo sơ mi màu xám đậm, quần màu xám nhạt, thắt lưng màu xám đậm, đôi giày bóng loáng cũng màu xám nốt, đến cả chiếc khăn tay cũng có màu xám. Tóm lại, cả người anh ta đều là màu xám, nhưng vì chất liệu và vì đó là Tiêu Kiến Quân nên trông anh ta không giả dạn chút nào mà rất sang chảnh, rất ưu tú.

Trông Tiêu Kiến Quân rất sang trọng, rất giỏi giang, rất đàng hoàng, lại mang theo sự tự tin mà chỉ công tử quệt thè không chớp mắt mới có, hoàn toàn là ví dụ điển hình của cao phú soái(3) trẻ tuổi chứ không phải là vịt như Chu Hân nói. Anh ta rất hài lòng khi nhìn bộ dáng của mình trong gương.

(3) Cao phú soái: chỉ những người đàn ông cao to, giàu có, đẹp trai.

“Quả nhiên kẻ bỉ ổi mới là vô địch!” Chu Hân hận đến ngứa răng.

“Cậu tới đây để mắng tớ đây à? Cậu lạ thật đó.” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu nói xem tớ có nói đúng không? Tớ muốn ở nhà cậu thì cậu không cho, tớ ở khách sạn thì ngày ngày cậu đến thăm tớ! Có lạ không?”

“Tớ rảnh quá nên thấy chán ấy mà.” Chu Hân nói: “Tìm cậu nói chuyện chơi thôi, không phải vì nhớ cậu đâu.”

“Rảnh quá nên chán... Nếu rảnh quá thì cậu đi Thượng Hải giúp tớ giám sát một chút, nhà máy khí ở đó còn có vài chỗ cần phải nghiệm thu, có cậu giám sát cũng tốt.”

“Tại sao tớ phải đi?” Chu Hân đảo mắt: “Tớ chỉ có năm phần trăm cổ phần, đâu phải là cổ đông lớn. Tớ không đi!”

“Tớ cũng chỉ có hai mươi phần trăm cổ phần, vì sao xảy ra chuyện gì đều là tớ chạy ngược chạy xuôi?” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu trông mong mấy người già kia chạy việc cho cậu à? Cậu không thể chăm chỉ hơn một chút được à?”

“Không thể!” Chu Hân kiên quyết: “Cổ đông lớn giữ hai mươi phần trăm cổ phần là cậu ở đây tán gái thì tại sao tớ phải chăm chỉ làm việc? Hưởng bao nhiêu tiền thì bỏ ra bấy nhiêu sức, tớ không đi!”

“OK! OK!” Tiêu Kiến Quân khoát tay: “Không đi thì không đi! Dù sao bên Thượng Hải cũng không có chuyện gì quan trọng. Vậy cậu giúp tớ để ý phòng ốc ở Bắc Kinh nhé. Một năm tớ ở Bắc Kinh ít nhất ba tháng, cứ ở khách sạn thế này bất tiện quá, muốn mua xe mà không có chỗ đỗ, kể ra mua một căn nhà cũng tốt. Nhà nào ở gần khu của cậu ấy, như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Cậu không biết tất cả khu dân cư gần đó đều có người làm nghề môi giới hả?” Chu Hân càng thêm xem thường: “Việc gì tớ phải để ý phòng ốc giúp cậu? Cậu cho tớ bao nhiêu tiền để tớ để ý nhà giúp cậu?”

Tiêu Kiến Quân giơ tay đầu hàng: “Cậu có bệnh chắc luôn! Được rồi, tớ không trêu chọc bệnh nhân nữa! Cậu cứ tiếp tục nhàn chán đi, tớ đi làm việc nghiêm túc đây.”

“Cậu đi đâu đó?” Chu Hân vội hỏi.

“Hẹn hò!”

“Hẹn hò ở đâu?”

“Không nói cho cậu biết!” Tiêu Kiến Quân cười nói: “Cậu là một đối thủ mạnh! Mục tiêu hiện tại của tớ là PHÒNG CHỐNG CHU HÂN, tớ không hào phóng như cậu đâu!”

Anh ta ném thẻ phòng cho Chu Hân, cầm lấy cặp công văn đi ra ngoài.

Chu Hàu ngồi tức giận một mình ở trong phòng, mấy phút sau, anh bấm số điện thoại của Đường Nam Nam. Anh rất sợ Cô Mập không nhận điện thoại của mình, nhưng rất may là sau khi điện thoại vang lên khoảng năm, sáu tiếng, Cô Mập nghe máy.

“Sao?” Giọng nói rất hung dữ: “Cậu gọi có chuyện gì?”

“Ha ha... Không có việc gì thì không thể gọi cho cô được ư? Tôi chỉ tìm cô tâm sự thôi, Cô Mập này, tuy thời tiết hôm nay có vẻ rất tốt nhưng cũng có thể sẽ mưa đấy, mà nếu không mưa thì cũng không thích hợp ra ngoài, vì Cô Mập rất dễ đổ mồ hôi.”

“Bệnh!” Sau đó, Đường Nam Nam cúp điện thoại. Chu Hàu luống cuống tay chân, vội vàng ấn gọi lại. Cô Mập vẫn nhận điện thoại, nhưng giọng nói còn hung dữ hơn ban nãy: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ha ha... Có phải tăng cân rồi không? Vì thế nên khi nãy cô vừa cười một tiếng thì mặt đùng nhảm phím cúp máy?”

“Không bị đánh nên cậu thấy ngứa ngáy phải không? Rốt cuộc cậu có chuyện gì? Có rắm thì mau đánh đi, lát nữa tôi còn phải đi ra ngoài nữa.”

“Cô muốn đi gặp ai?” Chu Hàu biết rõ còn hỏi.

“Tiêu Kiến Quân.” Đường Nam Nam đáp.

“Cô ra ngoài gặp cậu ấy làm gì? Tôi đang rảnh, hay là đi ăn cùng tôi?”

“Tiêu Kiến Quân mời tôi viết kịch bản quảng cáo cho công ty của cậu ấy, đây là làm việc đứng đắn đấy! Có tiền thì giữ đó, là cậu tự nói đấy nhé, chờ tôi xong việc rồi thì sẽ đi cùng cậu.”

“Làm việc đứng đắn?” Chu Hàu khó chịu nói: “Cô đôi từ khác được không? Nghe khó chịu lắm.”

“Đôi từ gì?”

“Cô đừng nói là ‘Làm’ việc đứng đắn được không? ... Làm... SHIT!, từ ‘làm’ rất khó nghe, tốt nhất cô nên nói là... Xử lý việc đứng đắn.”

“Được... Nếu cậu có nhu cầu cấp bách thì tôi có thể ưu tiên ‘xử lý’ cậu trước, nhưng thấy cậu nói nhảm nhiều như thế thì ắt hẳn cậu không có gì cần phải ‘xử lý’ cả. Vì thế, mời cậu cúp điện thoại vì tôi phải ‘xử lý’ việc đứng đắn của tôi.”

“Áy... Đợi đã...” Chu Hàu vội la lên: “Cô định đi đâu?”

“Tôi không biết. Cậu ấy vẫn chưa nói.” Đường Nam Nam cúp máy.

Thật là, Đường Nam Nam vẫn chưa biết nơi hẹn, cú điện thoại này vô ích rồi! Không những không thu hoạch được gì mà còn rước bực vào thân! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cừ(4). Ý của những lời này là khi ai đó có chuyện vô cùng gấp gáp thì họ sẽ phát huy tài năng.

(4) Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cừ: Sự vật phát triển tới cực điểm thì sẽ biến hóa, khi đã biến hóa thì sẽ thông suốt, khi đã thông suốt thì sẽ lâu bền.

Mười phút sau, Chu Hàu nghĩ ra một cách. Anh tới quầy Lễ tân, đưa thẻ phòng, hỏi: “Vừa nãy anh Tiêu ở phòng này gọi dịch vụ xe đứng không? Anh ấy đi đâu thế?”

“Xin hỏi anh là...”

“Tôi là đồng nghiệp của anh ấy, anh ấy quên đem giấy tờ, tôi phải nhanh chóng đưa cho anh ấy.”

“Vâng, phiền anh chờ tôi kiểm tra một lát...” Cô Lễ tân nhìn hóa đơn dịch vụ xe, nói: “Anh Tiêu đi đến cổng Tuyên Vũ, đường Diên Thọ, hẻm Chúng Ý... cửa Tây...”

“Số 32 cửa Tây?”

“Đúng vậy!” Cô Lễ tân cười: “Đúng là chỗ đấy ạ.”

Chu Hàu tái mặt, đó chính là địa chỉ nhà của Đường Nam Nam! Cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy... Cậu ấy đã đến nhà của người ta rồi, không nhanh vậy chứ? Mình đâu nói cho Tiêu Kiến Quân biết nhà của Đường Nam Nam, sao cậu ấy lại biết?

Làm sao Tiêu Kiến Quân biết được? Tất nhiên Đường Nam Nam phải biết địa chỉ nhà mình, dựa theo thủ đoạn của Tiêu Kiến Quân, cô sẽ vô thức nói cho anh ta biết địa chỉ nhà mình.

Chu Hàu ra khỏi khách sạn, vội vã lái xe đến đó, vừa tới đầu ngõ, từ xa đã nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz sang trọng của khách sạn đậu ở ven đường, Tiêu Kiến Quân ân cần mở cửa xe, đợi Đường Nam Nam ngồi vững mới vào theo. Chu Hàu tới gần, chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô. Anh thấy hơi thoải mái một chút, hóa ra không phải vào nhà mà chỉ là đón cô ấy thôi!

Sau đó thì sao?

Sau đó... trên đường phố Bắc Kinh trình chiếu bộ phim Vô gian đạo(5), một chiếc Audi lên lút bám đuôi theo chiếc Mercedes-Benz, đi mãi đi mãi đi đến một nhà hàng Pháp.

(5) Vô gian đạo là một bộ phim hình sự nổi tiếng của Hongkong.

“Muốn ăn gì?” Tiêu Kiến Quân đích thân trải khăn ăn cho Đường Nam Nam, ân cần cười hỏi.

Đường Nam Nam nhìn cách bài trí của nhà hàng, từ chùm đèn đất tiền đến mái tóc đã ngả màu của người nghệ sĩ ngoại quốc đang đánh đàn piano mà thấy... hơi bất an. Cho xin đi, giấy dán tường ở đây còn khó rách hơn quần áo của cô nữa.

“Tiêu Kiến Quân!” Cô dùng thực đơn che mặt mình, nói: “Ăn ở đây tốn bao nhiêu tiền? Sao thực đơn không ghi giá món ăn? Chúng ta chỉ viết kịch bản quảng cáo thôi, tùy tiện vào Pizza Hut hay một quán cà phê nào đó cũng được mà.”

Thật ra cô muốn nói đến McDonald’s là được, nhưng nhìn quần áo trên người Tiêu Kiến Quân thì cô không nói thế được.

“À, mấy nhà hàng cao cấp thường không ghi giá.”

“Hả? Không ghi giá để tiện cho bọn họ làm thịt à?”

“Ha ha... Không đâu. Ăn nhiều thì tự nhiên biết giá thôi. Tôi là khách quen ở đây, không bị lừa đâu.”

“Tôi thấy hơi khó hiểu, khách quen thì thôi, nếu là khách lạ thì sao?” Đường Nam Nam lăm bằm

“Cô đừng để ý đến việc này, cứ giao cho tôi là được.” Tiêu Kiến Quân phong độ ngồi đó, hoàn toàn đối lập với dáng vẻ bất an của Đường Nam Nam. Anh ta không thèm liếc thực đơn, trực tiếp đề cử với Đường Nam Nam: “Nam Nam, gan béo(6) ở đây ngon lắm, không quá chín, nước sốt việt quất không quá lỏng, cô muốn ăn thử không?”

“Hay là thôi đi? Chúng ta cứ nên đến một quán ăn bình thường là được.”

“Gan béo rất bình thường mà.” Tiêu Kiến Quân cười trông rất sang chảnh, sau đó gọi phục vụ: “Cho hai phần gan béo, nhưng trước hết mở một chai Lafite(7) năm 90. Lấy rượu ngâm trong thùng đá nhé.”

“Tiêu Kiến Quân, chẳng phải Lafite năm 82 mới là tốt nhất sao?” Đường Nam Nam dựa vào ghế, dáng vẻ bất an khi này biến mất không còn tăm hơi, sắc mặt hiện vẻ không vui, khoe miệng mang nét cười nhạt, giọng nói giễu cợt: “Tôi xem trên ti vi thấy báo Lafite năm 82 là tốt nhất! Sao cậu lại gọi Lafite năm 90? Hình như không đủ đẳng cấp!”

Tiêu Kiến Quân hơi sững sờ, nhưng anh ta phản ứng cực nhanh, lập tức nở nụ cười, cúi người đến bên cạnh Đường Nam Nam nói nhỏ: “Hiện nay có rất ít Lafite năm 82 là hàng thật, nếu tôi gọi một chai năm 82, có lẽ ngoài bình rượu ra thì cái gì cũng là giả. Chúng ta không nên mất tiền oan uống, chai năm 90 cũng đã rất có mặt mũi rồi! Chai năm 90 được đánh giá khá cao, hơn nữa gọi chai này còn được tặng kèm súp nấm cục đen(8), rất lời.”

(6) Gan béo (còn được gọi là Gan Ngỗng Vỗ Béo) là món ăn đặc sản của Pháp làm từ gan ngỗng hay vịt.)

(7) Lafite: Một trong những loại rượu vang đất nhất thế giới.

(8) Nấm cục có hai loại là nấm cục đen và nấm cục trắng, rất bổ dưỡng, quý hiếm và đắt tiền. Dưới đây là hình nấm cục đen:

Với kinh nghiệm được tích lũy lâu năm của mình, Tiêu Kiến Quân nhanh chóng phát hiện Đường Nam Nam không thích dáng vẻ sĩ diện vừa rồi của mình, anh ta đã dùng cách này để chinh phục rất nhiều cô gái nhưng không ngờ lại phản tác dụng với cô, vì thế anh ta lập tức theo dõi sách lược.

Đường Nam Nam bình tĩnh lại, nói: “Cậu là bạn thân của Chu Hào, tôi giúp cậu viết một kịch bản cũng không tính là gì, không mất bao nhiêu sức, cậu không cần khách sáo như vậy. Có mặt mũi gì chứ?”

Thật ra không phải Đường Nam Nam không muốn hưởng thụ mà là cô không thích không làm gì mà hưởng, hơn nữa người ta lại không thèm quan tâm đến ý kiến của cô mà tự ý quyết định nên cô cảm thấy rất khó chịu! Vì thế, cô sẽ khiến người đó khó chịu như cô.

Nhưng tính cô không kiên lâu được, Tiêu Kiến Quân vừa thay đổi thái độ thì cô lập tức không có cảm giác gì nữa, nên mới nói: “Mặt mũi gì chứ? Ăn một bữa thoải mái là được.”

“Không phải là mặt mũi của tôi!” Giọng của Tiêu Kiến Quân rất nhỏ, rất thần bí: “Là mặt mũi của công ty. Công ty có đưa ra mức chi tiêu ăn uống thấp nhất, và lại công ty có hợp tác với nhà hàng này, chúng tôi thường xuyên mời khách hàng tới đây ăn để tiện gặp gỡ khách hàng tiềm năng. Nếu tiêu ít sẽ làm công ty mất thể diện. Cô đang giúp đỡ công ty chúng tôi đấy, tiền bữa ăn sẽ do thành viên của Hội đồng quản trị chi trả.”

Sự thật là công ty bên Thượng Hải xa xôi không hề có quan hệ hợp tác gì với nhà hàng ở Bắc Kinh xa xôi này, và Tiêu Kiến Quân chính là thành viên quan trọng của Hội đồng quản trị, vì thế bữa cơm này tất nhiên sẽ không để người khác trả.

“Wow! Thế mức chi tiêu cao nhất là bao nhiêu?”

“Ừm... Một ngàn!” Tiêu Kiến Quân nói.

Một ngàn thì đến cả chai Lafite cũng không mua nổi.

“Thế à?” Đường Nam Nam nghe xong thì lập tức vui vẻ, ăn bữa cơm miễn phí một ngàn tệ khiến cô rất vui, nhưng sau đó cô lại tiếc nuối: “Nếu có thể lấy tiền mặc thì tốt rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiêu Kiến Quân nói: “Đưa tiền cho tôi để tôi đến chỗ khác ăn có hơn không, đằng này cứ phải là nhà hàng này! Chúng ta phải ăn cho đủ!”

“Này, Tiêu Kiến Quân, hay là đừng gọi rượu vang nữa, một ngàn có thể ăn rất nhiều món.”

“Đừng ha!” Tiêu Kiến Quân nói: “Thật ra tôi cũng không thích rượu vang, chất lắm!” Anh ta nói với phục vụ: “Không gọi rượu vang nữa, cho hai ly nước trái cây, đưa thêm một tờ thực đơn.”

Phục vụ rất chuyên nghiệp, chỉ là bước chân khẽ dừng lại một chút nhưng trên mặt không hề lộ ra nét khinh thường hay là điểm khác thường nào, chỉ mỉm cười lịch sự: “Xin hỏi anh chị uống loại nước trái cây nào?”

“Loại nào mát một chút... Dưa hấu đi.” Đường Nam Nam nói.

“Được, nước dưa hấu, hai ly.” Tiêu Kiến Quân nói: “Tôi uống giống cô.”

“Tôi muốn ăn ốc sên kiểu Pháp.” Đường Nam Nam sáng mắt nhìn hình món ăn: “Từ lâu tôi đã muốn ốc sên kiểu Pháp(9) có mùi vị ra sao.”

(9) Ốc sên kiểu Pháp:

“Cô đáng yêu quá!” Tiêu Kiến Quân mỉm cười, nói rất nhỏ khiến Đường Nam Nam không nghe rõ.

“Hả?” Đường Nam Nam quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn anh: “Cậu nói gì?”

“Không có gì...” Gương mặt Tiêu Kiến Quân thoáng hiện lên vẻ ngượng ngùng, sau đó chuyển đề tài: “Cô không ăn gan béo hả? Gan béo ở đây rất ngon.”

“Tôi đã từng ăn gan béo rồi, béo quá, khó ăn lắm.” Đường Nam Nam lắc đầu bĩu môi. Cô sợ Tiêu Kiến Quân hiểu lầm cô ăn nó ở một quán Trung Quốc có giá mấy tệ một cân nên nói tiếp: “Tôi ăn ở một nhà hàng buffet Tây, đã giảm giá rồi mà còn lên tới 888 tệ, toàn bộ thức ăn đều được vận chuyển bằng máy bay từ nước ngoài sang.”

Nhưng gan béo được đông lạnh trong tiệc buffet đầu giống gan béo của nhà hàng Pháp, cô sẽ nghiệm món gan béo của nhà hàng này đó. Tiêu Kiến Quân nghĩ vậy nhưng không nói mà hứng khởi nghiên cứu thực đơn cùng cô, vô cùng khó khăn giúp cô quyết định có nên chọn bánh tráng miệng đẹp mê li hay không, giống như chính anh mới là người muốn ăn.

Đối phó với những người phụ nữ khác nhau thì phải chọn những cách thức khác nhau, anh ta đã tìm ra lối vào con đường chinh phục Đường Nam Nam, và đang từng bước tiến vào con đường thành thục.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chu Hấu như thiêu như đốt đứng ở chỗ rẽ nhìn hai người cười cười nói nói, Đường Nam Nam mới vừa giơ tay lên thì Tiêu Kiến Quân đã vô cùng ăn ý đưa đồ uống vào tay cô. Tất nhiên anh biết Tiêu Kiến Quân có sự phớt lờ chính xác như vậy là vì anh ta đã thực hành với vô số cô gái, nhưng vấn đề là Cô Mập không biết. Có vẻ như Cô Mập rất thích sự ăn cần này vì cô tặng cho Tiêu Kiến Quân một nụ cười tươi rói!

Một lúc sau, hai người ghé sát đầu vào nhau! Ở nơi công cộng, hai người châu đầu vào nhau làm cái quỷ gì đó!

Thật ra thì anh biết hai người giờ trò quỷ gì rồi, là đang xem tài liệu, đó là tài liệu mà Tiêu Kiến Quân chuẩn bị cho Cô Mập tham khảo. Tiêu Kiến Quân đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng nên Đường Nam Nam cũng đọc rất cẩn thận.

Đường Nam Nam dụi mắt, ánh sáng ở nhà hàng Tây hơi mờ, chữ lại nhỏ, nhìn mệt chết đi được. Tiêu Kiến Quân khẽ cười, nhỏ giọng gọi phục vụ rồi nói gì đấy. Chỉ một lát sau, hai cây nến lung linh được đặt lên bàn ăn của họ. Trên thân hai cây nến có khắc hình thần Tình yêu hôn lên một trái tim không lồ trông rất đáng yêu.

Đường Nam Nam vô cùng thích thú, nhìn không dời mắt.

Không thể không bội phục tố chất chuyên nghiệp của Tiêu Kiến Quân, trong hoàn cảnh này mà cũng có thể biến hóa thần kỳ như vậy, từ một bữa ăn đơn giản biến thành bữa cơm lãng mạn dưới ánh nến. Có người phụ nữ nào lại không thích bữa cơm dưới ánh nến chứ!

Đây là sự sắp đặt của Tiêu Kiến Quân, vì nền của nhà hàng không có hình dạng như thế, mấy cây nến này là do cậu ta đích thân mang đến! Cậu ta đã có âm mưu từ lâu rồi! Chu Hân biết điều này vì hồi sáng anh đã tận mắt chứng kiến cậu ta bỏ cây nến vào bọc. Cậu ta là kẻ lừa đảo, đại lừa đảo! Nhưng Cô Mập lại không biết! Cô Mập càng lúc càng vui vẻ! Cô Mập cười với cậu ta!

Chu Hân đi ra khỏi cây cột, anh sẽ rời khỏi hậu trường để lên sân khấu, đã đến lúc anh biểu diễn rồi! Mấy việc nhỏ nhặt này anh cũng làm được!

Bưng ly nước đến bên cạnh Tiêu Kiến Quân, hai kẻ này đang chăm chú xem tài liệu không thèm ngẩng đầu lên.

Được lắm! Dám không để ý đến tôi!

Ào! Ly nước chính xác tạt lên quần của Tiêu Kiến Quân.

“Này!” Tiêu Kiến Quân bật người dậy, nhìn thấy Chu Hân thì lời đã lên khoe miệng lập tức bị thay đổi: “Sao cậu lại ở đây?” Anh ta hỏi.

“Quân Tử!” Chu Hân cười giả dối: “Có duyên thật đấy, tớ tùy tiện ăn một bữa cơm mà cũng gặp được hai người nữa.”

“Thật là...” Tiêu Kiến Quân cảm thấy không hề có duyên nợ gì cả mà là cực kỳ xui xẻo. Cậu không thể cầm vững ly nước một chút được à? Lớn to đầu mà còn để ly nước hắt lên người tớ.

“Ây da, Quân Tử à, sao cậu lại tè ra quần? Muốn đi tiểu thì phải đến nhà vệ sinh chứ!”

“Cái gì?” Tiêu Kiến Quân nhảy dựng lên: “Này cậu...”

“Được rồi, được rồi...” Chu Hân đẩy anh ta: “Nhanh đi sấy khô đi, khô liền thôi.”

“Không phải tại thằng nhãi cậu...”

“Tớ đi cùng cậu! Để tớ giúp!” Chu Hân đẩy anh ta đi về phía nhà vệ sinh.

Tiêu Kiến Quân khó hiểu nhìn Chu Hân, còn Chu Hân thì không ngừng nháy mắt với anh ta.

“A, Nam Nam, ngại quá, phiền cô đợi tôi một lát nhé.” Tiêu Kiến Quân mỉm cười rất phong độ.

“Được, tôi sẽ tiếp tục đọc tài liệu.” Đường Nam Nam thấy hơi buồn cười vì cái quần màu xám nhạt của người đang mỉm cười đầy phong độ đứng đối diện đã biến thành màu xám đậm.

“Cậu làm gì thế?” Đi vào phòng vệ sinh, Tiêu Kiến Quân vội hỏi.

Đúng vậy, mình làm gì thế? Chu Hân nghĩ. Hời hay lắm, mình đang làm gì nhỉ?

“Quân Tử, cho tớ mượn ít tiền!” Chu Hân nói: “Lúc ăn cơm tớ mới phát hiện mình không mang tiền!”

“Chỉ là chuyện này?” Tiêu Kiến Quân suýt bị nghẹn chết.

“Đúng vậy, gấp muốn chết!” Chu Hân giậm chân: “Tớ ngồi rất lâu rồi, nếu không nhìn thấy cậu thì tớ cũng không biết phải làm sao mới rời khỏi nhà hàng được. Năm trăm, năm trăm là đủ! Cậu cũng biết thẻ của tớ vẫn đang bị khóa mà, lúc ăn xong sờ túi quần mới biết không đem theo tiền, quá mất mặt!”

“Vậy sao cậu không nói thẳng?” Tiêu Kiến Quân bực bội chỉ xuống bên dưới người mình: “Cậu không nói thẳng thì thôi, đằng này còn chào hỏi tớ kiểu đó hả? Cậu cần sĩ diện, còn tớ thì không à?”

“Không phải cố ý đâu.” Chu Hân nói chân thành: “Nhìn thấy cậu khiến tớ kích động quá, tớ chỉ muốn chạy đến chỗ cậu thôi, nào ngờ bị vướng chân ghê.”

“Cậu nói đi, từ bao giờ mà cậu trở nên hấp tấp như thế?” Tiêu Kiến Quân bắt lực thờ dài: “May là nước lọc, nếu là rượu vang đỏ thì có khi người ta còn tưởng tớ tới kỳ kinh nguyệt!”

“Ha ha, không đâu. Mất của quần chúng sáng như tuyết, trong như nước.”

“Stop! Cho cậu nè.” Tiêu Kiến Quân giờ tay.

“Gì cơ?” Chu Hân khó hiểu: “Cho tớ cái gì?”

“Tiền!” Tiêu Kiến Quân đảo mắt: “Anh hai à, anh đang đùa với tôi đó à? Chẳng phải anh đang cần tiền hả?”

“A, đúng rồi, đúng rồi, tớ cần tiền. Năm trăm là đủ rồi, không cần nhiều vậy đâu.”

“Được rồi, được rồi, cứ cầm lấy đi, có cần tớ cho cậu mượn thẻ không, đề phòng trường hợp như ngày hôm nay.”

“Không cần đâu, tuần sau thẻ của tớ được mở rồi.” Chu Hân nói: “Tớ có tiền mà.”

“Biết cậu có tiền rồi, chỉ là cậu không có nào thôi, ra đường mà lại quên mang tiền!” Tiêu Kiến Quân liếc mắt: “Hèn gì mẹ cậu ghét tớ đến thế mà còn phải gọi điện đến bảo tớ phải chăm sóc cậu. Cậu cần có bảo mẫu đấy!”

“Tớ đi đây, Quân Tử.”

“Đi đi, đi đi.” Tiêu Kiến Quân phát tay, sắc mặt rất thối. Ai mặc quần ướt thì tâm trạng cũng tệ như vậy thôi. Giờ phải tốn thời gian sấy khô quần nữa.

Chu Hân dè dặt đi tới bên cạnh Đường Nam Nam: “Hi, Cô Mập! Lại gặp nhau rồi.”

Về mặt Đường Nam Nam thối y chang Tiêu Kiến Quân khi nãy: “Có chuyện gì?”

“Cô không thể ngồi ở đây được.”

“Tại sao? Ở đây có bức xạ hạt nhân à?”

“Không, không phải, tôi muốn nói đến... Cô, cô có hiểu Quân Tử không?”

“Có, cậu và tôi nói về cậu ta không ít, lớn hơn cậu hai tuổi nên rất quan tâm đến cậu. Tính tình rất tốt, có nghĩa khí với anh em, hồi nhỏ cậu bị người khác chê ngốc, cậu ấy đã đánh nhau với người đó. Hoàn cảnh gia đình cũng tốt, ba mẹ đều là quân nhân, mặc dù gia thế tốt nhưng cậu ấy bị quản lý rất nghiêm khắc. Hồi nhỏ các cậu đi bẻ trộm bắp, ông ngoại của Tiêu Kiến Quân đã xách tai hai cậu đến nhà người ta để đền tiền, sau đó cậu thì không bị sao, còn cậu ấy bị đánh đòn một trận, vì ông ngoại cậu ấy ngại ra tay với cậu nên đã đánh cậu ấy cả phần của cậu luôn.”

Mình lắm mồm quá! Chu Hân nghĩ.

“Không phải, trước kia tôi chỉ kể một mặt thôi, Quân Tử là người anh em rất tốt rất tốt! Nhưng con người rất phức tạp, một người có rất nhiều mặt, đối với người này là mặt này nhưng với người khác lại là mặt khác! Người mà cô cho là rất tốt thì trong nháy mắt có thể sẽ biến thành kẻ xấu, còn người mà cô nghĩ rất xấu xa thì chưa chắc là kẻ xấu...”

“Wow! Triết lý quá! Cậu tốt nghiệp khoa Triết học à? Nhưng tôi nhớ cậu nói với tôi là cậu tốt nghiệp chuyên ngành Quản lý Kinh tế của một trường đại học hạng ba mà?” Đường Nam Nam nói: “Cậu từng nói là cậu rất ghét ngành Quản lý Kinh tế, chẳng lẽ vì thế mà cậu tự học Triết?”

“Không phải, tôi chỉ muốn nói cho cô biết... Tiêu Kiến Quân... cậu ấy... có bệnh! Tốt nhất đừng ở gần cậu ấy quá!”

“Bệnh gì?” Đường Nam Nam ngồi thẳng người, hỏi: “Bệnh truyền nhiễm nặng?”

“Không phải là bệnh trên cơ thể.” Chu Hân khó khăn nói: “Là thói quen xấu thuộc về tính cách, nhân phẩm...”

“Không sao, thói quen xấu có thể thay đổi được.” Đường Nam Nam nói: “Cậu và cậu ấy chơi với nhau rất lâu rồi, cho dù có tật xấu gì cũng có thể tha thứ được mà!”

“Không phải tất cả tật xấu đều có thể thay đổi được.” Chu Hân nghĩ đầu mình bốc khói rồi.

“Muốn thay đổi là sẽ thay đổi được.” Đường Nam Nam khinh thường liếc anh một cái.

“Háo sắc có thay đổi được không?” Rốt cuộc Chu Hân cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

“Sao lại không thể?” Đường Nam Nam yên lặng suy nghĩ một lát rồi chậm rãi mở miệng: “Đông Phương Bất Bại(1) cũng có tật xấu này nhưng cũng đã sửa đổi được đấy thôi!”

Chu Hân chỉ cảm thấy sau gáy có một luồng khí lạnh, đột nhiên nghĩ hay là mình thôi đi, Quân Tử thật đáng thương!

Nhưng đôi chân cứ như không phải của anh, đi tới đi lui, cuối cùng lại vô thức đến khách sạn Tiêu Kiến Quân đang ở.

(1) Đông Phương Bất Bại một nhân vật trong tiểu thuyết của nhà văn Kim Dung, ban đầu là đàn ông, sau này vì tu luyện một loại võ công nên đã cắt bỏ bộ phận sinh dục của mình.

Buổi tối, Tiêu Kiến Quân trở về, nhìn thấy Chu Hân thì giật mình.

“Sao cậu còn ở đây? Không về nhà à?”

“À, ở chỗ cậu gần hơn, tớ đến đồn công an lấy thẻ căn cước, trời nóng quá nên lười về.” Chu Hân biếng nhác ngồi trong phòng khách uống bia, người đã lảng lảng.

“Vậy cậu ăn tối chưa?” Tiêu Kiến Quân mừng rỡ, nói: “Cùng ăn cơm nhé!”

“Không phải cậu có hẹn à?” Chu Hân lừ đừ: “Sao còn chưa ăn cơm? Cậu không mời cô ấy ăn cơm à?”

“Cô ấy từ chối.” Tiêu Kiến Quân nói: “Cô ấy nói buổi trưa ăn nhiều quá nên không đói.”

Chu Hân nhếch môi cười khê, còn Tiêu Kiến Quân thì cười to: “Nhưng mà tớ đã có thu hoạch lớn hơn rồi!” Anh ta lấy ra hai tờ giấy, nói: “Tén té ten té! Xem nè, vé vào cửa buổi công diễn kịch nói đấy! Cô ấy đưa cho tớ đấy! Hứm hừm hứm hừm... Cả vùng đất ở dưới chân ta! Ha ha! Ngai vàng nằm trong tay ta, kẻ nào dám nói nhiều...” Anh ta hát to.

“Cô ta đưa vé xem phim cho cậu?” Chu Hân cảm giác như mắt mình đầy tơ máu, nhìn mấy tờ vé mà mặt biến sắc: “Một vé bao nhiêu tiền? Cô ta bỏ tiền mua vé cho cậu? Cô ta bỏ tiền mua vé buổi công diễn vở kịch cho cậu?” Đả kích này quá lớn! Ngực Chu Hân rất khó chịu, đầu quay cuồng, mắt mờ đi, hình như anh trúng gió rồi.

“Không phải mua.” Tiêu Kiến Quân lắc đầu, nói: “Bạn của cô ấy là biên kịch của vở kịch này nên tặng cô ấy vài vé.”

“Thảo nào tớ nói...” Chu Hân thờ phào: “Cô ta lại mua cho cậu? Cô ta là loại người ra đường còn nhặt đồ bỏ đó! Cô ta keo kiệt đến mức thờ không cũng ngại mở miệng, ở đó mà mua vé xem kịch!”

“Chuyện đó và tiền bạc không liên quan đến nhau!” Tiêu Kiến Quân nói: “Đây chính là bước đột phá! Bọn tớ sẽ cùng đi xem kịch! Là lần đầu tiên đấy!”

Đúng vậy, thực tế Tiêu Kiến Quân chỉ mới quen cô có ba ngày! Chỉ ba ngày thôi mà đã cùng đi xem kịch! Chuyện này cũng quá... Chu Hân lại cảm thấy ngọt ngào khó thở nữa rồi.

“Có chuyện này tớ chưa nói với cậu, người anh em. Cậu có gì muốn nói với tớ không?”

“Tớ đâu có ý hắt nước vào người cậu, chẳng phải tớ đã xin lỗi cậu rồi sao?”

“Không phải chuyện ly nước, ý tớ là cậu đã nói dối! Cậu luôn miệng nói Nam Nam thích tiền, hại tớ dùng con đường sai lầm, may mà tớ kịp thời phản ứng, nếu không thì bây giờ tớ đã thất tình rồi. Nếu thật vậy thì tớ sẽ cho cậu biết tay!” Tiêu Kiến Quân lườm anh, sau đó mở tủ đồ chọn quần áo: “Quần áo bình thường ít quá, tớ phải mua thêm mấy cái áo thun, quần bò mới được, đi con đường này không thể ăn mặc quá chín chu.”

“Cậu còn chưa yêu đương, thất tình cái gì chứ.” Chu Hân nói: “Cùng lắm là cậu chỉ mới quen cô ấy thôi, chắc chắn cô ấy không nghĩ đang hẹn hò với cậu đâu.”

“Chuyện này...” Tiêu Kiến Quân nghĩ một chút: “Nếu cậu muốn thành công thì trước hết hãy tự nói với bản thân là mình đã thành công! Cô ấy sẽ là cô gái của cậu! Cho dù chỉ mới gặp nhau một lần thì cậu cũng phải có suy nghĩ đó! Liệu pháp ám thị(2) rất quan trọng!”

“Có tác dụng không?” Chu Hân sững sờ hỏi.

“Với chiến tích toàn thắng của tớ...” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu nói thử xem?”

Ám thị có hiệu quả lớn thế cơ à? Chu Hân nghĩ không thể nào, nhưng lại cảm thấy cũng có thể, nhìn sang Tiêu Kiến Quân thì thấy anh ta chọn ra được mấy bộ quần áo, trên giường có năm sáu cái áo thun, anh ta đang tìm quần thích hợp.

(2) Ám thị là quá trình tác động một cách trực tiếp hoặc gián tiếp lên tâm lý con người nhằm mục đích điều khiển họ thực hiện những yêu cầu nhất định.

“Quần Tù, tớ hỏi cậu... Cậu nói với mỗi cô gái cậu hẹn hò đều có thể... lên giường. Là thật đấy hả?” Chu Hân ngập ngừng hỏi.

“Chuyện này thì phải theo cảm giác...” Tiêu Kiến Quân cười, đẩy anh một cái: “Cậu đừng trực tiếp như vậy! Muốn hưởng thụ cảm giác yêu đương thì ở bên nhau phải vui vẻ. Đàn ông theo đuổi phụ nữ là cả một quá trình, phải chịu nổi nhục mất nước mới có thể làm được chuyện táng tận lương tâm!” Anh ta cười.

“Vậy là mục tiêu cuối cùng của cậu là làm chuyện táng tận lương tâm!”

“Chuyện này thì chưa chắc, tất cả cứ theo cảm giác thôi!” Anh ta tìm được một chiếc quần hợp ý, uôm thử lên người: “Không thể quá nhanh được, phải lâu một chút mới có cảm giác.”

“Lâu à...” Chu Hân thờ phào nhẹ nhõm.

“Ít nhất cũng phải nửa tháng!” Tiêu Kiến Quân thuận miệng nói.

“Phụt!” Một ngụm bia vô cùng chính xác phun lên nửa thân dưới của Tiêu Kiến Quân, nhưng mà lần này quả thật Chu Hân không cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Tối hôm sau, trước cổng nhà hát, Tiêu Kiến Quân và Chu Hân cùng nhau xuất hiện. Đường Nam Nam sợ người ta không cho Tiêu Kiến Quân vào nên đã đứng trước cổng đợi, nhìn thấy Chu Hân thì hơi khó hiểu, hỏi: “Sao cậu cũng tới đây?”

Tiêu Kiến Quân hơi bức bối: “Ai biết, cứ đòi đi xem kịch với tôi, bảo là nhớ lần đầu đi xem kịch, với cả cũng chưa đi dự lễ công diễn lần nào nên muốn đi cùng. Thật sự không thể nào nói lý lẽ với cậu ta. Nam Nam, có thể sắp xếp được không?”

“Vậy các cậu cầm vé vào đi, tôi bảo Nhân Yêu ra đón tôi.” Đường Nam Nam gật đầu.

“Nhân Yêu?” Chu Hân ngạc nhiên đến tròn mắt.

“Là người bạn biên kịch của Nam Nam.” Tiêu Kiến Quân cười giải thích: “Nickname là Phi Nhân Phi Yêu(1).”

(1) Phi Nhân Phi Yêu: Không phải người cũng chẳng phải yêu.

“Còn có thể loại tên này nữa hả?” Chu Hân làm vẻ mặt ghét bỏ.

“Cậu không thích thì có thể không xem! Tôi đâu có mời!” Đường Nam Nam khinh thường, nói: “Ăn mày còn đòi xôi gấc.”

Tiêu Kiến Quân vội ngăn hai người, trong lòng càng hối hận vì đã dẫn Chu Hân theo.

Hôm nay Đường Nam Nam trang điểm, mặc một chiếc váy liền trễ ngực, Tiêu Kiến Quân tặng cô một bó hoa hồng to, cười tươi rói, nói: “Nam Nam, cô càng ngày càng đẹp!”

“Cậu phí của quá!” Chu Hân bĩu môi.

Đường Nam Nam hung dữ trừng Chu Hân một phát rồi mới nói với Tiêu Kiến Quân: “Cảm ơn, cảm ơn! Hoa đẹp quá, nhưng mà tôi bị dị ứng phấn hoa, chỉ có mấy loại hoa mà phần nhụy không lộ ra như hoa của cây tiền nhân cầu hoặc là hoa sen mới không sao. Ngại quá, tôi không thể tới gần, chỉ có thể nhìn từ xa.”

“Hả?” Tiêu Kiến Quân vội nói: “Tôi vô ý quá, Chu Hân nói cô bị dị ứng nhưng không nói là dị ứng phấn hoa. Tôi sẽ đem đi vứt.”

“Vứt thì tiếc quá.” Đường Nam Nam nhìn bó hoa hồng xinh đẹp, nói: “Hay là để lát nữa lúc đạo diễn, diễn viên và biên kịch phát biểu, chúng ta đem hoa lên tặng! Chắc Nhân Yêu sẽ hạnh diện lắm!”

“Cô suy nghĩ chu đáo quá!” Tiêu Kiến Quân không chút do dự vuốt mông(2).

(2) Vuốt mông có nghĩa là nịnh hót.

Chỉ một lúc sau, Nhân Yêu đi ra, là nam, hơn ba mươi tuổi, thấy Đường Nam Nam thì lập tức vui vẻ bắt tay: “Đồng Phương, em tới sớm thế.”

“Tất nhiên là để tích cực ủng hộ anh Nhân Yêu rồi.” Đường Nam Nam cười: “Pít-tông tới chưa? Nhan Tịch đâu?”

“Nhan Tịch đến rồi, Pít-tông đang trên đường đến đây, Trục Khuỷu và Cờ Lê đã vào trong rồi, Đại Ốc và Đình Ốc tới ngay thôi, Dây Sắt có việc nên không tới được.”

Đây là tập đoàn linh kiện, Chu Hân và Tiêu Kiến Quân đều nghĩ như vậy.

Nickname của bọn họ toàn bị cải biên, ví dụ như Nhân Yêu. Có mấy người chơi thân với nhau thì bị gọi thành tên tương tự nhau, ví dụ như Thủ Đoạn Hơn Cả Phong Mãn Lâu cũng bị gọi thành Cờ Lê, vì thế tên bọn họ nghe rất giống thùng dụng cụ.

“Em đưa theo hai người bạn, không đủ vé, anh dẫn em vào nhé.” Đường Nam Nam nói.

“Không thành vấn đề, nhưng mà mười hàng ghế đầu đã có người ngồi rồi, chỉ có thể ngồi từ hàng thứ mười một trở về sau thôi. Hay là em ngồi chỗ của anh nhé, ở hàng đầu tiên? Dù sao anh cũng chỉ đứng ở cánh gà sân khấu, không thể ngồi một chỗ được.”

“Không cần đâu, anh cũng đâu thể đứng mãi được.” Đường Nam Nam nói: “Ngồi ở hàng mười một đi. Với cả hàng đầu tiên gần quá, em sợ lúc diễn viên hưng phấn thì phun nước bọt lên mặt mình mất.”

“Được rồi, vậy thì ngồi ở hàng mười một.” Nhân Yêu cười.

“Tiêu Kiến Quân, cậu và Chu Hân đi soát vé rồi vào đi, tôi phải đi lối dành cho nhân viên, các cậu vào trước đi.”

Tiêu Kiến Quân và Chu Hân ngồi vào chỗ theo sự hướng dẫn của nhân viên rồi chờ Đường Nam Nam. Rất nhanh sau đó, Đường Nam Nam cũng đi vào.

“Ghé số chín hàng thứ mười một, tôi đã lấy tờ rơi tuyên truyền vở kịch để giữ chỗ rồi.” Đường Nam Nam nói với Chu Hân: “Cậu tới đó ngồi đi.”

“Sao tôi lại ngồi ở đó?” Chu Hân lắc đầu không chịu: “Mắt tôi không tốt, phải ngồi ở trước, để Quân Từ ngồi phía sau đi, mắt cậu ấy đạt tiêu chuẩn không quân đấy.”

“Này!” Tiêu Kiến Quân không vui: “Chu Hân, thị lực của cậu cũng đâu có vấn đề gì! Ghé ở hàng mười một là ghé ở giữa, rất thích hợp với cậu, mau đi đi!”

Anh ta nháy mắt với Chu Hân, ý là, người anh em à, tớ đang hẹn hò đấy! Cậu không làm đó chứ, mục đích của tớ là hẹn hò, tất nhiên phải ngồi cùng Đường Nam Nam rồi, sao cậu lại vô duyên đi làm bóng đèn chứ!

Chu Hân làm như không hề có chút tâm ý tương thông nào, tiếp tục lắc đầu: “Cậu nghĩ đây là xem phim đấy à? Lát nữa sẽ có màn hình to dùng cho cậu xem à? Đây là kịch đấy! Xem kịch là phải xem biểu cảm trên khuôn mặt, ngồi ở hàng mười một xa lắm, lại có một bức tường người chắn phía trước nữa, ngay cả mặt của diễn viên còn không thấy chứ đừng nói gì đến biểu cảm của họ. Quân Từ à, thị lực của cậu là 5.3(3), cậu ngồi ở phía sau là thích hợp nhất, ai cũng thấy rõ.”

(3) Ở Trung Quốc, bảng đo thị lực có 14 hàng, thị lực đạt 5.3 là 14/14.

“Hàng thứ mười một! Không phải là hàng thứ một trăm mười một!” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu tự nhìn xem, xa lắm cũng chỉ khoảng bảy, tám mét, sao cậu lại bảo có bức tường người? Cùng lắm là chỉ ít hơn hai mươi phần trăm thôi, cậu quay đầu nhìn một chút đi, hàng hai mươi ba mươi còn có người ngồi, thế nên chắc chắn cậu sẽ nhìn rõ! Mau đi đi!” Tiêu Kiến Quân thuyết phục.

“Tớ không đi!” Chu Hân nói: “Tại sao hai người ngồi ở hàng thứ ba, còn tớ phải ngồi tận hàng thứ mười một chứ? Tớ không thấy rõ! Thị lực của cậu tốt, cậu ngồi phía sau đi!”

“Chuyện đó và thị lực không liên quan đến nhau!” Tiêu Kiến Quân nghiêng rằng: “Cậu ra sau ngồi cho tớ!” Anh ta nhìn chăm chăm Chu Hân, thầm đoán xem cậu ta đã xảy ra chuyện gì. Để xem về nhà tớ xử lý cậu thế nào.

“Tớ muốn xem vở kịch này, cậu đâu thích xem kịch đâu, ngồi đằng sau đi!” Chu Hân quyết không nhượng bộ.

“Ai nói tớ không thích xem kịch?” Tiêu Kiến Quân hơi giận: “Tớ tới đây để xem kịch! Cậu thật là vô lý! Ra đằng sau ngồi, nhanh lên!”

“Cậu đi đi!”

“Cậu đi đi!”

“Này này này này...” Đường Nam Nam tách hai người ra: “Sắp diễn rồi, rốt cuộc ai ngồi đằng sau?”

“Cậu ta!” Hai người đồng thanh.

“Chu Hân, cậu ra đằng sau ngồi đi.” Đường Nam Nam nói.

“Không! Tôi ngồi đằng trước mới thấy rõ!” Giọng của Chu Hân rất ảm ức. Đường Nam Nam hoảng hồn, không thể làm gì khác hơn ngoài việc quay qua hỏi Tiêu Kiến Quân: “Thị lực của cậu đạt 5.3, đứng ngoài cửa cũng thấy được, hay là cậu ngồi đằng sau?”

“Không!” Giọng của Tiêu Kiến Quân rất bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng, trả lời rất kiên quyết: “Tôi cũng chỉ nhìn rõ khi ngồi phía trước!” Dù sao cũng là con cháu quân nhân nên thừa hưởng được khí thế hơn người, nhất thời Đường Nam Nam cảm nhận được sự giận dữ của anh ta, cảm thấy không thể chọc vào.

“Đậu xanh rau má!(4) Không phải chỉ là chỗ ngồi thôi ư, sao các cậu không chịu ngồi...” Đường Nam Nam nói: “Được rồi, được rồi, các cậu ngồi ở đây đi, ta ngồi đằng sau!”

(4)Đường Nam Nam chửi thề nên Sa eidi theo ngôn ngữ mạng VN luôn.

“Đừng, Cô Mập!”

“Đừng, Nam Nam...”

Hai người đồng thanh gọi cô.

“Rốt cuộc thì sao?” Đường Nam Nam cảm thấy vô cùng đau đầu, quay lại hỏi: “Các cậu muốn gì nữa? Sắp diễn rồi, có yên lặng được không?”

“Sao lại để cô ngồi ở đằng sau được... Bọn họ mời cô mà, chúng tôi chỉ đi kè cô thôi.” Tiêu Kiến Quân nói: “Như vậy không được.”

Anh ta suy nghĩ một chút rồi quyết định: “Tôi ngồi đằng sau!” Nở một nụ cười vô cùng lịch sự, anh ta phong độ đứng lên: “Nam Nam, cô ngồi ở đây đi!”

Hay lắm, dùng chiêu lấy lùi làm tiến! Chu Hân thầm khen hay, chuyện tranh giành chỗ ngồi với con gái này sẽ khiến Đường Nam Nam có ấn tượng không tốt với cả hai người, nếu Tiêu Kiến Quân rút lui sẽ khiến cậu ta là người tốt.

Đáng tiếc mình không phản ứng nhanh như Tiêu Kiến Quân, bị cậu ta chiếm trước tiên cơ, mình không thể bị bỏ lại phía sau được! Chu Hân nghĩ vậy nên anh lập tức đứng dậy: “Hay là để tôi ngồi đằng sau, cô ngồi đây đi...”

“Ngừng!” Đường Nam Nam rất muốn bóp chết hai kẻ này.

“Hai cậu ngồi yên cho tôi là được! Ngoan, tôi ngồi đằng sau.” Đường Nam Nam nói: “Nào tôi bị úng nước mới đi xem kịch! Bán ba trăm tệ một vé là tốt rồi, đầu bị mất vé oan thế này. Sớm biết hai cậu có thể đánh nhau chỉ vì chỗ ngồi thì tôi thả vút vé còn hơn, mất mặt chết đi được!” Cô nhắc chân đi về hàng ghế sau, được một lát thì quay lại cảnh cáo: “Xem đằng hoàng vào, lúc diễn không được nói chuyện! Văn minh một chút!”

Tiêu Kiến Quân và Chu Hân không thể làm gì ngoài việc ngồi xuống trừng mắt nhau, không ai có tâm trạng xem kịch.

Rất nhanh sau đó, bọn họ cảm nhận được điều bất thường, những người xung quanh không nhìn sân khấu mà đều nhìn họ!

Bên trái, bên phải, đằng sau đều dồn mắt vào họ. Tất cả mọi người hứng thú tràn trề nhìn về phía hai người, ánh mắt của họ như gặp được niềm vui bất ngờ, sáng trưng như sói đói nhìn mồi khiến hai người có cảm giác như Đường Tăng rơi vào động yêu quái.

Ai bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy đều sẽ nổi da gà, hai người họ cũng không ngoại lệ. Ai có thể giải thích cho họ biết thế này là thế nào không?

Cho đến khi người ngồi ở hàng ghế sau gọi một cú điện thoại, nhờ có thánh lực cũng đạt tiêu chuẩn không quân mà Tiêu Kiến Quân mới hiểu tình huống đáng thương của hai người.

Giọng nói của người phía sau rất gấp gáp, rất vui sướng, nội dung như sau:

“Nhan Tịch! Cậu quay đầu lại đi! Nhìn ghế giữa hàng thứ ba! Nhìn thấy chưa? A ha ha ha, gian tình bay tung tóe!”

“Sao cơ? Cậu không thấy gian tình? Mắt cậu kém thế! Không thấy hai anh chàng vai kề vai, có anh còn ôm một bó hoa hồng to đùng à?”

“À, về mặt sai sai, chắc là cãi nhau! Khẳng định là có gian tình, cậu chưa thấy hai người trừng mắt nhìn nhau đâu. A ha ha ha... Hai người đều rất đẹp trai! Đáng yêu ghê! Cậu đoán xem ai là công, ai là thụ?”

“Đúng vậy, tớ chắc chắn! Tớ là tác giả về mảng này, chắc chắn nhạy cảm hơn người viết mảng tu tiên như cậu rồi, tin tớ đi, không sai đâu!”

Sau đó, Tiêu Kiến Quân nhìn thấy một cô gái cầm điện thoại ở hàng ghế trước nói gì đó, sau đó nữa, tất cả mọi người ngồi ở hàng ghế thứ nhất và thứ hai đều quay xuống nhìn bọn họ.

Trái phải công kích! Trước sau có địch! Bao vây tứ phía!

Hết cách rồi, đây là ghế dành cho khách mời, bốn hàng ghế đầu tiên đều dành cho tác giả viết tiểu thuyết nên trí tưởng tượng của họ vô cùng bay cao bay xa... Không thể tránh được!

Ai bảo hai người tranh nhau ngồi hàng thứ ba làm gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“Ra ngoài với tớ một lát!” Sắc mặt Tiêu Kiến Quân thối như đế giày, nói nhỏ với Chu Hân.

“Làm gì? Tớ còn muốn xem kịch mà!”

“Cậu đừng vờ vịt nữa!” Tiêu Kiến Quân nói: “Tớ nói cho cậu biết, nếu bây giờ cậu không đi theo tớ thì tớ sẽ khiến cậu hối hận cả đời! Cậu có tin không?”

“Ha ha... Quân Tử! Cậu hung dữ như vậy làm gì? Ra ngoài thì ra ngoài.”

“Chu Hàu, tớ hỏi cậu lần nữa, cậu có cảm giác gì với Đường Nam Nam?”

“Cô ấy? Cô ấy... có một đặc điểm, đó là rất keo kiệt.”

“Thế thôi?”

“Ồ... còn có thể có gì nữa chứ...” Chu Hàu ngập ngừng. Thật ra chính anh cũng biết không đúng, nhưng bảo anh thừa nhận thì anh không cam lòng.

“Chỉ thế thôi à?” Tiêu Kiến Quân hỏi: “Cậu không thấy cô ấy rất có tài, rất xinh đẹp? Tính cách vui vẻ, nhân phẩm cũng rất tốt?”

“Sao thế được chứ?” Chu Hàu đỏ mặt tía tai nói: “Cô ta mà đẹp? Không biết cô ta mập thành con gì rồi nữa, nhắm một mắt sẽ không thể nhìn hết người cô ta đó! Như vậy mà đẹp? Cô ta vui tính? Cô ta rất xấu tính có được hay không? Suốt ngày mắng người khác mà bảo là vui tính? Quan trọng nhất là nhân phẩm có vấn đề! Người gì mà yêu tiền như mạng! Trong lòng cô ta không có gì quan trọng bằng tiền! Mà sau này nắm tay cô ta, có khi cậu còn không biết đâu là ngón tay của cô ta nữa đây, mập quá mà.”

“Theo như tớ biết khi một người hết lời chê bai người khác phái thì sẽ có hai khả năng.” Tiêu Kiến Quân chờ anh phát tiết xong mới bình thản nói: “Khả năng thứ nhất là cậu mắc bệnh chó dại, khả năng thứ hai là cậu thích cô ấy.”

“Ai thèm thích cô ta!” Chu Hàu la lên.

“Ồ, vậy để tớ dẫn cậu đi tiêm thuốc phòng dại.” Tiêu Kiến Quân thản nhiên nói.

“Quân Tử!” Chu Hàu sững sờ nhìn anh ta: “Không phải tớ... Không phải tớ thích Mạc Mạc sao?”

“Đệt! Cậu hỏi tớ?” Tiêu Kiến Quân cũng xanh mặt: “Cậu hỏi tớ cậu thích ai?”

“Tớ... Tớ thích Mạc Mạc, Cô Mập chỉ là bạn tốt của tớ thôi, ở bên cạnh cô ấy rất vui. Có thể tớ cũng... thích Cô Mập chút chút, nhưng tớ thích Mạc Mạc hơn, chắc chắn là như vậy! Ha ha... ha ha... Quân Tử! Đâu phải cậu không hiểu đàn ông? Trong lòng cậu đã có một người nhưng vẫn có thể vui vẻ nói chuyện với người khác? Chắc chắn là có! Người ta là một chân đạp hai thuyền, còn cậu là thiết tác liên chu, như lý bình địa(5)! Vì thế khẳng định là cậu hiểu! Hai cái thích này không giống nhau! Một người là thích kiểu muốn cô ấy làm bạn gái của mình, một người chỉ đơn thuần là bạn bè bình thường! Tớ xem Cô Mập chỉ là bạn bè bình thường...”

(5) Câu gốc là “Thiết tác liên chu, độ giang như lý bình địa: Dây xích sắt nối liền các thuyền lại với nhau, đi trên sông như đạp trên đất bằng. Ý của Chu Hàu là người khác chỉ một chân đạp hai thuyền (một lúc quen hai cô), còn Tiêu Kiến Quân thì quen luôn một đồng cô.

Mặt trầm như nước, Tiêu Kiến Quân lạnh lùng hỏi: “Cậu xác định?”

“Đúng vậy, tớ nghĩ là tớ thích Mạc Mạc.”

“Tốt lắm, lên xe đi!” Tiêu Kiến Quân đi tới chiếc Audi của Chu Hàu, nói: “Cậu ngồi bên kia đi, tớ lái!”

“Định đi đâu?” Chu Hàu nói: “Này, không chào tạm biệt Cô Mập à? Cậu muốn đi đâu?”

“Đi rồi sẽ biết.”

Xe chạy càng lúc càng xa, dần ra khỏi khu vực nội thành.

“Này, Quân Tử! Rốt cuộc cậu định đi đâu?” Chu Hàu sốt ruột, nụ cười của Tiêu Kiến Quân quá nham hiểm, nếu không phải cậu ta lái xe thì anh còn tưởng mình gặp phải kẻ giết người cướp của nữa đây.

“Sân bay!” Tiêu Kiến Quân cười đều.

“Ra sân bay làm gì?” Chu Hàu kinh ngạc: “Cậu định đi đâu à?”

“Tớ không đi đâu cả, tớ tiễn cậu lên máy bay.” Tiêu Kiến Quân cười như không cười, giọng nói vô tội chết séc.

“Tớ lên máy bay làm gì?” Chu Hàu nói: “Tớ muốn lên máy bay khi nào cơ?”

“Cậu nói! Cậu vừa mới nói xong, cậu nói cậu thích Mạc Mạc. Đã thế thì đi tìm cô ấy đi! Hôm qua đã lấy được thẻ căn cước tạm thời, bây giờ có thể bay rồi.”

Anh ta mỉm cười, nói: “Tớ sẽ mở thẻ ngân hàng giúp cậu, giúp cậu chuyển khoản, cũng sẽ giúp cậu lấy thẻ căn cước chính thức, cậu cứ yên tâm.”

Sau đó anh ta nhiệt tình ôm vai Chu Hàu, nhiệt tình đẩy anh: “Đi đi! Người anh em, chúc cậu thành công!”

“Tớ... Tớ, tớ lười lắm! Tớ không tích cực với phụ nữ như cậu đâu, và tớ cũng rất có lòng tin vào bản thân! Là của tớ thì nhất định sẽ thuộc về tớ!”

“Hồ đồ!” Tiêu Kiến Quân nắm tay anh, nghiêm mặt nói: “Là của cậu thì nhất định sẽ thuộc về cậu? Cậu nghĩ cậu là ai? Tớ nói cho cậu biết, điều kiện tiên

quyết khi đàn ông theo đuổi phụ nữ là gì? Đó chính là thành tâm thành ý, cố gắng hết sức! Thái độ rất quan trọng! Nhà cậu giàu, cậu cao ráo đẹp trai nhưng nếu thái độ không tốt thì sẽ không ai thích cậu đâu!”

Anh ta chuyển sang bà vai Chu Hào, nói: “Tớ nói muốn nhét Mạc Mặc vào lại trong sách là gạt cậu đấy, thật ra trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao, nữ chính luôn là ước mơ của hàng trăm người đàn ông! Người như Mạc Mặc rất hiếm có khó tìm! Cô ấy không giống cậu, không giống tớ, không giống Đường Nam Nam, chúng ta là hàng có thể tái chế, còn cô ấy là hàng số lượng có hạn! Nếu bỏ lỡ thì sẽ rất khó để tìm lại. Tớ biết rất rõ mình thích gì nên không có cảm giác với cô ấy, nhưng cậu thích cô ấy, vì thế hãy nắm chắc cơ hội này! Nhất định phải cố gắng!”

Hàng số lượng có hạn... Chu Hào hơi sững sốt. Tiêu Kiến Quân nói rất đúng, Mạc Mặc là hàng số lượng có hạn, Đường Vương cũng là hàng số lượng có hạn, người như thế rất khác hàng phổ biến như bọn họ, huống chi hai loại hàng số lượng có hạn này còn ở bên nhau, quá nguy hiểm! Anh từ bỏ Mạc Mặc được không? Hình như không cam lòng, nhưng phải đi tìm cô ấy? Hình như càng không cam lòng.

“Hay là tớ... để ngày mai đi nhé!” Chu Hào muốn đi về ngay: “Giờ đã hơn tám giờ rồi, không còn về đâu.”

“Chưa mua sao biết?” Tiêu Kiến Quân nói: “Có đến mấy hãng máy bay, tớ không tin một vé cũng không có, cậu nói xem cậu có thích Mạc Mặc không?”

“Tất, tất nhiên là thích rồi.”

Phi! Tiêu Kiến Quân phì cười: “Vậy sau khi thành công thì cậu đừng quên cảm ơn tớ đấy!”

Mãi cho đến khi tới sân bay, Chu Hào vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, đó là một cảm giác khó chịu không thể diễn tả thành lời, cảm giác đó khiến anh cảm thấy như mắt bị đỏ máu, dạ dày bị rút gân! Nhưng trên thực tế thì không xảy ra chuyện gì xấu cả.

Chẳng những không xảy ra chuyện xấu gì mà tất cả mọi việc đều rất suôn sẻ, trên đường đi không hề gặp một cái đèn đỏ nào, đến sân bay đúng lúc có một chuyến bay tới Lhasa trong một tiếng nữa, hiện tại không phải là mùa du lịch nên khoang hạng nhất, khoang thương nhân, khoang phổ thông đều có ghế trống, tha hồ chọn!

Tiêu Kiến Quân giúp anh mua vé khoang hạng nhất, Chu Hào cảm thấy cứ như đang nằm mơ, tiền đã được chuẩn bị xong, điện thoại cũng đã có, thẻ căn cước tạm thời đã được lấy rồi, nhưng anh cảm thấy mình cứ quên cái gì, thứ đó vô cùng quan trọng, vậy nên lúc chờ lên máy bay anh không ngừng kiểm tra đồ đạc, cứ kiểm tra liên tục, mãi đến khi tâm không cam tình không nguyện lên máy bay mới thôi.

Trong lúc đó, Tiêu Kiến Quân vô cùng nhiệt tình, thậm chí còn làm thủ tục giúp anh, kiên trì đưa anh lên máy bay tìm chỗ ngồi mới vẫy tay tạm biệt.

“Xin chào quý khách, chào mừng quý khách đến với chuyến bay GR2156...”

“Xin chào quý khách, chào mừng quý khách đến với chuyến bay GR2156...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Chu Hào cảm thấy trái tim như bị nhét vào túi hút chân không, không khí đang bị rút dần, rất khó thở, rất chật chội, rất bức bối.

Anh biết lý do tại sao, đó là vì anh nhớ Cô Mập! Anh nhớ Cô Mập vô cùng!

Từ lúc ngồi trên máy bay đã thấy nhớ! Không đúng, từ khi vừa đặt chân vào sân bay đã thấy nhớ! Cũng không phải luôn, từ lúc rời khỏi nhà hát đã bắt đầu nhớ rồi!

Tuy không muốn thừa nhận chút nào nhưng cảm giác này quá chân thật. Ba tiếng trước, anh vẫn đang cùng Cô Mập xem kịch, nhưng chỉ mới xa nhau ba tiếng mà anh đã nhớ cô rồi, nhớ đến cả người khó chịu.

Có lẽ trong cuộc đời mỗi người đều có ít nhất một lần bùng tình như vậy, tự mình đối mặt với tình cảm của chính mình. Có thể tất cả đều thuận lợi, họ tu thành chính quả, cuối cùng sẽ kề vai nhau sánh bước trên đường đời, hoặc cũng có thể chỉ là những người từng lướt qua nhau. Nhưng lúc ban đầu, nếu không trải qua cảm giác bùng tình đó, không một lần nào cả, thì sẽ vô cùng nuối tiếc.

Hiện tại, Chu Hào đang trải qua cảm giác đó. Anh chưa bao giờ nhớ Tiêu Kiến Quân đến thế, chưa từng nhớ Mạc Mặc đến thế, chưa từng nhớ ai đó đến thế.

Đi một tuần, gặp Mạc Mặc, chơi vài ngày, được không?

Không được!

Chỉ đi một ngày thôi, thăm Mạc Mạc một lát rồi về, được không?

Không được!

Bay đến Lhasa, sau đó lập tức bay về, được không?

Không được!

Anh nhớ cô đến mức không thể kiềm chế! Anh không có cách nào để kiềm nén tình cảm của mình, lúc này anh không muốn đi gặp Mạc Mạc một chút nào! Không muốn chút nào! Anh muốn ở lại Bắc Kinh, muốn ở bên cạnh Cô Mập!

Máy bay đang đậu trên đường băng chuẩn bị cất cánh, nữ tiếp viên hàng không mỉm cười hướng dẫn các tư thế bảo hộ, đột nhiên, một hành khách trẻ tuổi đứng bật dậy, nói to: “Tôi không đi nữa, tôi muốn xuống máy bay!”

“Xin anh thắt chặt dây an toàn! Máy bay sắp cất cánh rồi!” Nữ tiếp viên hàng không đi đến trước mặt người nọ, mỉm cười nói.

“Không! Tôi không đi nữa, tôi muốn xuống!” Chu Hào gào to.

“Xin lỗi quý khách, cửa máy bay đã đóng, phi công cũng đã nhận được tín hiệu từ trạm điều khiển, anh không thể xuống được!”

“Tôi không đi! Tôi cũng không cần hoàn trả vé!” Chu Hào hét to: “Cho tôi xuống là được!”

“Không được!” Nữ tiếp viên hàng không nói: “Máy bay đã đóng cửa, nếu không có việc gì khẩn cấp thì không thể xuống được.”

“Tôi mua vé khoang hạng nhất, tôi có quyền ưu tiên!”

“Ngại quá, khoang hạng nhất và khoang phổ thông cất cánh cùng lúc.”

Tranh cãi một lúc lâu vẫn không có kết quả, lúc này máy bay đã nhận được tín hiệu yêu cầu cất cánh từ trạm điều khiển, máy bay khởi động máy, bắt đầu trượt trên đường băng.

Được lắm! Đối với cậu, nếu cô ấy còn không bằng sĩ diện của cậu thì tớ cũng không cần nề mặt cậu! Anh ta tắt điều thuốc lá, lạnh lùng xoay người.

“Không được! Tôi muốn xuống! Tôi... Tôi...” Người Chu Hào co giật: “Tôi... Tôi... Tôi...” Anh bắt đầu hóp từng ngụm khí, chỉ vào cổ họng mình: “Tôi... Tôi... Tôi...”

“Anh ơi, anh làm sao vậy? Anh không khỏe ở đâu?” Nữ tiếp viên hàng không hoảng hốt mở to mắt.

“Bệnh hen suyễn... của tôi... tái phát...” Vừa dứt lời, Chu Hào lao đảo, ngã xuống người một nữ hành khách to béo.

“A a a a!” Tiếng hét của vị khách nữ to như loa phóng thanh. Nhất thời tiếp viên hàng không luống cuống tay chân: “Anh ơi, anh thế nào rồi? Anh không sao chứ? Anh ơi!”

“Tôi... không thở được... Không khí... Cứu với!... Cứu...” Chu Hào ôm cổ mình khom người xuống, khuôn mặt đỏ bừng.

“Anh có thuốc không?” Nữ tiếp viên hàng không bắt lấy tay anh, hỏi: “Anh có mang thuốc của mình không?”

“Không có... Tôi muốn... xuống máy bay! Cứu mạng... cứu mạng...”

“Anh có chịu một chút! Anh ơi, anh nhất định phải cố gắng chịu đựng!” Nữ tiếp viên hàng không vội vàng chạy đi. Máy bay đột nhiên vang lên thông báo có một hành khách đang trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng. Trong tình huống này, nếu máy bay đang bay trên trời cũng phải hạ cánh khẩn cấp, huống chi lúc này máy bay còn chưa cất cánh, ai mà quan tâm máy bay đã đóng cửa hay chưa chứ.

Máy bay lập tức dừng lại rồi rời khỏi đường băng. Hệ thống sân bay làm việc rất nhanh, chưa đầy mười phút sau, xe cấp cứu đã chạy tới, hai nhân viên hậu cần ở sân bay mang băng ca ra, nhanh chóng chạy lại gần máy bay.

Chỉ chốc lát sau, Chu Hào với khuôn mặt đỏ bừng đang cuộn tròn người được người ta cho mang mặt nạ dưỡng khí rồi khiêng xuống máy bay. Người trên máy bay xôn xao, rất nhiều người lấy điện thoại ra gọi cho người quen, thông thường mấy chuyến bay rất buồn tẻ, hiếm có chuyện gì kịch tính như thế này, không tám chuyện cũng uống.

Băng ca đi đến lối đi cấp cứu, xe cứu thương đã chờ ở cửa sân bay, nhưng lúc này, hành khách đang gặp nguy hiểm đến tính mạng nằm trên băng ca đột nhiên ngồi bật dậy, vứt mặt nạ dưỡng khí qua một bên, sau đó trước mặt mọi người, anh ta bỏ chạy!

“Này... Này này, anh ơi, đừng chạy! Anh phải đến bệnh viện cấp cứu...” Nhân viên hậu cần vô cùng bối rối, qua một lúc mới có thể nói được câu hoàn chỉnh.

“Không có gì đâu! Tôi đã khỏe rồi!” Chu Hào ở đằng xa vẫy tay, sau đó nhảy qua hộ lan ngăn giữa hai làn đường, liều mạng bỏ chạy! Từng chiếc xe

thắng gấp khi đến gần anh, gào thét liên hồi.

Xe cứu thương không thể băng qua hộ lan nên chỉ có thể vừa lái xe ở làn đường bên này vừa gọi to: “Anh ơi! Anh cần được cấp cứu! Anh ơi, anh cần được cấp cứu!”

Nhưng suốt ba cây số gần sân bay đều là xe, vì thế chỉ một lúc sau xe cứu thương đã không thể đi thêm nữa. Nhân viên hậu cần chỉ có thể tro mắt nhìn Chu Hân luôn lách, từ từ biến mất khỏi tầm nhìn. Anh ta vẫn kiên nhẫn gọi to hai lần: “Anh cần được cấp cứu! Anh cần được cấp cứu!”

Người trên đường và người trên xe không hèn mà cùng than thở: “Bây giờ bệnh viện thu phí kinh quá! Xem chàng trai trẻ kia kìa, sợ đến mức phải nhảy khỏi xe cứu thương! Tội nghiệp ghê!”

Tiêu Kiến Quân lái con xe Audi của Chu Hân nhích từng chút một trên đường vì kẹt xe, nhích một chút lại ngừng, lại nhích một chút rồi ngừng tiếp, vừa chạy được một đoạn ngắn lại phải ngừng, dòng xe cứ di chuyển từng chút một về phía trước, phải qua trạm thu phí cách khoảng ba trăm mét nữa mới có thể đi chuyển bình thường.

Chuông điện thoại vang lên, anh ta thấy người gọi là Đường Nam Nam thì mỉm cười nhận điện thoại.

“Nam Nam.” Tiếng gọi này vô cùng có kỹ thuật, không hề giả tạo lại mang theo sự uyển chuyển.

“À, đúng là bọn tôi đã rời đi rồi. Xin lỗi nhé... Vỡ kịch không hay? Không phải, tôi thấy rất hay, nhưng Chu Hân có việc gấp, mà chúng tôi lại đi một xe nên tôi đành phải đưa cậu ấy đi... Đúng vậy, ở nhà hát đông quá, không tiện tạm biệt cô, tôi cứ nghĩ đưa cậu ấy đi chỉ một lát là về, ai ngờ lại bị kẹt xe dữ quá nên mới đi lâu như vậy, xin lỗi cô.”

“Cậu ấy không sao, đúng vậy, cô yên tâm đi. Nam Nam, vỡ kịch diễn xong chưa?”

“Ồ, một tiếng nữa mới xong hả, hình như hơi dài... Kịch bản tôi mười hai vạn chữ? Vậy thì ắt hẳn tốn không ít tâm huyết, haiz, tiếc ghê, tôi rất muốn xem vở kịch này. Nam Nam, cô có thể kể nội dung cho tôi nghe không? ... Ừm, ừm, thật ư? Cảm ơn cô! Đừng kể hết bốn tiếng, ha ha... Kể tóm tắt là được... Vậy sau khi kết thúc cô chờ tôi trước cửa nhà hát được không? Chúng ta cùng đi ăn khuya, tôi thật sự rất muốn nghe.”

“Ha ha... Được, đến quán hải sản! Vừa rẻ lại ngon, cô dẫn tôi đến đó nhé, sau này tôi lại có thêm một địa điểm ăn uống rồi.”

Kể chuyện... Tiêu Kiến Quân cất điện thoại, cười hài lòng, lại tiến thêm một bước rồi.

Chu Hân, nếu cô ấy là người duy nhất của cậu thì tớ sẽ không tranh giành với cậu. Nhưng nếu cô ấy chỉ là một trong những sự lựa chọn của cậu, vậy thì cậu có khác gì tớ? Tại sao tớ phải nhường cho cậu?

Quân Từ dựa lưng vào ghế, trầm nghĩ.

Bỗng làn đường bên kia trở nên huyền ảo, Tiêu Kiến Quân nhìn vào gương chiếu hậu xem có chuyện gì thì thấy có một loạt xe dừng lại, tất cả tài xế đều thò đầu ra ngoài, vịn cổ chín mươi độ nhìn ra đằng sau.

Rất hiếm khi thấy hành động đồng loạt như vậy trên đường cao tốc.

Rốt cuộc ở đằng sau đã xảy ra chuyện gì? Tiêu Kiến Quân không chống cự nổi sự hiếu kỳ của mình nên đã gia nhập vào hàng ngũ xoay đầu, trở thành thành viên của câu lạc bộ hành động đồng loạt trên đường cao tốc.

Từ rất xa, một bóng dáng quen thuộc đang bỏ chạy. Người đó mang giày Tây, quần áo chỉnh tề, nhưng dáng vẻ vô cùng thô thảm.

Đầu tóc ướt nhẹp mồ hôi, lại bị gió thổi tạo thành kiểu tóc kỳ dị. Cà vạt nói lỏng bị bay ngược ra sau cổ trông cứ như mấy ca sĩ hát nhạc punk.⁽⁶⁾ Xe bị kẹt cứng thành một hàng, chỉ có người đó tự do trốn chạy mà không hề bị cản trở, giống như ngựa hoang bị đứt cương! Mồ hôi trên mặt người đó cũng đang rơi tự do! Nếu không có vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt, trông người đó sẽ như một nghệ sĩ.

(6)Nhạc punk (hay còn gọi là punk rock) là một thể loại nhạc rock.

Quý thần thiên địa ơi!

Tiêu Kiến Quân ngơ ngác, rồi dần dần hóa đá, sau đó lại từ từ thả lỏng, qua một lúc sau lại bật cười.

Trước giờ chỉ biết chó cùng bức đậu, nào ngờ cậu ta đến máy bay cũng dám nhảy!

Anh ta lấy điện thoại ra, chọn biểu tượng camera, chọn quay cận cảnh rồi bắt đầu quay phim. Trên khóe môi luôn là nụ cười xấu xa.

Chu Hân không nhìn thấy anh ta, hai mắt anh chỉ nhìn về phía trước chạy một mạch. Tiêu Kiến Quân không hề gọi anh lại và cũng không có ý định đó mà cùng với mọi người xem náo nhiệt. Chờ đến khi Chu Hân chạy đi rất xa, không quay được nữa, anh ta mới hài lòng cất điện thoại, đoạn phim tròn hai mươi phút.

Sức bền không tệ! Không nhiều người lớn lên ở thành phố có thể chạy một mạch từ sân bay ra ngoài trong khoảng thời gian đó mà không hề giảm tốc độ, rất tốt, thân thể khỏe mạnh mới có sức chịu đựng vô!

Anh ta gọi điện cho Đường Nam Nam.

“Tiêu Kiến Quân, cậu đến rồi à? Vở kịch vẫn chưa kết thúc đâu, cậu có muốn vào xem đoạn cuối không?” Đường Nam Nam nói nhỏ.

“Không đâu, tôi không đến được.” Tiêu Kiến Quân cười khẽ.

“Vậy nói chuyện sau nhé, mọi người đang xem kịch, tôi không tiện nói chuyện lắm.”

“Tôi muốn hỏi cô một chuyện, nhanh thôi, cô chỉ cần trả lời tôi một câu thôi là được.” Tiêu Kiến Quân cười nói.

“Được, cậu nói đi.”

“Nam Nam, tôi muốn hỏi... Nếu có một người gây ra thương tổn sâu đậm cho cô thì cần bao lâu cô mới có thể tha thứ cho người đó?”

“Tổn thương sâu đậm?” Đường Nam Nam hỏi lại.

“Đúng, rất sâu, rất đậm...” Tiêu Kiến Quân trả lời: “Nhưng mà bây giờ người đó đã hối hận rồi, cô cần bao lâu mới có thể tha thứ cho người đó?”

“Nếu vậy... tha thứ cho người đó là việc của Thượng Đế, không liên quan tới tôi. Nhưng tôi có thể “thăm hỏi” người đó một chút.”

Người anh em à, tớ nghĩ thân thể của cậu vẫn chưa đủ khỏe, cần rèn luyện thêm!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Đường Nam Nam thấy hơi buồn bực vì Tiêu Kiến Quân đã hẹn sẽ tới đón cô sau khi vở kịch kết thúc nhưng cuối cùng lại gọi điện báo không tới được.

Hôm nay cô ăn mặc khá điệu đà, cứ tưởng sẽ được ngồi xe riêng, nhưng bây giờ chỉ có thể chen chúc đi xe buýt. Mặc dù chỉ là tiện nghi nho nhỏ nhưng cô là người không ham hố tiện nghi to to nên không được đi xe riêng vẫn làm cô thấy hơi buồn bực, huống hồ còn tưởng là có thể ghé qua quán hải sản. Đồ ăn của quán này rất ngon, tuy không có mấy loại tôm hùm này nọ nhưng cũng khá đắt tiền, hai người ăn cũng phải tốn mất bốn, năm trăm tệ.

Cô không định làm thịt Tiêu Kiến Quân, nhưng cô đã viết xong bản thảo, nếu đăng bài viết dài một vạn tám ngàn chữ lên tạp chí thì nhuận bút cũng hơn hai ngàn, đến lúc giao bản thảo, không lẽ Tiêu Kiến Quân sẽ không biết xấu hổ mà quỵ tiền cô?

Thú thật, cô đã thầm tính xem nên ăn gì rồi, là món cua xào gừng hành và ốc xào cay. Nghĩ thôi đã muốn chảy nước miếng rồi. Dừng lại, nếu nghĩ nữa thì sẽ chảy nước miếng thật mất. Đường Nam Nam than thở, tháng trước vì có Nhị sư huynh nên chi tiêu hơi nhiều, hiện tại cô chỉ còn khoảng hai ngàn, không thể đến quán hải sản đó được. Thân là con gái sống một mình, không giữ ít tiền trong tay sẽ không có cảm giác an toàn, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Nếu bây giờ ăn uống thả ga thì đến lúc có chuyện lấy tiền đâu lo liệu? Vẫn nên nhịn thôi, tháng sau có nhuận bút rồi, đến lúc đó dư dả một chút rồi đi ăn cũng được.

Cô khập khiễng trên đôi giày cao gót, mặc bộ váy chỉ thích hợp đi xem kịch chứ không hợp với việc chen chúc trên xe buýt sai bước tiến về trạm xe buýt.

Một chiếc taxi chạy đến bên cạnh cô rồi chạy tà tà bên cạnh cô khá lâu, sau khi xác định cô là quý keo kiệt mới nhả ga phóng đi, để lại một làn khói cho Đường Nam Nam.

Đường Nam Nam bịt mũi, trong lòng giận dữ. Ai quy định mặc lễ phục là không thể đi xe buýt? Tài xế taxi tự nhảm người mà còn đồ lỗi cho cô, hành động vừa rồi rõ ràng là cố ý xả khói vào mặt cô mà.

Cô nện từng bước chân trên đường, đến khi cách trạm xe buýt khoảng năm mươi mét thì lại có một chiếc taxi chạy tới gần cô. Đường Nam Nam tăng tốc độ, đồng thời nhìn về phía bên phải, kiên quyết không nhìn chiếc taxi kia, muốn dùng hành động để nói với tài xế taxi rằng đích đến của cô là trạm xe buýt, không muốn đi taxi.

Chiếc taxi lập tức tăng nhanh tốc độ một chút, kiên nhẫn thật đấy! Đường Nam Nam lại đi nhanh hơn, đôi giày cao gót nện cộc cộc trên đường.

SHIT! Chiếc taxi đạp mạnh ga chạy vượt qua cô một chút rồi lại chạy chậm chờ cô đến gần. Chẳng lẽ bây giờ khó kiếm tiền đến thế sao? Không cần lì lợm vậy chứ?

Đường Nam Nam lại tiếp tục tăng tốc, vì váy hơi bó nên cô không thể sai dài bước chân, chỉ đành lấy tần số đèn bù. Cô rất hiếm khi mang giày cao gót, cơ hội mặc lễ phục lại càng ít, đặc biệt là càng ít có cơ hội vừa mang giày cao gót vừa mặc lễ phục đi nhanh như vậy nên không biết móng mình đã cong

đến mức khiến người ta lác mắt.

“Này! Lên xe!” Chiếc taxi lại chạy vượt qua cô rồi chạy chậm lại, sau đó cửa sổ xe hạ xuống, một giọng nói hơi tức giận vang lên.

“Nhị sư huynh? Là cậu à?” Đường Nam Nam kinh ngạc dừng bước, Chu Hân thò đầu ra khỏi xe, tóc tai rối bời, mặt toàn mồ hôi, trông chả khác gì công nhân xây dựng, còn thảm hơn lần gặp nhau ở ngân hàng, khiến cô suýt chút không nhận ra.

“Không phải cậu có việc à? Này, đã xảy ra chuyện gì? Cậu ổn chứ?” Đường Nam Nam vội hỏi.

“Tôi ổn không ấy à? Tôi nào có ổn như cô!” Chu Hân nhăn mày nhăn mặt hét to: “Lên xe!”

“Này, cậu không nói chuyện bình thường được à? Hết cái gì mà hết!” Đường Nam Nam tức đến phồng mũi. Tôi đâu có đất tội với cậu! Cậu có cần hung dữ với tôi như chó thấy người lạ vào nhà thế không?

“Cô không sợ bị vẹo thắt lưng à? Đi như thế là muốn dụ dỗ à?” Chu Hân cười lạnh, không thể trách anh nổi giận được, cái hông có số đo 37 của Đường Nam Nam cứ đong đưa qua trái qua phải, cảm tưởng như sắp bị rút gân đến nơi, thắt lưng của cô không bị vẹo mới lạ! Anh ngồi ghế sau chưa tìm ra cơ hội mở miệng, tài xế ngồi ghế trước đã lên cười rồi! Chỉ có trong phim mới thấy được cảnh đó thôi, mà chưa chắc trong phim, tần suất đong đưa hông của diễn viên đã nhanh bằng cô!

“Cậu nói bậy gì đó?” Đường Nam Nam giận dữ: “Tôi đi bộ thì có thể dụ dỗ à? Sao cậu dám nói thế?”

“Hừ! Cô có cần đi nhanh như vậy không?” Chu Hân cười lạnh: “Cô có tình khoe eo đúng không?”

“Đồ điên!” Đường Nam Nam quát: “Tôi khoe eo làm gì? Eo của cậu được giấu kỹ lắm à? Tại sao chỉ nói tôi khoe eo? Tôi đi nhanh để bắt xe buýt không được à? Cậu chưa từng đi nhanh để bắt xe buýt à?”

“Đi xe buýt à?” Chu Hân nhìn cái váy trễ ngực của cô, lại cười lạnh: “Cô mặc cái váy này là có thể trực tiếp làm phẫu thuật không cần còi đồ rồi, đi xe buýt cho ai nhìn? Cô không mang theo gương à? Cô tưởng cô đẹp lắm hả?”

“Cậu mới là người cần phải mang theo gương đấy!” Đường Nam Nam hét to như sấm: “Cậu tưởng cậu đẹp chắc?”

Chu Hân cảm thấy mình sắp tức điên lên rồi, thật sự là không thể nào hiểu nổi sự cố chấp của Đường Nam Nam chỉ vì tiết kiệm mười mấy tệ này. Anh sẽ không để mình phải chịu khổ như vậy, những lúc thế này, phản ứng đầu tiên của anh tất nhiên là nhảy lên xe taxi mà không cần suy nghĩ. Nếu phương tiện công cộng ở đây không phát triển thì tuy có đau lòng nhưng Đường Nam Nam sẽ đi taxi, nhưng ở đây xe buýt nhiều như thế thì cô hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không có suy nghĩ sẽ gọi taxi, thậm chí còn tránh xa nó nữa.

“Tôi đẹp hay không cũng không khiến người khác nhìn!” Chu Hân nói: “Cô nhìn cô đi, xem bây giờ cô có hợp đi xe buýt không? Cô không thể gọi taxi được à?”

“Tôi không hợp thì cậu hợp chắc? Cậu cũng nhìn mình xem có hợp ngồi taxi không? Bây giờ vứt cậu vào thùng rác thì cũng không ai thèm nhặt đâu! Ghế xe cũng bị cậu làm bẩn hết rồi đó! Cậu cũng không hợp đi xe buýt đâu, đi bộ mới hợp!” Đường Nam Nam mắng lại, không chút yếu thế.

Tài xế thò đầu tán thành, ghế xe đã bị bẩn rồi! Nếu không phải lúc này chờ khách ra sân bay, không muốn chạy xe không về thì anh ta đã không chờ vị đang ngồi trên xe. Quần áo đẹp thế mà sao lại bẩn dơ trời! May mà anh khách này ném hai tờ tiền nên anh ta mới có thể cân bằng tâm trạng một chút.

Chu Hân đâu có cố ý để mình trông bẩn thỉu như vậy đâu. Chỉ số ô nhiễm không khí ở Bắc Kinh cao có tiếng trên thế giới, hơn nữa đang trong giai đoạn giao mùa giữa mùa xuân và mùa hạ nên có bão cát, anh chạy ngược chạy xuôi ở sân bay khá lâu nên đồ mồ hôi rất nhiều, vậy là bộ dạng thế thảm thế này luôn. Cũng may là gọi được taxi, nếu không thì không biết bây giờ trông anh ra sao nữa.

“Lên xe!” Chu Hân hét to: “Đừng nói nhảm nữa, lên xe trước đi! Tôi...” Anh dừng lại một chút mới nói: “Tôi có việc muốn nói với cô.”

“Lăn đi tìm mẹ cậu ấy!” Đường Nam Nam nổi giận bùng bùng: “Hôm nay bà đây đi xe buýt! Ngày mai đi xe buýt, ngày mốt cũng đi xe buýt! Ai rảnh nói chuyện với cậu? Có gì hay mà nói? Đi xe gì là quyền tự do của tôi! Muốn đánh rắm thì về nhà tự đánh rắm nghe đi!”

Cô lạnh lùng xoay người, tiếp tục giẫm bước tiến về trạm xe buýt. Lần này cô đã chú ý đến tư thế của mình, thảo nào người ta nói phụ nữ mang giày cao gót, mặc váy sẽ khiến dáng người thướt tha, uyển chuyển gấp bội.

Đó là bởi vì khi mang giày cao gót, chỉ có hai mũi bàn chân chịu toàn bộ sức nặng của cơ thể, khi bước đi thì hai chân sẽ đi theo một đường thẳng, vì vậy chỉ có thể đong đưa cơ thể để giữ trọng tâm, vì thế dáng đi sẽ như liêu bay trong gió. Tất nhiên vừa này cô đi nhanh như vậy thì là dáng liêu giặt trong gió.

Đường Nam Nam cảm thấy mình hơi không có đẳng cấp, vì để giảm bớt tiền thuê xe mà phải chạy trời chết. Có cần thiết không?

Sau này nhất định sẽ không được làm vậy nữa, cứ đường đường chính chính, không gọi taxi là không gọi đấy! Tiết kiệm thì tiết kiệm thôi, không được ai xen vào!

“Này! Này!” Chu Hân ở đằng sau gọi cô nhưng vô ích, không thể làm gì khác là đành phải xuống xe, đi theo cô tới trạm xe buýt.

Vì dân số Bắc Kinh rất đông nên người đi xe buýt cũng rất nhiều. Nếu ai chưa từng đi xe buýt vào giờ cao điểm ở Bắc Kinh thì chắc chắn sẽ không thể nào tưởng tượng được mức độ khủng khiếp của nó. Mà ngoài giờ cao điểm, còn có một chuyến xe cũng khủng khiếp không kém, đó là chuyến xe cuối cùng của ngày.

Lúc xe đến trạm, tất cả mọi người đều chuyển động theo xe, trước hai cửa xe toàn người là người, ai cũng hết sức tập trung tinh thần. Còn người ở trên xe cũng đã chuẩn bị nghênh đón quân địch, sẵn sàng xông ra.

Cửa mở, cảnh tượng cứ như ong vỡ tổ, người trên xe muốn xuống, người dưới xe muốn lên, chen chen lấn lấn, xô xô đẩy đẩy, ai cũng cố gắng mở đường máu cho mình.

Chu Hẫu ở Canada từ nhỏ, mà Canada có diện tích lớn hơn Trung Quốc, còn dân số thì chỉ hơn một tỉnh của Trung Quốc, nên sao anh có thể đối phó trước thế trận như vậy?

Sau mấy chiêu thức, xe buýt phun ra nuốt vào xong rồi chạy đi. Trong trận chiến ở trạm xe buýt, Đường Nam Nam đã giành vé đi tiếp, còn Chu Hẫu thì bị đào thải, chỉ trong hai phút ngắn ngủi, anh đã bị vô số đôi tay xô xô đẩy đẩy, bị vô số người đẩy lên trên, rồi lại bị vô số người đẩy xuống dưới, vì thế anh cứ như quả bóng bị hai dòng người đá qua đá lại.

Ở đó, sức lực không có tác dụng, cái cần có là kỹ xảo! Trong đám đông, Chu Hẫu đã ra sức xung phong liều chết, nhưng cuối cùng vẫn bị xoay vòng rồi bị bỏ rơi ở trạm xe buýt, không thể nào chống cự. Trải qua cuộc chiến này, quần áo của anh vốn đã nhăn thì nay lại càng nhăn, tóc đã rối thì nay lại càng rối, vốn bộ dạng đã thê thảm thì nay lại càng thê thảm.

“Taxi!” Chu Hẫu vội vàng đón taxi đuổi theo chiếc xe buýt.

Sau một giờ đi xe, Đường Nam Nam về đến nhà. Chu Hẫu lo cô bị sàm sỡ là điều hoàn toàn dư thừa. Vì muốn sàm sỡ thì cần phải có không gian, nhưng nếu ai cũng bị chen lấn đến mức hai tay giữ chặt tay vịn phía trên, chỉ đứng được bằng một chân mà còn có tâm trạng sàm sỡ người khác thì quả là hiếm thấy. Xe buýt là nơi thể hiện sự bình đẳng giới rõ ràng nhất, vì khi chen chúc cũng là lúc mọi người hoàn toàn quên đi giới tính của mình.

Thấy Đường Nam Nam bình an về đến nhà, lúc này Chu Hẫu mới yên tâm.

Vì phải chen chúc trên xe buýt hơn một tiếng đồng hồ nên trông Đường Nam Nam hơi chật vật, cô cử động hai tay, đi qua con hẻm tiến về phía khu nhà.

Chu Hẫu lật đật trả tiền xe, vì sợ Đường Nam Nam xuống xe giữa đường nên mỗi khi xe buýt dừng để đón trả khách, taxi cũng dừng theo, thế nên tốn hết hơn một trăm tệ tiền taxi. Chu Hẫu ném hai tờ tiền một trăm, nói: “Không cần thối.” Định xuống xe thì bị tài xế ngăn lại, còn tài xế thì cầm hai tờ tiền soi qua soi lại. Vì anh quá hào phóng nên tài xế nghĩ đó là tiền giả, thế là tài xế phải giữ người lại để kiểm tra tiền. Vì vậy, lúc Chu Hẫu thoát khỏi xe taxi thì Đường Nam Nam đã đến khu nhà.

Chu Hẫu tăng tốc độ, chạy nhanh mấy bước thì đột ngột dừng lại.

“Nam Nam, cô về rồi.” Tiêu Kiến Quân mỉm cười, đi ra từ một góc khuất dưới khu nhà Đường Nam Nam ở.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hãnh Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Bóng cây loang lổ chiếu lên cơ thể cao ráo của anh ta, ngay cả Chu Hẫu cũng không thể không thừa nhận từ “ngọc thụ lâm phong” như được tạo ra để dành riêng cho cậu bạn.

“Tiêu Kiến Quân!” Đường Nam Nam ngạc nhiên hỏi: “Không phải cậu có việc ư? Sao lại ở đây?”

“À, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, đã giải quyết xong rồi. Tuy đã hết giờ diễn kịch nhưng tôi vẫn đến đó để thử vận may.” Anh ta cười dịu dàng, gương mặt vô cùng quyến rũ: “Tiếc là vận may không tốt lắm, cô đi mất rồi.”

“Vì vậy tôi đành tự mình đi tìm quán hải sản mà cô nói...” Anh ta giơ tay lên trước mặt Đường Nam Nam, trên đó đang xách hai hộp thức ăn, cười nói: “Đoán xem trong hai cái hộp này có gì?”

“Cua!” Đường Nam Nam kích động: “Cua xào gừng hành!”

Mùi thơm hấp dẫn đó còn phải đoán sao? Thèm thường nó cả tối mà còn cần phải đoán sao? Đây là mùa mà cua béo nhất, gạch cua rất to, tám cái chân của nó cũng đầy thịt. Trời ơi, nước miếng sắp chảy ròng ròng rồi.

“Cậu vất vả quá!” Đường Nam Nam mặt mày hớn hờ: “Chỗ đó hơi khó tìm, sao cậu tìm ra hay thế?”

“Cũng không khó tìm lắm, cô đã chỉ đường rất cụ thể mà, tôi vừa đến đầu ngõ đã nghe mùi cua xào rồi, rất thơm”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cua xào gừng hành của quán đó ngon lắm, phải nói là mỹ vị nhân gian đấy! Cậu ăn rồi sẽ biết.”

“Còn hộp này nữa, là ốc xào cay.” Tiêu Kiến Quân cười nói: “Ông chủ nói mấy món này là món tủ của quán nên tôi mua luôn hai phần.”

Wow... Quá đã!!! Đường Nam Nam như mở cờ trong bụng, sao cậu biết tôi thích ốc xào cay hay thế?!

“Ồ đây còn có tôm nướng và sò điệp, cả mực nữa, đều tươi sống hết đấy. Chính mắt tôi nhìn ông chủ chế biến nên bảo đảm tươi ngon.” Tiêu Kiến Quân mỉm cười.

“Ừ, ừ, thích quá. À, đúng rồi, tôi có mang theo bản thảo đó, để lát đưa cho cậu.” Đường Nam Nam hớn hờ gạt đầu, trong mắt chỉ còn lại đồ ăn ngon, chỉ muốn nhanh chóng được chạm tay vào chúng thôi.

“Không mời tôi lên nhà ngồi một chút à?” Tiêu Kiến Quân mỉm cười nhìn cô.

“A, đúng rồi, ngại quá, ngại quá!” Đường Nam Nam đỏ mặt: “Cậu lên nhà ngồi một lát nhé, nhưng nhà hơi nhỏ, cũng hơi bừa bộn, mong cậu đừng chê.”

Chu Hân núp ở một góc, trơ mắt nhìn hai người đi lên lầu, tuy lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng chỉ đành vò đầu bứt tai chứ không biết phải làm sao.

Đường Nam Nam như có linh cảm, đi được một đoạn thì quay đầu lại nhìn, nhưng Chu Hân núp sau một chiếc xe, vị trí tương đối kín đáo nên cô không thấy. Vì còn Tiêu Kiến Quân xách hai túi đi ở đằng sau nên cô đành xoay người tiếp tục lên lầu, nhưng bước chân lại hơi chần chừ.

“Nam Nam?” Tiêu Kiến Quân thấy Đường Nam Nam đứng trước nhà cầm chìa khóa nhưng lại không mở cửa mà đứng đó ngẩn người.

“Nam Nam?” Anh ta gọi lại lần nữa.

“Hả?” Đường Nam Nam hoàn hồn: “À, cậu đợi một chút, tôi mở cửa ngay đây.”

“Cô sao thế?” Tiêu Kiến Quân mỉm cười hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là lúc nãy cãi nhau với Chu Hân thôi.” Đường Nam Nam chau mày: “Cậu biết cậu ta bị sao không? Áo quần xốc xếch, còn tức giận nữa chứ, khi không vô duyên vô cớ tìm tôi gây lộn cứ như chó điên, làm tôi tức muốn chết! Người đầu mà lạ lùng, lúc xem kịch còn tốt thế, chả hiểu sao đảo mắt một cái lại trở nên khốn khổ như vậy. Chẳng lẽ cậu ta xảy ra chuyện gì?”

“Hả? Cậu ấy vừa cãi nhau với cô?” Tiêu Kiến Quân vô cùng hứng thú: “Khi nào?”

“Hơn một tiếng trước, sau khi kết thúc vở kịch.”

“Chạy nhanh thật!” Tiêu Kiến Quân thán phục.

“Ai chạy nhanh?” Đường Nam Nam hỏi.

“Tôi nói Chu Hân đấy, hơn hai tiếng trước chúng tôi vừa chào tạm biệt nhau. Tâm trạng cậu ấy không tốt, không ngờ lại chạy đi tìm cô cãi nhau để hạ hỏa. Nhầm tính thời gian thì đúng là nhanh thật.”

“Cậu nói tâm trạng cậu ta không tốt nên mới chạy đi tìm tôi cãi nhau?” Đường Nam Nam tròn to mắt.

“Đúng vậy, từ nhỏ cậu ấy đã sợ nóng, trời nóng thì tính tình cũng sẽ trở nên nóng nảy, phải tìm ai đó xả giận mới thoải mái trong người, vì thế cậu ấy thường vô duyên vô cớ tìm tôi để phát giận! Nhưng mà được cái là cậu ấy không giận lâu, cô chỉ cần im lặng nghe cậu ấy mắng, đợi cậu ta mắng khoảng mười câu là ổn, không sao đâu.” Ngoài mặt thì Tiêu Kiến Quân tỏ vẻ ảm áp, nhưng thật ra lời nói thì vô cùng nham hiểm.

“Stop! Trời nóng là có thể tùy tiện nổi giận à? Nếu đem cậu ta ném vào sa mạc chắc cậu ta tự bốc cháy luôn quá!” Đường Nam Nam không hài lòng: “Tôi nói này, cậu đâu phải mẹ cậu ta, có cần phải nuông chiều cậu ta như vậy không? Trời nóng thì sẽ đi tìm người cãi nhau để hạ hỏa? Cái này là bệnh đấy! Lớn rồi mà còn làm vậy, cậu ta ngứa đòn à?”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy cậu ta ngứa đòn!” Tiêu Kiến Quân nở nụ cười nham hiểm.

“Nếu cậu thật sự muốn tốt cho cậu ta thì phải quản thật chặt, nếu không thì cũng có ngày cậu ta trở nên hư đốn đấy.” Đường Nam Nam vô cùng tức giận khi mình là bao xả giận của người khác.

“Đúng, cô nói đúng lắm! Phải xử lý cậu ấy mới được!” Tiêu Kiến Quân lại khôi phục nụ cười quyền rũ: “Sau khi cãi nhau với cô thì cậu ấy đâu?”

Đường Nam Nam lắc đầu: “Sau khi cãi nhau, tôi lên xe buýt về nhà, lúc ấy giận quá nên không để ý lắm, cậu ta không lên xe cùng tôi, vì thế tôi cũng chả biết cậu ta đi đâu. Hay là cậu gọi điện thoại hỏi xem sao, tôi sợ tôi mà gọi thì lại cãi nhau mất.”

“Không cần gọi đâu, chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu, cô cứ yên tâm”

Ánh mắt của Tiêu Kiến Quân rơi trên khung cửa sổ của khu nhà, khóe miệng khẽ nhướn lên vui vẻ. Khu nhà Đường Nam Nam đang ở khá cũ nên không có thang máy, ở mỗi khúc quanh trên cầu thang mỗi tầng đều có một cái cửa sổ, từ cửa sổ có thể nhìn thấy một khoảng sân nhỏ bên dưới khu nhà, mà trùng hợp là Chu Hân lại đang đứng ngay ở khoảng sân nhỏ đó, anh đang đi qua đi lại, trông vô cùng sốt ruột.

“Vào đi.” Đường Nam Nam mở cửa, ném túi xách lên sofa, nhận lấy túi đồ ăn từ tay Tiêu Kiến Quân, nói với anh ta: “Cậu đang nhìn gì đó? Mau vào đi.”

“Phong cảnh bên ngoài cửa sổ ở khu nhà này đẹp quá.” Mời anh ta khẽ nhướn, chậm rãi nói.

“Có gì mà đẹp? Toàn mấy cửa hàng thôi mà.” Đường Nam Nam lắc đầu: “Vào đi, tôi lấy dép cho cậu.”

“Tôi không vào đâu.” Tiêu Kiến Quân đứng ở cửa nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười nói: “Hôm nay cũng trễ rồi, cô nghỉ ngơi sớm đi, hôm khác tôi lại tới.”

“Ồ, đồ ăn rất nhiều, mà cũng là của cậu mua, một mình tôi ăn kỳ lắm.” Đường Nam Nam nhìn điện thoại, sắp mười hai giờ rồi, quả thật là không tiện giữ anh ta lại, vì thế đưa một túi đồ ăn cho anh ta, nói: “Mỗi người một nửa, cậu đem về nhà ăn đi.”

“Được.” Tiêu Kiến Quân cười, nhận lấy túi đồ ăn.

“Ày, khoan đã, còn chuyện này nữa...” Đường Nam Nam nhìn tay Tiêu Kiến Quân: “À, cậu đang cầm hộp cua, có thể đổi lại được không?”

Cô nói xong cũng tự cảm thấy xấu hổ, vội lấy USB từ trong túi xách ra: “Bản thảo ở trong này, cậu đọc xem có cần chỉnh sửa gì không nhé.”

“Tôi về nhà rồi sẽ xem, có gì sẽ báo cô ngay.” Tiêu Kiến Quân mỉm cười tạm biệt cô, xách túi đồ ăn xuống lầu. Anh ta còn có ý giậm mạnh chân, tiếng giày da vang lên rõ rệt trong đêm tối.

Chu Hân nhanh chóng phát hiện ra anh ta, trốn cái vèo vào góc khuất, mắt nhìn chằm chằm ra sân trước của khu nhà. Tiêu Kiến Quân giả vờ như không thấy, mở cửa xe Chu Hân, ngênh ngang lái đi.

Chu Hân vừa mừng vừa lo, mừng là vì lúc này Tiêu Kiến Quân lên lầu làm anh lo đến mức cổ họng như muốn rớt ra ngoài, chỉ sợ đêm nay là giới hạn thời gian “lâu” của cậu ta. Chu Hân còn đang vắt hết óc để nghĩ cách đối phó thì không ngờ Tiêu Kiến Quân đã đi xuống dưới, lúc này tìm anh mới thả lại vào ngực. Còn lo là vì hôm nay mới chỉ là ngày thứ năm Tiêu Kiến Quân quen Cô Mập mà cậu ta đã lên nhà Đường Nam Nam rồi, với tốc độ này thì nửa tháng chỉ là chuyện còn con. Lực sát thương quá lớn! Anh phải đẩy nhanh tốc độ, tốc chiến tốc thắng mới được.

Nhưng mà... nhưng mà... Nhưng mà phải nói thế nào đây? Nếu lúc trước Đường Nam Nam có thể giặt quần áo cho anh, bọn họ còn có thể cùng uống chung một ly nước thì bây giờ chỉ cần gặp nhau thì hai người không làm mặt lạnh cũng sẽ gây lộn, mà mấy việc này đều do anh tự chuốc lấy, vậy nên anh phải mở miệng thế nào để không bị Cô Mập dùng một cước đá bay đây?

Hôm nay vừa cãi nhau xong, có nên đợi Cô Mập bớt giận không nhỉ? Chờ qua hai ngày rồi hẵng nói?

Nhưng nếu Tiêu Kiến Quân sử dụng chiêu mới thì biết làm thế nào? Nếu cậu ta còn không thêm chờ đến nửa tháng thì anh biết tìm ai khóc lóc? Đêm dài lắm mộng, vẫn nên giải quyết ngay lập tức thì hơn!

Nhưng phải giải quyết thế nào? Có khi nào sẽ bị phản tác dụng không? Vẫn là đợi mấy ngày nữa hẵng nói mới an toàn!

Nhưng nếu đợi mấy ngày nữa thì có khi còn không có cơ hội mở miệng thì sao? Vẫn là nói ngay bây giờ đi!

Nhưng mà... nhưng mà... Không thể quấy rầy lúc Cô Mập đang ngủ được, e là sẽ khiến cô ấy nổi giận, mà một khi Cô Mập nổi giận thì... Quá đáng sợ! Dám nhảy khỏi máy bay mà lại sợ Cô Mập nổi giận, như vậy có nghĩa là Cô Mập còn nặng hơn cả máy bay?

Chu Hân đứng dưới khu nhà Đường Nam Nam ở mà hết sức băn khoăn, cứ đầu tranh tư tưởng mãi giữa nói hay không nói. Đến khi thấy đèn phòng cô đã tắt, anh biết là Cô Mập sắp đi ngủ thật rồi. Cuối cùng anh không nhịn được nên nhặt một hòn đá, định ném lên cửa sổ nhà cô nhằm thu hút sự chú ý, sau đó cứ thuận theo tự nhiên đi! Anh muốn nói chuyện với cô quá.

Nhưng trước giờ anh chưa từng làm việc này nên lực ném không chính xác lắm, ném ba hòn đá rồi mà vẫn không trúng cửa sổ nhà cô. Anh cầm lấy hòn đá thứ tư, nhắm một mắt, một chân đặt đằng trước, chân kia đặt phía sau, tư thế giống như đang bắn cung. Một ông cụ đột nhiên xuất hiện đằng sau anh. Ông cụ đưa mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, nói: “Thằng ranh kia, lớn to đầu rồi mà sao vẫn chơi trò đập vỡ kính nhà người ta thế hả?”

Chu Hân vô cùng xấu hổ, sự dũng cảm và lăm mồm gom góp được trong chớp mắt tiêu tan không còn một mảnh theo lời của ông cụ. Anh không thể ở đó được nữa, chỉ đành xoay người bỏ chạy, biến mất như một con gió.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Cả đêm hôm đó Chu Hân không tài nào ngủ được. Sáng hôm sau, khi Tiêu Kiến Quân gọi điện tới là lúc anh đang vác đôi mắt đỏ quạch lên kế hoạch tác chiến. Thấy màn hình di động hiện lên tên của Quân Tử, anh nghe máy mà lòng hơi chột dạ.

“Phong cảnh ở Ningchi thế nào?” Tiêu Kiến Quân hào hứng hỏi.

“À... rất đẹp, đẹp lắm” Mặc dù cách điện thoại nhưng mặt Chu Hân đã nhanh chóng nóng rần lên, ấp úng trả lời cậu bạn. Anh không biết phải giải thích với Tiêu Kiến Quân thế nào việc mình không đi Ningchi nên đành phải qua loa: “Quân Tử, chắc là cậu đang bận, tớ cũng vậy, tớ... tớ có hẹn.”

Có hẹn cái đầu cậu! Tiêu Kiến Quân thầm cười lạnh nhưng giọng nói không hề thay đổi: “Thằng nhãi cậu trọng sắc khinh bạn quá đấy! Tớ thấy cậu nôn nóng gặp Mạc Mạc nên quên mất chuyện quan trọng rồi.”

“Hả? Chuyện quan trọng gì cơ?” Chu Hân hỏi.

“Gần chỗ cậu có cái ngân hàng nào không?”

“... Có, chắc vậy...”

“Mau đến đó làm thẻ ngân hàng đi, tớ đã rút hết tiền của cậu ra rồi, chờ cậu làm thẻ xong tớ sẽ chuyển tiền vào tài khoản mới của cậu.”

“Hả?” Chu Hân hét lên: “Cậu rút hết tiền của tớ rồi?”

“Ừ.” Tiêu Kiến Quân nói: “Mới sáng sớm tớ đã dậy rồi, làm thủ tục tới tận nửa tiếng. Cậu mau làm thẻ mới đi, tớ ở ngân hàng chờ cậu.”

“Quân Tử, tớ... Ừm, không cần phiền vậy đâu.”

“Cần gì phải khách sáo với tớ chứ? Chẳng phải hôm qua đã bàn bạc xong cả rồi sao? Chờ làm lại thẻ phiền phức lắm, cho nên tớ đã rút hết tiền của cậu ra, còn cậu thì làm luôn thẻ mới cho nhanh. Nhưng mà phí chuyển khoản giữa hai ngân hàng khác nhau cao quá, cũng phiền phức nữa nên tớ định lấy tài khoản của nhà máy để chuyển tiền lợi tức từ cổ phần cho cậu, như vậy vừa nhanh vừa rẻ! Nào, cậu mau làm thẻ rồi nhập số tài khoản cho tớ đi.”

Tiêu Kiến Quân nhìn điện thoại cười ngặt nghẽo nhưng ránh nhìn không phát ra tiếng. Anh ta chỉ đùa một chút chứ không hề động chạm gì tới tài khoản của Chu Hân, với cả anh ta cũng đâu có ránh. Mà cũng phải nói thêm là bây giờ ngân hàng còn chưa mở cửa, Chu Hân dễ bị lừa quá.

“Quân Tử... Khụ khụ, không cần đâu, năm vạn tiền lợi tức lúc trước cậu đưa cho tớ vẫn còn... Tạm thời tớ không cần nhiều tiền vậy đâu. Cậu... cậu cứ giữ lại cho tớ nhé.”

Trên thực tế, Chu Hân không hề có kinh nghiệm nào với các nghiệp vụ tại ngân hàng, thẻ tín dụng và thẻ tài khoản có liên kết đến nhau nên anh không cần làm gì để thanh toán tín dụng. (1) Hằng tháng, quản lý tài vụ của công ty mẹ anh sẽ chuyển tiền vào thẻ cho anh, trước giờ chưa từng gặp sự cố nào nên anh không quan tâm đến hoạt động của ngân hàng. Vì thế anh mới dễ bị lừa hơn cả tưởng tượng của Tiêu Kiến Quân.

(1) Nghĩa là khi đăng ký thẻ tài khoản và thẻ tín dụng bằng một chứng minh thư, hai thẻ này sẽ được liên kết với nhau. Chủ thẻ có thể dùng thẻ tín dụng, sau đó phía ngân hàng sẽ tự động rút tiền từ thẻ tài khoản của người đó để thanh toán cho thẻ tín dụng.

“Sao không cần mà cậu không nói sớm, hại tớ bị hành hạ lâu quá chừng! Cậu không cần thật à? Sắp tới cũng không cần?”

“Ừ, gần đây không có chuyện gì cần đến tiền, năm vạn lúc trước cậu đưa cho tớ đã đủ dùng rồi, không cần thật mà, cậu giúp tớ giữ lại nhé.”

“Nếu vậy thì tốt.” Tiêu Kiến Quân cười khà khà, nói: “Thế cậu cho tớ mượn tạm nhé, hai tháng sau sẽ trả lại cho cậu, công ty đang định mua một bộ thiết bị mới.”

“Hả? À... được... được, cậu cứ lấy đi.”

“Trong thẻ của cậu còn hơn một trăm năm mươi vạn, tớ lấy hết nhé?”

“Lấy đi.” Chu Hân yếu ớt nói.

Cũng hào phóng đấy chứ. Tiêu Kiến Quân thấy lòng đã thoải mái đôi chút.

“Vậy cậu định khi nào về?” Anh ta có ý hỏi.

“Ningchi lạnh lắm, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm quá lớn, tớ không hợp với khí hậu ở đây, tớ, mấy ngày nữa tớ về.” Chu Hân dè dặt nói, thầm nghĩ đây là lý do quay về khá hay, nhưng hơi mệt ở chỗ mấy ngày sắp tới phải trốn cậu ta.

“Vậy à. Tớ cũng phải học hỏi cậu theo đuổi nữ thần mới được, không thể bị cậu bỏ lại phía sau. Lúc về thì chắc cậu đã theo đuổi thành công, mà chỉ mấy ngày nữa là cậu đã về rồi, tớ phải đẩy nhanh tốc độ mới được.” Tiêu Kiến Quân nheo mắt: “Hôm nay nên rủ Đường Nam Nam đi đâu chơi đấy nhỉ? Đứng rồi, tớ không quen đường xá Bắc Kinh, bảo cô ấy dẫn tớ đi tham quan mới được! Người anh em, tớ bận rồi, cúp máy đây.”

“Này! Này này! Quân Tử!” Chu Hầu khẩn trương: “Quân Tử! Cậu, cậu... Tớ, tớ... Cậu, cậu... Tớ, tớ...”

“Cậu cậu tớ tớ cái gì? Nói chuyện phải có chủ có vị, câu cú ngữ pháp phải rõ ràng.” Tiêu Kiến Quân cười nói: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Tớ... tớ... Khụ khụ, Quân Tử à, tớ không đi Nyingchi, tớ đang ở Bắc Kinh.” Chu Hầu đành phải nói thật, anh cúi đầu, mặt đỏ như lửa.

“Hả? Sân bay bên kia có vấn đề, máy bay không thể hạ cánh nên mới bay về lại hả?” Tiêu Kiến Quân vội hỏi.

“Tớ... tớ...” Mặt Chu Hầu đỏ tới mang tai: “Ồ, ừm... Khụ khụ.”

“Có cần tớ ra sân bay đón cậu không?”

Chu Hầu vội vàng lắc đầu: “Không, không cần đâu, tớ tự gọi xe về...”

Tiêu Kiến Quân nổi giận, gườm gườm, đến lúc này rồi mà cậu còn không khai thật! Muốn biến tớ thành kẻ ngốc thì cậu phải thông minh trước đã!

“Vậy sau khi về tới nhà thì lên mạng nhé, tớ gửi vào email của cậu một đoạn clip hài lắm, cậu xem xong rồi ghé đến khách sạn tớ ở một chút, chúng ta sẽ đăng clip này lên mạng để mọi người cùng vui.” Giọng nói của Tiêu Kiến Quân không có chút cảm xúc nào.

Hự! Chu Hầu thấy đầu mình tê rần, khi giọng nói của Tiêu Kiến Quân biến thành như vậy tức là lúc có người chuẩn bị gặp xui xẻo, từ nhỏ đến giờ chưa có trường hợp ngoại lệ.

Anh làm việc trái lương tâm nên cảm thấy rất bất an. Run rẩy mở hòm thư ra, đúng như dự đoán, người chạy bán mạng như kẻ điên trong clip chính là anh. Vì chọn chế độ quay cận cảnh nên về mặt, cử động của anh rất rõ nét.

Mười phút sau, cửa phòng của Tiêu Kiến Quân đổ chuông.

Anh ta mở cửa để Chu Hầu vào phòng, cười tủm tỉm, nói: “Mới đó mà đi từ sân bay về rồi à? Cậu đi bằng xe gì? Chắc tốc độ cũng phải hơn 800km/giờ nhỉ? Hơn cả máy bay luôn nhỉ?”

“Tớ... Tớ...”

“Xem đoạn clip rồi chứ? Tớ đăng lên mạng nhé? Có cần PS(2) da mặt một chút không? Muốn trắng hơn hay đen hơn?” Tiêu Kiến Quân cầm con chuột máy tính, cười xấu xa.

(2)PS: photoshop

“Quân Tử, tớ không cố ý lừa cậu đâu, tớ cũng không biết sao tớ lại nóng đầu thế nữa...” Chu Hầu ủ rũ ngồi xuống.

“Ồ, thì ra cậu không biết. Làm tớ sợ hết hồn, cứ tưởng cậu tới cướp bạn gái với tớ cơ đấy. Tớ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, xin lỗi người anh em nhé!”

Tiêu Kiến Quân thoải mái tựa lưng vào ghế, lời lẽ kỳ quặc: “Nghĩ cũng đúng, chúng ta đã làm anh em bao nhiêu năm nay, cậu đâu thể làm ra loại chuyện đó được! Tớ tuyệt đối tin tưởng cậu!”

“Quân Tử! Tớ...” Chu Hầu cúi đầu, cắn răng, không biết phải nói gì.

Tiêu Kiến Quân cũng không nói gì, chỉ cười lạnh lùng nhìn anh.

Mặt Chu Hầu đỏ bừng, rồi lại chuyển sang màu xanh, cuối cùng cắn răng mở miệng: “Tớ... Tớ thích Đường Nam Nam, xin lỗi cậu, tớ thích cô ấy.”

“Thế à?” Tiêu Kiến Quân nói cứ như không có chuyện gì: “Bình thường thôi, tớ cũng thích cô ấy.”

“Tớ thật lòng đấy!” Mặt Chu Hầu đỏ lên.

“Tớ cũng rất chân thành!” Tiêu Kiến Quân thản nhiên nói.

“Quân Tử, cậu đừng thế mà được không?” Chu Hầu khỏ sở nói: “Tớ thật lòng thích cô ấy! Coi như tớ có lỗi với cậu, cậu đừng giành với tớ có được không?”

“Sorry, tán gái bằng bản lĩnh, đến cả chuyện này mà cậu cũng muốn hỏi lộ đối thủ à, giao dịch mờ ám chẳng?” Khóe môi Tiêu Kiến Quân khẽ cười lạnh lùng.

“Cậu... Cậu, cậu có thật sự nghĩ đến cô ấy giờ giờ phút phút không? Cậu có thật sự muốn ở bên cô ấy cả đời không? Cậu có thật sự không thể chịu nổi khi phải xa cô ấy không?”

“Dĩ nhiên là không.” Tiêu Kiến Quân không chút do dự lắc đầu: “Bình thường chỉ có phụ nữ mới như thế với tớ thôi.”

“Nhưng mà tớ có.” Chu Hàu cắn môi mình: “Tớ rất khó chịu, lúc nào tớ cũng nghĩ đến cô ấy, mỗi giây mỗi phút đều muốn gặp cô ấy, hầu như tối nào cũng mơ thấy cô ấy. Chỉ nghĩ đến việc phải xa cô ấy là tớ đã thấy khó chịu muốn chết rồi.”

“Có nghiêm trọng đến thế không?” Tiêu Kiến Quân đánh giá anh.

“Thật, thật đấy!” Chu Hàu vội vàng gật đầu, vẻ mặt cực kỳ sầu thảm: “Quân Tử à, anh em tốt à, lần này tớ thật lòng đấy! Nếu cô ấy không có ý nghĩa đặc biệt gì với cậu thì cậu đừng giành với tớ nhé, được không?”

“Mặt mũi của cậu khiến tớ phải bận tâm đấy.” (Ý của Tiêu Kiến Quân là anh ta nể mặt Chu Hàu.)

“Cậu đồng ý rồi?” Chu Hàu vui mừng.

“Tất nhiên!” Tiêu Kiến Quân giả mù sa mưa cười: “Quan hệ của chúng ta là gì chứ? Anh em như thể tay chân, phụ nữ chỉ là quần áo, không những tớ có thể nhường cho cậu mà còn giúp cậu theo đuổi cô ấy!”

“Thật không?” Chu Hàu vô cùng kích động.

“Tất nhiên là thật!” Tiêu Kiến Quân nói: “Nếu cậu làm theo lời tớ bảo thì cứ giao chuyện này cho tớ. Trên đời này ở đâu mà không có cỏ thơm, tớ không muốn dừng lại trước một nhành hoa đâu.”

“Quân Tử, cảm ơn cậu!” Chu Hàu cực kỳ vui sướng: “Cậu bảo tớ làm gì cũng được!”

“Xuống dưới chạy quanh cột điện mười vòng, hét to: Tôi hết bệnh rồi!”

“Cái gì?” Mặt mũi Chu Hàu trắng bệch: “Đừng, đừng đùa chứ...”

“Cậu có đi không?”

“Tất nhiên là không đi!” Chu Hàu tức giận nói: “Cậu đây là đang đùa bỡn tớ!”

“Chúc mừng cậu, trí thông minh đã về với cậu rồi!” Tiêu Kiến Quân nói.

“Cậu thật là... Tớ quen Cô Mập trước! Không cần cậu nhường, chưa chắc tớ đã thua cậu!”

“OK! Không thành vấn đề, tớ gọi điện cho Nam Nam ngay đây, Nam Nam, có người nói cô rất béo... Còn miêu tả thế nào nữa nhỉ? À, trông cô như khúc thịt!” Tiêu Kiến Quân kéo dài giọng.

“Áy áy... Đừng mà, đừng thế mà.” Chu Hàu nói: “Cậu có thể... đổi thành cái khác được không?”

“Cậu có đồng ý đi tiểu vào cột điện không?”

“Cậu...”

“Nắm tay cô mà không biết đầu ngón tay nằm ở chỗ nào... Nam Nam, để tôi nghĩ xem ai đã nói thế.”

“Được rồi, được rồi, tớ đi!” Mặt Chu Hàu đỏ bừng, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Kiến Quân dời mắt khỏi màn hình điện thoại, khoe môi mỉm cười. Trên màn hình còn hiện lên dòng chữ: 100 cách độc ác để chinh phục người khác.

Chu Hàu không hét to “Tôi hết bệnh rồi!”, dù sao Tiêu Kiến Quân cũng ở tận tầng mười hai, hét to cỡ nào thì Tiêu Kiến Quân cũng không nghe thấy. Nhưng chỉ với việc chạy quanh cột điện mười vòng đã lấy hết 300% thể diện của anh rồi.

Chờ đến khi anh lên phòng, Tiêu Kiến Quân gật đầu nói: “Không tệ! Bây giờ đi xuống lầu, nói với cô Lễ tân là: Chúng ta bỏ trốn đi!”

“Quân Tử, cậu đừng quá đáng!” Chu Hàu la lên.

“Ha ha ha ha...” Tiêu Kiến Quân cười to: “Nam Nam, nhắm mắt sẽ không thấy hết người cô vì cô quá mập!”

“Quân Tử! Quân Tử!”

“Số điện thoại của Nam Nam là bao nhiêu nhỉ? Tớ bắt đầu nhấn số đây...”

Chu Hàu không nói gì thêm, xoay người bỏ chạy xuống lầu.

Tiêu Kiến Quân cười lạnh. Chu Hàu, cậu sống bao nhiêu năm thì tớ quen cậu bấy nhiêu năm, chúng ta là anh em tốt lâu nay, ấy thế mà cậu lại cho rằng tớ trọng sắc khinh bạn! Không cho cậu ném mùi thì cậu sẽ không biết sức mạnh của quân đội!

Một lát sau, Chua Hầu đen mặt lên phòng.

“Thế nào rồi?” Tiêu Kiến Quân hỏi anh: “Sao không nghe động tĩnh gì bên dưới hết vậy?”

“Cô Lễ tân có việc, người làm thay là đàn ông!” Chu Hầu cắn giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

“Ha ha... Vậy thì càng thú vị!” Tiêu Kiến Quân nói: “Nếu là nam thì trước khi cậu bảo cùng nhau bỏ trốn hãy thêm câu này nữa: Cậu yên tâm, tôi sẽ không cưới người phụ nữ kia! Tôi thích cậu, thế nên chúng ta hãy bỏ trốn đi! Nói vậy đấy, cậu nói xong tớ sẽ không giành Đường Nam Nam với cậu nữa.”

“Quân Tử, cậu quá đáng lắm!” Chu Hầu la lên: “Nếu cô ấy quan trọng với cậu thì thôi đi, còn đảng này cô ấy đâu có ý nghĩa đặc biệt gì với cậu đâu, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy mà chẳng lẽ cậu không thể nhường tớ một lần được ư?”

“Bây giờ mới nhớ tới tình bạn nhiều năm của chúng ta?” Tiêu Kiến Quân nghiêm mặt, quát: “Lúc đùa giỡn với tớ sao cậu không nghĩ đến tình bạn nhiều năm của chúng ta? Lúc hất ly nước lên quần tớ sao cậu không nghĩ đến tình bạn nhiều năm của chúng ta? Lúc đó tớ đã nghĩ cậu không cố ý, nhưng mẹ nó, ngay cả tớ mà cậu cũng ra tay được thì việc gì tớ phải nương tay với cậu?”

“Quân Tử, tớ sai rồi, tớ nhận lỗi còn không được ư? Tớ xin lỗi mà!”

“Hừ, nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến cảnh sát làm gì?”

“Vậy phải thế nào thì cậu mới tha thứ cho tớ?”

“Tha thứ cho cậu là việc của Thượng Đế, nhiệm vụ của tớ là thay Thượng Đế trừng phạt cậu! Chờ khi nào tớ chia tay với cô ấy thì cậu hãy theo đuổi!”

“Nếu đã muốn chia tay thì việc gì cậu phải theo đuổi cô ấy?!” Chu Hầu cắn môi, mắt đỏ quạch.

“Không chia tay thì phải làm sao? Tớ đã nói với cậu là tớ sẽ không kết hôn trước bốn mươi tuổi rồi mà.” Tiêu Kiến Quân nói: “Nhưng trước giờ tớ chưa từng giành gái với bạn bè, thấy cậu cứ một mình tranh giành như vậy khiến tớ vô cùng hứng thú, lần này nhất định sẽ hẹn hò lâu hơn mấy tháng! Nói không chừng sẽ là mối tình dài nhất trong lịch sử tình trường của tớ.”

“Cậu, cậu...” Chu Hầu nắm tay thành quả đấm, toàn thân run rẩy.

“Tớ làm sao?” Tiêu Kiến Quân nhìn anh: “Cậu không chờ được lâu như vậy? Cũng chẳng biết thế nào, chỉ chờ vào cảm giác của tớ vậy. Hay là cậu đi tìm Nữ thần Băng giá đi, đợi khi nào tớ chơi xong sẽ báo với cậu.”

Chu Hầu sắp tức chết đến nơi rồi nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Tiêu Kiến Quân thì cơn giận của anh liền xẹp xuống, cuối cùng anh chán nản ngồi trên ghế, chôn mặt vào hai tay, cúi đầu.

“Này! Giả làm chó chết đấy à?” Tiêu Kiến Quân đá chân ghế: “Cậu cứ ở đây giả điên đi, tớ đi tìm bé con của tớ đây.”

“Cậu... nhớ mang theo một tấm đệm...” Chu Hầu rầu rĩ chôn mặt vào tay, rầu rĩ mở miệng, giọng nói rất yếu ớt.

“Gì cơ?” Tiêu Kiến Quân hỏi.

“Bụng của Cô Mập không tốt, lúc cảm lạnh sẽ rất dễ bị đau bụng, cậu mang theo một tấm đệm để lót cho cô ấy ngồi.” Chu Hầu đau đớn nói.

“Xi, tớ phải cần cậu dạy cách đối xử với con gái à?”

“Còn nữa, cô ấy không thích ăn rau, không tốt chút nào. Rau phải được thái nhỏ, trang trí đẹp một chút thì cô ấy mới ăn. Cậu nhớ dặn nhà bếp một tiếng.” Giọng của Chu Hầu bắt đầu chậm lại.

“Hừ!” Tiêu Kiến Quân hừ một tiếng, nhưng trong lòng không hề tức giận. Khi nào thì người anh em của mình lại tỉ mỉ như vậy nhỉ?

“Còn nữa... Cô ấy rất ít khi không vui, nhưng khi tâm trạng cô ấy không tốt thì hãy cho cô ấy uống hai lon bia, để cô ấy thoải mái nói chuyện là cô ấy sẽ vui lại nhanh thôi. Cậu không cần nói gì cả, chỉ cần nghe cô ấy nói là được...”

“Còn một chuyện rất quan trọng nữa... Cô ấy vô cùng thích tiền nên rất keo kiệt, không nỡ mua gì cả. Cậu mà đưa tiền cho cô ấy thì cô ấy sẽ không

mua gì cho bản thân đâu, thế nên cậu quan sát xem cô ấy thiếu cái gì, cần dùng tới cái gì, sau đó đi mua thứ đó về cho cô ấy, như thế cô ấy sẽ rất vui. . .”
Giọng Chu Hân càng lúc càng nhỏ, dần dần trở nên nghẹn ngào.

Tiêu Kiến Quân hết hồn, nhất thời trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng khịt mũi bị đè nén của Chu Hân.

“Không phải chứ?!” Tiêu Kiến Quân đi tới gần Chu Hân, bắt lực nhìn anh: “Đến cả nước mắt mà cũng chảy ra rồi! Lúc trước đã làm gì? Không phải cậu mạnh mẽ lắm à?”

“Tớ biết là lỗi của tớ. . .” Chu Hân vẫn không ngẩng đầu lên.

“Lúc đùa bọn tớ, cậu có nghĩ ngày hôm nay không?”

“Tớ xin lỗi, anh Quân!” Chu Hân nức nở, nói: “Cậu đừng giận nữa nhé. Cậu còn nhớ hồi bé không? Dịp Tết hàng năm, trong mâm cơm sẽ có một chai rượu trắng, vì còn nhỏ nên bọn mình không được phép uống lắm bọn mình rất hiếu kỳ. Vào dịp Tết năm nọ, có người tặng cho ông ngoại cậu hai chai rượu Mao Đài(1) năm 62, cậu lên lấy rượu trắng để chúng ta uống thử, kết quả là hơn hai mươi đứa trong viện bị say rượu, cậu còn nhớ không? Sau đó ông ngoại đuổi đánh cậu khắp viện, cậu nắm lấy cổ tớ nói là do tớ lấy trộm, không liên quan đến cậu!”

(1) Rượu Mao Đài: một loại rượu nổi tiếng có xuất xứ từ Trung Quốc

“Khụ. . .” Mặt Tiêu Kiến Quân hơi đỏ: “Đó là vì ba mẹ cậu sẽ không đánh cậu. Sau đó tớ đã cho cậu mô hình chiến đấu đấy thôi!”

“Anh Quân à, chúng ta luôn là anh em thân thiết của nhau, tớ không muốn lừa cậu đâu! Lúc nói với cậu là tớ không thích Đường Nam Nam thì quả thật khi đó tớ đã cho rằng tớ không thích cô ấy! Tớ. . . Sau đó tớ lại càng không nên giấu cậu. . . Tớ sai rồi.” Chu Hân nức nở, gần như nói không thành tiếng

“Nhìn xem cậu có tiền đồ chưa kìa!” Tiêu Kiến Quân đáp anh một cái.

“Tớ đúng là không có tiền đồ. . . Tớ không giành với cậu đâu. Tớ biết mình không giành lại cậu. Cậu đẹp trai hơn tớ, giàu có hơn tớ, cậu có năng lực, có đạo đức, đối xử với ai cũng tốt, tâm địa thiện lương, vừa vui tính vừa lạnh lùng. Tớ không giành với cậu nữa đâu. . .”

“Được rồi, được rồi! Cậu làm tớ buồn nôn quá đấy!” Tiêu Kiến Quân thô bạo đẩy anh một cái: “Biết sai là được rồi, không cần làm tới mức này đâu.”

“Tớ thật sự rất buồn. . . Anh Quân à, nếu cậu không thích Cô Mập nữa thì phải nói cho tớ biết đấy. . .”

“Cậu con mẹ nó làm ra bộ dạng này thì sao tớ còn thích cô ấy được nữa?” Tiêu Kiến Quân bực mình: “Được rồi, coi như lần này tớ thất bại. Nhưng cậu đấy, cậu theo đuổi đi!”

“Thật không?” Chu Hân ngẩng phát đầu lên, trong mắt không hề có vết tích của nước mắt: “Quân Tử, cậu đúng là anh em tốt!”

“Đệt! Cậu là tên khốn kiếp! Cậu giả vờ khóc đấy hả!” Tiêu Kiến Quân tròn tròn mắt.

“Muốn khóc thì khóc ngay!” Chu Hân vội nói: “Quân Tử à, vừa nãy tớ vô cùng khó chịu, suýt khóc thật đấy!”

“Không ngờ cậu lại lừa tớ nữa!” Tiêu Kiến Quân giận dữ.

“Không có, không có. . . Tuyệt đối không lừa cậu đâu! Quân Tử à, anh Quân à, cậu giữ lời nhé, cậu vừa nói đó, đừng đổi ý nhé.”

“Khốn kiếp!” Tiêu Kiến Quân cực kỳ giận dữ: “Hôm nay tớ không khiến cậu phải khóc thật thì tớ sẽ không mang họ Tiêu nữa mà lấy họ Chu của cậu!”

Bên trong khách sạn vang lên tiếng “bình”, “bình”, “bang”, “bang”, e rằng khi trả phòng phải bồi thường không ít.

“Quân Tử, cậu ra tay mạnh quá đấy!” Chu Hân nửa nằm nửa ngồi trên sofa, cầm lon coca trong tủ lạnh chườm nửa bên mặt.

“Không đánh cậu một bữa thì ông đây không thể hả giận! Đó là chưa nói cả hai đứa chúng ta đều đánh đối phương, cậu đánh không lại thì trách ai?”
Tiêu Kiến Quân nằm trên giường, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Cậu đã từng học quyền cước của quân đội, người bình thường có thể đánh thắng cậu đếm trên đầu ngón tay, cậu có dám nói trong lòng cậu không có ý bất nạt tớ không?”

“Hình như là có, tớ bất nạt cậu đấy, rồi sao?”

“Đánh cũng đã đánh rồi.” Chu Hân nhe răng nhe miệng: “Quyết định rồi đó, cảm ơn ý! Cậu không thể tiếp tục gắp Cô Mập!”

“Biết rồi! Cậu nói một trăm tám mươi lần rồi đấy.” Tiêu Kiến Quân nói: “Nói cứ như chắc chắn cô ấy sẽ thuộc về cậu vậy. Cậu tưởng cô ấy là người được ông trời đặc biệt an bài cho bọn mình chắc? Cậu nghĩ ngoài hai chúng ta ra thì cô ấy không còn lựa chọn nào khác, tớ rút lui thì cô ấy chắc chắn là của cậu?”

“Cô ấy còn lựa chọn nào nữa?” Chu Hân rơi cái bọc từ sofa xuống đất, khăn trương muốn chết: “Là ai? Cậu nghe ngóng được gì à?”

“Cậu đừng hoảng hốt như vậy có được không?” Tiêu Kiến Quân nói: “Không phải cô ấy đang để mắt tới người khác, ý tứ là nếu cậu muốn theo đuổi người ta, nếu cậu đã thích người ta nhiều đến thế thì sao hôm qua lại chạy đi cãi nhau với người ta?”

“Tớ... Tớ, tớ không biết phải nói sao nữa, chúng tớ cứ gặp nhau là lại gây nhau vậy đó.” Chu Hân rầu rĩ nói: “Tớ không biết phải theo đuổi con gái như thế nào, trước giờ tớ chỉ theo đuổi mỗi Mặc Mặc thôi, mà có thành công đâu. Tớ không biết Cô Mặc sao nữa... Hình như cô ấy không thích tớ.”

“Ừm, có thể.” Tiêu Kiến Quân gật đầu nói: “Điểm xuất phát của hai người không thuận lợi, cậu và cô ấy quá quen thuộc, cậu còn thường xuyên nhấn mạnh là vô cùng thích Mặc Mặc, dưới tình huống như vậy, cho dù cô ấy có rung động thì cũng bị bóp chết từ trong trứng nước. Vì cậu đã yêu người khác rồi, tình cảm của cô ấy dành cho cậu chỉ là tình đơn phương, sẽ không bao giờ có kết quả... Trừ khi cậu đẹp trai ngồi ngồi như mấy nam ngồi sao thần tượng thì mới có thể khiến mấy cô gái dù biết không có kết quả nhưng vẫn tình nguyện dâng tim cho cậu. Nhưng cậu thì...” Anh ta nhìn nửa bên mặt bị sưng phù Chu Hân, rồi lại nhìn bộ quần áo đã theo cậu bạn chạy quanh sân bay hôm qua mà giờ vẫn chưa thay thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

“Tớ phải làm gì bây giờ?” Chu Hân ngơ ngác.

“Cậu chết vì đàn luôn đi! Không phải tớ đã nói rồi sao? Vì cậu luôn nhấn mạnh với cô ấy là cậu thích Mặc Mặc nên cô ấy sẽ không xem xét cậu làm bạn trai. Bây giờ, việc đầu tiên cậu phải làm là nói cho cô ấy biết cậu không thích Mặc Mặc, người cậu muốn theo đuổi là cô ấy. Phải thiết lập lại điểm xuất phát của cậu!”

“Đúng, đúng... Vậy tớ nên nói thế nào?” Chu Hân vẫn thất hồn lạc phách: “Tớ vừa cãi nhau với cô ấy, chỉ cần nhìn thấy tớ thôi là cô ấy sẽ mắng tớ ngay.”

“Cứ nói thẳng thôi!”

“Nói thẳng... Thôi vậy.” Chu Hân do dự, lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong túi: “Tớ mua một món quà nhưng không biết làm sao để tặng cho cô ấy. Quân Tử, hay là, hay là... cậu giúp tớ tặng cho cô ấy nhé, nhân tiện giúp tớ thăm dò ý tứ của cô ấy luôn.”

“Để tớ xem cậu mua gì.” Tiêu Kiến Quân khá có hứng thú, vươn tay lấy cái hộp, mở ra rồi cầm sợi dây chuyền vàng lơ lửng.

“Dây chuyền vàng? Quá dung tục đó anh hai à! Cậu đã nghĩ gì thế? Lại còn kiêu căng lạc hậu thế này nữa chứ! Chu Hân, thẩm mỹ của cậu thật là...” Tiêu Kiến Quân khoa trương run rẩy cả người.

“Trước đây Cô Mặc có nói cô ấy không thích bạch kim, nhìn nó cứ như inox, trông không có giá trị chút nào, cô ấy thích vàng, còn nói màu vàng trông óng ánh rất vui mắt.”

“Nhưng cậu cũng đâu cần mua sợi dây to như này. Mua cái nào tinh tế, trang nhã, thời thượng một tí, chứ loại này thì có cô gái nào dám đeo?”

Chu Hân không phục: “Sợi này chỉ là loại trung thôi, có sợi còn to hơn nữa kia, sợi to nhất còn to cỡ chiếc đĩa cơ, so với mấy sợi kia thì sợi này thuộc dạng thanh nhã lắm rồi, rất hợp với hình thể của Cô Mặc.”

“Rồi, rồi, rồi!” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu cứ làm theo ý mình đi, nhưng tuyệt đối đừng bảo tớ đi tặng thứ đồ xấu xí này, không thể làm bẩn thanh danh cả đời tớ được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Quân Tử... Ồ, xấu, thật, hả?” Chu Hân hơi chột dạ.

“Không xấu, mà là quá xấu!” Tiêu Kiến Quân nói: “Kiểu dáng sợi dây này hợp với mấy bà cụ đó. Tớ khuyên cậu cứ giữ đó đi, để sau này tặng cho bà ngoại của cô ấy. Mà tớ nói nè, kiểu sợi thì thôi không nói nữa, nhưng còn hoa văn này là sao? Cậu thấy đẹp hả?”

Chu Hân thoáng nhụt chí, đáng thương nói: “Tớ cũng thấy không đẹp, nhưng nghĩ ý nghĩa cũng hay hay, sợi dây được đeo trước ngực của cô ấy có lẽ sẽ làm cô ấy có cảm giác tớ đang ở bên cạnh cô ấy.”

“Nếu vậy thì,” Tiêu Kiến Quân ngừng một chút rồi mới nói: “Tớ đề nghị cậu tặng bằng vệ sinh!”

...

“Này, cậu cũng đâu cần ra vẻ giống như đưa đám vậy chứ. Thật ra cậu vẫn chưa tới giai đoạn tặng quà, nếu bây giờ mà tặng quà thì nói không chừng sẽ bị phản tác dụng đấy.” Tiêu Kiến Quân nói: “Thế này đi, tớ mách cho cậu vài bí kíp, mặc dù chỉ là những kỹ xảo nhỏ thôi nhưng cũng có thể giúp thúc

đẩy tình cảm.”

Chu Hân nhanh chóng rửa tai lắng nghe.

“Cậu gọi cô ấy là gì?”

“Cô Mập.”

“Rồi, cậu nghe thấy tớ gọi cô ấy là gì?” Tiêu Kiến Quân khinh thường nhìn anh.

“Nam Nam!” Chu Hân trả lời.

“Sai, là Niếp Niếp!” Tiêu Kiến Quân kéo dài giọng để anh nghe rõ sự khác nhau giữa hai cái tên. “Niếp – Niếp~! Cậu phải gọi cô ấy bằng một biệt danh mà chỉ có mình cậu gọi thôi, như vậy mới có thể tạo cho cô ấy cảm giác thân thiết với cậu! Càng quen thân thì số chữ càng ít, tốt nhất chỉ có một chữ thôi, có thể thì may ra cậu mới thay đổi được thân phận của mình. Trong suy nghĩ của cô ấy, đàn ông chỉ có hai loại, một là bạn trai của tôi, cũng chính là anh, loại còn lại là sinh vật khác giống.”

“Ồ, để tớ nghĩ xem... Ừm... Có rồi, là To!” Chu Hân mừng rỡ nói.

“To?”

“Ừ, tên này rất hay! Tớ thấy cách viết của chữ này rất đáng yêu, y như Cô Mập(1)! Chọn biệt danh này đi!”

(1) Nguyên văn là chữ “寬”, nghĩa là chiều rộng, ý của Chu Hân là chữ này cũng “mập” như Đường Nam Nam.

“Người anh em à, cậu đi thông thả, đến tiết Thanh minh tớ sẽ đốt tiền cho cậu.” Tiêu Kiến Quân ầm ập vỗ vai anh.

“Sao thế... Không được hả?” Chu Hân giật mình: “Tớ nghĩ Cô Mập rất thích những ý tưởng độc đáo như vậy.”

“Tớ xin cậu đấy, cậu cứ gọi cô ấy là Cô Mập đi.” Tiêu Kiến Quân lắc đầu, tỏ vẻ thâm không nỡ nhìn.

“Tớ phải làm gì mới được đây?” Chu Hân suy sụp, rên rỉ: “Rốt cuộc phải làm sao?”

Tiêu Kiến Quân nhìn anh hồi lâu rồi lắc đầu than thở. “Với trình độ của cậu... thì cần phải có sự trợ giúp. Thế này đi, giờ cậu hãy lợi dụng thời gian. Vào buổi tối, phụ nữ sẽ tương đối cảm tính, đặc biệt là phụ nữ sống một mình, cho dù ban ngày có sắt đá cỡ nào thì đến đêm đều trở nên mềm yếu.”

“Tớ chỉ cho cậu một chiêu.” Tiêu Kiến Quân nói: “Trước kia tớ có theo đuổi một cô gái. Vào một tối nọ, rất khuya rất khuya, tớ gõ cửa nhà cô ấy. Khi cô ấy hỏi sao tớ lại đến trễ thế, tớ đã nói anh mơ thấy ác mộng, trong mơ em đột nhiên bỏ đi, rồi xa anh, thế nên anh phải tới gặp em thì mới an tâm được.”

“Sau đó thì sao?” Chu Hân vội vàng hỏi.

“Tối đó tớ thành công ngủ lại nhà cô ấy.” Tiêu Kiến Quân đắc ý nhướn mày.

“Hay thế...” Chu Hân nghĩ về cảnh tượng tốt đẹp ấy.

“Thôi đi cha nội!” Tiêu Kiến Quân nói: “Ai nói cái gì cậu cũng không bằng tớ? Trình độ mặt dày của cậu vượt xa tớ! Đến cả giả khóc trước mặt tớ mà cũng làm được, vì mục tiêu mà không ngại mất mặt. Đó là vũ khí vô cùng lợi hại để tán gái đấy! Cậu đừng mong chỉ với lần đầu tiên mà đã được ngủ lại nhà cô ấy, trước hết phải làm cô ấy dao động cái đã, làm cô ấy mềm lòng, làm cô ấy tiếp nhận cậu! Đó chính là bước đi vững chắc để tiến tới thành công!”

“Ừm!” Chu Hân gật mạnh đầu. Đây là chiêu thức quý giá mà cao thủ tán gái với chiến tích toàn thắng truyền thụ lại đó, nhất định phải học hỏi!

Tiếc là có vài kỹ năng thì bạn có thể luyện tập để đạt được, nhưng cũng có vài kỹ năng mà bạn phải trải qua một quá trình tôi luyện mới có thể hình thành, nếu không trải qua quá trình đó thì cho dù có khổ luyện thế nào đi nữa thì cái mà bạn đạt được cũng chỉ là một kỹ năng bị lỗi mà thôi.

Chu Hân toàn tâm toàn ý ngóng trông trời tối, tới mười hai giờ thì lái xe đến nhà Đường Nam Nam. Đứng trước nhà cô, anh luyện tập lại trong đầu một lần rồi mới gõ cửa.

“Cô Mập! Mở cửa!” Giọng nói run rẩy của anh đầy đau khổ: “Cô Mập! Mau mở cửa!”

Đường Nam Nam mới viết xong bản thảo không lâu, vừa rửa mặt xong đang nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy giọng nói hoảng hốt, khổ sở của Chu Hân. Mấy ngày qua cô ngủ không ngon, cứ lăn qua lộn lại nghĩ về Nhị sư huynh, cô có cảm giác Nhị sư huynh đang cần giúp đỡ, nếu không sẽ không thay đổi tính nết đến thế. Lúc này vừa nghe giọng nói bi thương của Chu Hân, lòng cô vô cùng căng thẳng, vội vàng bật người dậy định đi mở cửa, nhưng vì hành động quá đột ngột nên cô bị vẹo một cái khiến cô đau muốn nổ đom đóm mắt, nhưng do Chu Hân đang đứng ngoài cửa gọi cô thân thiết nên cô chẳng màng đến cái cổ của mình nữa mà ráng chịu đựng đi ra mở cửa.

“Cậu bị sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Đường Nam Nam vừa mở cửa đã vội vàng hỏi.

“Tôi mơ thấy... Ày? Cô bị sao vậy?” Chu Hân hỏi: “Sao mà nghe rã rã nghe miệng, rồi đầu lại nghiêng qua một bên thế kia? Cô bị trúng gió hả?”

“Cậu mới bị trúng gió! Tôi bị sái cổ thôi.” Đường Nam Nam nghiêng đầu, đầu đến mức gần chạm cằm. “Sao cậu đến vào giờ này, xảy ra chuyện gì hả?”

Chu Hân cầm nín. Có ai đứng trước cô gái nào mặc bộ đồ ngủ cũ rích, tóc tai bù xù, cổ bị lệch qua một bên, nghe rã rã nghe miệng, ngũ quan vắn vẹo mà nói được lời tình tứ không?

Tại sao lần nào Đường Nam Nam gặp Tiêu Kiến Quân cũng đều áo vấy trang nhã, tóc tai gọn gàng mà khi gặp anh thì lại thôi lơ đãng như vậy chứ?

Đường Nam Nam không biết suy nghĩ trong lòng Chu Hân, cô ghé đầu tới gần anh một chút: “Sao mặt cậu lại sưng vù thế kia? Bị ngã hay bị đánh? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vì khoảng cách gần hơn nên khuôn mặt nhăn nhó và mái tóc rối bù của Cô Mập càng thêm rõ ràng hơn. Cô không phát giác về ngoại hình đáng báo động của mình mà chỉ chú ý con đầu ở cổ, nghe rã rã tròn mắt hỏi: “Sao thế, sao thế? Cậu mau nói cho tôi biết đi!”

Lúc này, trong đầu Chu Hân đang hiện lên cảnh tượng trong một bộ phim của Châu Tinh Trì, Như Hoa với tạo hình xấu không đỡ nổi ngoáy mũi hỏi: “Anh có yêu tôi không?”(2). Với suy nghĩ như vậy thì sao anh có thể nói ra những lời tình cảm mùi mẫn được chứ?

(2) Như Hoa là biệt danh mà Châu Tinh Trì đã đặt cho Lý Kiến Nhân, một người bạn rất thân của ông. Lý Kiến Nhân được biết đến là một diễn viên chuyên diễn vai phụ trong phim của Châu Tinh Trì, nổi tiếng với những màn giả gái và động tác ngoáy mũi siêu độc.

Nhưng nếu không nói thì anh tới đây làm gì? Chu Hân hít sâu một hơi, nhìn Đường Nam Nam, thầm nghĩ hay là nhắm mắt rồi nói nhỉ? Nghĩ thế, anh nhắm mắt lại.

“Này! Rốt cuộc cậu có chuyện gì? Gặp chết tôi rồi, cậu mau nói đi, sao lại nhắm mắt? Không phải cậu đến đây để ngủ trước cửa nhà tôi đấy chứ?” Đường Nam Nam giờ tay lắc người anh: “Nhị sư huynh, cậu bị mộng du hả? Không đúng, hình như cậu không có tật này.”

“Nam Nam... Tôi nằm mơ...” Chu Hân cố gắng đứng vững, giọng nói nồng nàn tình cảm nhưng cũng chứa đựng nỗi sợ hãi dưới sự sức mạnh của đôi bàn tay cô trở thành những âm thanh rời rạc.

“Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa!” Đường Nam Nam nhẹ xoay cổ mình, khuôn mặt vẫn nhăn nhó như cũ, đau quá! “Vào thẳng vấn đề là cậu xảy ra chuyện gì đi. Khuya lắm rồi, có gì thì nói mau.”

“Không có chuyện gì đâu, tôi chỉ nằm mơ thôi, trong mơ tôi thấy...”

“Chờ đã! Cậu nói đêm hôm khuya khoắt cậu tới nhà tôi chỉ vì cậu nằm mơ? Không có chuyện gì khác?” Sắc mặt Đường Nam Nam bắt đầu xấu đi, cô thấy cái cổ của mình bị đau quá oằn xuống, vì nghĩ thế nên hình như cổ cô càng đau hơn rồi.

“Đúng vậy, là một giấc mơ rất đáng sợ! Vô cùng... vô cùng... đáng sợ...” Chu Hân tiếp tục nói bằng âm thanh run rẩy mà mình đã luyện tập kỹ càng.

Ngất mất thôi! Đường Nam Nam không muốn tranh cãi vô ích, cô hít sâu một hơi để ổn định cảm xúc đang muốn nổ tung, sau khi tích góp được chút kiên nhẫn mới miễn cưỡng nói: “Vậy cậu mau nói đi! Nói vào trọng điểm! Cậu mơ thấy mình bị gì hả? Chỉ là mơ thôi, đừng lo!”

“Không phải tôi gặp chuyện không may, mà là cô!”

“Tôi?” Đường Nam Nam hơi kinh ngạc: “Cậu mơ thấy tôi gặp chuyện không may?”

Chu Hân cố gắng tỏ ra tâm trạng của mình rất ồ ạt, buồn bã nói: “Tôi nằm mơ thấy cô... cô đi.”

Ờ ờ! Đường Nam Nam thầm rửa mình thật xúi quẩy, ở quê cô, từ “đi” là ý nói những người đã chết!

“Không phải chứ!” Đường Nam Nam không vui nói: “Sao cậu lại nằm mơ kiểu đó?”

“Thật đấy!”

“Tôi đâu có đi! Không phải tôi đang rất tốt đó sao?” Đường Nam Nam chịu đựng cơn đau ở cổ, nói: “Tôi khẳng định là tôi chưa đi đâu.”

“Tôi mơ thấy cô thật sự đã... đi rồi.”

“Tôi chưa đi!” Đường Nam Nam nghiêng rãnh, rít từng câu từng chữ qua kẽ răng: “Nhấn mạnh một lần nữa là TÔI CHƯA ĐI!”

“Không, cô đi thật rồi...” Chu Hân ưu sầu: “Cô rời khỏi tôi.”

“Cậu mới là người đi ấy!” Đường Nam Nam giận dữ: “Đồ điên! Nửa đêm nửa hôm lại chạy tới đây nói nhảm.”

“Thật sự là cô đã đi rồi!”

“Cậu mới đi!”

“Tôi sẽ không đi đâu cả! Tôi sẽ không rời khỏi cô đâu!” Chu Hân lớn tiếng tuyên bố: “Nhưng ở trong mơ, cô đã ra đi mà không chút lưu luyến, cứ nghênh ngang bỏ đi mà không hề quan tâm đến ai!”

“Đậu xanh rau má! Có phải còn có tiếng kèn không?” Đường Nam Nam phát điên rồi.

“Tiếng kèn?” Chu Hân khó hiểu, lắc đầu: “Không có, cô ra đi không hề có một tiếng động, rất đột ngột, rất yên tĩnh, đến khi tôi phát hiện thì...” Giọng càng sâu hơn: “Cô đã đi rồi...”

“Con mẹ nó chứ!” Đường Nam Nam đột nhiên gầm lên giận dữ: “Tôi cho cậu thấy trong hai người chúng ta, ai mới là người đi trước!” Cô xoay người vào nhà lấy cây chổi quét nhà, hướng cán chổi về phía anh: “Cái tội nửa đêm canh ba chạy tới nguyên rủa tôi, tôi cho cậu đi trước!”

“Ui da, Cô Mập! Cô làm gì vậy? Tôi mơ thấy cô đi thật mà! Cậu thật sự bỏ tôi mà đi khiến tôi rất đau khổ... Ui da, đừng đánh mà! Tôi thật sự mơ thấy cô đi nên mới chạy đến đây thăm cô đó! Không nhìn thấy cô thì tối nay tôi sẽ không ngủ nổi mất... Cô chỉ cần để tôi nhìn một cái thôi, để tôi cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể cô một chút thôi, tôi sẽ... Ui da... Cô Mập! Đừng xúc động như vậy! Cô Mập! Cô Mập! Tôi còn rất nhiều điều chưa nói đó! Sau khi cô đi... Tôi... Sao cô lại thô bạo như vậy chứ! Ui da!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Chu Hân vác theo cái đầu súng vù chạy trời chết về nhà, bộ dạng vô cùng thảm, anh không thèm quan tâm đang là nửa đêm mà gọi điện thoại đánh thức Tiêu Kiến Quân.

Hôm nay Tiêu Kiến Quân đi gặp một khách hàng ở Bắc Kinh, sau khi bàn bạc công việc thì khó tránh khỏi một buổi ăn uống vui chơi, khi về nhà đã rất trễ. Lúc này đang say giấc mà bị Chu Hân đánh thức nên lập tức nổi hỏa: “Nếu cậu không có việc gì quan trọng thì cứ chờ ngày mai tới đến gặp cậu.”

“Yêu đương có tính là việc quan trọng không?” Chu Hân dè dặt hỏi.

“Tính!” Tiêu Kiến Quân lập tức lên tinh thần: “Đó là chuyện quan trọng nhất trần đời! Là đại sự số một! Sao thế, phương pháp hữu hiệu nên có thu hoạch mới chẳng?”

“Đầu súng vù có được coi là thu hoạch mới không?” Chu Hân thê lương nói: “Tớ làm theo lời cậu bảo, và bị cô ấy đánh.”

“Không phải chứ?” Tiêu Kiến Quân nghi ngờ: “Đó là chiêu có thể hạ gục con gái tới 99% đấy! Chẳng lẽ cô ấy không thích đàn ông có điểm này ư? Lại à nha, đa số phụ nữ đều thích mà.”

“Tớ chỉ biết là tớ làm theo lời cậu, rồi cô ấy cầm chổi đánh tớ!” Chu Hân nói: “Cậu mới biết cô ấy chỉ có năm ngày nên có khi nào nhìn nhận sai lầm về cô ấy không? Tớ thấy cô ấy rất dã man, không tốt đẹp như cậu nói chút nào.”

“Ha ha... Có thể lắm, có vài phụ nữ tương đối phức tạp, vì mới quen năm ngày nên tớ cũng không thể xếp loại chính xác 100% được, hay là để tớ theo dõi thêm ba ngày nữa nhé? Thêm ba ngày nữa thì chắc chắn tớ sẽ phân loại chính xác.”

“Mơ đi!” Chu Hân la lên: “Chuyện này tuyệt đối không thể! Cậu nhanh chóng dập tắt ý định này đi, nếu không thì không anh em gì nữa!”

“Stop! Đồ hẹp hòi! Vậy thì cậu đành phải tùy cơ ứng biến thôi...” Tiêu Kiến Quân hất xì một cái thật to: “Cậu thấy cô ấy là người dã man thì thử làm trai hư xem sao.”

“Trai hư?” Chu Hân nói: “Cậu đùa kiểu gì thế! Trai tốt đã không thành công mà giờ lại chuyển qua làm trai hư?”

“Ai rảnh hơi đâu mà đùa với cậu.” Tiêu Kiến Quân ngập, hỏi: “Cậu thấy con gái thích người tốt hay xấu?”

“Tất nhiên là người tốt rồi!”

“Vậy cậu muốn nghe con gái nói với cậu là ‘Anh hư quá! Anh hư lắm! Đồ xấu xa! Anh xấu lắm!’ hay muốn nghe cô ấy nói ‘Anh là người tốt, thật đấy! Anh rất tốt!’ hả?”

“Ặc... Cái này...” Chu Hân cẩn thận cân nhắc, đưa ra lựa chọn: “Vậy làm người xấu đi.”

“Xong! Tờ ngủ tiếp đây!” Tiêu Kiến Quân buồn ngủ muốn chết, chuẩn bị cúp điện thoại.

“Này này này... Quân Tử! Đợi đã, cậu còn chưa nói cho tớ biết phải làm sao mà.”

“Đặt biệt danh cho cô ấy, nhả khói vào mặt cô ấy...” Tiêu Kiến Quân vô cùng buồn ngủ, đầu óc đã không thể suy nghĩ rõ ràng nữa: “Cậu xem phim Người trong gang hồ(1) đi.”

Sau đó, anh ta không quan tâm tới Chu Hân đang la hét ôm tới nữa, kiên quyết cúp điện thoại, trùm chăn kín đầu, ngủ.

(1)Người trong gang hồ: Một bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông về đề tài xã hội đen xoay quanh nhân vật Trần Hạo Nam

Trai hư? Chu Hân ngồi trên sofa ngẩn người, Cô Mập có thích trai hư không? Không ầu trĩ thế chứ? Huống chi anh cũng đâu phải là trai hư, cho dù giả vờ để tán tỉnh Cô Mập nhưng sao có thể giả vờ cả đời? Không được! Có lẽ... có lẽ ý của Quân Tử là cô ấy thích đàn ông phong cách, cá tính? Có thể lắm! Cô Mập miễn cưỡng cũng có thể được coi là văn thanh(2), mà văn thanh thì vốn khác người mà.

(2) Văn thanh là từ gọi tắt của thanh niên văn nghệ, ý chỉ các thanh niên thích văn học nghệ thuật. Nhưng từ thế kỉ 21, từ này lại được dùng chỉ những người thường đi ngược lại trào lưu, có gu thường thức khác với số đông, trong tiếng Anh được gọi là hipster.

Ngày hôm sau, Đường Nam Nam dán một miếng thuốc dán trên cổ xuống lầu gặp Chu Hân. Khi nhìn thấy anh thì hết hồn.

Một nhúm tóc trên đầu Chu Hân được nhuộm màu xanh ngọc, mắt đeo kính râm, miệng ngậm một điếu thuốc, râu thì không cạo, mặc chiếc áo khoác jean, anh cho mở mui xe, dưới ánh mặt trời ban trưa, gương mặt anh trông rất gọi đôn.

“Tìm tôi làm gì?” Đường Nam Nam khó chịu: “Lại ngủ mơ thấy tôi nữa à? Bây giờ là ban ngày ban mặt đấy, cậu nhìn tôi kỹ kỹ một chút.”

Haiz! Chu Hân đau khổ quay sang chỗ khác. Tình cảm bùng cháy của anh từ tối qua đến giờ đã bị miếng thuốc dán màu nâu nâu đỏ đỏ trên cổ Đường Nam Nam đánh tiêu tan không còn một mảnh. Trên miếng thuốc dán còn mấy lỗ nhỏ nhỏ nữa chứ, quá tàn nhẫn.

Anh dùng cả một đêm để tưởng tượng về cô, tưởng tượng đến nụ cười của cô, nhiệt độ của cô, tưởng tượng đến mức anh bắt giác nở nụ cười dịu dàng, lòng mềm như nước. Nhưng thực tế khác quá xa so với ảo tưởng. Cô chưa gội đầu, cũng không chịu chải chuốt đáng hoàng nên lúc này, mái tóc bết bết đầy chất nhờn bay rối loạn trong gió. Đã vậy cô còn mặc cái áo thun rộng thùng thình, không những không có tác dụng che giấu bớt thân hình mà làm cô còn trông mập hơn bình thường nữa. Bây giờ chỉ cần thêm một cây chổi là cô đã có thể tham dự trận đấu Quidditch trong Harry Potter(3) rồi.

(3)Quidditch là một môn thể thao trong loạt truyện giả tưởng nổi tiếng Harry Potter của nhà văn J.K.Rowling

Biết thế đã lôi Tiêu Kiến Quân đi cùng. Quân Tử mà nhìn thấy hình tượng lúc này của Cô Mập xong thì bảo đảm cậu ta sẽ hoàn toàn chặt đứt tơ tưởng về Cô Mập, như vậy thì anh sẽ không phải vất vả thế này.

Nhưng ông trời không công bằng, cực kỳ không công bằng, cực kỳ cực kỳ không công bằng với anh! Gương mặt ấy, dáng người ấy, tính tình ấy mà anh lại muốn theo đuổi mãi đâu chứ! Và càng không công bằng là anh không theo đuổi được!

Nhưng đáng về lời thôi léch thếch này cũng có điểm tốt, khi đối diện với gái đẹp và gái xấu, hiệu quả hành động của chúng ta sẽ rất khác biệt. Nhìn cô lúc này, anh không hề khẩn trương như anh tưởng.

“Sao không nói gì thế?” Đường Nam Nam nhìn biểu cảm phong phú của anh, nói: “Cậu còn nhớ chuyện hồi tối há? Tối qua tôi hơi xúc động, cậu đừng giận, haiz, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, chúng ta đừng ai để bụng hết. Mà cũng đâu phải cậu nói tôi đi là tôi sẽ đi thật, chuyện này không đáng để giận dỗi chút nào.”

“Đi chứ, đi thật mà!” Chu Hân hồ hững nói: “Mỗi người chỉ là một lữ khách trong cuộc đời này, cùng điểm xuất phát, nhưng con đường lại khác nhau.”

“Cậu bị đá kích cái gì thế?” Đường Nam Nam nghi ngờ kẻ sát vào gần anh: “Mấy ngày qua đã có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Há?”

“Đá kích? Cuộc sống không phải là một cuộc đá kích sao? Chúng ta đều trưởng thành trong đá kích!” Chu Hân nín thở nên giọng hơi trầm. Vì Đường Nam Nam nhích tới gần mang theo mùi hương bay tới mũi anh. Anh đã không có cách nào miễn dịch với việc đứng gần cô nên không thể kiềm chế được sự hồi hộp.

“Rốt cuộc bị đá kích cái gì? Cậu mau nói đi! Cậu có gì cần tôi giúp thì cứ việc nói thẳng, chỉ cần không phải mượn tiền thì chuyện gì cũng bàn bạc được.” Đường Nam Nam ân cần nhìn anh.

“Tiền? Cô có cần thờ phụng tiền như vậy không? Đang là năm 2012 đó! Cô nên nghĩ kỹ rằng nếu loài người bị diệt chủng thì tiền có ích gì?”

“Thì ra cậu tin vào chuyện tận thế.” Đường Nam Nam nói với vẻ ngạc nhiên.

Thật ra là Chu Hân không tin, nhưng lúc này lại cao giọng hỏi cô: “Chẳng lẽ cô không tin?”

“Không tin!” Đường Nam Nam kiên quyết lắc đầu: “Tôi sống thọ lắm, thầy bói nói tôi có thể sống tới trăm tuổi đó! Vì thế không thể nào chết dễ dàng như vậy được.”

“Nhưng cô nghĩ xem, nếu thật sự loài người sẽ bị diệt vong thì cô có điều gì để hối tiếc không? Nếu có thì phải biết trân trọng cuộc sống hiện tại, hãy làm chuyện mình muốn làm!”

“Nói hay lắm, muốn làm gì thì làm ngay.” Đường Nam Nam nói: “Tôi không biết năm 2012 loài người có bị tiêu diệt hay không, nhưng tôi chắc chắn nếu không có tiền thì tôi sẽ toi mạng trong năm 2012.”

“Tôi không nói đến tiền!” Chu Hân lắc đầu thờ dài nói: “Tôi đang nói về cuộc sống! Một mình cô sống ở Bắc Kinh rộng lớn thế này có thấy cô đơn, buồn tẻ không? Có thấy cuộc sống nhạt nhẽo, vô nghĩa không? Cô có muốn thay đổi không?”

“Nhị sư huynh! Cậu có ý gì? Đây! Không phải ở tuổi này mà cậu mới tới thời kỳ phản nghịch đấy chứ? Tóc cậu là nhuộm thật hay nhuộm giả hay phun màu?” Đường Nam Nam giờ tay nắm một nhúm tóc màu xanh, định sờ xem có ra màu hay không.

Chu Hân nghiêng người không cho cô sờ vì quả thật tóc anh chỉ phun màu mà thôi. Anh muốn xem hiệu quả thể nào mới quyết định nhuộm thật hay không.

Hiệu quả hình như không tệ, rõ ràng là Cô Mập rất hứng thú, cứ nghiêng người muốn chạm vào tóc anh.

“Lên xe đi, tôi đưa cô đi chơi.” Chu Hân né tay cô rồi lấy kính râm xuống, cười nhếch mép.

“Cổ tôi đau muốn chết, chơi cái gì mà chơi!” Đường Nam Nam lắc đầu: “Tôi chẳng có hơi sức đâu mà đi chơi với cậu.”

“Tôi gần đây một chút.” Chu Hân nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Đường Nam Nam nhích lại gần. Chu Hân thấy mặt cô đã sát lại gần mình thì đột nhiên há miệng, phun một vòng khói vào mặt cô. “Đi đi! Tôi sẽ cho cô biết bay là cảm giác thế nào.”

Trong nháy mắt, không gian và thời gian như ngừng lại.

“Cậu vừa nói cậu cảm thấy cuộc sống buồn tẻ, vô vị?” Qua một lúc sau, Đường Nam Nam mới hỏi.

“Đúng vậy! Cuộc sống này vô cùng cô quạnh!” Chu Hân nói.

“Cho nên, cậu-muốn-tới-đây-đùa-giỡn-với-tôi-cho-vui?” Tay Đường Nam Nam nắm thành quả đấm, gồng vai lên, chuẩn bị tiến vào trạng thái điên cuồng!

Chu Hân hiểu cô rất rõ nên sao có thể không biết biểu hiện này? Rõ ràng đó là điềm báo cô muốn nổi khùng, anh vội vàng ngồi thẳng người, nói: “Không phải đâu, Cô Mập, tôi thấy hôm nay thời tiết rất đẹp nên muốn rủ cô đi chơi thôi mà.”

“Cậu muốn đi chơi với tôi hay tôi đây để chơi tôi?” Đường Nam Nam nghiêng răng hỏi.

“Không có, không có mà, tôi nói thật đó, thời tiết đẹp thế này có ngu mới không đi chơi. Cô Mập cũng rất ít khi ra ngoài, ở trong nhà hoài không tốt đâu, cô sẽ thấy chán đó. Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, có thể lái đến 180km/h trở lên, giống như đang bay vậy đó, ha ha... Lần trước lúc xem phim siêu nhân trong máy tính của cô, chẳng phải cô đã nói muốn thử nghiệm cảm giác bay lượn sao...”

“Chu Hân.” Đường Nam Nam đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng xinh đẹp: “Hôm nay cậu tìm đúng người rồi đó! Tôi sẽ không để cậu cảm thấy buồn tẻ, vô vị nữa!”

“Cô Mập... Thật hả?” Chu Hân đột nhiên cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập, trong nháy mắt khẩn trương đến nỗi tưởng như ngừng thở. Dáng vẻ của Cô Mập không lời thôi chút nào, cái áo thun rộng thùng thình và miếng thuốc dán kia cũng chẳng đáng nhắc tới nữa.

“Cậu sẽ được bay như siêu nhân!” Đường Nam Nam cười lạnh lùng: “Nhưng khác ở chỗ siêu nhân sẽ bay thẳng, còn cậu sẽ bay theo đường vòng cung!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“A ha ha! A ha ha ha! A ha ha ha ha ha ha ha...” Tiêu Kiến Quân chỉ vào nhúm tóc màu xanh trên đầu của Chu Hân, cười đến không thở ra hơi.

“Con mẹ nó cậu còn dám cười!” Chu Hân giận dữ hét lên: “Tớ nghe theo lời cậu mới biến thành bộ dạng này, cậu còn không biết xấu hổ mà còn cười được! Cậu còn có mặt mũi để cười cơ đấy!”

“Cậu nghe theo lời tớ? Tớ bảo cậu nhuộm tóc khi nào?”

“Cậu bảo tớ bắt chước phim Người trong gang hồ! Ngoài màu xanh ra còn có kiểu nhuộm cả đầu màu đỏ rực nữa, tớ thấy nhuộm nguyên đầu trông rất giống phim hoạt hình nên mới chọn kiểu này.”

“Tớ... Ha ha ha... Tớ nói nè... Chu Hào, nếu mười năm trước cậu làm chuyện này thì tớ sẽ nói cậu trẻ con, còn bây giờ thì chỉ có thể tiếc nuối nói rằng cậu bị thiếu năng!”

“Cậu còn cười! Tớ giết chết cậu!” Chu Hào cảm hận: “Bộ tớ không biết thế này rất điên hả? Tớ thấy không ổn nhưng vì do cậu nói nên tớ mới làm! Cậu nói cậu toàn thắng khi tán gái, cậu nói cậu có cách! Cậu nói điểm mạnh của tớ là da mặt dày! Tất cả mẹ nó là đều do cậu nói hết! Tớ tin cậu nên mới nghe theo mấy câu ngu xuẩn của cậu! Nếu không phải vì tin tưởng cậu, tớ sẽ biến thành bộ dạng thế này sao? Bây giờ thì sao? Kết quả sao nào? Cậu còn có gì để nói không?”

“Tớ đâu nhớ là đã bảo cậu làm thế này. Có khi nào hôm qua mệt quá nên tớ nói vậy không?” Tiêu Kiến Quân nghiêng đầu nghĩ mãi mà vẫn không nhớ mình bảo Chu Hào nhuộm tóc, chẳng lẽ trong tiềm thức của mình muốn trêu chọc cậu bạn? Nhưng đứa bé đáng thương này cũng dễ tin người quá.

“Này, tớ nói nè Chu Hào, thời gian cậu quen cô ấy lâu hơn tớ, cậu ở bên cạnh cô ấy cũng nhiều hơn tớ nên chắc là cậu rất hiểu cô ấy. Vậy tại sao cậu cứ phải làm theo cách tớ dạy để theo đuổi cô ấy?”

“Không phải là do cậu nói cậu bách chiến bách thắng à? Tớ... Trước giờ tớ chỉ mới theo đuổi Mặc Mặc thôi, mà còn không thành công nữa, như thế có nghĩa chiến tích của tớ là toàn bại.” Chu Hào vừa buồn vừa giận nói: “Lần nào gặp cậu, Cô Mặc cũng cười, còn thấy tớ thì lập tức hung dữ, đi gặp cậu thì cô ấy sẽ ăn mặc xinh đẹp, còn gặp tớ thì chẳng quan tâm gì đến áo quần. Tớ muốn theo đuổi được cô ấy! Tớ phải theo đuổi được cô ấy! Tớ không giống cậu, lần này tớ không thể không thành công! Cậu có cách nào không? Mau nói cho tớ đi! Mau nói cho tớ đi!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh một chút... Tớ hiểu suy nghĩ của cậu, rất nhiều anh chàng khác cũng muốn giống tớ.” Tiêu Kiến Quân hỏi: “Nhưng cậu nói xem đối với Đường Nam Nam, chúng ta khác nhau chỗ nào?”

“Cậu cao hơn tớ?” Chu Hào vội nói: “Nhưng tớ cũng cao hơn 1m8 mà, tớ đâu có lùn, đủ cao để đứng xứng đôi với Cô Mặc rồi! Cô ấy cũng đâu nói thích người cao, người xem mắt lần trước cũng chỉ khoảng 1m7 thôi.”

“Chuyện đó và vóc dáng liên quan gì tới nhau!” Tiêu Kiến Quân khinh bỉ nhìn bạn mình: “Cậu và tớ khác nhau ở tâm lòng! Cậu không nên học theo cách của tớ, đó chỉ là phương pháp cấp tốc thôi! Cậu đừng nghĩ chỉ dùng nửa tháng để theo đuổi người ta! Mục đích của chúng ta không giống nhau nên phương pháp theo đuổi cũng sẽ khác nhau, hiểu không? Nếu cậu thật lòng thì hãy nói thẳng với cô ấy rằng cậu thích cô ấy, muốn cô ấy làm bạn gái của cậu, rồi sau đó nên làm gì thì hãy làm cái đó.”

“Nhưng tớ không biết phải làm gì cả, tớ chỉ biết ăn cơm, xem phim, tặng quà, đi dạo phố, đại loại thế chứ không có chút ý tưởng mới mẻ nào cả.” Về mặt Chu Hào như đưa đám, hoàn toàn không có chút lòng tin nào với bản thân: “Sao theo đuổi được?”

“Sao lại không được!” Tiêu Kiến Quân lôi cậu bạn đến trước gương: “Cậu nhìn đi! Cậu tự nhìn cậu xem, thẳng nhóc cậu muốn mặt có mặt, muốn dáng có dáng, quốc tịch Canada, có nhà có xe có tiền, gia đình lại giàu có, có lý nào lại không thể theo đuổi một cô gái?”

“Thật à?” Tinh thần của Chu Hào phấn chấn lên đôi chút, cảm thấy Tiêu Kiến Quân nói cũng đúng, trước kia không phải anh thấy Cô Mặc không đẹp thì việc gì ngay cả thừa nhận mình thích cô ấy cũng không cam lòng? Vì sao chỉ mới gặp khó khăn một chút mà anh đã quên mất điều kiện của mình không tệ chút nào?

“Tất nhiên! Cậu đừng kích thích tớ nữa!” Tiêu Kiến Quân nói: “Nếu không phải là cậu thì tớ đã quyết đấu để tán tỉnh cô ấy rồi, nhưng giờ thì hay rồi, tớ còn phải nghĩ cách giúp cậu nữa mới ghê! Mau theo đuổi thành công đi, để tớ hết hy vọng!”

Chu Hào nắm tay thành quả đầm đề cổ vũ cho mình, nói thẳng với cô ấy, Cô Mặc, tôi thích cô! Cô làm bạn gái tôi nhé! Chuyện này rất khó khăn, vì đối phương là Cô Mặc nên càng khó khăn hơn, phải gom góp rất nhiều lòng can đảm, nhưng anh tình nguyện mạo hiểm!

Lần tiếp theo Tiêu Kiến Quân nhận được điện thoại của Chu Hào là ba ngày sau. Mấy ngày qua anh thuyết phục thành công một khách hàng ở Bắc Kinh, ký được đơn hàng trị giá đến năm triệu đô la Mỹ mỗi năm cho nhà máy xử lý khí nên tâm trạng cực kỳ tốt, vì thế cũng rất có kiên nhẫn nghe điện thoại của Chu Hào.

“Quân Tử, tớ đang ở cửa hàng xe đối diện với cửa đông khách sạn cậu ở, cậu tới đây được không?”

“Cửa hàng xe? Cậu muốn mua xe?” Tiêu Kiến Quân hỏi.

“Ừ, tớ định mua một con BMW.” Chu Hào nói: “Nhưng cửa hàng này không có sẵn xe, sớm nhất phải một tháng nữa lận. 5-series hay 7 series(1) đều được, chỉ cần BMW là được.”

(1) 5-series, 7-series là những dòng xe BMW

“Để làm gì? Cậu có xe rồi mà. Cậu mua xe lúc về Bắc Kinh, tính tới nay mới chạy hơn nửa năm thôi đấy.” Tiêu Kiến Quân khó hiểu: “Hơn nữa cậu cũng đâu thích sedan(2), cậu chỉ thích xe thể thao thôi mà. Tớ nhớ lúc cậu mua con Audi còn nói là không thích BMW, bảo BMW là xe dành cho phụ nữ, sao bây giờ lại muốn mua BMW?”

(2) Sedan là loại xe ô tô mà thân xe được chia làm ba khoang: khoang động cơ, khoang hành khách và khoang hành lý. Ở Anh, người ta gọi loại xe này là saloon.

“Tớ đâu còn cách nào khác! Cô Mập nói muốn theo đuổi cô ấy thì phải lái BMW!”

“Không phải chứ?” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu nói với cô ấy thế nào?”

“Haiz! Tớ... Tớ thật sự không nghĩ ra cách nào cả, loay hoay suốt ba ngày, khó khăn lắm mới mở miệng được, tớ nói tớ... tớ, tớ rất cô đơn, tớ rất thích cô ấy, hỏi cô ấy có đồng ý thử... làm... khụ khụ... bạn gái của tớ hay không...” Chu Hưu ập a ập ứng.

“Thế thôi?” Tiêu Kiến Quân ngạc nhiên nói: “Đâu có vấn đề gì đâu.”

“Khụ khụ...” Chu Hưu lại nói: “Tớ thấy Cô Mập rất thích tiền nên đã nói... nói... chỉ cần cô ấy đồng ý làm bạn gái của tớ thì cô ấy có thể tùy ý dùng tiền của tớ.”

“Xong! Cậu chết chắc rồi!” Tiêu Kiến Quân vội la lên: “Cậu có thể nói tiếng người không? Không phải ở Canada bảy, tám năm nên tiếng Trung mới bị thoái hóa đến mức này chứ?”

“Cậu nói phải thật lòng còn gì?” Chu Hưu cũng nóng vội theo: “Cậu không biết tớ khó khăn thế nào để tỏ tình đâu, kết quả là cô ấy ngờ ngác, một lúc lâu cũng không nói gì. Lúc đợi đáp án, tớ... tớ... khàn trương muốn chết! Tớ khàn trương lắm! Mò hôi mò kê đồ nhể nhại đến nỗi tớ còn nghĩ là người mình sẽ bị mất hết nước! Tớ thấy choáng váng cả người! Trông cô ấy rất bối rối, không biết có đồng ý hay không... Tớ sợ cô ấy từ chối. Thử cô ấy thích nhất là tiền, nếu không nể mũi tớ thì hãy để cô ấy nể mũi tiền vậy... Thế là tớ nói ra suy nghĩ của mình, bảo cô ấy có thể tùy ý dùng tiền của tớ...”

“Cho dù cậu có nghĩ thế thì cũng đừng nói ra miệng chứ! Không cần biết phụ nữ có thích tiền hay không nhưng chắc chắn cô ấy không muốn người khác nói mình tham tiền!” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu nói thế cô ấy đồng ý mới lạ!”

“Nhưng cô ấy đồng ý rồi!” Chu Hưu nói: “Dù không được vui vẻ cho lắm, cứ cười lạnh suốt.”

“Đồng ý?” Tiêu Kiến Quân giật mình.

“Cô ấy nói hiện nay trên mạng đang lưu hành một câu: Thà khóc trên xe BMW chứ không cười trên xe đạp! Còn cảm ơn tớ đã cho cô ấy cơ hội đó, nhưng Audi không đủ đẳng cấp, tớ không có BMW thì cô ấy không có chỗ nào để khóc!”

“Người anh em, cậu xác định đó là cô ấy đồng ý?” Tiêu Kiến Quân nói: “Sao tớ lại thấy có con gió lạnh thổi qua sau gáy thế này.”

“Haiz, trước mắt không quan tâm nhiều đến vậy. Dù sao cô ấy cũng đã nói chỉ cần tớ lái xe tới thì cô ấy sẽ theo tớ! Lúc nào cũng có thể ra ngoài với tớ!” Chu Hưu phiền não nói: “Cứ từ từ thôi! Hẹn được cô ấy đi chơi rồi hãy nói sau. Tớ cũng không biết sao mình lại trở nên như thế nữa. Vừa nhìn thấy cô ấy thì không nói được gì cho ra hồn cả, đến cả hẹn ăn cơm, xem phim mà cũng không được. Cậu mau nghĩ cách mua được xe cho tớ đi, đắt hơn mấy vạn cũng được! Tớ không đợi nổi một tháng đâu Quân Tử à. Bây giờ tớ nào tớ cũng ngủ không yên.”

Tiêu Kiến Quân thấy lòng hơi chua chua, mức độ tiêu phí của phú nhị đại quả nhiên không giống người thường. Người ta thì chỉ có hơn một vạn, còn đang ở giai đoạn gầy dựng sự nghiệp, bận rộn đến mức chân không chạm đất, uống nước máy, ăn cơm hộp. Còn Chu Hưu thì tay trái tiêu xài, tay phải ngửa ra xin tiền mẹ, đến người có trong tay hơn một nghìn vạn như anh ta mà còn phải ngưỡng mộ. Một chiếc BMW mà nói mua là mua ngay, đã vậy còn có thể đắt hơn mấy vạn nữa chứ! Nói về tài sản cá nhân thì Tiêu Kiến Quân nhiều hơn Chu Hưu gấp năm lần, nhưng anh ta cũng không đến mức mua BMW chỉ để tán gái.

Haiz, hồi bé, anh ta rất ít khi gặp mẹ Chu Hưu, khi ấy thấy gương mặt bà lúc nào cũng nghiêm túc, không thân thiện chút nào nên mỗi lần thấy bà, anh ta đều tránh thật xa. Lúc ba mẹ Chu Hưu ly hôn, người trong đại viện đều bàn tán xôn xao, nói mẹ Chu Hưu quá hiếu thắng, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận, ai ngờ người đàn bà ấy lại lập nghiệp từ đôi bàn tay trắng, qua mười mấy năm đã tạo nên một sản nghiệp to lớn! Sau một thời gian trải nghiệm, Tiêu Kiến Quân hiểu rất rõ kiếm tiền khó khăn đến nhường nào, vì thế anh ta tôn kính bà hơn cả sự tôn kính của thằng con trai của bà dành cho bà.

“Thế này đi, tớ mượn tạm cho cậu một chiếc xe.” Tiêu Kiến Quân nói: “Bảo tìm BMW ngay bây giờ thì hơi khó, cậu dùng chiếc này thử xem, nếu cô ấy không chịu thì cậu mua cũng không muộn. Mẹ cậu kiếm tiền không dễ dàng gì, đừng phung phí quá.”

“Cũng được.” Chu Hưu nói: “Vậy tớ không đặt tiền cọc, cậu giúp tớ mượn một chiếc xe thật tốt vào nhé.”

“Yên tâm đi, nhất định sẽ mượn được chiếc xe rừng động lòng người.”

Tiêu Kiến Quân suy nghĩ một lát rồi bấm một dãy số.

“Anh Ba, chào anh! Ha ha... Là em, Quân Tử đây ạ!”

“Đúng vậy, em đang ở Bắc Kinh. Vâng! Về mấy ngày rồi, được ạ, có thời gian thì sẽ cùng đi cười đùa ạ.”

“Anh Ba, em có chuyện này muốn nhờ anh giúp, anh cho em mượn con xe bảo bối mấy ngày được không ạ?”

“Em biết không thể mượn được! Hồng Kỳ(3) đâu phải để cho mượn chứ! Em nào dám mượn Hồng Kỳ của lão gia anh. Đúng vậy, nếu mượn Hồng Kỳ

của anh, đường hẹp một chút thôi em cũng không dám rẽ vào.”

(3)Hồng Kỳ (Hongqi), thường được gọi là “Limo cờ đỏ”, là dòng limousine hạng sang được sản xuất bởi Trung Quốc, thường được các chính khách TQ sử dụng trong các sự kiện công khai, nhằm muốn khẳng định với thế giới là TQ không muốn trở thành một xã hội phương Tây khác, thích hàng hóa và hương vị phương Tây.

“Em muốn mượn con xe thể thao Lamborghini của anh ạ...”

“Ha ha... Không phải em dùng... Xe của anh Ba rất sang trọng, lái chúng thì nỏ mảy nỏ mặt lắm. Em nói thật đó! Em có thằng bạn từ nhỏ, nó đang tán gái nên muốn mượn xe để thể hiện một chút.”

“Thần chứ ạ! Chắc chắn là thần rồi, không thần sao em có thể mở miệng nhờ anh chứ? Hồi bé số lần nó qua nhà em ăn cơm còn nhiều ăn ở nhà nó nữa. Vô cùng thân thiết ạ!”

“Anh Ba cứ yên tâm! Xin hãy tuyệt đối yên tâm! Không làm trầy xước gì đâu ạ, thằng bạn của em lấy bằng lái ở nước ngoài, cực kỳ tuân thủ luật giao thông, nếu cọt đèn giao thông bị hư nút màu xanh, có đội ba tiếng thì nó cũng không dám vượt đèn đỏ!”

“Dạ, dạ, cảm ơn anh Ba! Em ở nhà chờ anh đem xe tới ạ, địa chỉ là tiểu khu Lục Ba ở Tam Hoàn.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Tiêu Kiến Quân cúp máy rồi gọi lại cho Chu Hẫu, bảo bạn mình chờ dưới khách sạn rồi hai người cùng về nhà Chu Hẫu.

Vừa vào nhà đã thấy trên bàn trà đặt một chậu tiên nhân cầu, nhưng cây tiên nhân cầu này có một đặc điểm là... không có gai! Một cái cũng không.

“Ồ, giống mới hả?” Tiêu Kiến Quân hỏi: “Mua ở đâu thế?”

“Ở khu chợ gần đây.” Chu Hẫu nói: “Tớ định tặng cho Cô Mập, cô ấy suốt ngày ngồi trước máy tính, nghe nói tiên nhân cầu giúp hạn chế phóng xạ, nhưng tớ lỡ nhổ hết gai rồi, sợ nó chết sớm nên không tặng nữa.”

“Hóa ra là do cậu nhỏ!” Tiêu Kiến Quân búng tỉnh: “Tớ còn tưởng ra giống cây mới nữa chứ. Cậu nhổ gai làm gì?”

“Xem phim thấy khi người ta có chuyện gì không rõ thì sẽ bứt cánh hoa, tớ cũng không biết một chuyện nên...”

“Ồ, nên cậu nhổ gai tiên nhân cầu?” Tiêu Kiến Quân đã hiểu.

“Tại tay tớ gần chậu cây, thế nên thuận tay nhổ thôi.”

“Vậy cuối cùng nhổ xong rồi thì cô ấy thích hay không thích cậu?”

“Gai quá nhiều, tới mấy ngàn cái nên tớ bị loạn.” Về mặt Chu Hẫu rất tiêu tụy, nhìn thấy sẽ thấy trên đầu ngón tay có không ít lỗ nhỏ nhỏ.

Tiêu Kiến Quân im lặng nhìn Chu Hẫu, qua một lúc sau thì thở dài: “Người anh em à, không có lý do nào mà cậu không thành công cả, đến tớ còn muốn gả cho cậu đây này!”

Anh ta mượn xe của Triệu Phục Ba, hơn ba giờ chiều thì xe tới. Nhìn thấy chiếc xe, bảo vệ của tiểu khu dù đã quen nhìn xe đất tiền cũng phải giật mình.

Chu Hẫu có tình yêu cuồng nhiệt với xe thể thao nên càng thích chiếc xe này. Sườn xe màu xám, mẫu mã cực chất, trông cứ như Transformers, tựa như có thể đứng thẳng lên, biến thành người máy mạnh mẽ. “Đây là Lamborghini mẫu mới nhất! Là LP70-4 nè.” Chu Hẫu kích động: “Quá đẹp!”

Người đưa xe tới cũng rất tự hào: “Tính năng của xe này rất tốt, động cơ mạnh mẽ, tốc độ tối đa có thể lên tới 300km/h, không kém gì xe đua.”

“Tớ muốn có một chiếc quá.” Chu Hẫu thở dài: “Quân Tử, cậu mua xe này đi.”

“Cậu mua đi! Giá tương đương hơn mười triệu đó, mượn hết tiền trong tài khoản ngân hàng của cậu cũng không đủ. Tớ không mua nổi. Cậu về xin mẹ thì còn may ra.” Tiêu Kiến Quân bĩu môi.

Chu Hẫu hơi động lòng, nhưng cuối cùng lắc đầu: “Đắt quá, tám phần là mẹ tớ không cho mua, có khi còn mắng tớ một trận nữa.”

“Bây giờ mẹ cậu còn mắng cậu nữa?” Tiêu Kiến Quân ngạc nhiên nói: “Trước kia cô là người vô cùng văn minh, chưa bao giờ mắng ai mà.”

Chu Hàu lắc đầu: “Bây giờ cũng không mắng, tớ còn mong mẹ mắng tớ đây này. Cho dù tớ làm sai chuyện gì thì bà cũng chỉ thân nhiên liếc tớ một cái, rất bao dung, cứ như tớ là chú cún con đang đào đất ở trong viện lúc trước vậy. Dù sao thì tớ cũng thấy bà ấy rất xem thường tớ, nếu không đã không cho tớ về nước.”

“Được rồi, được rồi.” Tiêu Kiến Quân nói: “Đừng nói đến mẹ cậu nữa, làm chuyện chính đi. Cậu nghĩ chiếc xe này có đủ rúng động không?”

“Rúng động! Quá rúng động!” Chu Hàu vuốt sườn xe, cười hi hi.

“Cười ngu cái gì đó?” Tiêu Kiến Quân hỏi anh.

“Tớ đang nghĩ khi lái con xe này đến chỗ Cô Mập, cho dù cô ấy có bức bối thì cũng không thể kiềm lòng mà leo lên xe ngồi. Nhìn con xe này dù có muốn cũng không giận nổi!” Chu Hàu cười hi hi: “Quá hấp dẫn! Định lực của Cô Mập cũng không mạnh lắm, chắc là không nhịn được đâu nhỉ?”

“Tớ cũng nghĩ vậy, cậu mau đi đi.” Tiêu Kiến Quân khích lệ anh.

Xe thể thao hàng đầu quả nhiên rất tốt, Chu Hàu phấn khởi lái xe, một tiếng sau thì quay về, nhưng khi cho dừng xe lại thì trông anh như con gà trống thua trận.

“Quân Tử, cậu mau nghĩ cách mua giúp tớ một con BMW đi, second hand cũng được.” Chu Hàu ỉu xiu.

“Cậu không nói cho cô ấy biết đây là Lamborghini, một chiếc Lamborghini bằng hai mươi con BMW hả?”

“Có nói, nhưng cô ấy bảo mặc kệ, cô ấy chưa từng nghe nói thà khóc trên xe Lamborghini còn hơn cười trên xe đạp, vì thế cô ấy chỉ chấp nhận mỗi BMW thôi. Tớ nói xe này có thể chạy với vận tốc 300 km/h, cô ấy bảo tớ hãy lái với 300 km/h để nhanh chóng cắt khỏi mắt cô ấy.” Về mặt Chu Hàu như đưa đám.

Tiêu Kiến Quân sững sờ một chút rồi cười ngất nghễ.

“Cậu đừng cười nữa!” Chu Hàu xấu hổ nói: “Cậu mau mua cho tớ chiếc BMW đi, cho dù giá hơn ba mươi vạn hay loại rẻ tiền nhất đều được, tớ đang gấp lắm.”

“Tớ có một cách, xác suất thành công cực kỳ cao, cậu muốn thử không?” Tiêu Kiến Quân vẫn không ngừng cười.

“Cách gì?” Chu Hàu vội vàng sáp tới gần cậu bạn để Tiêu Kiến Quân nói nhỏ vào tai anh.

“Làm vậy có được không?” Chu Hàu chần chừ.

“Tùy cậu thôi, nhưng nếu hỏi tớ thì tớ chắc chắn thành công 100%!” Tiêu Kiến Quân nói: “Cậu đây, muốn có được người ta thì phải cố gắng hết sức, nhưng không phải là đi mua xe BMW giá ba mươi vạn hay xe second hand. Cậu định để cô ấy ngồi lên BMW khóc thật hả?”

“Nhưng chuyện này...”

“Đa mặt! Đừng quên điểm mạnh của cậu là mặt dày!” Tiêu Kiến Quân nói: “Lúc theo đuổi Mạc Mặc, cậu đã bay từ trên xuống ở trung tâm thương mại, hành động này đã bị Nam Nam bắt gặp. Cậu không muốn bắt chước vì cô ấy một lần sao? Nếu sau này hai người yêu nhau, cô ấy cũng không thể lấy chuyện ở trung tâm thương mại để so sánh.”

“Ừm... Được rồi!” Chu Hàu cắn răng hạ quyết tâm.

Đường Nam Nam đang vô cùng rối rắm, sao lại có chuyện bất ngờ đến thế cơ chứ, tự dung Nhị sư huynh lại nói thích cô làm cô trong phút chốc cứ đứng đợi người ra. Nhưng sau đó anh lại nói cô có thể tùy ý dùng tiền của anh khiến cô cực kỳ khó chịu. Cô nhanh chóng gõ chữ vào khung chat trên QQ, quyết định giải bày tâm sự với cô bạn thân.

Người trò chuyện với cô chính là Nhan Tịch chuyên viết về tình yêu tình báo, tên thật là Nhan Đóa Đóa, nhỏ hơn cô một tuổi.

Nhan Tịch: Quá kích thích! Cậu nói là ai? Ai tỏ tình với cậu?

Đông Phương: Là người đi với tớ trong buổi công diễn vở kịch của Nhân Yêu ấy.

Nhan Tịch: Tớ biết rồi! Là anh cầm hoa siêu đẹp trai! Wow! (*^@^*)

Đông Phương: Nhảm rồi. Người cầm hoa là bạn của cậu ấy, là người kia kia, thấp hơn một chút.

Nhan Tịch: Người đó cũng không tồi! Tuy không bằng anh chàng cầm hoa nhưng vẫn rất đẹp trai! Đông Phương, cậu được lắm đấy! Nhưng hình như hai người họ là một đôi?

Đông Phương: Ngát! Cậu nghe ai nói?

Nhan Tịch: Ánh Mắt Tìm Kiếm Gian Tinh nói đấy. Cô ấy còn rất chắc chắn!

Đông Phương: Não của cô ấy xuống tận nằm luôn cho rồi! Cậu tin cô ấy? Cậu quên cô ấy còn nói bọn mình mờ ám à?

Nhan Tịch: A, đúng rồi! o(￣へ￣)o Haiz! Làm tớ mừng hụt một phen.

Đông Phương: ... Cho dù bọn họ là một đôi thật thì cậu mừng cái gì?

Nhan Tịch: Hi hi... Đúng ha, tại sao tớ phải mừng? Tớ đâu biết họ, chẳng thả một người đi theo cậu để sau này tớ còn có cơ hội ngắm trai còn hơn.

Đông Phương: Không có khả năng!

Nhan Tịch: Vì sao? Điều kiện của anh ta quá kém?

Đông Phương: Điều kiện không tệ chút nào, là phú nhị đại tiêu chuẩn, rảnh rỗi, giàu có, tốt tính, ngoại hình thì cậu thấy rồi đấy. Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó. Điều kiện của cậu ta quá tốt, với tớ, cậu ta chính là miếng pizza từ trên trời rơi xuống!

Nhan Tịch: Là miếng bánh!

Đông Phương: Không phải, là pizza! Nếu là bánh bình thường thì trước khi ăn, cậu sẽ không biết bên trong nó có những gì, còn cậu ta thì bị lộ ra hết rồi, muốn dưa có dưa, muốn tôm có tôm! Tớ biết tất cả những gì về cậu ta! Hôm qua, tớ còn tìm thấy quần lót của cậu ta dưới giường nhà tớ nữa!

Nhan Tịch: Vậy cậu còn phân vân cái gì? Cơ hội có miếng bánh từ trên trời rơi xuống không nhiều đâu, huống hồ còn là bánh pizza! Lên đi, lên đi! Cậu không lên thì tớ sẽ lên!

Đông Phương: Tớ đã nói với cậu rồi, cái bánh từ trên trời rơi xuống có trọng lượng và vận tốc rất lớn, có thể sẽ khiến người ta chảy máu đầu đó! Tâm trạng hiện giờ của tớ chính là như vậy. Rơi pizza là chuyện tốt, nhưng miếng pizza này có in dòng chữ “Tôi rất giàu”, cậu có hiểu cảm giác đó không?

Nhan Tịch: Là sao?

Đông Phương: Cậu ấy quá thiếu tế nhị, còn chưa có hành động nào mà đã mở miệng nói: Cô làm bạn gái tôi đi, tiền của tôi cho cô xài thoải mái! Nếu tớ và cậu ta không quen nhau thì cũng thôi đi, đằng này bọn tớ quen thân như vậy mà cậu ta dám nói thế, điều đó khiến tớ bị tổn thương. Nhan Tịch, nói thật với cậu, lúc đó tớ rất muốn khóc.

Nhan Tịch: Cậu đừng làm kiêu như vậy có được hay không? Có tiền xài không phải sẽ tốt hơn nghèo khó à? Thế giới này rất thực dụng, cậu làm thế cho ai xem? Một người đẹp trai có thể sớm chiều ở bên cậu, ngày ngày vành tai tóc mai chạm vào nhau, cậu dám nói cậu chưa từng gặp sắc náy lòng tham?

Đông Phương: ... Ai mà không thích nhìn trai đẹp, nhưng cậu ấy khác, cậu ấy thích người khác rồi. Chưa kể là cứ hễ gặp tớ là cậu ấy lại gây sự, mở miệng ngậm miệng đều tiền tiền tiền, khi có tiền thì phung phí, lúc không có tiền thì chỉ có thể ngủ ở công viên, bản năng sinh tồn rất thấp.

Nhan Tịch: Vậy nếu cậu không có tiền thì ngủ ở đâu? Viện dưỡng lão hả?

Đông Phương: ...

Nhan Tịch: Này, tớ hỏi cậu, lúc anh ta nói thích cậu, tìm cậu có đập mạnh không? Có thấy hạnh phúc không?

Đông Phương: Không thấy hạnh phúc, lúc đầu thì giật mình, sau đó thì cực kỳ hoảng hốt, giống như có cái gì đó đang chạy loạn trong người vậy, vô cùng bất ổn.

Nhan Tịch: Vậy thì hơi khó xác định... Ừm, vậy sau một tối để bình tĩnh, bây giờ cậu nghĩ kỹ xem có thích anh ta không.

Đông Phương: ...

Nhan Tịch: Nói đi!

Đông Phương: ... Hình như là, có một chút... Tớ cũng không biết nữa... Có thể là do quá thân với cậu ấy, đã thành thói quen, nên không bài xích... Cũng chưa chắc là thích...

Nhan Tịch: Có mất ngủ cả đêm không?

Đông Phương: Ừm...

Nhan Tịch: Nhắm mắt lại.

Đông Phương: Để làm gì?

Nhan Tịch: Cứ nhắm mắt lại đi! Có một bài trắc nghiệm nho nhỏ, nếu năm phút sau là ngày tận thế, cậu chỉ còn lại một mình thì cậu sẽ muốn ở cùng với ai nhất? Đừng trả lời ngay! Năm phút bắt đầu!

Đông Phương: Chu Hài!

Nhan Tịch: Chị hai à! Vậy mà chị còn nói chưa chắc là chị thích anh ta!

Đông Phương: ... Có thể, có thể là tớ luôn nghĩ tới chuyện này nên mới nói như vậy.

Nhan Tịch: ... Vậy cậu còn có sự lựa chọn nào khác không?

Đông Phương: ... Có, bà ngoại tớ.

Nhan Tịch: Bà ngoại cái đầu cậu ấy! Có thể so sánh được hả? Tớ đang hỏi cậu còn có thể chọn ai ngoài người thân của cậu không cơ mà, người không có quan hệ huyết thống ấy.

Đông Phương: ... Không có...

Nhan Tịch: Xong rồi đó! Đã rõ là cậu thích anh ta rồi, có khi là thích từ lâu nữa ấy chứ! Chỉ còn cách một tầng cửa sổ thôi.

Đông Phương: ... Thật không?

Nhan Tịch: Xác định, nhất định và khẳng định! Tớ là tác giả viết ngôn tình mà, hiển nhiên là tớ rành hơn cậu rồi.

Đông Phương: Cách nói của cậu y chang Gian Tinh! Cậu có chắc là cậu không lừa tớ đấy chứ?

Nhan Tịch: Tớ lừa cậu? Chị hai à, để chị đi lừa lại tui có được không?

Đông Phương: ... Tớ... Haiz... Để tớ suy nghĩ thêm đã... Mà nói nghe, hôm đó vì nổi giận nên tớ nói nếu cậu ta lái xe BMW tới thì tớ sẽ theo cậu ta! Kết quả là hôm qua cậu ta lái tới một chiếc xe có hình thù quái dị lắm, nói là Lamborghini.

Nhan Tịch: Lamborghini? Chờ tớ hít một ngụm khí lạnh đã... Ngồi trên xe có cảm giác gì?

Đông Phương: Tớ không biết, tớ không lên xe. Tớ nói trừ BMW ra thì xe nào cũng không được, không được đem mấy loại xe linh tinh để lừa tớ.

Nhan Tịch: Ngát mắt thôi! Một chiếc Lamborghini có thể mua được rất nhiều xe BMW đó chị hai à! Còn là BMW loại thượng hạng nữa đó! Tớ chỉ mới được thấy Lamborghini có một lần thôi, phải nói là đẹp không thể tả! Xe linh tinh? Cậu chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy rồi chứ! Có xe linh tinh nào mà mẫu mã đặc biệt như vậy không?

Đông Phương: ... Ủ, dù sao tớ cũng không biết, tớ nói muốn tớ đi chơi cùng cậu ta thì cậu ta phải lái BMW tới đây, cậu ta bảo sẽ lập tức mua ngay. Hôm nay không thấy động tĩnh gì cả, không phải là cậu ta sẽ mua thật đấy chứ?

Nhan Tịch: Cậu có thể chết được rồi! ... Chỉ có một chữ mới biểu đạt được sự hâm mộ của tớ dành cho cậu: Đệt!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Đường Nam Nam tắt QQ rồi nằm vật ra trên sofa, ngó trần trần nhà, lòng vô cùng rối rắm. Trời ơi đất hỡi, rốt cuộc cô có thích Chu Hài không? Lúc anh tỏ tình thì cô tức điên lên đi được, nhưng sau một tối bình tĩnh lại, với sự hiểu biết về anh của cô thì cô biết anh nói thật. Nếu anh không phải là người như vậy, cô đã không nhớ anh đến thế.

Cho dù cô cầm riu đập cửa nhà anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói muốn tuyệt giao với anh, nhưng đến khi thu dọn đồ đạc của anh, đột nhiên cô thấy nhớ anh đến lạ. Thậm chí cô phải xấu hổ thừa nhận rằng lúc Chu Hài mới rời khỏi, cô cảm thấy không góc nào trong nhà mà không có mùi của Nhị sư huynh. Bây giờ, trong tủ quần áo của cô vẫn còn treo cái áo thun Mengniu Dairy của anh, cứ như cái tủ cũng đã quen có anh bầu bạn.

Nhưng cô có thích Chu Hài không? Cô nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ xuôi nghĩ ngược mà vẫn không xác định được. Cảm giác cứ là lạ thế nào ấy... Rối rắm quá, mờ mịt quá đi mất! Tên Nhị sư huynh khốn kiếp kia, sao cậu còn không mau lết xác tới đây!

Hử? Đường Nam Nam, mày sao thế? Tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ như vậy? Chẳng lẽ gặp Nhị sư huynh thì mày sẽ không rối rắm nữa? Mày muốn gặp để biết có thích cậu ta hay không? Nhưng đâu phải mày chưa từng nhìn thấy cậu ta!

Chuông điện thoại reo, là nhạc chuông mà Chu Hàu đã cài cho cô, vô cùng đặc sắc, một giọng nam trầm khàn nói: “Tôi không nghe điện thoại đâu, bởi vì tôi bị bệnh. Tôi bị bệnh gì ư? Tôi bị bệnh tâm thần. Bệnh tâm thần là bệnh tâm thần...”

Từ lúc cài nhạc chuông này, phản ứng của Đường Nam Nam khi có người gọi điện vô cùng nhanh nhạy, bình thường còn chưa tới đoạn “Tôi bị bệnh” là cô đã nghe máy rồi. Nhưng lần này, nhìn ba chữ “Nhị sư huynh” trên màn hình, cô lại thấy tay chân bủn rủn, mãi đến đoạn “Tôi bị bệnh tâm thần. Bệnh tâm thần là bệnh tâm thần...” thì cô mới cầm điện thoại lên.

Bệnh tâm thần chứ gì? Đường Nam Nam nghĩ thầm, cậu mới bị bệnh tâm thần! Cô ần nút nghe, cố gắng nói giọng lạnh tanh. “Gì?”

“Tôi lái BMW tới rồi, đang ở dưới lầu, cô xuống xem xem có hài lòng không.” Giọng của Chu Hàu hơi run.

What? Cậu ta mua thật? Đường Nam Nam giật mình, ba chân bốn cẳng chạy tới cửa sổ nhìn xuống lầu.

Chu Hàu đẩy BMW của anh, ngẩng đầu nhìn cô. Ánh nắng chiếu rọi khắp gương mặt anh.

Đúng vậy, anh đẩy BMW! Anh đẩy một chiếc xe ba gác, trên đầu xe gắn logo của xe BMW được làm từ giấy carton tô màu sặc sỡ.

“Cô nói thà cô khóc trên xe BMW chứ không thèm cười trên xe đạp. Bây giờ thì cô có thể cười trên BMW rồi.”

Quá... chán động!

Cô còn chưa lấy lại bình tĩnh thì ông cụ Khang từng đánh cờ cùng cô đi ngang qua, nói với Chu Hàu: “Thu mua ve chai hả?”

Đường Nam Nam không nhìn được nữa, lập tức... phì cười.

Hiện tại, Đường Nam Nam đang cười vui vẻ trên BMW. Cô ngồi trên xe đẩy, thoải mái duỗi thẳng chân. Kế hoạch của Tiêu Kiến Quân đã thành công, Chu Hàu sử dụng Lamborghini không thu được kết quả, nhưng khi dùng “BMW” thì quả thật đã hện được Cô Mập ra ngoài.

“Tôi nói là thà khóc trên BMW chứ không thèm cười trên xe đạp thì cậu phải cười xe đạp tới chứ!”

Chu Hàu lau mồ hôi, cười xòa: “Tôi không biết đi xe đạp, hồi bé hơi vụng về nên đằng sau xe luôn có hai cái bánh nhỏ để giữ thăng bằng, lớn hơn một chút thì nhà Tiêu Kiến Quân có xe, đi đâu cũng chờ tôi theo nên tôi vẫn chưa học xong. Tôi có chỉnh sửa cái xe ba bánh này một chút, cô thử ngồi xem sao, dễ chạy hơn xe đạp đó.”

“Ngồi trên xe này làm tôi rất muốn hát.”

“Vậy hả? Cô muốn hát cái gì?” Chu Hàu thấy cô vui nên rất mừng.

“Thu mua phế liệu, ve chai đây!” Đường Nam Nam hét to.

Đột nhiên Cô Mập thấy rất rất vui! Mặc dù vẫn chưa thể xác định được có yêu anh hay không nhưng quả thực ở cùng anh khiến cô rất vui.

Nhưng sau khi Nhị sư huynh cười xe, cô không cười được nữa.

“Này này này, bên trái bên trái, cậu đừng chạy vào hẻm. Xóc quá!” Đường Nam Nam hét lên. Hai hàm răng cô va vào nhau lập cập, khó khăn lắm mới nói hết câu, suýt nữa đã thành vụ án cắn lưỡi tự vẫn rồi.

Mà mấy người đẩy xe trong hẻm cũng đang trừng mắt nhìn Chu Hàu, thầm nghĩ lại có thêm một kẻ cướp chén cơm của mình rồi.

Kỹ thuật lái xe của Chu Hàu quá tệ mà còn dám đeo thêm người. Xe cứ loạng choạng lượn theo đường chữ S, mỗi lần đánh tay lái quẹo sang hướng khác là một lần khổ cực. Hơn nữa đường bằng phẳng thì không chịu đi mà cứ đâm vào chỗ có đá lùm chòm, ổ gà ổ vịt. Vì là xe ba bánh nên khó điều khiển, thế là không thoát khỏi được cái ổ gà nào, xóc nảy nửa ngày như vậy chắc áo ngực của cô sẽ biến thành áo yếm!

“Tôi, tôi chưa quen lắm... Hơn mười năm nay tôi không chạy xe này rồi...” Chu Hàu đỏ mồ hôi ròng ròng: “Quen là ồn thôi! Quen là ồn thôi!”

“Bên trái! Bên trái!” Đường Nam Nam la lên: “Chạy trên đường bằng phẳng ấy.”

“Ừ, ừ, ừ.”

“Sắp xuống dốc, chạy chậm lại.”

“Ừ, ừ, ừ.”

“Này! Có xe! Mau dừng lại! Dừng lại!”

“Hả? Thẳng xe ở đâu? Thẳng xe ở đâu?”

“Sắp dừng rồi, sắp dừng rồi! Cậu mau dừng lại đi!”

“Ồ, tôi dừng ngay! Tôi không biết cần xe ở đâu...”

“Mau dừng lại! Mau... Á á á!”

Rầm!

“Xe ba gác chỉ có thắng tay, làm gì có cần số?” Đường Nam Nam lắc lư muốn đứng dậy nhưng không được. Cô ngồi đằng sau xe ba gác không có dây an toàn nên khi xe dừng lại đột ngột, cô đã bị nhào lên phía trước kính chắn gió của xe ô tô. May là xe ô tô kia phanh lại kịp thời, vì thế là xe ba gác của bọn họ đâm vào xe ô tô chứ không phải xe ô tô đâm vào họ, nếu không thì đây chắc chắn sẽ là một vụ án mạng!

Chu Hàu vẫn ở bên cạnh xe ba gác, nhưng là cùng nằm bẹp trên đất, tay lái của chiếc xe vây lấy anh, hồi lâu sau mới chui ra được.

Người đi qua khu này rất đông, thấy xảy ra chuyện nguy hiểm như thế như đứng lại xem.

Trùng hợp là xe ô tô bị bọn họ đâm vào là BMW. Vì thế rất nhiều video được nhanh chóng lan truyền trên mạng, logo được gắn ở đầu xe ba bánh được quay rất rõ, tiêu đề chuẩn không cần chỉnh: “BMW và BMW tiếp xúc thân mật”, “Sinh ra cùng một gốc, sao nỡ chém giết nhau?”, “Xã hội này áp lực quá đi, đến thu mua ve chai cũng chạy BMW”, “Ba của tôi là Bảo Cương, xe của tôi là bảo mã(1)”...

...??...

(1) Năm 2010, con trai của Lý Cương đã gây ra một vụ tai nạn giao thông khiến 1 người chết và 1 người bị thương. Ý cha mình (tức Lý Cương) là phó Giám đốc ông an tỉnh, khi hẳn định chayitroons khỏi hiện trường tai nạn và bị ngăn lại thì hẳn ta đã nói “Cứ kiện đi, cha tao là Lý Cương.” Từ đó, cứ dân mạng Trung Quốc thường chế câu này để đùa.

Trong phiên âm tiếng Trung, BMW được đọc là bảo mã.

Người lái xe BMW bốn bánh đau lòng nhìn đèn xe phía trước vỡ tan tành, đầu xe bị tróc sơn, đúng là tai bay vạ gió! Một chiếc xe ba gác đột nhiên lao ra từ con hẻm, phản ứng của anh ta đã xem như là rất nhanh rồi mà vẫn bị hậu quả như vậy.

Tình hình xe BMW ba gác còn nghiêm trọng hơn nhiều, bánh xe trước đã bị cong queo. Cũng may là không xảy ra thương vong.

Tài xế xe BMW nổi giận đùng đùng hét lên với Đường Nam Nam đang trượt xuống kính chắn gió: “Các người lái xe kiểu gì thế hả? Có tuân thủ luật giao thông không vậy? Đồ điên! Mau đến tiền đi!”

“Đền thì đền, anh hết cái gì?” Chu Hàu xông lên chắn trước Đường Nam Nam: “Tôi không tuân thủ luật giao thông sao anh không bắt tôi đi? Mà có vào đồn cảnh sát thì cũng chỉ là đền tiền thôi, không phải sao?”

Tài xế xe BMW khinh thường nhìn xe ba gác: “Mạnh miệng gớm nhỉ! Tôi phải ra sân bay đón người, không rảnh dây dưa với cậu. Cậu đưa tôi số điện thoại và thẻ căn cước, chờ sửa xe xong tôi sẽ liên lạc.”

“Làm như tôi muốn dây dưa với anh vậy!” Chu Hàu bĩu môi, giơ thẻ căn cước ra: “Anh nhìn đi!”

“Thứ gì đây? Tôi muốn thẻ căn cước!”

“Đây là thẻ căn cước tạm thời, tháng sau tôi mới lấy được thẻ căn cước chính thức.” Chu Hàu nói: “Thẻ căn cước tạm thời hay thẻ căn cước chính thức như nhau cả thôi, đều có tác dụng trên pháp luật, anh có hiểu không?”

“Định lừa tôi à?” Tài xế cười lạnh: “Biết ngay là đồ lừa đảo mà. Xe của tôi là BMW đấy, cậu biết phải sửa bao nhiêu tiền không? Mới há miệng ra đã nói bồi thường, cậu có nhiều tiền như vậy không?”

“Được rồi, đừng cãi nữa.” Đường Nam Nam nói: “Chân của tôi đau quá... Chu Hàu, cậu mau đỡ tôi đi.”

“Cô Mập, cô bị thương hả?” Chu Hàu hoảng hốt, nhanh chóng đỡ lấy cô.

Đường Nam Nam vừa đứng dậy thì con đau ở chân nhói lên, thế là cô lại ngồi xuống. Cô quay đầu, nói: “Anh tài xế, thẻ căn cước của tôi là thẻ chính thức, anh cầm lấy đi. Anh yên tâm, cậu ta thật sự có thể bồi thường được. Đừng nói chỉ sơn lại xe, cho dù linh kiện bị hỏng phải thay cái mới thì cậu ta cũng đền tiền được.”

Tài xế hơi bất an, vì đây không phải là xe của anh ta mà anh ta chỉ là tài xế của chủ xe thôi. Nhưng đón người quan trọng hơn, cô chủ rất khó tính, nếu đến trễ thì e rằng anh ta sẽ bị mất việc.

Vì thế, anh ta cầm lấy thẻ căn cước của Đường Nam Nam, trao đổi số điện thoại rồi còn dùng điện thoại chụp hình Chu Hàu và Đường Nam Nam, sau đó mới thấy yên tâm đôi chút, miễn cưỡng lái xe đi.

Cổ chân Đường Nam Nam sưng vù lên, Chu Hàu chẳng còn quan tâm đến chuyện gì nữa mà chỉ muốn nhanh chóng đưa cô đi bệnh viện. Nhưng xe ba gác đã bị hỏng, lại đang là giờ cao điểm nên đợi một lúc lâu mà vẫn không bắt được taxi.

Ở Bắc Kinh, bệnh viện rất nhiều, đi đâu cũng có thể thấy bệnh viện, cách chỗ bọn họ không xa cũng có một bệnh viện loại hai không tệ. Chu Hào thấy chờ mãi mà không có xe nên cúi người đỡ cô lên lưng, sau đó vội vàng chạy đến bệnh viện.

Trong mấy bộ phim thần tượng đều sẽ có cảnh nam chính công nữ chính thả chậm từng bước trên đường, đó là cảnh phim lãng mạn kinh điển không hề bị lạc hậu trong suốt mấy thế kỷ qua. Người xem hay người trong cuộc đều cảm thấy cảnh tượng ấy rất lãng mạn, rất ấm áp... Nhưng điều kiện tiên quyết là nữ chính không nặng đến 130 cân!

(1 cân = 0.5 kg; 130 cân = 65 kg)

Thể lực của Chu Hào không tệ, anh rất chú trọng rèn luyện thân thể, thường xuyên đến phòng tập thể thao, nhưng sau mười phút công Cô Mập chạy trên đường, tính lượng calo tiêu hao, anh nghĩ sau này mình không cần phải đến phòng tập nữa!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Tôi chỉ nặng 123 cân thôi!” Đường Nam Nam tuyệt đối không để người khác hiểu lầm cân nặng của mình. Nhiều hơn một lạng cũng không được! Bởi vì vốn dĩ số cân của cô cũng đã đủ nặng rồi, huống chi 125 cân là giới hạn mà cô chấp nhận được, vượt qua con số đó thì cô sẽ rất áp lực.

“Đó là trọng lượng ròng đúng không?” Chu Hào nói: “Bây giờ, trọng lượng của cô là 130 cân! Chắc chắn!”

“Không có! Tôi mặc quần áo mỏng, nhiều nhất thì cũng chỉ thêm 4 cân nữa thôi, là 127 cân.”

“Thế cũng đâu chênh lệch bao nhiêu.” Chu Hào nói.

“Sai một lạng cũng không được! Không được vu oan cân nặng của tôi!”

“Không sao, cho dù nặng thêm mấy lạng... cũng không sao!” Chu Hào cười nói.

“Hừ! Cậu không muốn công thi đừng công nữa.” Đường Nam Nam không thể nói đùa về cân nặng của cô được, đó là từ huyết! Cô tức giận, nói: “Sắp tới bệnh viện rồi, tôi tự đi được.”

“Muốn công chứ, sao lại không muốn được, đây là cơ hội mà phí bao công sức tôi mới có được!” Chu Hào nói to: “Cảm giác của tôi lúc này là công luôn một lần thì phí quá, phải chi chia ra được hai lần.”

Cổng bệnh viện đang được sửa chữa, nghe bảo là để xe ra vào dễ dàng hơn, nhưng tình hình lúc này thì vô cùng hỗn loạn, xe nối đuôi nhau kéo dài đến mấy chục mét. Chu Hào dầm đĩa mỡ hôi, nhìn thấy cảnh tượng ấy thì cảm thấy rất được an ủi.

“May mà chúng ta đi bộ, nếu không thì xe cũng chẳng qua được đoạn này.”

“Được rồi, được rồi, cậu mau tìm y tá mượn băng ca hay xe lăn gì đó đi. Tôi thấy cậu công hết nổi rồi đó.” Đường Nam Nam nói.

“Đúng là đã công hết nổi thật, nhưng nhìn thấy đích đến thì tôi lại thấy sức lực tràn trề.” Chu Hào nói: “Cô yên tâm đi, tới ngay thôi. Đau lắm không?”

“Đặt chân xuống đất thì đau, còn không thì không đau, tôi nghĩ chắc không phải gãy xương đâu.” Đường Nam Nam nói: “Cậu mau tìm y tá đi, chứ chờ lát nữa thì công hai lần thật đấy.”

“Tôi tìm ngay. Y tá, y tá! Mau đến đây đi! Có người bị thương nặng!” Chu Hào khoa trương mở to mắt, cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn ra, một là vì có lẽ Đường Nam Nam không bị gãy chân, hai là cuối cùng cũng đến nơi, anh sắp chết vì mệt rồi. Cho nên anh mới có tâm trạng đùa giỡn.

“Y tá, y tá ơi! Thiên sứ áo trắng ơi, tôi rất cần bạn! Tôi đang mở to mắt tìm bạn!” Anh cười ha hả, đột nhiên có một con gió thổi qua, vì cổng bệnh viện đang được thi công nên có rất nhiều cát, vôi cùng các vật liệu xây dựng. Anh lại đang mở to miệng, thế là cả miệng và mắt đều bị bụi bay vào.

“Á!” Chu Hào theo bản năng muốn đưa tay dụi mắt, nhưng nhớ Đường Nam Nam còn đang nằm trên lưng mình nên vội vòng lại tay ra sau, nước mắt chảy ròng ròng.

“Sao thế, sao thế?” Đường Nam Nam hoảng hốt nói to: “Bay vào mắt hả? Có đau không? Là vôi hay cát bay vào?”

Trên mặt đất có một đồng cát và một đồng vôi, nếu là cát thì không sao, còn nếu là vôi bay vào mắt anh thì nguy to! Cô vội vàng trượt xuống khỏi lưng anh, đứng bằng một chân, vỗ vào người anh: “Cúi xuống! Cúi xuống! Cho tôi nhìn một chút! Mau cúi xuống để tôi xem thế nào!”

Đầu Chu Hào bị cô kéo xuống, Đường Nam Nam vạch mí mắt của anh rồi nhìn kỹ. Không thấy cát đâu cả, vạch ra vạch vào, vạch tới vạch lui mà vẫn

không thấy.

Mắt Chu Hàu bị cô kéo qua kéo lại nên càng lúc càng đỏ, Đường Nam Nam kiên nhẫn thổi vào mắt anh, động tác rất khản trương, gương mặt chăm chú, toàn bộ tâm trí đều dồn vào mắt anh.

Phù! Lại thổi một hơi. “Đừng chớp mắt, chảy nước mắt là hết thôi.” Mặt cô sát gần mặt anh đến nỗi anh có thể đếm được lông mi của cô. Da cô rất đẹp, trắng hồng tự nhiên trông rất đáng yêu, mắt cô chăm chú nhìn vào mắt anh, cô đứng bằng một chân nên nhảy qua nhảy lại để giữ thăng bằng, trông vô cùng chật vật...

Chu Hàu để cô tùy ý hành hạ mắt mình, tìm đập thỉnh thoảng, cả người như có cái gì đó rất ấm áp bủa vây, thứ đó ở trong cơ thể dần dần to lên, xâm chiếm lấy anh.

Đột nhiên anh giơ hai tay ôm chặt lấy cô, giọng nói rất nhỏ: “Cô Mập, tôi rất thích cô...”

Trong nháy mắt, Đường Nam Nam cứng đờ người, ban đầu trái tim của cô như bị co rút lại, sau đó từ từ phình to, tựa như có thể nổ tung. Cả người cô như có một dòng nước nóng chảy qua, lọt qua kẽ hở trên đỉnh đầu rồi bắn vọt lên ngoài khí quyển. Chính là cảm giác quán đảnh trong tiểu thuyết võ hiệp, vượt qua được cảnh giới Trúc Cơ trong tiểu thuyết tiên hiệp, lịch kiếp trong tiểu thuyết huyền huyền.(1)

(1) Quán đảnh, tiếng Tạng là “dbang bskur, tiếng Phạn “abhiseka” (nghĩa đen là rải nước trên đỉnh đầu), được định nghĩa một cách khái quát là “hành động hay nghi thức ban ý nghĩa tôn giáo (thánh phước) cho những đồ vật, nơi chốn, hoặc con người; thường bằng năng lực hoặc sự thánh thiện”.

Trúc Cơ là một cấp bậc trong tu tiên.

Lịch kiếp là một kiếp nạn của thần tiên, nếu vượt qua được kiếp nạn này thì sẽ được thăng cấp.

Nói dễ hiểu là thi đây là trạng thái đạt tới cảnh giới mới.

Đường Nam Nam cứ đứng bằng một chân như thế, Chu Hàu cứ đỏ mặt như vậy, không nói gì nhưng cứ như lại có ngàn lời nói, giống như trong mấy bức tranh cổ xưa, tuy không nhìn rõ là vẽ cái gì nhưng lại đẹp không kể xiết. Trước cổng bệnh viện đang thi công, tình cảm của bọn họ đã hoàn thành công cuộc biến đổi về chất.

Một âm thanh lớn phá vỡ không khí tốt đẹp của họ.

“Ai? Ai gọi y tá?” Thiên sứ áo trắng đẩy giường nhìn hai người: “Lúc này là ai gọi y tá? Trong hai người thì ai mới là người bị thương nặng?”

... ..

Chân Đường Nam Nam bị đứt dây chằng, nghiêm trọng hơn so với bị trật chân, không nghiêm trọng bằng gãy xương. Ở lại bệnh viện theo dõi bảy mươi hai giờ, sau đó cho ít thuốc, băng bó chân rồi về nhà, nửa tháng sau quay lại tái khám.

Không thể không nói ông trời rất biết chiều lòng người, đang lúc Chu Hàu buồn ngủ thì kê ngay cái gối dưới đầu anh! Tuy Đường Nam Nam bị thương không nặng nhưng cũng không thể đi lại, là người phải được chăm sóc đặc biệt, mà cô không có người quen ở Bắc Kinh, nếu không nắm chắc cơ hội này thì anh cũng phải xin lỗi chính mình!

Có một số việc tích tụ quá lâu, giống như núi lửa tích tụ nhiều năm, thì khi phun trào sẽ không thể kiểm soát nổi.

Cô Mập và Nhị sư huynh nhanh chóng vượt qua giai đoạn thăm dò lúc mới yêu, trực tiếp bước vào giai đoạn thiên lôi đánh trúng địa hỏa! Từ này chính là hình dung đúng nhất, chỉ có hiện tượng mạnh mẽ như vậy mới có thể diễn tả được tình cảm mãnh liệt của hai người đang yêu cuồng nhiệt.

Nhị sư huynh một lần nữa chuyển vào căn nhà nhỏ của Cô Mập, lần nữa hâm sữa cho Cô Mập những lúc cô viết bản thảo vào đêm khuya. Nhưng lần này, hiệu suất sáng tác của Cô Mập vô cùng thấp, cũng may lúc trước đã lên đề cương, chứ không là không viết nổi.

Nguyên nhân là vì mỗi khi Nhị sư huynh ở gần cô thì sẽ có một số việc xảy ra rất tự nhiên. Chỉ cần tìm đúng phương hướng thì Chu Hàu cũng chẳng thua kém cao thủ Tiêu Kiến Quân là bao nhiêu.

Có người nói tình dục là chuyện vô cùng thiêng liêng, cũng có người nói tình dục là chuyện vô cùng dung tục.

Chu Hàu nói: “Đúng, tôi làm thì thiêng liêng, còn người khác làm thì dung tục.”

Tình huống của bọn họ tương đối kỳ lạ, bởi vì rất khó gặp một cặp tình nhân không làm gì cả, suốt ngày dính với nhau. Hơn nữa, bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện trong thời gian đầu chỉ tìm hiểu nhau rồi mới tính chuyện lâu dài.

Trong quá trình sáng tác truyện, Đường Nam Nam từng đọc trong một tư liệu là đặc chiêu của Đồ Long đao là “Thanh mai trúc mã”, chiêu này được tung ra, trong thiên hạ không kẻ nào không sợ, vì tình cảm thanh mai trúc mã là tình cảm lâu dài nhất, tự nhiên nhất, khó có ai trong đời có loại tình cảm như vậy. Còn đặc chiêu trong Y Thiên kiếm lại là “Cận thủy lâu thai”, chiêu này vô cùng lợi hại, ngay cả chiêu thanh mai trúc mã cũng khó lòng ngăn được.

Mà Cô Mập và Nhị sư huynh đều có đủ cả. Họ quen nhau rồi sống cùng nhau không có chút toan tính, bộc lộ hết bản tính của mình, giờ muốn tỏ ra tốt

đẹp thì đã muộn rồi. Cho dù anh giả vờ ra sao thì anh muốn nói gì, làm gì tôi đều đoán được, cho nên không cần thiết phải gượng ép bản thân. Bọn họ ở bên nhau, mặc dù không khiến đối phương cảm thấy mình rất tốt nhưng cả hai lúc nào cũng thoải mái.

Cuộc sống trước đây của Chu Hạo quá thoải mái nên anh không có kinh nghiệm làm việc nhà, nhưng sau thời gian ngắn sống cùng Cô Mập, anh phát hiện mình là mẫu đàn ông gia đình, bởi vì lúc tâm trạng tốt, anh rất thích làm việc nhà.

Đàn ông làm việc nhà thì có hơi xấu hổ, nếu là với cô gái khác thì anh sẽ giấu giếm, nhưng với Cô Mập thì không việc gì phải giấu. Vì thế, vào một buổi sáng, Nhị sư huynh dậy sớm, định cho Cô Mập một buổi sáng hạnh phúc. Anh bỏ quần áo bẩn vào máy giặt, dùng nồi cơm điện để nấu cháo, quyết định tổng vệ sinh căn nhà.

Vì muốn hoàn thành công việc trước khi Cô Mập thức giấc nên anh đem những kiến thức đã học được ở đại học để tính toán thời gian cho tiện sắp xếp công việc. Trước hết là bật máy giặt, sau đó gắp nồi cơm điện, trong thời gian chờ quần áo được giặt xong, nồi cháo chín tới thì sẽ lau sàn.

Thích làm việc nhà và có thể làm tốt việc nhà cách nhau một đoạn rất xa, Chu Hạo không hề biết là mình đang khiêu chiến với lĩnh vực xa lạ.

Anh vui vẻ lau nhà, lau được một lát còn bắt chước động tác kinh điển của Elvis Presley(2), đang chơi vui vẻ thì đột nhiên nghe tiếng “ầm ầm bịch bịch”. Chu Hạo theo âm thanh đi ra ban công, vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện cái máy giặt đang rung lên bần bật.

(2). Elvis Presley được xưng là Ông vua nhạc Rock and Roll, là một ca sĩ nổi tiếng người Mỹ.

Anh chạy tới giữ chặt lấy nó, vì vậy cả người cũng rung theo, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Chu Hạo nhanh chóng chạy về phòng lấy bàn hướng dẫn sử dụng, một tay giữ máy giặt, một tay lật bàn hướng dẫn.

Trong lúc máy giặt không ngừng rung lên, quyển sách hướng dẫn cũng rung theo làm rất khó đọc chữ, Chu Hạo còn chưa tìm ra được nguyên nhân thì trong phòng bếp truyền đến tiếng động, báo hiệu nước sôi rồi!

Tiếng động này rất chói tai, Chu Hạo sợ đánh thức Cô Mập nên bỏ mặc máy giặt mà chạy vào phòng bếp.

Nào ngờ vừa chạy đến phòng bếp thì bị trượt chân, cơ thể cao 1m8 ngã xuống mặt đất như trời rung núi chuyển! Nguyên nhân là vì nồi cháo vì sôi ừng ục nên bị tràn nước ra ngoài, chảy xuống sàn. Nhị sư huynh chỉ bị trượt chứ không bị bỏng đã là may mắn lắm rồi.

Đường Nam Nam nghe tiếng động thì chạy vào phòng bếp, Nhị sư huynh vừa bò dậy, thấy cô thì vội nói: “Ha ha... Sao em dậy sớm thế?”

Cái nồi trên bếp vẫn đang phát ra âm thanh chói tai, cháo chảy xuống sàn nhà, thùng nước lau nhà nằm lăn lóc, trong phòng khách ngập nước như đại dương mê mông, máy giặt còn đang kêu ầm ầm...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

“Anh đang làm gì thế?” Đường Nam Nam nhìn mớ lộn xộn trong nhà.

“Anh đang làm việc nhà!”

Trả lời rất bình tĩnh.

“Anh nhìn xem có giống không?”

“Mặc dù không giống lắm nhưng đúng là đang làm việc nhà! Em phải tin anh, anh còn định chuẩn bị bữa trưa thật ngon cho em nữa.”

“Anh đã biến nhà chúng ta từ không bẩn cũng thành bẩn, hay là thôi nhé, đừng làm việc nhà nữa.”

“Không được, phải tiếp tục!”

Chu Hạo đột nhiên nhảy qua chỗ cô: “Dù sao cũng đã biến thành như vậy rồi, tiếp tục đi! Nếu không thì anh sẽ buồn lắm.”

“Này này... cháo! Trên sàn có cháo!”

“Cháo rất tốt, bảo dưỡng da!”

“Quần áo dính cháo!”

“Bảo dưỡng quần áo luôn thể.”

Trong thời khắc máu chót, chuông điện thoại của Đường Nam Nam vang lên: Tôi không nghe điện thoại đâu, bởi vì tôi bị bệnh! Tôi bị bệnh gì ư? Tôi bị bệnh gì ư? Tôi bị bệnh tâm thần. . .

“Đừng bắt máy. . .” Chu Hân nói.

“Xuống địa ngục đi!” Đường Nam Nam đánh anh một cái, cầm điện thoại, nhìn dây số lạ.

“A lô?” Cô nghe máy, giờ tay ý bảo Chu Hân đừng làm loạn.

“Đường Niếp Niếp. . . Đã lâu không gặp.” Trong điện thoại vang lên giọng nói trầm thấp của một người đàn ông.

Chu Hân đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt Cô Mập đột nhiên cứng đờ lại, cánh tay cô nổi đầy da gà, cô nắm chặt điện thoại, trợn mắt há mồm, không động đậy.

Trong lòng Nhị sư huynh vang lên hồi chuông báo động, vội vàng chạy tới nắm tay cô, phát hiện tay cô lạnh như băng.

“Sao thế? Là điện thoại của ai vậy?” Chu Hân hỏi cô.

Tay Đường Nam Nam được anh nắm nên dần ấm lại: “Xác chết vùng đây. . .” Cô nói với Chu Hân.

Người đã chết năm năm ở trong lòng mình đột nhiên lại liên lạc với mình, không phải là xác chết vùng đây thì là cái gì?

.

“Đường Niếp Niếp, em còn nhận ra tiếng anh không?” Giọng trầm thấp của người đàn ông lại vang lên từ điện thoại.

“Giang Hải.” Đường Nam Nam nhìn dây số lạ trên màn hình điện thoại, tay vẫn nổi da gà, một lúc lâu sau mới có thể từ từ mở miệng: “Sao anh có số điện thoại của tôi?”

“Giang Hải là ai?” Chu Hân sốt ruột: “Cô Mập, ai vậy?”

“Lát nữa rồi nói.” Đường Nam Nam vỗ vai anh để trấn an, cảm thấy người cứ mềm nhũn cả ra, cô phải tựa vào tường mới đứng vững được.

“Đường Niếp Niếp, ai đang ở cạnh em thế?” Giang Hải khẽ hỏi.

“Bạn trai tôi!” Đường Nam Nam bình thản trả lời: “Bạn trai hiện tại của tôi! Không phiền anh quan tâm đến việc đó, nói cho tôi biết sao anh lại có số điện thoại của tôi?”

“Chẳng những anh có số điện thoại của em mà còn có thể căn cước và hình của em nữa.” Giang Hải nói: “Xe nhà anh phải đem đi sửa, lúc tài xế định liên lạc với em thì trùng hợp anh nhìn thấy.”

“Xe gì?”

“Mấy hôm trước không cẩn thận nên đụng phải xe của em.”

“Đụng xe của tôi? Là xe tôi đụng trúng hả? Có phải là chiếc BMW màu trắng không?” Đường Nam Nam cảm thấy thế giới này có quá nhiều việc trùng hợp, thì ra chiếc BMW mà cô và Chu Hân đâm phải là xe của anh ta! Cô đã đổi chỗ ở, đổi số điện thoại, hơn nữa còn không liên lạc với tất cả bạn bè biết Giang Hải, cứ tưởng cả đời này sẽ không còn liên quan gì nữa, không ngờ chỉ tùy tiện và chạm thôi mà cô lại dâng tặng tay số điện thoại của mình cho anh ta.

“Ừm. . . Đường Niếp Niếp, anh đã nói với tài xế rồi, anh ta sẽ nhận là anh ta đâm trúng em, nếu có người hỏi thì em cứ nói thế nhé. Như vậy thì em sẽ không cần bồi thường, anh cũng có thể đưa em ít tiền, nếu không nói thế thì anh sẽ khó mà đưa tiền cho em. . .”

“Anh Giang này, tôi có nghe nhầm không?” Đường Nam Nam cảm thấy cứ như đang nghe kể một câu chuyện cười nhạt nhẽo vậy, cô cười lạnh: “Anh đổi nghề học Lôi Phong(1) à? Nếu thế thì đó cũng là phúc của người khác! Chiếc xe kia ắt hẳn là xe của vợ anh nhỉ? Chắc nó không phải xe của nhà họ Giang đâu, là xe của nhà họ Phương mới đúng chứ nhỉ?”

(1) Lôi Phong: là một chiến sĩ của Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, là biểu tượng của lòng vị tha và sự khiêm tốn.

“Niếp Niếp. . . Em vẫn như thế. . .” Giang Hải nói nhỏ.

“Vậy tôi phải thế nào? Chúc mừng anh được ở rể nhà giàu? Chẳng phải đã từng chúc rồi sao?” Đường Nam Nam nghiêm mặt, vẻ mặt cứng rắn: “Xin lỗi, tôi không thể nhận ý tốt của anh. Phiền anh gửi hóa đơn cho tôi, tôi sẽ trả tiền sửa xe, không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

“Niếp Niếp, em nghĩ anh cần tiền của em sao?” Giang Hải nói: “Anh đã thanh toán tiền sửa xe rồi, em đừng lo.”

“Miễn đi, cứ gửi hóa đơn cho tôi. Giang Hải, anh phung phí tiền của vợ không sợ bị người ta phạt quỹ từ đường sao?”

“Bây giờ anh không giống trước, tài sản cá nhân của anh không ít đâu.”

“Vậy thì chúc mừng anh đã trụ vững ở nhà giàu, được chưa?”

“Đường Niếp Niếp! Sao em vẫn cứ bướng bỉnh như thế? Anh cứ nghĩ là em đã về quê, nhưng sao em vẫn còn ở lại Bắc Kinh?”

“Tôi có ở Điện Thái Hòa(2) cũng không liên quan tới anh!”

(2) Điện Thái Hòa là cung điện lớn nhất bên trong Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh.

“Em xem em ở Bắc Kinh để được gì? Niếp Niếp, em cần gì phải khiến mình khổ sở như vậy chứ? Em có biết lúc nhìn thấy hình em, anh đau khổ thế nào không?” Giọng nói của Giang Hải nghe vô cùng đau đớn.

“Tôi... tôi rất khổ sở?” Đường Nam Nam sững sốt. Cô khổ sở? Một mình sống ở Bắc Kinh năm năm nay, cô có khổ sở không? Đúng là không thể không có khó khăn gì, nhưng cô sống tốt hơn lúc còn yêu Giang Hải nhiều! Giọng điệu của Giang Hải cứ như cô là ăn mày không bằng. Đột nhiên nghĩ đến 100 lời khuyên dành cho phụ nữ, có câu nếu bạn trai cũ hỏi thời gian qua sống thế nào thì chị em hãy nói sống rất tốt. Vì thế cô nói: “Tôi khổ sở bao giờ? Tôi ăn tôi mặc đều không cần phải nhìn sắc mặt của người khác! Tôi rất tốt!”

“Rất tốt? Em có còn làm gia sư không?”

“Không làm từ lâu rồi!”

“Còn bán đồ ngoài chợ không?”

“Đó là chuyện của kiếp trước rồi! Đây, Giang Hải, anh muốn nói gì? Tôi không có tâm trạng tán gẫu với anh, nếu không còn chuyện gì thì tôi cúp máy đây, sau này đừng gọi cho tôi nữa.”

“Niếp Niếp...” Giọng Giang Hải đột nhiên nghẹn ngào: “Em thiếu tiền không? Anh thấy xe ba gác của em bị hư rồi, sau này làm sao kiếm sống? Em... mấy năm nay em sống ở Bắc Kinh vất vả lắm đúng không?”

“Ba gác? Kiếm sống?” Đường Nam Nam khó hiểu một lát rồi đột nhiên bừng tỉnh, nhất định là tài xế BMW đã cho Giang Hải xem tấm hình chụp cô và xe ba gác BMW nên anh ta mới nghĩ cô nghèo đói. Giết tôi đi! Chẳng trách giọng điệu của anh ta cứ như cô đã rơi vào mười tám tầng địa ngục vậy!

Đường Nam Nam cảm thấy như có một làn khói bốc ra từ đầu mình! Cô cạn lời rồi!

Bây giờ chị đây là tác giả của hơn mười cuốn sách được xuất bản đấy nhé! Giang Hải, tôi và anh đã chia tay mấy đời rồi đấy, con bà nó! Anh tưởng chị đây ở lại Bắc Kinh là để chờ anh, đến mức đạp xe ba gác rách nát cũng không hối tiếc? Anh quá mức tự kỷ đó anh hai à!

Cô rất muốn cười to nhưng hai hàng nước mắt lại trào ra, không thể nói chuyện được nữa, cô cúp máy.

Chu Hân chạy đến như cún con, ôm lấy cô, dùng nhiệt độ cơ thể để an ủi cô. Anh hơi chần chừ, từ ngày quen Cô Mập tới giờ, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc.

Đường Nam Nam ôm anh, tìm nơi thoải mái trong lòng anh rồi khóc nức nở.

Khóc rất lâu, cô mới kể chuyện về bạn trai cũ cho bạn trai hiện tại nghe.

Thật ra, chuyện vô cùng bình thường. Đường Nam Nam và Giang Hải ở cùng quê, là bạn học thời cấp Hai và cấp Ba. Giang Hải là tài tử nổi danh của trường, viết văn hay vô cùng, ước mơ của anh ta là làm nhà văn. Ban đầu, Đường Nam Nam chỉ là một trong vô số người ái mộ anh ta, sau đó vì học cùng lớp nên mới từ từ phát triển thành người yêu.

Mục tiêu của Giang Hải là đến Bắc Kinh, anh ta từng rất quyết tâm tạo ra vùng trời của riêng mình trên đất thủ đô. Vì anh ta mà Đường Nam Nam cố gắng học hành, thi vào một trường đại học ở Bắc Kinh.

Sau đó, hai người cùng vào đại học. Câu chuyện bắt đầu có đặc điểm khác biệt với những câu chuyện khác. Gia đình Đường Nam Nam rất bình thường, vì để đóng học phí cho cô mà gần như phải đập nồi bán sắt.

Mà tình hình của Giang Hải còn thê thảm hơn, nhà anh ta không thể đào đâu ra tiền đóng học phí. Đó là sự khó khăn của cuộc sống, những học sinh có gia cảnh khá giả sẽ không tài nào tưởng tượng ra được, đó không đơn giản là thi đậu hay không đậu mà còn tuyệt vọng hơn cả rớt đại học.

Đường Nam Nam gạt người nhà, làm một chuyện mà chỉ có người thiếu não mới làm được.

“Em đưa học phí mà nhà em đã chuẩn bị cho anh ta. Em lừa nhà em, bảo là đi học nhưng thật ra là lên Bắc Kinh làm gia sư, bán hàng rong, làm công nhân, nhiều việc khác nữa để lo sinh hoạt phí của em và Giang Hải.” Cô nhìn Chu Hân: “Anh tốt nghiệp trường đại học hạng ba, trường đại học của em cũng là hạng ba, nói tên ra bảo đảm anh chưa từng nghe nói đến, bởi vì trường mà em thi đậu lúc đó thì em đã không học, còn trường mà em tốt

ngiệp là sau này em thi lại.”

Kế hoạch lúc ấy rất tốt, trước hết Đường Nam Nam kiểm tiền cho Giang Hải học đại học, chờ Giang Hải đi làm thì sẽ nuôi Đường Nam Nam đi học.

“Sau đó thì sao?” Chu Hân không dám tin trên đời này còn có lại chuyện đó, tình cảm như thế mà cũng bị phá vỡ ư?

“Chuyện sau đó rất đơn giản.” Đường Nam Nam nói: “Em nuôi anh ta đến đại học năm thứ ba, còn một năm nữa là tốt nghiệp thì anh ta tìm được tình yêu đích thực!” Cô cười lạnh lùng.

“Tình yêu đích thực?” Chu Hân tức giận: “Sao có thể? Trên đời này không ai đáng được yêu như em cả!”

“Em nói tình yêu đích thực ở đây không phải là cô gái khác.” Đường Nam Nam cười, cô nói thoải mái: “Em nói tình yêu đích thực là tiền, anh ta nói anh ta thích viết văn nhất, cũng từng nói thích em nhất, nhưng khi anh ta gặp một người lấy tiền để anh ta thì anh ta đã tìm ra được tình yêu đích thực!” Cô cười to.

“Anh ta đưa cho em một tờ giấy, lúc trước có giữ nhưng sau một lần dọn vệ sinh thì ném đi rồi, đại khái là anh ta phát hiện xã hội này không công bằng, nếu làm theo kế hoạch của bọn em khi đó thì cho dù có phấn đấu ba mươi năm cũng không có được thứ mà người khác vừa sinh ra đã ngậm trong miệng, anh ta phát hiện khi đối diện với thực tế thì ước mơ quá nhỏ bé, Bắc Kinh không phải là thành phố nuôi dưỡng ước mơ dung dị... Lược bỏ một đoạn. Anh ta nói anh ta thấy được bản chất coi trọng tiền tài của xã hội, con người không thể chỉ dựa vào tài năng nếu muốn trụ vững tại thành phố này, càng đừng mơ đến việc dựa vào ước mơ hão huyền để được xã hội thừa nhận. Vì thế anh ta đưa em một số tiền, coi như là trả lại cho em gấp bội, sau đó khuyên em về quê.”

“Không ngờ tới bây giờ mà vẫn có thể khóc được, trong khi lúc ấy không rơi một giọt nước mắt nào cả.” Đường Nam Nam lau nước mũi, tâm trạng đã được khôi phục: “Lúc anh ta bỏ đi là năm năm trước, khi ấy em bị kích thích, thật ra em vẫn luôn thích viết truyện, nếu không cũng sẽ không thích anh ta. Khi đó tâm trạng không tốt nên viết truyện rồi đăng lên một diễn đàn, viết cả ngày, trừ thời gian đi làm kiếm tiền thì em đều viết truyện, không ngờ có một ngày một tòa soạn muốn mua bản thảo của em. Từ đó em lại càng cố gắng sáng tác, dần dần đi theo con đường này luôn.” Đường Nam Nam cảm thán: “Ước mơ của Giang Hải là trở thành nhà văn, không ngờ em mới là người viết chữ để kiếm cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

“Bị hấn ta đối xử như thế mà em... dễ dàng tha thứ vậy sao?” Chu Hân tức đến nổi vặn vẹo luôn cả khuôn mặt, anh rất muốn xé xác kẻ làm tổn thương cô ra thành trăm mảnh.

“Vậy em phải làm gì? Tạt axit sunfuric lên mặt anh ta?” Đường Nam Nam liếc anh.

“Thế thì quá dễ dàng cho hấn ta!” Chu Hân vẫn cảm thấy rất tức giận.

“Anh ta khá đẹp trai, lại có tài, coi như cái giá em phải trả vì đã tham tài háo sắc đi!” Đường Nam Nam lắc đầu: “Với hoàn cảnh nhà mình thì anh không thể hiểu được sự khốc liệt của những đứa con trong gia đình nghèo khó đâu. Sau này nghĩ kỹ lại thì em nghĩ anh ta đã chịu áp lực quá lâu nên mới có khát vọng với tiền tài địa vị như vậy. Em vốn không phù hợp với anh ta. Cho dù có đứng vững trước cám dỗ một lần thì với chí hướng của anh ta, bọn em cũng không thể bên nhau dài lâu.”

“Anh thì sao?” Chu Hân buột miệng, rất khẩn trương: “Anh có được không?”

“Anh thì được!” Đường Nam Nam mỉm cười sò mặt anh: “Anh không ôm chí lớn, rất hợp với em. Sau này gặp cô gái nào thì em cũng sẽ khuyên cô ấy đừng tìm người yêu ôm giấc mộng quá lớn, người bình thường không chơi nổi với mấy anh chàng như vậy đâu, hãy tìm một người ngốc nghếch như anh vậy nè.”

“Sao anh lại ngốc?” Chu Hân bất mãn cãi lại: “Anh mà ngốc hả? Nhắc lại lần nữa là đầu óc của anh rất bình thường! Học hành không giỏi là vì mắc bệnh về trí nhớ!”

“Đâu dễ tìm được mấy ai có bệnh về trí nhớ đúng không?” Đường Nam Nam an ủi anh: “Cho nên ngốc tự nhiên cũng tốt lắm.”

“Chẳng lẽ anh là ngốc tự nhiên?”

“Rất tiếc khi phải thông báo rằng anh đúng là ngốc tự nhiên!”

“Cô Mập! Em đang bắt nạt anh!”

“Hình như là vậy, thế anh có cho em bắt nạt không?”

Hai người cười đùa vui vẻ nhưng trong lòng Chu Hàu vẫn có vương mắc.

“Ồ... bút danh của hấn ta là gì? Anh muốn biết hấn ta viết cái gì, xem có đúng là rất có tài như em nói không.” Giọng anh chua như giấm, thăm nghĩ mặc kệ hấn ta có viết hay hay không thì anh cũng sẽ bới móc ra thành dở! Đến cả Hồng Lâu Mộng cũng có sạn mà, anh không tin Giang Hải có tài bằng Tào Tuyết Cần(1)!

(1). Hồng Lâu Mộng là tác phẩm văn học kinh điển của Trung Quốc, tác giả là Tào Tuyết Cần.

“Anh ta không viết.” Đường Nam Nam lắc đầu: “Anh ta theo dòng tiểu thuyết võ hiệp, nhưng nhân phẩm là văn phẩm, muốn viết võ hiệp thì cũng phải có chút nghĩa khí mới viết được. Còn anh ta thì...” Đường Nam Nam nhún vai, xòe hai tay.

“Giang lang tài tẫn(2)! A ha ha ha, vừa khéo lại trùng họ Giang! Giang lang tài tẫn... Hừ! Lang cái gì mà lang, Giang hèn tài tẫn thì có!”

(2) Giang lang tài tẫn: nghĩa là chàng Giang hết tài. Theo một điển cố, vào thời Nam Bắc Triều, có một chàng trai rất có tài văn chương tên là Giang Yêm. Nhưng khi về già, Giang Yêm cầm bút cả ngày mà vẫn không thể viết nên những áng văn tuyệt vời nữa. Nguyên nhân là có một ngày, khi nằm ngủ ở đình, trong mơ có người tên là Quách Phác nói với ông: “Nhiều năm nay ta để ở chỗ ông một cây bút, bây giờ ta phải lấy lại nó.” Giang Yêm sờ vào vật áo trước ngực, quả nhiên có một cây bút ngù sắc, thế là ông đem trả lại cho Giang Phác.

“Anh mới tẫn! Máng tới máng lui mà không có ý gì mới hết. Chỉ mỗi câu thành ngữ mà nói tới nói lui hoài.” Đường Nam Nam cười nói: “Anh không hợp nắng người khác đâu. Còn về phần Giang Hải ấy hả, tìm ra tài năng mới, đó là kinh doanh. Hình như không tệ lắm, khoản tiền anh ta đưa cho em là tiền do anh ta tự kiếm được. Được rồi, đừng nói chuyện của anh ta nữa. Bây giờ anh ta không còn liên quan gì đến em cả, sao anh lại có hứng thú với anh ta thế nhỉ?”

“Chuyện năm năm trước... em nói hấn ta đưa cho em một khoản tiền... không phải là mười vạn chứ?” Chu Hàu e dè hỏi.

“Sao anh biết?” Đường Nam Nam bất ngờ.

“Cô Mập, anh sai rồi!” Chu Hàu đột nhiên nhào lên ôm cô: “Thì ra đó là nguyên nhân em có mười vạn. Anh sai rồi, lúc anh dọn phòng thì thấy nó được nhét ở dưới tủ, anh cứ nghĩ đó là tiền của em, anh đã rất khó chịu khi em không cho anh mượn tiền, vì thế mới cãi nhau với em. Nếu biết sớm đó không phải là tiền của em thì anh đã không nghĩ về nó như thế...”

“Có là tiền của em thì anh cũng không thể nghĩ!” Đường Nam Nam đẩy anh đang quẩn lấy mình như gấu túi ôm cây ra khỏi người: “Thì ra thẳng nhóc anh vì chuyện này mà động kinh! Thật ra đó cũng chính là tiền của em!”

“Không được! Chúng ta không cần số tiền đó.” Chu Hàu vô cùng kiên quyết.

“Tại sao không cần?” Đường Nam Nam kêu lên: “Trong đó có hai vạn là học phí của nhà em, khiến cho thằng lớn Đường Vương phải bỏ học đi lính! Nó nói nó không thích học, nếu thi đại học thì cũng rớt, em học giỏi nên nhường tiền tiết kiệm trong nhà cho em. Sau này em kiếm được tiền thì bảo nó đi học lại, nhưng nó không chịu...”

“Vậy chúng ta giữ lại hai vạn.”

“Số còn dư thì sao? Vứt đi?” Đường Nam Nam trừng anh.

“Vậy em muốn làm gì?” Chu Hàu vội hỏi.

“Em cũng không biết nữa, cho nên luôn đề đề mà không định tới. Con người của em ấy mà, có hơi mê tín, lúc ấy em đã thề cho dù có bị tổn thương lớn hơn nữa thì em cũng sẽ tuyệt đối không rời khỏi Bắc Kinh, cũng không dùng tiền của anh ta. Sau đó, mặc dù nghĩ lại thì thấy vết thương mà anh ta gây ra cho em cũng không đến nỗi không thể chịu đựng, nhưng vẫn không muốn phá vỡ lời thề vì em sợ sẽ xảy ra chuyện thật.”

“Vậy chúng ta sẽ không dùng số tiền này, đem đi làm từ thiện đi, cho người khác dùng, phải xử lý sạch sẽ, chứ cứ giữ lại thế này sẽ làm em luôn nhớ đến hấn ta.”

“Tào lao, anh mà không đề cập đến thì em đã quên chuyện này từ lâu rồi, chứ luôn nghĩ đến anh ta bao giờ? Em có nhiều chuyện phải lo lắng, hơi đâu mà nghĩ đến anh ta.”

“Không được đâu Cô Mập à.” Chu Hàu kiên quyết lắc đầu: “Em yêu tiền dữ lắm, nếu giữ lại nó thì em sẽ mềm lòng, sau đó sẽ tha thứ cho hấn ta, sau đó nữa sẽ hết thích anh...”

“Ngừng!” Đường Nam Nam nói to: “Thấy tiền thì em sẽ liền tha thứ cho anh ta? Đầu em được làm bằng gì? Ai đã từng làm em bị tổn thương sâu sắc thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đó! Anh ta không đáng để em ngồi tù, vì thế chuyện gì đã qua thì cho nó qua, mà phải là cho qua sạch sẽ luôn! Chia tay rồi thì vẫn có thể là bạn là cái quái gì chứ? Xem phim nhiều quá hả? Chia tay chính là chia tay, em không quen anh ta!”

“Nhưng mà... anh cũng đã làm tổn thương em sâu sắc, chẳng phải em đã tha thứ cho anh đó sao?”

“Anh làm tổn thương em sâu đậm bao giờ?” Đường Nam Nam khó hiểu.

“Anh nói em dòm ngó tiền của anh, là cái lần anh nói anh có tiền để trả thẻ tín dụng cho em đó...”

“À! Cái đó mà cũng gọi là tổn thương sâu sắc? Nào anh bị úng nước hả? Nói nghe nè, loại chuyện như Giang Hải làm mới là chuyện gây ra tổn thương sâu sắc, động đất ở Vân Xuyên(3) mới được coi là tổn thương sâu sắc! Còn anh ấy hả? Anh nghĩ anh có khả năng làm ra được chuyện đó?”

Cái này nên gọi là tin tưởng hay khinh thường anh đây? Chu Hân nghi hoặc, nhưng chỉ cần hiện tại được ở bên cạnh Cô Mập là anh thấy vui rồi.

(3). Vân Xuyên: một huyện của Tứ Xuyên, Trung Quốc, là tâm chấn trong trận động đất kinh hoàng vào năm 2008.

.....

Bữa sáng đang là một chất trộn giữa cơm và cháo, nước trào ra tứ tung. Máy giặt bị rung là vì khi giặt quần áo, Chu Hân không kiểm tra túi quần nên có một đồng xu rơi vào động cơ.

Vậy là hai người dọn trong dọn ngoài mới giải quyết xong hậu quả của việc Nhị sư huynh đột nhiên nổi hứng làm việc nhà.

Yêu đương là loại chuyện mà hai người trong cuộc sẽ cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều đáng để ghi chép lại, còn người ngoài cuộc sẽ cảm thấy trừu tượng ói ra thì đánh rắm cũng không muốn.

Chỉ có một vài chuyện bé xui tinh thoảng phá vỡ trạng thái đó, ví dụ như lúc tiếng chuông điện thoại “Tôi bị bệnh tâm thần” của Đường Nam Nam vang lên.

“Số lạ? Nhìn quen quen...” Đường Nam Nam căng thẳng, không bắt máy ngay mà mở nhật ký cuộc gọi, quả nhiên là số mà hồi sáng Giang Hải đã gọi tới.

Cô không lưu số của Giang Hải, cứ nghĩ chuyện đã chấm dứt thì không ngờ Giang Hải lại gọi đến, để làm gì thế nhỉ, anh ta không nghĩ đối phương sẽ cảm thấy phiền sao? Chẳng lẽ phải đổi số điện thoại lần nữa? Nhưng các nhà xuất bản đang có số này của cô, vì thế cô không thể tùy tiện đổi số như năm năm trước được, sẽ rất phiền phức. Hơn nữa tại sao phải đổi? Đâu có lý do nào để tôi phải trốn tránh anh? Người có lỗi đâu phải là tôi!

“Ai thế?” Chu Hân nhìn về mặt của cô, trực giác nói cho anh có điều gì đó không hay.

“Giang Hải.” Đường Nam Nam chau mày, phải nói rõ ràng với Giang Hải là đừng quấy rầy cô nữa. Nhưng hồi sáng nói thế mà còn không rõ ràng thì thế nào mới là rõ ràng? Chuyện này mà cũng phải nói đi nói lại nhiều lần mới được hả trời?

“Cô Mập, đưa anh, để anh nghe!” Chu Hân ưỡn ngực: “Anh sẽ để hân ta ném mùi lợi hại!”

“Anh nghe máy?” Đường Nam Nam nghi hoặc, do dự một chút rồi đưa điện thoại cho anh.

“Anh Giang, bây giờ Nam Nam là bạn gái của tôi, tôi cũng là người có thân phận, mẹ tôi ở... Hả? Làm gì? Khách sạn? Khách sạn nào? Đây, có để cho tôi nói không? Đây, cô là ai? Sao cô vô lý thế? Ha ha, sao lại không đi? Sao tôi phải sợ? Tôi, này, a lô? Cô cúp máy? Tôi còn chưa nói xong, mẹ tôi... Đây, cô là ai?”

“Sao thế?” Đường Nam Nam hốt hoảng nhìn về mặt như phát điên của Chu Hân: “Có chuyện gì? Giang Hải làm gì mà khiến anh giận như vậy?”

“Không phải Giang Hải, là phụ nữ.” Chu Hân tức giận: “Nói năng kèn kiệu thấy ghét, anh vừa nói anh là bạn trai của em thì cô ta liền nói ‘Bảo cô bạn gái nghèo kiệt xác của anh đến khách sạn Hilton, không phải là xe ba gác đồ sứ(3) thôi sao? Muốn bao nhiêu tiền tôi đền bấy nhiêu!’ Còn bảo chúng ta tính trăm phương ngàn kế để liên lạc với Giang Hải, nói chúng ta không biết xấu hổ cũng không sao, cô ta sẽ lấy tiền để mua mặt mũi của chúng ta!”

(3) Đồ sứ: ý nói là mong manh, dễ vỡ

“Chắc chắn đó là đại tiểu thư họ Phương rồi! Cô ta xem nhật ký điện thoại của Giang Hải, quần chặt thấy ói!” Đường Nam Nam tức điên người: “Anh cứ để mặc cô ta mắng thế à? Sao không cãi lại? Anh là người chết hả? Không phải anh nói cho hân ta ném mùi lợi hại sao? Lợi hại của anh đâu?”

“Cô ta nói chuyện cứ như bắn súng liên thanh, là tốc độ siêu âm đó, không cho anh cơ hội mở miệng.” Chu Hân phản bác.

“Coi như chó điên đi!” Đường Nam Nam nói: “Vô lý hết sức! Đừng để ý tới cô ta!”

“Nhưng anh đã đồng ý với cô ta là trưa nay chúng ta sẽ đến khách sạn Hilton... Cô ta nói sẽ bồi thường xe ba gác cho chúng ta.” Chu Hân rụt cổ, hơi chột dạ.

“Để làm gì? Sao anh lại đồng ý với cô ta?” Đường Nam Nam bực mình: “Anh muốn thu mua phế liệu thì em sẽ mua xe ba gác cho anh, chịu không?”

“Em không hiểu tình huống lúc đó đâu, rất cấp bách đấy! Em không thấy không giải quyết cô ta thì sẽ rất có lỗi với bản thân à? Cô ta còn liên tục nói ‘Cô sợ hả? Cô có gan dụ dỗ chồng người khác mà lại không dám tới gặp tôi?’ Em nói xem anh có nhìn được không? Cô Mập à, dù thế nào cũng phải đánh thắng trận này! Cô ta mở miệng cứ như quỷ gào, không cho anh nói câu nào hết! Mợ nó, mủ mắt chó của cô ta đi!”

“Tại anh chứ ai! Khi không lại chờ em trên chiếc xe ba gác đó, nếu không thì sao họ lại nghĩ em tà toại như thế chứ! Tức chết tôi rồi, cứ toàn để bọn họ thấy cảnh mình thê thảm thôi!”

“Giờ quay qua trách anh?” Chu Hàu kêu oan: “Anh chạy Lamborghini tới thì em đuổi anh về, anh lái xe ba gác thì em mới chịu ngồi, anh còn biết làm sao? Nếu em chịu ngồi Lamborghini thì chiếc BMW cả tầng của bọn họ có là gì? Lúc đó thì cô ta mới là kẻ nghèo rách!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

“Được rồi, được rồi...” Đường Nam Nam phiền não: “Anh đã đồng ý thì em cũng chẳng làm gì được nữa, gặp thì gặp thôi.” Cô do dự một chút rồi nói: “Nhưng mà anh có thể giúp em hẹn Tiêu Kiến Quân, để cậu ta đi với em được không? Em sẽ không nói gì đâu, để bọn họ tự nghĩ Tiêu Kiến Quân là bạn trai của em là được.”

“Tại sao?” Chu Hàu thấy rất ngọt ngào: “Anh không đáng để lộ diện ư?”

“Không phải, không phải.” Đường Nam Nam an ủi anh: “Chỉ mượn một lát, khoảng mười phút thôi. Em không định ăn cơm với họ. Anh không có công việc, em hơi khó giới thiệu...”

“Sao anh lại không có công việc?” Chu Hàu cãi lại: “Đầu tiên là anh có dây phòng trọ ở Thâm Quyển, sau đó đã mở thêm một xưởng độ xe thể thao! Xưởng độ xe của anh rất có tiếng đó! Anh có kinh nghiệm làm rất nhiều công việc!”

Sau đó, Quân Tử góp tiền xây nhà máy nên anh mới bán xưởng xe để đầu tư. Anh không phải chỉ vì ủng hộ cậu ấy mà còn là vì anh nhìn thấy được tương lai của nhà máy, anh rất tinh mắt đó! Hướng chỉ dây phòng trọ ở Thâm Quyển vẫn còn đang kinh doanh nữa. Anh có công việc!”

“Nhưng mà hiện tại anh không làm gì đúng không? Nếu em nói dây phòng trọ rồi gì gì đó thì không dẫn mặt được người ta đâu.” Đường Nam Nam an ủi anh: “Chưa nói Giang Hải khá đẹp trai, cũng ngang ngửa anh vậy đó, nhưng năm năm rồi, có lẽ bây giờ anh ta còn thêm phần thành thực, phong độ hơn xưa nữa... Tốt nhất là phải áp đảo được anh ta.”

“Gi cơ? Anh không đẹp trai hả? Anh không đẹp trai bằng hân ta?” Chu Hàu muốn nổ tung: “Anh không đẹp trai chỗ nào? Em nói đi, có phải đi phẫu thuật thẩm mỹ thì anh cũng sẽ làm em hài lòng!”

“Mất anh có hơi... Không có! Anh rất đẹp! Nhị sư huynh, anh đẹp vô cùng! Thật đó! Rất đẹp trai, rất đẹp trai! Chỗ nào cũng rất đẹp! Very very good! Nhưng mà nhà họ Phuong làm ăn buôn bán mấy chục năm, về tài sản... không thể lấy mấy phòng trọ của anh ra so được. Điều kiện của cô Phuong kia rất tốt nên kiều ngạo lắm.”

“Nhà cô ta giàu chứ có phải cô ta giàu đâu? Nhà anh cũng có tiền vậy!” Chu Hàu nói: “Mẹ anh là bà chủ của hệ thống trung tâm thương mại, ở Mỹ có ba cái, ở Canada có năm cái, chuyên bán xa xỉ phẩm, em có biết giá trị cổ phiếu là bao nhiêu không? Không phải là nhãn hiệu quốc tế thì sẽ không được bày bán ở trung tâm của nhà anh đâu.”

“Anh định đi so với ba của cô ta à? Người ta là phụ nữ nên không sao, nhưng không lẽ anh cứ mở miệng là mẹ tôi, mẹ tôi?” Đường Nam Nam nói: “Không ngờ Giang Hải được bước chân vào nhà giàu mà em cũng vậy. Em chắc chắn nếu anh nói thế thì cô ta sẽ không tin! Cô ta sẽ nghĩ em cũng như cô ta, giả tạo, dựng chuyện, khoe khoang! Nếu bị một xô máu chó đổ lên đầu thì anh sẽ làm gì? Anh có thể nói lại cô ta không? Anh không có thiên phú mắng người khác! Nếu anh có thể cãi lại cô ta thì vừa này nói chuyện điện thoại sẽ không phải đến rầm mà cũng không đánh được cái nào!”

“Nhưng anh mới là bạn trai của em...”

“Chuyện này là do anh gây ra, nhưng anh đâu có cãi nhau bằng Phuong Tâm Kỳ được. Anh nhìn đi, em bị què một chân, anh cũng không biết giả vờ làm vờ, còn Tiêu Kiến Quân tương đối có khí thế khiến người khác e dè.”

“Phuong Tâm Kỳ? Yên tâm cười(1)? Tên của cô Phuong đó hả?” Chu Hàu sùng sốt: “Em còn nói anh không tìm được cơ hội mắng cô ta không?”

(1). Phuong Tâm Kỳ [făng xīn qí] đọc gần giống với yên tâm cười [yên xīn qí]

“Nếu anh có thể mắng người ta mà không nói lời thô tục, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười nhưng lại khiến kẻ ấy tức đến mức chống vó lên trời thì em sẽ đưa anh đi.”

“Cái này...”

“Được rồi, được rồi, mượn Tiêu Kiến Quân một lát thôi, chỉ mười phút thôi mà. Em bảo đảm tuyệt đối trăm phần trăm lòng em chỉ có anh thôi! Anh mới là bạn trai của em! Giúp một chút đi mà! Thông cảm chút nhé! Chuyện này là do anh gây ra đấy!”

Chu Hàu vắn vẹo vẹo, miễn cưỡng cưỡng, vô cùng không tình nguyện đồng ý. Lúc gọi điện cho Tiêu Kiến Quân còn cường điệu nhắc đi nhắc lại: Nhiệm vụ của cậu là chỉ giả vờ một lát thôi, không được có bất kỳ hành động thân mật nào, phải luôn nhớ kỹ Cô Mập là bạn gái của tớ!

Tiêu Kiến Quân nghe xong đầu đuôi câu chuyện thì nói: “OK! Bảo Nam Nam cứ yên tâm, tớ bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng mà bây giờ tớ còn có việc, các cậu đi trước đi, tớ thay quần áo rồi tới ngay.”

Gần trưa, Chu Hàu chờ Đường Nam Nam đến khách sạn Hilton rồi hậm hực lái xe đi.

Cô Phương theo lệ cũ tới muộn năm phút, kênh kiệu kéo Giang Hải tới gần.

Năm năm không gặp, gu thẩm mỹ của cô ta càng đặc biệt. Cô ta mặc váy dài kim tuyến, túi xách Hermes(2) màu vàng, giày cao gót đính kim sa, móng tay tô màu bạc sáng. Bộ đồ này nếu mặc vào ban đêm thì sẽ rất đẹp, nhưng khi mặc vào ban ngày thì từ đầu tới chân cô ta cứ phát sáng lóa loẹt, trông hơi kỳ cục.

(2) Hermes: là một nhãn hiệu thời trang xa xỉ của Pháp

Cô ta trang điểm tỉ mỉ, đeo khuyên tai bảo thạch bản to, tuy đẹp nhưng trông hơi già.

Đường Nam Nam đánh giá cô ta, cô ta cũng đánh giá lại Đường Nam Nam, đều cảm thấy đối phương kém hơn trước kia nhiều. Mỗi người có một gu thẩm mỹ riêng, Đường Nam Nam thấy trang điểm đậm như vậy thì trông hơi già, còn cô ta thấy Đường Nam Nam không đeo đồ trang sức gì thì lộ rõ vẻ quê mùa.

“Cô thiếu tiền đúng không?” Phương Tâm Kỳ ngạo mạn mở miệng: “Thấy cô trăm phương ngàn kế tìm Giang Hải như vậy thì tôi sẽ cho cô chút ít. Thủ đoạn đâm xe khá hay, nhưng liều mạng quá, đáng thương thật đấy...” Cô ta nhìn cô chân còn bị thương của Đường Nam Nam, cười khinh thường.

“Kỳ Kỳ, đừng vậy mà...” Giang Hải lúng túng muốn chết, đầu đổ mồ hôi: “Kỳ Kỳ, dù sao cũng là chúng ta tông vào người ta, bồi thường cho cô ấy là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Vậy sao anh lại liên lạc với cô ta? Anh muốn bồi thường bao nhiêu? Có phải muốn lấy thân bồi thường luôn không?” Phương Tâm Kỳ trừng mắt, cực kỳ tức giận.

“Không phải, sao thế được chứ? Kỳ Kỳ... Em đừng như vậy, nhiều người đang nhìn mình kia...” Giang Hải lúng túng: “Anh, anh... nên bồi thường bao nhiêu thì bồi thường bấy nhiêu, anh đâu có định bồi thường nhiều hơn...”

“Hừ!” Phương Tâm Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người nói với Đường Nam Nam: “Nghe rõ chưa? Anh ấy nói nên bồi thường bao nhiêu thì bồi thường bấy nhiêu, xe của cô bao nhiêu tiền, nói rõ ràng một lần đi! Phiên cô sau này đừng tìm Giang Hải nữa!”

“Chuyện này thì cô phải bàn với bạn trai tôi rồi.” Đường Nam Nam không thay đổi sắc mặt: “Chiếc xe đó không phải của tôi.”

Đột nhiên cô không thấy hận Giang Hải nữa, cũng không thấy thương tổn trong quá khứ có gì to tát, Giang Hải của hiện tại luôn cúi đầu, không dám nhìn cô dù chỉ một cái. Một lần nữa cô chứng thực được trên thế giới này làm việc gì cũng phải trả giá. Giang Hải, từng là tài tử đầy nhiệt huyết, anh thấy mình bây giờ có đáng không?

Sao Tiêu Kiến Quân còn chưa đến? Mau đến đi, nhanh chóng chấm dứt việc này thôi, cô không muốn ở lại đây thêm phút giây nào nữa.

“Bạn trai của cô?” Phương Tâm Kỳ nhạo báng: “Là người nhe răng trợn mắt trong tấm hình? Nếu chiếc xe ấy là của anh ta thì ắt hẳn anh ta là người thu mua phế liệu chuyên nghiệp nhỉ? Hãy da, muốn gặp ghê!”

Trong tấm hình, Chu Hàu đang cãi nhau với tài xế, đúng là nhe răng trợn mắt thật.

“Cô chờ nói với anh ấy đi.” Đường Nam Nam hồ hững bấm số điện thoại của Tiêu Kiến Quân: “Khi nào anh đến? Ở đây có người muốn gặp anh đến phát điên nè.”

“Cô mới muốn gặp phát điên!” Phương Tâm Kỳ đen mặt: “Cô nói năng cẩn thận một chút!”

“Sắp cần người rồi!” Đường Nam Nam không để ý tới cô ta, tiếp tục nói vào điện thoại.

“Đến cửa rồi.” Tiêu Kiến Quân vui vẻ nói: “Tới ngay đây.”

Chưa tới một phút sau, Tiêu Kiến Quân đi vào, từ xa anh đã thấy Đường Nam Nam, ánh mắt anh sáng rõ, vui vẻ nói chuyện với cô.

Đường Nam Nam sững sốt, cô loại bạn trai hàng thật giá thật của mình là Chu Hàu để chọn Tiêu Kiến Quân là muốn trông cậy vào khí thế bức người của anh ta. Nào ngờ anh ta lại mặc bộ đồ thể thao ngắn, mang giày thể thao, tóc ướt đầm mồ hôi, giống như vừa mới chơi bóng xong.

Tạo hình sai lè rồi anh hai à! Cô đã rất trông đợi Tiêu Kiến Quân sẽ hóa thân thành người thành đạt, mặc âu phục hoặc quần áo thoải mái nhưng sang trọng, ánh mắt sắc bén, nụ cười tự tin, ăn nói dí dỏm...

Nhưng thế này thì trông anh ta đẹp trai chết mất, còn đẹp hơn lúc trước nữa. Bộ đồ thể thao ngắn tôn lên dáng người mạnh mẽ, hàm răng trắng sáng và

đôi mày đen nhánh như một cặp đôi hoàn hảo, nụ cười tươi mát ngọt ngào, đẹp trai như ánh nắng rạng rỡ khiến người ta không thể nhìn gần. Nhưng nhìn thế này cứ như chàng sinh viên hai mươi tuổi.

Phuong Tâm Kỳ ngây ngẩn cả người, sinh vật khác giới này vượt qua tường tượng của cô ta, Giang Hải hồi đại học cũng không đẹp trai bằng! Mặc dù không giống người giàu có, nhưng chỉ với vẻ ngoài thế này thôi cũng đủ khiến cô ta hơi đổ kị với Đường Nam Nam

“Hi!” Tiêu Kiến Quân vui vẻ chào Phuong Tâm Kỳ. Vẻ mặt Phuong Tâm Kỳ cử động một chút, cuối cùng vẫn bắt giắc cười lên.

“Sao giờ anh mới tới?” Đường Nam Nam trách.

“Trên đường có chút chuyện.” Tiêu Kiến Quân nhìn sang phía đối diện, nói một câu khiến Phuong Tâm Kỳ rất muốn chết: “Nam Nam, thím này là ai thế?”

“Khụ...” Đường Nam Nam cố nén tiếng cười: “Anh tự hỏi cô ấy đi.”

Tiêu Kiến Quân chân thành, không chút vờ vịt cười với Phuong Tâm Kỳ: “Hi thím!”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Phuong Tâm Kỳ cứ như đèn neon, chuyển đủ màu từ lam, lục, trắng, đen.

A ha ha ha ha! Đây chính là cảnh giới cao nhất của mắng người mà không nói lời thô tục, trên mặt mỉm cười nhưng khiến người ta tức đến chóng váo lên trời nè! Đường Nam Nam cảm thấy gọi Tiêu Kiến Quân tới quả thực là quyết định siêu sáng suốt, chỉ có người lạ nhận sai tuổi tác mới là từ huyết của phụ nữ.

Giang Hải nhìn sắc mặt của Phuong Tâm Kỳ, không thể làm gì khác ngoài việc mở miệng: “Khụ khụ khụ... Đây là vợ tôi. Chúng ta thương lượng chuyện bồi thường đi...”

“Vợ anh?” Tiêu Kiến Quân làm ra vẻ mặt hốt hoảng: “Nam Nam, sao em không nói bạn trai cũ của em cưới người vợ lớn hơn anh ta nhiều tuổi chứ?” Sau đó, anh nhanh chóng làm ra vẻ mặt ngại ngùng vì lỡ lời: “À, hiểu mà hiểu mà... Lớn tuổi có cái tốt của lớn tuổi... Kinh nghiệm phong phú...”

“Anh Giang đúng không? Tiền sửa xe hơn ba trăm, tiền thuốc men của Nam Nam hơn hai trăm, không cần tính số lẻ đâu, anh cũng chẳng dễ dàng gì...” Nói xong cười hi hi giờ tay ra, lại thông cảm nhìn thoáng qua về phía Phuong Tâm Kỳ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Giang Hải lúng túng đến mức không thốt lên lời, Tiêu Kiến Quân làm vẻ khó hiểu: “Năm trăm được không? À, thím này, thím gọi chúng tôi tới đây không phải để bồi thường ư? Sao còn chưa trả tiền?”

Giang Hải nhìn chăm chăm Đường Nam Nam, ánh mắt nhuốm vẻ đau thương khó tả, anh ta lấy năm trăm ra đưa cho Tiêu Kiến Quân, rồi không nói một lời mà xoay người bỏ đi, không quan tâm đến Phuong Tâm Kỳ đang tức giận gọi anh ta.

Cái nhìn kia khiến Đường Nam Nam hơi khó chịu, nhưng ngay sau đó cô cười tự giễu, thầm nghĩ so với việc bị anh ta thương hại thì chuyện này có là gì? Bị làm tổn thương một lần là lỗi của người ta, nhưng bị làm tổn thương đến lần thứ hai thì đó là lỗi của mình, bây giờ còn đau lòng vì anh ta thì chết luôn đi!

“Đi thôi!” Đường Nam Nam vịn bàn đứng lên, vốn tưởng sẽ nói chuyện khoảng mười phút rồi cô sẽ bỏ đi trước, nào ngờ Tiêu Kiến Quân chỉ nói mấy câu đã khiến bọn họ tức giận bỏ đi rồi.

“Tôi đỡ cô.” Tiêu Kiến Quân tiến lên một bước, nâng tay đỡ cô, ra đến cửa nhà hàng thì anh buông tay cô ra, cười nói: “Để tôi gọi cho Chu Hưu bảo cậu ấy đến đón cô. Cậu ta đã ra lệnh cho tôi là không được đứng gần cô.”

“Để tôi tự gọi. Tiêu Kiến Quân, chuyện hôm nay cảm ơn cậu nhé!” Đường Nam Nam cười rồi nhấn điện thoại, nói vài câu với Chu Hưu, nào ngờ Chu Hưu không lập tức xuất hiện mà còn cười khà khà bảo cô đợi một chút, anh sẽ tới nhanh thôi.

“Không biết anh ấy làm gì mà không tới ngay được.” Đường Nam Nam nhăn mặt: “Cậu có việc thì đi trước đi, một mình tôi đứng đây đợi là được, anh ấy nói mấy phút nữa sẽ tới.”

“Không bận gì, tôi và cô cùng đợi đi.” Tiêu Kiến Quân nói. Hai người đang tán gẫu thì một chiếc taxi dừng trước cửa nhà hàng, cửa sổ xe được hạ xuống, một người gọi to:

“Đồng Phuong! Đồng Phuong!”

“Hả? Nhan Tịch, sao cậu lại ở đây?” Đường Nam Nam rất bất ngờ và vui mừng.

Cửa xe được mở ra, riu rít: “Chị họ tớ kết hôn, tớ đi ăn cưới! Chị họ tớ gả cho nhà giàu, mở tiệc ở khách sạn năm sao, lợi hại không?”

Xe taxi chạy đi, Nhan Tịch vừa quay đầu lại thì ngây người.

“Hi!” Mắt Tiêu Kiến Quân sáng lên, bắt chuyện với cô nàng.

Đường Nam Nam giật mình, lúc này Tiêu Kiến Quân cũng bắt chuyện với Phương Tâm Kỳ như vậy, nhưng chữ “Hi!” lúc ấy hào hứng, trẻ trung, còn chữ “Hi!” bây giờ lại trầm thấp động lòng người. Cùng bộ quần áo, cùng kiểu tóc nhưng chỉ thay đổi giọng điệu thôi lại khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

“Hi~~~~” Hai mắt Nhan Tịch như hai đóa hoa đào, giọng nói cũng kéo dài ra.

“Tôi là Tiêu Kiến Quân, ắt hẳn cô là tác giả Nhan Tịch mà Nam Nam thường nhắc đến?”

“Hử? Ha ha... ha ha... Tôi là Nhan Đóa Đóa.”

“Cái tên rất hay! Cô đang đi ăn cưới?”

“Không đi cũng không sao...”

“Ừm, vậy có muốn cùng đi ăn kem không?”

“Được...”

... ..

“Này!” Đường Nam Nam trở mắt nhìn hai người tự nhiên làm quen, việc này cũng quá... quá... Nhị sư huynh, em bị kích thích! Mau đến đây với em!

Khoảng năm phút sau, Chu Hân tới nơi, anh đội mũ lưỡi trai, vành nón được kéo xuống rất thấp, cổ áo dựng thẳng, nói để dễ hình dung thì đó chính là hình tượng khi đi nhận giải thưởng số độc đắc.

“Cô Mập, em không sao chứ?” Chu Hân khần trương nhìn toàn thân Đường Nam Nam.

“Không sao...” Đường Nam Nam dịu dàng nhìn Chu Hân, ánh mắt hai người dính lấy nhau trông cứ như có thể nói chuyện bằng mắt. Trong mắt hai người chỉ có nhau, rất lâu sau mới mở miệng nói chuyện.

“Anh làm gì mà lâu vậy? Nhìn cứ như thám tử ấy.” Đường Nam Nam đẩy vành mũ của anh lên.

“Anh làm một việc khiến nhân loại há hê!” Chu Hân hưng phấn nói: “Em đoán thử xem là việc gì?”

“Nhân loại há hê?” Đường Nam Nam nghi hoặc lắc đầu: “Đoán không ra.”

“Anh nhìn thấy xe của Yên Tâm Cười nên đã dán mười mấy túi đánh rắm lên xe! Ha ha ha ha!”

Túi đánh rắm là một món đồ chơi mà Chu Hân đặt mua trên mạng, là loại túi trong suốt rất nhỏ, chỉ cần có ma sát thì sẽ tạo ra những tiếng đánh rắm liên tiếp. Chu Hân mua về để ghẹo Cô Mập, nào ngờ mới thử một lần mà anh đã không chịu nổi, vì chẳng những nó gây ra tiếng đánh rắm mà còn tạo ra mùi như người bị sinh bực, hơn nữa mùi thôi còn rất lâu tan, vì thế Chu Hân cất mấy túi còn lại trên xe mình, không dùng nữa,

“Anh vừa nhìn thấy xe của họ thì nhớ tới mấy túi đánh rắm.” Chu Hân hào hứng kể: “Mỗi cửa xe hai túi, mỗi bánh xe ba túi, bảo đảm xe của họ đi đến đâu thì thối đến đó! Y như cái bồn cầu di động! Anh còn ném xuống đất hai túi, khi lên xe sẽ bị giẫm lên, đến lúc đó người người sẽ tránh xa cô ta vạn dặm, a ha ha ha, tiếc là không mở cửa xe được, nếu không anh đã ném hai túi lên ghế thì càng vui!”

Đường Nam Nam cười ngặt nghẽo: “Này, có khi nào anh nhầm xe không? Đâu phải chỉ có họ mới lái BMW. Nếu mà anh nhầm xe thì thất đức quá!”

“Chắc chắn không nhầm!” Chu Hân phát tay: “Anh luôn nấp một chỗ quan sát, thấy Yên Tâm Cười là hét mới bỏ đi, nếu không thì sao mà lâu như vậy được? Ha ha ha, em không biết đâu, bọn họ quay qua quay lại xung quanh để tìm mùi thối bốc ra từ đâu, nhưng càng tìm thì càng thối, là hét um trời, a ha ha ha! A ha ha ha!”

Một đôi thanh niên siêu xấu tính vừa đi vừa ôm nhau cười ngặt nghẽo.

Cuộc sống của hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt là như thế nào? E rằng ngay cả nhà văn như Đường Nam Nam cũng không tài nào diễn tả được, ừm, ví dụ như thế này. Một hôm Nhị sư huynh định đến Thượng Hải làm chút chuyện, buổi sáng thức dậy, Cô Mập hôn anh một cái, thế là anh trở luôn chuyển bay vào buổi trưa.

Chu Hân mở một hiệu sách nhỏ ở đầu đường nhà Cô Mập, vì nhân viên học chuyên ngành quản lý nên việc nhập hàng hay kinh doanh đều không cần anh quan tâm. Lúc có hứng thì hai người đi chơi, lúc không có hứng thì anh cầm quyển sách mình thích, cùng Cô Mập ngồi cả ngày ở hiệu sách, nhìn Cô Mập viết truyện. Hai người dính lấy nhau như hình với bóng hấp dẫn thêm mấy đôi tình nhân, thế là không khí của hiệu sách vô cùng mờ ám nhưng việc làm ăn không tệ.

Tuy nhiên, ở chung càng lâu thì sự khác biệt về điều kiện kinh tế càng rõ rệt. Những ngày đầu hò hẹn đều theo chàng trai, mỗi lần Chu Hân đưa Cô Mập đi chơi thì đều sẽ đến trung tâm mua sắm, câu lạc bộ tư nhân,... Nơi nào cũng khiến Cô Mập mất tự nhiên, không thể nào vui nổi.

Vì thế Cô Mập đưa ra đề nghị hôm nay anh đưa em đi thì hôm sau tới lượt em dẫn anh đi, mỗi người làm chủ một lần.

Cho nên nếu hôm nay họ đến xem một buổi đấu giá thì hôm sau họ sẽ đến công viên tập thể dục!

“Đau quá!” Chu Hân kêu rên thảm thiết!

“Chỗ nào đau chứng tỏ chỗ ấy bị bệnh!” Đường Nam Nam đã tháo băng, thấy mình đã bỏ Chu Hân một đoạn xa bèn đứng lại chờ anh: “Nhị sư huynh, vui không?”

“Ui da! Ui da ui da!” Hai người nhảy trên tảng đá lồi chồm, đau đến nhe răng trợn mắt nhưng cũng cười ngặt nghẽo, quả thật là rất thú vị, vui hơn buổi đấu giá nhiều!

Có lúc Chu Hân sẽ nói: “Cô Mập, dẫn anh đến chỗ nào có phẩm vị đi!”

Vì thế chiều hôm đó, anh và Cô Mập nằm trên giường ở trong thẩm mỹ viện để nhân viên massage mặt... Vì Cô Mập nhất thời xúc động mua một gói thẩm mỹ cấp tốc. Đúng là rất có phẩm vị!

Những chuyện này Nhị sư huynh vẫn chấp nhận được, nhưng có một chuyện anh không thể chịu nổi là tình yêu vô tận của Cô Mập dành cho các chương trình khuyến mãi.

Cô Mập cũng như những cô gái khác, thích đi dạo phố, đặc biệt là thích bạn trai đi dạo phố với mình. Nhưng mà, lúc đi dạo phố, mắt cô sẽ tự động bỏ qua mấy cửa hàng đắt tiền và vô cùng tình mắt lia mấy cửa hàng giảm giá... Sau đó, cô rất háo hức mặc thử mấy bộ đồ mui mọt để Chu Hân nhìn xem có đẹp không. Chu Hân không biết phải nói thế nào vì anh thấy đến cả Dương quý phi mặc mấy bộ đồ này cũng không đẹp nổi.

Vì thế, anh không thể làm gì khác hơn là mua cho Cô Mập mấy bộ quần áo mà anh cho là bình thường. Cô Mập mất đi niềm vui thú, chuyển sang mua đồ cho anh. Vậy là cô mua một đồng quần áo mà Chu Hân cảm thấy không tài nào mặc được.

Vì chuyện này mà bị Nhị sư huynh phê bình hết lần này đến lần khác, Đường Nam Nam cãi lại vô cùng hùng hồn: “Quần áo rẻ tiền chưa chắc đã không bằng đồ đắt tiền, các nhãn hiệu lớn bán giá cao chỉ là đang kinh doanh thương hiệu mà thôi. Thật ra chủ nghĩa tư bản ngày nay đều học hỏi cách dệt vải thời Bắc Tống, lúc ấy bông dùng để dệt sợi được lấy từ cây..., có giá là..., dựa theo tiền nhân công thời ấy, một lượng bạc khoảng bằng tám trăm tám mươi tệ bây giờ, cho nên vải...”

Chu Hân ôm đầu, tự động lược bỏ bài báo cáo của Cô Mập mà anh đã thuộc lòng, rốt cuộc Đường Nam Nam cũng kết luận áo sơ mi được làm từ vải bông tinh khiết chỉ có giá khoảng năm mươi tệ, còn là làm thủ công hoàn toàn! Những thứ anh mua toàn có giá mấy ngàn tệ một cái, đó là hành động xem tiền như cỏ rác, chẳng khác gì đưa cổ cho người ta làm thịt, thành ngữ gọi là nghênh cổ chịu giết!

Chu Hân rất muốn nói: “Áo sơ mi thì phải mua ở Bắc Kinh, chứ nếu mua áo Bắc Tống e rằng chi phí còn cao hơn!”

Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng thì lực chú ý của Đường Nam Nam đã bị bảng quảng cáo của cửa hàng phía trước thu hút: “Giảm giá nhân ngày khai trương! Áo phục ba mươi tệ một bộ, áo sơ mi năm tệ một cái, wow!” Đọc đến đó thì mắt cô sáng rực cả lên, đừng nói là Bắc Tống, đến xã hội nguyên thủy cũng không có giá này!

Người cô như bị một sợi dây kéo đi: “Rẻ quá, chúng ta vào xem một chút đi! Nhất định phải xem một chút!”

Chu Hân: “... Cho xin đấy, đó là tiệm giặt quần áo!”

Vì đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt nên tuy giằng co nhau nhưng vẫn rất hạnh phúc.

Đi dạo phố cả ngày mệt muốn chết, Đường Nam Nam chọn quần áo giảm giá đến mệt mỏi, Chu Hân ngăn cô mua mấy món rẻ tiền đến mệt mỏi. Vì thế, họ không nói chuyện tới nửa đêm như ngày thường mà ôm nhau đi ngủ sớm.

Ánh đèn ở ngoài xuyên qua tấm rèm cửa sỏ màu xám chiếu lên mặt Đường Nam Nam khiến làn da cô như phát sáng.

“Anh yêu em nhất trần đời!” Chu Hân nhìn cô, nói khẽ. Những phiền não ban ngày tựa như biến thành hạt cát nhỏ xíu trong đêm khuya vắng lặng.

“Em yêu gối nhất!” Đường Nam Nam lằm bằm, ôm cái gối hỗ trợ vùng xương cổ quý giá của cô ngủ ngon lành.

Nhắc cho những ai quên, chiếc gối này là do Chu Hàu mua cho cô đột anh được Nam Nam quản lý tiền đó.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Tiếc rằng trên đời này không phải chỉ có hai người họ, khi tình yêu đến giai đoạn quan trọng nhất thì đó không chỉ là chuyện của hai người nữa.

Lúc Tiêu Kiến Quân gọi điện đến, Chu Hàu đang ngủ ở hiệu sách, thấy người gọi là Quân Từ thì lười nhác bắt máy, ngáp dài: “Quân Từ, có chuyện gì?”

Giọng của Tiêu Kiến Quân khá gấp gáp: “Người anh em, cô La vừa gọi cho tớ, hỏi một đồng chuyện của cậu, không biết là cô nghe ai nói, tớ nghe giọng cô lạ lắm, cậu chú ý một chút.”

Chu Hàu hoảng hốt, cô La mà Tiêu Kiến Quân nhắc tới chính là mẹ anh. Anh khẩn trương theo bản năng, vội ngồi thẳng người hỏi: “Quân Từ, mẹ tớ hỏi gì?”

“Hỏi cậu đang làm gì, cả chuyện về Nam Nam nữa, hỏi cận kề lắm.”

“Sao mẹ tớ biết Nam Nam?” Chu Hàu khó hiểu.

“Tớ đâu biết!” Tiêu Kiến Quân nói: “Tớ không nói gì cả, cô La hỏi thẳng luôn là Đường Nam Nam đang làm gì, bao nhiêu tuổi...”

“Vậy cậu có nói không?”

“Nói chứ, tớ biết cái gì đều nói hết.”

“Hãy da, Quân Từ này, sao cậu lại tùy tiện nói hết như thế? Cậu phải bàn bạc với tớ đã chứ!”

“Này!” Tiêu Kiến Quân nói to: “Chu Hàu, cậu tưởng tớ muốn nói với cô La lắm à? Cậu có biết khí thế của vị nữ sĩ ấy mạnh mẽ thế nào không? Muốn nói dối cô La thì trước hết phải tự lừa chính mình đã! Tớ còn chưa có bản lĩnh đó đâu, không thể làm gì ngoài việc khai hết. Tớ nói nè, mỗi lần nói chuyện với mẹ cậu, tớ đều đổ mồ hôi lạnh đấy! Tớ cũng thấy khó hiểu, sao cô La không gọi cho cậu mà gọi cho tớ làm gì? Tớ có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ không nhận điện thoại của mẹ cậu?”

“Haiz, thôi, để tớ tự xử lý.” Chu Hàu cúp điện thoại, lòng phập phồng không yên, cố gắng nghĩ lại xem mình có gây ra lỗi lầm gì không. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy không có, nhiều nhất là yêu đương mà không thông báo với người lớn thôi, cứ đợi đến khi nào mẹ hỏi thì nói là được.

Nhưng nếu lỡ như mẹ không đồng ý thì sao? Chu Hàu hơi lo lắng, ai mà không lo lắng khi giới thiệu người yêu cho cha mẹ chứ? Cô Mập lớn hơn anh hai tuổi, ngoại hình không quá mức xuất chúng, khả năng lớn là mẹ không ưng ý, nếu thật vậy thì phải làm sao đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định... mặc kệ mẹ! Anh đâu ít lần làm trái ý mẹ, nói tóm lại là anh không thể sống thiếu Cô Mập!

Nghĩ thế lòng anh liền kiên định, bình tĩnh chờ điện thoại của mẹ.

Ai ngờ đợi liên tục mấy ngày mà mẹ vẫn không gọi đến khiến Chu Hàu cứ thấy lo lo. Đường Nam Nam thấy hai ngày nay Chu Hàu hơi kỳ lạ, nói chính xác là có vẻ bồn chồn nên mới hỏi: “Anh sao thế? Có chuyện gì hả? Nè nè, không phải là anh nhớ Mặc Mặc đó chứ?”

“Tuyệt đối không có!” Chu Hàu sợ mất mặt, vội thanh minh: “Là vì điện thoại của mẹ anh. Theo lý thì mẹ sẽ gọi điện cho anh, nhưng không biết khi nào.”

“Stop! Chuyện này đáng để anh phải suy nghĩ? Anh gọi cho bà là được chứ gì!” Đường Nam Nam nói.

“Anh ít khi gọi điện cho mẹ lắm.” Chu Hàu hơi mất tự nhiên: “Thời còn đi học, mỗi lần anh gọi điện thì nếu không phải mẹ bận họp không để nghe máy thì cũng là trợ lý nghe máy, giọng nói vừa khách sáo vừa cứng nhắc, hết tháng này đến năm khác đều như vậy, không có chút sức sống nào. Dù sao anh cũng không có việc gì nên sau đó không gọi nữa, đợi khi nào mẹ rảnh thì gọi cho anh.”

“Anh thử một lần đi, cùng lắm là trợ lý nghe máy thôi. Mẹ anh biết anh muốn tìm bà thì bà ấy sẽ gọi lại cho anh. Em không tin một ngày hai mươi bốn tiếng, ngay cả thời gian gọi điện thoại mà mẹ anh cũng không có. Với mẹ mình mà anh khách sáo cái gì?”

Chu Hàu ngẫm nghĩ, cũng đúng. Anh mở danh bạ tìm số điện thoại của mẹ mình. Danh bạ điện thoại của anh là do Đường Nam Nam tạo từng số một. Vì thường xuyên có điện thoại lừa đảo nên Đường Nam Nam giúp anh tạo danh bạ, nhưng chỉ ghi tên chứ không ghi quan hệ. Tên mẹ anh trong danh bạ là La Viện, một cái tên danh bạ xa cách với mối quan hệ mẹ con.

Bất ngờ là điện thoại vừa reo ba tiếng là đã được nghe máy, người nghe máy không phải là trợ lý mà là mẹ anh.

“Mẹ!” Chu Hân hơi phấn khởi: “Mẹ nghe điện thoại đó hả?”

“Tiểu Hân, con tìm mẹ có chuyện gì?”

“Dạ... không có gì. Con chỉ muốn nói chuyện với mẹ thôi, con sống ở Bắc Kinh rất tốt.”

“Ừ.” Thế là La Viện nói với Chu Hân rất nhiều chuyện, từ thời tiết, ẩm thực cho đến phong cảnh, sách báo... Nhưng mãi mà bà vẫn không hề nhắc tới nửa chữ chuyện Chu Hân quan tâm nhất là Đường Nam Nam, giống như bà không hề biết Chu Hân có bạn gái.

Có mấy lần Chu Hân dẫn dắt tới đề tài này, ví dụ như: Ở Bắc Kinh, con sống cùng một người bạn; hoặc là: Bạn con nấu ăn rất ngon, nhưng lần nào mẹ anh cũng chỉ đáp qua loa một tiếng “Ừ” rồi nói sang chuyện khác, không hỏi là nam hay nữ nên anh cũng chẳng thể nói ra.

Rốt cuộc Chu Hân không nhịn được nữa, đành nói: “Mẹ ơi! Con có bạn gái rồi!”

“Ừ.” Vẫn chỉ một tiếng “ừ” đó, giọng điệu thản nhiên, không có điểm gì là vui hay không vui.

“Bạn gái của con họ Đường, làm việc ở Bắc Kinh. Mùa đông này, con và cô ấy qua Canada thăm mẹ nhé?”

“Ừ.” Vẫn không có chút cảm xúc nào.

“Mẹ!” Chu Hân không chịu nổi nữa, anh là người rất đơn giản, cách nói chuyện của mẹ khiến anh thấy ảm ức nên anh nói: “Mẹ biết rồi phải không?”

“Ừ.”

“Thế sao mẹ không hỏi con trông cô ấy ra sao, làm công việc gì? Mẹ không quan tâm đến con ư? Là con có bạn gái mà! Là chuyện lớn cả đời mà! Mẹ không quan tâm bạn gái con là người thế nào sao?”

“Có bạn gái là chuyện rất bình thường, con ở đó cũng không làm gì, rất chán.” Giọng mẹ anh bình thản.

“Sao con lại không làm gì?” Liên quan đến vấn đề việc làm ở Trung Quốc của anh thì Chu Hân luôn có phản ứng mạnh hơn bình thường: “Con có rất nhiều việc để làm! Con định mở một xưởng độ xe thể thao ở Bắc Kinh. Con đã chọn xong địa điểm rồi, chỉ còn chờ góp đủ tiền thôi.”

Chu Hân cực kỳ thích xe thể thao, và càng thích độ xe thể thao. Có điều Chu Hân và đám bạn có cùng chung chí hướng đều có mục đích lớn, chỉ một linh kiện thôi thì cũng phải mua từ Mỹ hoặc các nước châu Âu, vì thế giá độ xe thể thao của anh rất cao, khiến khách hàng có phần e dè, thế nên rất ít có lãi. Phần lớn các dự án kinh doanh của Chu Hân đều như vậy, bao gồm cả dây phòng trọ ở Thẩm Quyển, vì lúc đầu đầu tư quá nhiều nên lợi nhuận rất ít. Với nguồn vốn to lớn, “sự nghiệp” của anh quả thật không đáng nhắc đến.

Thật ra thì dự án đầu tư của anh, cũng chính là nhà máy xử lý khí của Tiểu Kiến Quân, rất sinh lãi, đầu tư năm trăm vạn, tiền lãi hàng năm là năm mươi vạn. Nhưng chút tiền đó cũng chỉ bằng thu nhập hàng năm của thành phần trí thức ở Bắc Kinh, muốn giàu có thì vẫn còn xa lắm, nếu không phải mỗi tháng mẹ anh đều đặn gửi mười vạn cho anh thì đừng nói đến việc muốn gì mua nấy, với số tiền mà anh kiếm được thì đừng mong sống thoải mái.

Nhưng cãi lời cha mẹ là đặc quyền của con cái, Chu Hân vừa nghe mẹ nói anh “ở Bắc Kinh không có gì làm” thì lập tức cãi lại.

“Ừ, giờ chưa gom đủ tiền nên con mới chán?” La Viện không hề nổi giận trước thái độ của Chu Hân, giọng nói của bà vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Con đâu có chán! Mẹ, sao mẹ cứ nhận định con về nước thì sẽ chán chứ? Con rất vui về! Hiện tại con sống rất tốt!” Chu Hân cãi.

“Không chán? Là do con quá ham chơi đúng không? Tiểu Hân này, mẹ thấy con còn nhỏ nên con chơi thêm vài năm nữa cũng không sao, nhưng có vẻ như con quá ham chơi rồi.”

“Sao thế mẹ?” Mặc dù giọng của mẹ anh không có gì thay đổi nhưng Chu Hân vẫn thấy sai sai: “Con lớn rồi, sao lại ham chơi chứ?”

“Con dán gì lên xe của cô Phương? Mẹ thấy hơi tò mò.” La Viện đột nhiên hỏi.

“Hả?” Chu Hân hoảng hốt: “Sao mẹ biết?”

“Cô Phương phải đến một bữa tiệc quan trọng, nhưng vì con mà cô ấy và chồng không thể đến đó, hơn nữa chuyện này lại bị tài xế của cô ấy đồn ra ngoài. Cô Phương nổi giận, thế là kiểm tra camera bãi đậu xe ở Hilton rồi nhờ cha mình tìm giúp thám tử tư, có lẽ là muốn trả thù con.” La Viện không vòng vo mà nói thẳng: “Có điều bác Phương nhận ra con nên đã bay đến Canada tìm mẹ. Tiểu Hân, con hơi quá đáng rồi đó.” Mặc dù trách cứ, nhưng giọng nói vẫn rất nhỏ nhẹ.

“Ông ta tìm mẹ tính sổ?” Chu Hân khẩn trương: “Mẹ à, mẹ cứ nói là do con làm, không liên quan đến mẹ!”

“Không phải tính sổ mà là nhận tội. Ông ấy nhận ra con nên mới đặc biệt đến đây để xin lỗi thay con gái.”

“Ồ!” Chu Hân rất phấn khởi: “Vậy chắc chắn nhà họ Chi là một doanh nghiệp nhỏ nên mới không thể đắc tội với mẹ của con!”

“Cũng không hẳn, chẳng qua là Phương thị muốn nhờ vả mẹ nên mới nhường một chuyện thôi. Chuyện làm ăn vô cùng phức tạp, vừa khéo ông ta có việc cần đến mẹ nên mới mượn việc của con để dễ nói chuyện. Trên bàn làm ăn, con không được phép khinh thường ai cả!”

“Dạ, dạ! Mẹ ơi, con đã hiểu, con đã hiểu! Nhưng mà bác Phương gì đó sao lại biết con?” Chu Hân ngạc nhiên hỏi.

“Nhà họ Phương kinh doanh đồ da, là một trong những doanh nghiệp bày bán trong trung tâm thương mại của chúng ta, mấy năm trước mẹ đã giới thiệu cho con rồi.”

“Thế à?” Chu Hân chẳng có chút ấn tượng nào, năm nào trung tâm thương mại của mẹ cũng tổ chức tiệc cuối năm, mà buổi tiệc nào mẹ anh cũng giới thiệu anh với một đồng người, làm sao anh nhớ hết được.

“Ha ha... Mẹ, con chỉ gặp có một lần thôi, sao nhớ nổi?” Chu Hân cười xòa.

“Không nhớ nổi? Bác Phương cũng chỉ gặp con có một lần đó thôi, mà năm nay ông ấy cũng đã sáu mươi rồi, sao ông ấy lại nhớ được con? Tiểu Hân, là do con không muốn nhớ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

“Dạ dạ dạ, mẹ, con vẫn chưa trưởng thành, nhưng mà từ nhỏ đến lớn việc con làm tốt nhất là độ xe thể thao. Khoảng nửa năm sau xưởng độ xe của con mới được mở, cần phải làm rất nhiều thủ tục nên bây giờ không qua đó được, đợi tới mùa đông con và bạn gái qua đó thăm mẹ có được không?”

Mẹ anh như hoàn toàn không nghe thấy, chỉ nói: “Có việc này, Annie muốn về Bắc Kinh tìm con, mẹ bận quá nên để đi út của con đưa nó đi, Tiểu Hân, con tiếp đón được không?”

“Đi út sắp về à? Hay quá!” Chu Hân nói: “Nhưng mà Annie...”

“Annie sẽ theo đi con, không phiền lắm đâu, dù sao cũng là chỗ thân thiết, lần đầu người ta về Bắc Kinh nên con phải quan tâm một chút.”

“Dạ...” Chu Hân có hơi không tình nguyện, nhưng không thể từ chối.

“Đi út về là để tham gia hội chợ trang sức, mang rất nhiều đồ, con liên lạc với đi hỏi xem mấy giờ đi tới rồi theo giúp đi, biết chưa? Tiểu Hân, nếu con làm tốt chuyện này, mẹ sẽ xem xét việc giao ít nghiệp vụ của trung tâm thương mại cho con.”

“Con không muốn về Canada.”

“Mẹ đang có ý định mở một chi nhánh ở trong nước, Bắc Kinh hay Thượng Hải là lựa chọn không tồi, nếu được thì con giúp mẹ một ít.” La Viện thản nhiên nói.

“Thật à?” Chu Hân rất phấn khích! Nếu mẹ mở chi nhánh ở trong nước thì anh sẽ là giám đốc của chi nhánh này! Không phải là anh có hứng thú với sự nghiệp của mẹ, nếu có thì cũng không phải đợi đến bây giờ. Thật ra anh có phần bài xích trung tâm thương mại chuyên bày bán xa xỉ phẩm dành cho phái nữ của mẹ, vì thế anh mới một mình về nước tự kinh doanh, cảm thấy cuộc sống như vậy là đủ rồi.

Nhưng bây giờ anh không chỉ có một mình mình nữa, anh phải lên kế hoạch cho cuộc sống tương lai của hai người. Từ lần nhìn thấy Giang Hải, anh đã thẩm tính toán nhất định phải để Cô Mập sống tốt hơn Giang Hải, cho dù thế nào đi nữa cũng không thể thua tên đó được. Nhưng nếu chỉ dựa vào mình anh thì mục tiêu này xa quá xa, đành phải trông chờ vào tài sản của mẹ anh vậy, dù sao mẹ cũng chỉ có một đứa con là anh, đây chỉ là chuyện sớm muộn, huống hồ từ nhỏ đến lớn, anh xài tiền của mẹ mình không ít, vì thế anh không thấy có gì phải xấu hổ cả.

“Con sẽ làm thật tốt!” Chu Hân nói: “Mùa đông năm nay...”

“Được rồi, mẹ sẽ báo với đi út của con. Mẹ có việc rồi, vậy nhé.” Mẹ Chu Hân không đợi anh nói xong đã cúp điện thoại.

“A lô! A lô!” Chu Hân gọi to vào điện thoại nhưng đáp lại chỉ là những tiếng tút tút, anh cất điện thoại mà lòng hơi mất mát, cảm thấy rất kỳ lạ nhưng lại không biết là ở đâu.

“Nhị sự huynh, sao thế?” Đường Nam Nam lo lắng nhìn anh. Trông Chu Hân cứ ngẩn ngơ thế nào ấy.

Phải rồi! Cô Mập vừa nói chuyện với anh thì anh biết ngay là chỗ nào kỳ lạ rồi! Anh gọi điện cho mẹ là để giới thiệu Cô Mập và bàn tính chuyện tương lai, kết quả lại bị mẹ năm lần bảy lượt chuyển đề tài, rốt cuộc chưa nói được gì thì đã cúp máy. Chuyện quan trọng nhất thì không nói được mà lại nói cả đồng chuyện linh tinh! Rốt cuộc là sao chứ?

Có phải mẹ không muốn nói đến chuyện đó không? Nghĩa là mẹ không chấp nhận Cô Mập?

“Không có gì... Di út của anh sắp đến Bắc Kinh.” Chu Hàu im lặng một lát rồi mới đáp lời, chuyện vẫn còn chưa rõ, không nên suy diễn lung tung.

“Đi ở Canada?” Đường Nam Nam hỏi.

“Đi ở Mỹ. Bay từ Mỹ về.”

“Người thân về thăm anh, sao lại không vui?”

“Ồ...” Chu Hàu đặng háng: “Không phải không vui.”

Anh gọi điện cho di út, nói chuyện rất lâu mới xác định tình hình, rồi cúp máy.

“Tôi mai đi út sẽ đến nơi, chúng ta cùng đi đón nhé.” Anh nói với Đường Nam Nam.

Đường Nam Nam hơi xấu hổ, hai người yêu nhau là một chuyện, gặp mặt người lớn thì lại là chuyện khác.

“Đi nhé! Đi đi mà!” Chu Hàu chống cằm lên đầu cô: “Đi nhé! Cô Mập, trước sau gì cũng gặp người lớn trong nhà anh mà.”

“Sao lại phải gặp người lớn nhà anh?” Đường Nam Nam đỏ bừng mặt, nhưng ngày hôm sau vẫn cùng anh ra sân bay.

Suốt thời gian chờ máy bay, Chu Hàu luôn hạ quyết tâm và khuyến khích bản thân. Lát nữa phải thân mật với Cô Mập một chút mới được, di út chính là người phát ngôn của mẹ, nhất định tỏ rõ lập trường của mình!

Anh đứng ngồi không yên, da thịt co giật, Đường Nam Nam nghĩ Chu Hàu sắp gặp người thân nên mới khẩn trương khiến cô càng hồi hộp, đành hỏi:

“Sao đi cả của anh vẫn chưa tới?”

“Là di út...” Đầu Chu Hàu chảy mấy vạch đen: “Có lẽ máy bay đến muộn.”

“À à, di út, vậy đi cả đưa Annie đi cùng hả? Annie là họ hàng gì của anh?” Đường Nam Nam lại hỏi.

“Là di út...” Chu Hàu ngất mặt thôi.

“Xin lỗi, di út, di út.” Đường Nam Nam vội vàng xin lỗi.

“Annie không phải họ hàng của anh, cô ấy là bạn học của anh... Ừm, tên tiếng Trung là An Dĩ Ny, là con lai Trung - Mỹ, quan hệ của cha cô ấy và di của anh rất tốt, còn cô ấy... cô ấy, cô ấy có hơi...” Chu Hàu quơ tay chỉ vào đầu mình: “... Là bạn học của anh, cho nên lát nữa cô ấy có nói gì quá đáng thì... em tuyệt đối đừng cười cô ấy nhé, lòng tự ái của cô ấy cao lắm.”

“Là bạn học cùng trường thiếu năng với anh?” Đường Nam Nam bưng tỉnh.

“Trường của anh không phải là trường thiếu năng! Là trường dành cho những người gặp trở ngại về các khả năng! Đó là một trường rất danh tiếng ở Mỹ và châu Âu. Rất nhiều người học cùng trường bọn anh là những người thành đạt. Hơn nữa muốn vào trường thì phải vượt qua được bài trắc nghiệm IQ. Trí thông minh của anh hoàn toàn bình thường!” Chu Hàu giận dữ phản bác.

“Xin lỗi, em lỡ miệng.” Đường Nam Nam vội vàng trấn an anh: “Vậy An Dĩ Ny kia... Ồ? Cái tên hay quá! Cô An Dĩ Ny ấy, ờm, trí thông minh ấy...”

“Trí thông minh cũng bình thường, nhưng có vấn đề trong việc kiểm soát suy nghĩ. Khi nói chuyện sẽ nghĩ gì nói nấy, không quan tâm đến ai cả, cũng không thể kiểm soát được tâm trạng của mình, thích hay ghét ai đều biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài... Theo như lời của người Trung Quốc thì... hơi ngốc, có rất ít người không ghét cô ấy, vì thế chú An vô cùng nuông chiều đứa con gái này, luôn nghĩ con gái mình thật đáng thương. Em đừng chê cười gì với cô ấy hết, từ nhỏ cô ấy đã được cưng như trứng rồi, không chịu nổi chút ầm ức bé tí ti nào đâu.”

“Không đâu, không đâu.” Đường Nam Nam nói: “Kỳ thi khuyết điểm về mặt sinh học là điều sai trái, em không thể đâu.”

“Ừm... Khụ khụ... Lát nữa cô ấy... có thể làm em không vui...” Chu Hàu lúng túng ho khan: “Cô ấy... Cô ấy thích anh...”

Đường Nam Nam sùng sốt, nhìn đáng vẻ bối rối của Chu Hàu thì bật cười.

“Anh không thích cô ấy! Em tuyệt đối đừng hiểu lầm! Em gặp cô ấy rồi sẽ biết, không thể nào thích nổi đâu! Cô Mập à, em tuyệt đối tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé! Thật ra vì cô ấy bị bệnh nên cũng không biết thích là gì đâu. Di út đưa cô ấy về thì cứ để cho di út dễ dàng, chúng ta cố gắng đối phó là được! Em chỉ cần không nổi giận là ổn cả! Em cứ xem... xem như cô ấy là em họ xa của anh là được...”

“Được rồi được rồi, em biết rồi. Ý của anh là, có thể cô ấy gặp anh là sẽ hôn anh?”

“Anh sẽ không để cô ấy hôn đâu!” Chu Hàu nói to.

Xem ra là bị hôn rồi! Đường Nam Nam thấy hơi khó chịu, nhưng cô cũng không thể so đo với người bệnh. Nhìn phản ứng của Chu Hàu thì xem ra rất khó chơi.

Đường Nam Nam hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không cười chê hay trách móc gì An Dĩ Ny, nhưng không ngờ câu nói đầu tiên của cô gái này khi vừa bước ra khiến Đường Nam Nam không thể nhịn cười.

Vì An Dĩ Ny nhìn thấy Chu Hàu từ xa thì vui sướng hét to: “Hầu ca!”

Phụt! Đường Nam Nam sặc vì cười.

“Đừng cười!” Chu Hàu khăn trương nhéo tay cô.

Đường Nam Nam đành phải nhìn thẳng về phía trước, cố gắng lắm mới không cười nữa, cô thấy từ đằng xa An Dĩ Ny dang hai tay ra rồi xông về phía Chu Hàu, cô lại nói nhỏ với Chu Hàu: “Anh không cho cô ấy xem Tây Du Ký hả? Ở Trung Quốc, Hầu ca là cách gọi đặc biệt của một nhân vật rồi, người khác không thể dùng.”

“Tiếng Trung của cô ấy không tốt lắm” Chu Hàu bắt đầu nói: “Trước đây anh có nói Lão Tử là nhà tư tưởng vĩ đại nhất Trung Quốc. Cô ấy nói: Hầu ca, anh không biết khiêm tốn gì cả!”(1)

(1). Ý của Chu Hàu ở đây Lão Tử là nhà tư tưởng nổi tiếng của TQ, nhưng An Dĩ Ny lại hiểu lầm là Chu Hàu đang nói chính mình (lão tử cũng có thể hiểu là ông đây).

“Phụt!” Công sức nhịn cười từ nãy tới giờ của Đường Nam Nam tan thành mây khói.

Lúc này An Dĩ Ny đã chạy đến ôm lấy cổ Chu Hàu, phải nói là ôm vô cùng nhiệt tình.

Tuy mang dòng máu lai nhưng cô ấy trông giống người da vàng nhiều hơn. Tóc và mắt đều có màu đen, có điều tóc xoắn tự nhiên, da rất trắng, ngũ quan rõ rệt. Ngoại hình tương đối ưa nhìn, nhưng lời nói thì... không mê nổi.

Cô gái có ngoại hình tương đối ưa nhìn ấy đang ôm chặt lấy Chu Hàu, luôn miệng gọi Hầu ca Hầu ca, không quan tâm đến ai cả.

Chu Hàu lúng túng đẩy cô nàng ra, nhưng người cô nàng như là dây leo, đẩy được người ra thì tay chân vẫn còn quấn lấy.

“Annie! Em có mệt không, mau xuống đi, anh đưa em về khách sạn nghỉ ngơi.” Chu Hàu vừa nói chuyện vừa gỡ dây leo.

“Hầu ca, em không mệt, em ngồi trên máy bay chạy từ Mỹ về đây đây!” An Dĩ Ny hào hứng nói.

“Là bay về đây. Annie, em ngồi trên máy bay bay về đây, không phải là máy bay chạy về đây.” Đầu Chu Hàu đầy vạch đen.

Đường Nam Nam đáng thương lần thứ ba xoay ra chỗ khác để nhịn cười, nhìn đến run cả người.

Chu Hàu hỏi: “Di út của anh đâu?”

“Ồ, di La đợi lấy hành lý nên đi sau, em ra trước tìm anh.” Annie vui vẻ nói.

“Giới thiệu với em, đây là bạn gái của anh, tên là Đường Nam Nam” Chu Hàu nói.

Đường Nam Nam xoay người lại, vươn tay ra, cười ngọt ngào: “Annie, xin chào, tôi là Đường Nam Nam, rất hân hạnh được làm quen với cô.”

“Cô mập quá, mặt đỏ bừng, xấu hoắc! Tôi không vui khi biết cô!” Annie không bắt tay với cô, nói thẳng thừng.

Ặc... Đầu Đường Nam Nam toàn là vạch đen. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Đây là cô gái gặp trở ngại kiểm soát hành động! Không nên so đo với cô nàng! Mặt đỏ là vì mới nhịn cười, nhưng mập là sự thật, Đường Nam Nam cố gắng duy trì nụ cười, nói: “Ha ha... Annie, cô nói rất đúng, còn cô thì trông gầy quá! Chu Hàu đã đặt phòng khách sạn rồi, chúng tôi đưa cô đến đó nhé.”

Nhưng Annie hoàn toàn không để ý đến cô mà nói với Chu Hàu, lời nói vô cùng chán động: “Hầu ca, chúng ta kết hôn ở Bắc Kinh luôn nhé?”

Chu Hàu tái mặt: “Không được!” Anh nói to, vô cùng kiên quyết.

“Vậy khi nào thì chúng ta kết hôn?” Annie hỏi.

Đường Nam Nam nhìn về mặt của Chu Hàu, thầm nghĩ lúc này cô ghen tuông thật thừa thãi, nếu không phải An Dĩ Ny đi cùng đi cả của anh thì có lẽ anh đã chạy mất dép rồi.

“Anh không thể kết hôn với em! Cô ấy mới là bạn gái của anh!” Chu Hàu nói.

“Cô ta? Cô ta không đẹp chút nào, anh vẫn nên kết hôn với em thì hơn.” Annie nói: “Ba em nói ai mà kết hôn với em thì ba sẽ mua cho bọn em một cái

biệt thự siêu bự.”

“Annie!” Chu Hàu nói to: “Anh đã nói với em rất nhiều lần rồi, anh không thể kết hôn với em!”

“Hầu ca~~!” An Dĩ Ny giậm chân làm nũng, tiếng gọi nũng nịu này rất dài, rất to, khiến những người ở gần đó đều ngoái đầu lại nhìn họ, xem thử ai là “Hầu ca”.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

“Em đừng gọi anh là Hầu ca nữa!” Chu Hàu hét lên.

“Hầu ca...” Annie méo miệng, sau đó òa khóc nức nở.

Lúc này Đường Nam Nam mới hiểu thế nào là chứng bệnh không thể kiểm soát hành động, thậm chí thật may mắn khi người nào đó của nhà cô chỉ bị chứng không thể nhớ được con số.

Ở đây là sân bay, một cô gái hơn hai mươi tuổi ăn mặc đẹp đẽ đứng khóc tu tu sẽ gây ra kết quả gì?

Tiếng khóc khiến đi út của Chu Hàu chạy vội đến, nói về không vui: “Tiểu Hàu, sao cháu làm Annie khóc?”

Đường Nam Nam lén nhìn bà, người này là em út của mẹ Chu Hàu, ba mươi tám tuổi, nhưng vì được bảo dưỡng tốt nên nhìn chỉ như mới ba mươi. Chu Hàu nói đi út của anh kinh doanh trang sức nên bà đeo rất nhiều trang sức, quần áo sang trọng, nhìn góc nào cũng phát sáng, vô cùng cao quý.

“Di La oi!” Annie nước mắt ngấn nước mắt dài: “Hầu ca mắng cháu, không cho cháu gọi anh ấy.”

“Tiểu Hàu, mau xin lỗi Annie đi!” Di út nghiêm túc nói.

“Annie, anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không to tiếng nữa.” Chu Hàu đành phải xin lỗi.

Không ngờ An Dĩ Ny lại nói: “Em không muốn anh xin lỗi, em muốn cô ta xin lỗi cơ!” Đột nhiên cô nàng giơ tay ra, móng tay được sơn màu vàng chói chỉ vào trước mũi Đường Nam Nam.

Đường Nam Nam giật mình, hỏi: “Tôi xin lỗi?”

“Đúng vậy! Mau xin lỗi tôi đi!”

“Nhưng tôi có nói gì đâu.” Đường Nam Nam khó hiểu: “Đâu phải tôi làm cô khóc.”

“Tôi mặc kệ, cô làm tôi thấy ngứa mắt, mau xin lỗi tôi đi!”

FUCK! Đường Nam Nam thầm chửi thề. Ráng nhìn vậy, “Được rồi, tôi sẽ xin lỗi. Annie, tôi xin lỗi vì ngoại hình xấu xí của tôi làm cô ngứa mắt, thế nên cô mau nhìn người không làm cô ngứa mắt đi!”

“Hừ!” An Dĩ Ny hừ một tiếng rồi không thèm để ý tới cô nữa mà nhìn về phía Chu Hàu: “Hầu ca, chúng ta đi thôi.”

Đường Nam Nam thờ ra một hơi, chỉ mong sao tiễn chân cô nàng này càng nhanh càng tốt. Cố gắng cười tươi, cô nói: “Đi thôi, đã đặt khách sạn rồi, đi út, chào đi, cháu là Đường Nam Nam.”

Di út đứng im, đánh giá cô từ trên xuống dưới rất lâu rồi mới chậm rãi nói: “Cô Đường, cô hãy gọi tôi là La Lâm, đến cả Annie cũng chỉ gọi tôi là di La mà thôi. Người nước ngoài rất hiếm khi chủ động nhận họ hàng nên tôi không quen lắm.”

Qua một lát Đường Nam Nam mới miễn cưỡng cười: “Dạ, di La.” Cô dừng lại một chút. “Để cháu xách túi đồ giúp đi.” Chu Hàu đã đi lấy hành lý cho đi út của anh rồi, cô thấy bà đi út này có vẻ lạnh nhạt nên định tìm cách nói chuyện để tăng điểm.

Di út cười như không cười nhìn thoáng qua Đường Nam Nam: “Cô Đường, cái cô đang mang mới là túi đồ, còn đây là túi xách tay.”

Nụ cười bị đông cứng trên gương mặt Đường Nam Nam, quả thật cô không cười nổi nữa. Lúc này Chu Hàu kéo va li tới, hỏi: “Nam Nam, mọi người đang nói gì thế?”

“Không có gì... Lấy được hành lý rồi thì mau đi thôi.” Đường Nam Nam nói: “Ngồi máy bay lâu như vậy chắc di La cũng mệt rồi.”

“Hầu ca, mau đưa em về khách sạn đi!” Annie vừa nhìn thấy Chu Hầu là lập tức bay đến cạnh anh, giọng nói vô cùng lớn! Câu cô nàng nói rất dễ gây hiểu lầm nên thu hút khá nhiều ánh mắt kinh ngạc và hiếu kỳ.

Chu Hầu đỏ mặt hồi hộp: “Đi thôi! Chúng ta nhanh đi thôi! Nam Nam, em kéo va li một lát nhé, anh đi lấy xe.”

Đường Nam Nam gật đầu đồng ý, Chu Hầu nhanh chóng chạy đi lấy xe.

Nhưng ra đến cửa thì lại xảy ra chuyện.

“Em không muốn ngồi cùng cô ta!” An Dĩ Ny chỉ vào Đường Nam Nam, nói to: “Không được để cho cô ta lên xe!”

“Đó là bạn gái của anh!” Chu Hầu cũng lớn tiếng phản bác: “Annie, cô ấy phải đi cùng anh!”

“Em mặc kệ, em không muốn!” Annie lập tức phản đối, lại bật khóc: “Em không muốn nhìn thấy cô ta! Em không muốn nhìn thấy cô ta!”

“Cô Đường, thật ngại quá.” La Lâm nói: “Cô xem nên làm thế nào đây?”

“Cháu đi riêng cũng được ạ.” Đường Nam Nam gượng cười: “Dù sao hành lý cũng nhiều, ngồi bốn người có hơi chật.”

“Cô Mập.” Chu Hầu nhỏ giọng gọi cô: “Anh xin lỗi, cứ loạn hết cả lên.” Anh chỉ về phía Annie đang khóc nức nở: “Anh đưa cô ấy đi trước nhé.”

“Ừ, không sao đâu.” Đường Nam Nam nói: “Em nhớ địa chỉ mà, em sẽ tới đó tìm anh.” Cô nhún vai, cười nói: “Nếu kẹt xe thì có khi em còn đến trước anh đây.”

“Cảm ơn em, Cô Mập.” Chu Hầu tiến lên ôm chặt cô, cọ má mình vào gò má mũm mĩm mịn màng của Đường Nam Nam.

“Đi anh đang nhìn đó!” Đường Nam Nam then thùng đẩy anh ra.

Sau đó cô nhìn thấy An Dĩ Ny vui vẻ nhào vào Chu Hầu, hai tay ghi chặt người anh, còn Chu Hầu thì vừa đẩy cô nàng ra vừa đi về phía chiếc xe của mình. Ở bên cạnh, di út La Lâm cười dịu dàng nhìn họ. Ba người sánh bước bên nhau, như người một nhà.

Hai người cùng đến mà giờ cô phải một mình bắt xe. Từ lúc chân bị thương, Nhị sư huynh luôn đưa đón cô, chưa bao giờ hai người phải rời nhau, nên lúc này Đường Nam Nam cảm thấy rất mất mát.

Thì ra trong vô thức, cô đã xem việc anh ở bên cô là thói quen. Thì ra trong vô thức, cô đã yêu anh nhiều đến thế.

Cô lắc đầu để rũ bỏ những âu sầu khó hiểu, sai bước đi đón tàu điện. Ở đây cách khách sạn Vương Phủ khá xa, không nên để di út của Chu Hầu đợi lâu.

Dựa theo kinh nghiệm thì đi taxi chỉ nhanh hơn một chút thôi, vì thế Đường Nam Nam quyết định đi tàu điện, đổi hai chuyến mới tới được khách sạn Vương Phủ. Chu Hầu tới trước cô năm phút.

Đường Nam Nam gõ cửa đi vào, cười nói: “Di La, cháu đến rồi.”

“Cô Đường, cô cũng ở khách sạn này?” La Lâm thấy cô thì không giấu nổi sự ngạc nhiên.

“Không ạ, cháu có chỗ trọ ở Bắc Kinh, cháu đến để xem tình hình của di một chút thôi ạ.”

“Ồ, phiền cô quá!”

“Không sao đâu ạ, không sao đâu ạ...” Đường Nam Nam cười, nhìn quanh đánh giá một lượt, thấy trong phòng thiếu một người thì khó hiểu, hỏi nhỏ Chu Hầu: “Annie đâu?”

Nhưng vì khoảng cách quá gần nên La Lâm đã nghe thấy, bà thân nhiên nói: “Annie ở tầng trên, cô Đường, cô hỏi lạ thật đấy, sao hai người có thể ở chung một phòng?”

“À... ra thế...” Đường Nam Nam cười gượng, cô thì không biết vì sao hai người lại không thể ở cùng một phòng, đều là nữ cả mà. Nhưng nghĩ lại thì giường ở phòng đôi là hai giường tiêu chuẩn, có lẽ di út thích nằm giường to.

“Di La ơi, di ăn cơm chưa? Chu Hầu, em xuống dưới gọi đồ ăn trước nhé?”

“Ừ, em đi đi.” Chu Hầu nói. “Annie đang tắm, kêu món xong thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ gọi Annie đi cùng.”

“Không cần đâu, di không muốn đi.” La Lâm nói: “Dưới đó ồn lắm.”

“Để cháu thuê phòng bao...”

“Đề cháu gọi phục vụ phòng...”

Đường Nam Nam và Chu Hân đồng thời lên tiếng, nghe thấy lời của đối phương thì đồng thời dừng lại, nhưng đối phương nói trước.

La Lâm nhìn Đường Nam Nam đang muốn đặt phòng bao ở khách sạn năm sao bằng ánh mắt khinh thường. Đường Nam Nam cảm nhận được ánh mắt của bà thì ấp úng nói: “Vậy thì gọi phục vụ phòng đi, muốn ăn gì cứ bảo họ đem lên.”

Chu Hân nắm tay cô tỏ vẻ an ủi, Đường Nam Nam cũng nắm lại ý bảo mình không sao. Sau đó Chu Hân gọi điện cho phục vụ phòng để kêu món ăn.

Tốc độ phục vụ rất nhanh, nhưng không khí khi ăn cơm thì rất tẻ nhạt. Annie nói người bình thường không thể ăn cơm vào buổi tối, nếu không sẽ phát phì, vì thế cô nàng không ăn. Cho nên chỉ có ba người không được bình thường ăn tối ở trong phòng.

“Cô Đường, nghe nói cô không có việc làm?”

“Cháu... cũng coi như có công việc.” Đường Nam Nam bấp búng.

“Cô Đường, lúc còn đang nhai thì đừng nói chuyện.” La Lâm nói.

“Ặc, dạ!” Đường Nam Nam nuốt thức ăn trong miệng xuống, thầm nghĩ nếu đi không hỏi thì cháu nói làm gì?

“Vậy cô làm gì?” La Lâm hỏi tiếp.

“Cháu làm... nghề tự do.” Đường Nam Nam lúng túng trả lời.

“Nghề tự do?” Khóe môi La Lâm khẽ nhếch lên, giọng nói của bà vẫn bình thản, nhưng người ta có thể nhận thấy sự khinh miệt.

“Dạ, cháu là nhà văn.” Đường Nam Nam khó nhọc nói. Đối phương là người lớn, hỏi mấy câu như công việc, gia cảnh là chuyện bình thường, cô không có ý kiến gì, nhưng việc La Lâm lên giọng hỏi “Nghề tự do?” khiến cô khó chịu. Cô yêu nghề nghiệp của mình, hơn nữa cũng không thấy nghề mình làm có gì là đáng xấu hổ.

“Thế à? Vậy cô đã xuất bản được những tác phẩm nào?” La Lâm hỏi.

Đường Nam Nam đã xuất bản được những tác phẩm nào? Mấy quyển “Dị giới Sát thủ lạnh lùng”, “Pháp sư nhỏ ngây thơ” mà lần trước gửi cho Mạc Mạc là do cô viết. Thật ra nội dung chẳng trẻ con chút nào, nhưng vì độc giả ngày nay đa phần là học sinh nên nhà xuất bản yêu cầu phải lấy tên sách thật lồi cuồn. Hơn mười cuốn sách khác đều có tên tương tự như vậy. Đối mặt với đi út của Chu Hân, Đường Nam Nam không thể nào nói ra được. Cũng may là ngoài thể loại huyền huyền ra, Đường Nam Nam còn viết các thể loại khác như ngôn tình, lịch sử, khoa học viễn tưởng, tùy bút trên tạp chí, nội dung và tựa đề đều ổn, Đường Nam Nam thấy đưa cho đi út xem mấy quyển này cũng không tệ.

“Đề hôm nào cháu đem đến cho đi La xem.” Cô cười.

“Nếu có thời gian thì tôi sẽ xem thế nào.” La Lâm cười nhạt: “Nhưng mà đạo này hơi bận, e rằng sắp tới không rảnh.”

“Dạ, đi cứ làm việc đi ạ, đi cứ làm việc trước đi ạ. Có cần cháu giúp cái gì không?” Đường Nam Nam vội hỏi.

“Đúng đúng, Nam Nam sẽ giúp.” Chu Hân cũng vội nói: “Bọn cháu sẽ giúp ạ.”

“Ồ, vậy thì cảm ơn cô Đường.” Cuối cùng La Lâm cũng nở nụ cười.

Đường Nam Nam và Chu Hân thở phào nhẹ nhõm.

“Di muốn sửa lại hàng mẫu, Tiểu Hân, mở hộp giúp đi, nhớ cẩn thận một chút, cô Đường, cô tới phân loại giúp tôi.”

“Dạ!” Đường Nam Nam vui vẻ đồng ý, thấy đi út không còn vẻ khó chịu nữa thì mới thoải mái hơn đôi chút, chắc là có việc cần làm. Đừng nói đi út bảo cô xếp đồ vào mấy cái hộp nhỏ này, cho dù bảo cô đi xếp gạch thì cô cũng sẵn lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chu Hân dạ một tiếng rồi mở một cái hộp ra, Đường Nam Nam nhìn thấy vật đựng trong hộp thì giật mình. Đó là một sợi dây chuyền kim cương lấp lánh.

Cô vội vàng đóng cửa phòng lại, Chu Hân cũng hoảng hốt, nhìn không dưới một trăm cái hộp nhỏ ở trong phòng, còn có các hộp cỡ trung và to, hỏi: “Di út ơi, di mang theo nhiều trang sức như thế để làm gì? Nguy hiểm lắm.”

“À, hộp nhỏ thì đựng trang sức, hộp lớn là đồ để trưng bày trang sức và miếng lót. Máy thứ này chỉ là mẫu thiết kế, không đáng bao nhiêu tiền, hơn nữa cũng đã mua bảo hiểm rồi.” La Lâm nói như không có chuyện gì to tát: “Còn mấy món có giá trị thì ngày mai công ty bảo hiểm sẽ đưa tới.”

“Đề cháu đi thuê một cái két sắt của khách sạn... À không, phải thuê két sắt của ngân hàng mới bảo đảm.” Chu Hân nói nhanh. Sợi dây chuyền trong hộp này nhìn thì thấy bình thường, nhưng được tạo thành bởi chín viên kim cương có kích thước khác nhau, viên nhỏ nhất cũng khoảng 0,5 carat, như vậy chỉ tính giá vốn thôi thì trị giá của chín viên kim cương cũng lên tới mười mấy vạn tệ, mà di út lại bảo mấy thứ này thì không đáng tiền, như vậy có thể thấy mấy món “có giá trị” kia cũng phải ít nhất hơn một trăm vạn một món.

“Ừ, Tiểu Hân làm việc ngày càng chăm chỉ.” La Lâm vui vẻ khen ngợi: “Dùng cháu đã lo chuyện két sắt rồi, cháu không cần quan tâm nữa. Trước hết cháu cứ mở hộp ra đi, cô Đường cũng phân loại mấy mẫu này giúp tôi nhé.”

“Dạ.” Đường Nam Nam vội vàng mở mấy cái hộp ra, trong hộp to là manocanh cổ(1), chắc là để trưng bày dây chuyền, còn hộp trung là linh kiện, bàn tay đủ mọi tư thế, hai cái chân, một cái eo, thậm chí còn có một cái đầu nhỏ màu trắng được khắc ngũ quan đầy đủ.

Lấy hết linh kiện của cơ thể người ra, căn phòng như biến thành hậu viện ở quán rượu của Tôn Nhị Nương(2).

(1). Manocanh cổ

(2). Tôn Nhị Nương là một nhân vật trong tiểu thuyết “Thủy Hử” của Thi Nại Am, bà và chồng mở một quán rượu ở đồi Thập Tự. Gặp các khách thương qua đường bắt cần, họ đánh thuốc mê, cướp tài sản, xả thịt để bán như thịt trâu bò, nhồi thịt vào bánh bao.

Mang theo những thứ này đi máy bay từ Mỹ về đây? Đường Nam Nam thấy khó hiểu, Hội chợ triển lãm trang sức không cho mượn mấy thứ này ư? Mà nếu mua ở Bắc Kinh thì cũng tiện hơn đem từ Mỹ về chứ nhỉ.

“Nặng quá...” Đường Nam Nam gắng sức bê cái đầu đặt lên bàn trà, nói: “Không phải là nhựa à?”

“Đồ nhựa thì sao làm nổi bật được trang sức?” La Lâm cười nhạt: “Cô Đường có khiếu hài hước quá.”

Đồ nhựa không làm nổi bật được trang sức? Đường Nam Nam nghi hoặc, manocanh của mấy cửa hàng trang sức ở trung tâm thương mại đều làm bằng nhựa, manocanh ở cửa hàng Châu Đại Phúc(3) cũng là nhựa, mặc dù cô chưa sờ bao giờ nhưng nhìn là biết.

(3). Châu Đại Phúc (Chow Tai Fook) là chuỗi cửa hàng trang sức lớn của Trung Quốc, có các cửa hàng ở Hongkong, Macau.

Có lẽ di út có yêu cầu đặc biệt nên mới dùng gỗ cốp pha, bởi vì... khi trưng bày trang sức trên mấy thứ này thì quả là bắt mắt hơn so với đồ nhựa thật, màu của chúng không quá trắng, không bị phản quang như đồ nhựa. Di út cầm một chiếc vòng tay bằng đầu ngón tay, chuỗi ngọc màu san hô đỏ rừ xuống tựa như giọt sương, chiếc vòng được trưng bày lên một miếng gỗ cốp pha màu trắng mờ càng tôn lên vẻ sang trọng, khiến người ta muốn có được chiếc vòng trên tay mình.

Dân chuyên nghiệp có khác! Đường Nam Nam nghĩ thầm.

“Cô Đường, giúp tôi lấy chiếc vòng tay ngọc lục bảo qua đây.” La Lâm nói.

“Dạ, dạ.” Đường Nam Nam nhanh chóng đáp ứng rồi nhìn xung quanh, sau đó lấy cái hộp đựng một vòng tay màu xanh đưa qua. Cô cảm thấy di út có con mắt thật tinh tường, cái cổ tay giả này rất hợp với chiếc vòng.

Nào ngờ La Lâm nhìn cô, cười như không cười, không nhận lấy cái hộp.

Sao thế nhỉ? Đường Nam Nam dùng ánh mắt để thể hiện rằng cô không hiểu.

“Cô Đường, đây không phải là ngọc lục bảo, đây là ngọc thạch lục. Ngọc thạch lục và ngọc lục bảo có kết cấu và màu sắc khác nhau, rất dễ phân biệt. Trong tay cô là một viên ngọc thạch lục nhỏ, ngày mai sẽ có xe chuyên chở chúng đến đây.”

“Ồ...” Đường Nam Nam gượng cười thu tay lại: “Cháu không biết.” Thật ra thì cô hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không biết trên đời này tồn tại một thứ gọi là ngọc thạch lục, cô chỉ mới nghe đá thạch lục thôi.

“Thật ra cháu cũng không biết!” Chu Hân nhìn qua, cười nói: “Trông có khác gì đâu.”

“Thôi, cô Đường không phân biệt được các loại ngọc thì giúp tôi treo mấy chuỗi ngọc trai vậy. Cô biết ngọc trai chứ? Màu trắng, hình tròn.”

“Dạ biết.” Đường Nam Nam rầu rĩ, chỉ số thông minh của cô đâu có thấp, mặc dù không phân biệt được ngọc thạch lục nhưng nhận ra được sự khinh thường của người khác.

Cô ừ ừ cầm một chuỗi dây chuyền ngọc trai. Đột nhiên La Lâm cười khê: “Cô Đường là nhà văn thì chắc đã nghe câu ‘Tây châu không bằng Đông châu, Đông châu thua xa Nam châu’(4), cái trên tay cô sao có thể là Nam châu mà tôi yêu cầu được? Đó rõ ràng chỉ là Tây châu.”

(4). ‘Tây châu không bằng Đông châu, Đông châu thua xa Nam châu’: nghĩa là ngọc trai ở phía tây không bằng phía đông, ở phía đông không bằng phía nam.

Mấy thứ này đều là heo chết hết! Đường Nam Nam thầm mắng trong lòng, tuy không nói ra miệng nhưng vì là người đơn giản nên ánh mắt đã toát lên nỗi tức tối trong cô.

“Nhưng mà dùng cái giá này để trưng thì cũng tạm.” La Lâm đột nhiên đổi giọng: “Bây giờ chất lượng ngọc trai của Malaysia đều giảm đi đáng kể, cho dù về độ sáng và độ tròn thì cũng không bằng ngọc trai của Nhật Bản và Hợp Phố ở Quảng Tây. Cô Đường nhìn kỹ xem, có đúng không?”

Đường Nam Nam lắc đầu, cô chưa từng nhìn thấy hột xoàn của Nhật Bản và Hợp Phố, bây giờ có nhìn kỹ cỡ nào thì cũng đâu nhìn ra gì. Thành thật mà nói thì cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, thích những trang sức lấp lánh. Bây giờ có rất nhiều trang sức bày ra trước mặt, chứng cứ lấp la lấp lánh, mặc dù không phải của cô nhưng cũng làm cô rất hưng phấn, vác manocanh mà cũng không biết mệt. Nếu chỉ có một mình Chu Hâu ở đây thì nhất định cô sẽ đeo thử để biết cảm giác, nhưng vì có cả La Lâm nên cô không dám làm gì, nhưng tưởng tượng một chút cũng được đúng không?

Nhưng hiện tại thì cô chả còn sức lực đâu để mà hưng phấn nữa, phải nói là đã hoàn toàn biến thành nỗi buồn bực, không hề thấy mấy món đồ trang sức này có gì hấp dẫn.

“Cô Đường không biết thì về nhà nghỉ ngơi đi, tôi sẽ gọi Annie đến giúp, nó cũng có tìm hiểu về trang sức.”

“Dạ, vậy mọi người làm việc đi ạ.” Đường Nam Nam ỉu xiu, trong lòng chỉ muốn biến khỏi chốn này thật nhanh thôi.

“Đội đã, cô Đường.” La Lâm đứng lên: “Vòng tay này khá sáng và màu cũng rất đẹp, chỉ là có vài chỗ không đủ sáng, người gầy mà đeo sẽ không thấy tự nhiên, nhưng chắc là cô Đường thì không sao, nếu cô thích thì tặng cho cô.”

“Không cần đâu ạ.” Đường Nam Nam lắc đầu, cô không thích chút nào.

“Đừng khách sáo, cầm lấy đi, cũng không đáng bao nhiêu tiền. Tiểu Hâu, cháu cầm lấy cho cô Đường đi, vòng tay này rất hợp với cô ấy.”

“Không cần thật mà đi út.” Chu Hâu từ chối: “Bình thường Nam Nam không thích đeo trang sức.”

“Ha ha... thế thì không tốt chút nào.” La Lâm cười như không cười: “Tiểu Hâu, đừng cháu có nói phụ nữ đi ra ngoài mà không đeo trang sức thì chả khác gì còi trần.”

Đậu xanh rau má! Trong lòng Đường Nam Nam bùng lên một ngọn lửa, ý là nửa đời nay cô đều ở trần? Tôi còi trần chạy ra sân bay đón đi?

“Để hôm nào cháu mua cho cô ấy.” Chu Hâu thấy sắc mặt cô rất xấu thì vội đứng lên, giữ tay Đường Nam Nam: “Đi út, đi làm trước đi nhé, cháu đưa Nam Nam về rồi sẽ quay lại giúp đi.”

Ra cửa, con giận mà Đường Nam Nam đã nhìn rất lâu cũng được bộc phát: “Này đầu heo, đi cả của anh có vấn đề gì à? Em chọc giận gì bà ấy hả?”

“Không phải không phải, xưa nay tính tình đi út vẫn thế. Đi là con út, ngoại hình lại xinh đẹp, vì thế từ nhỏ đến lớn luôn được cưng chiều, kinh tế cũng dư dả nên tính tình có hơi... Em đừng để bụng. Khi mẹ anh ly hôn, nhờ có mười vạn tệ của đi út cho mượn nên mới có được ngày hôm nay, vì thế đến cả mẹ anh cũng nhường đi mấy phần.”

“Mẹ anh lấy tiền của bà ấy nhưng em thì không, bà ấy có lý do gì để khinh thường em?” Đường Nam Nam giận điên người: “Em cho tiền ăn mày thì dù người ta có thế nào em cũng không cảm thấy gì, còn đằng này thì sao? Bà ấy có tiền là việc của bà ấy, em đâu dòm ngó gì tiền của bà ta chứ!”

“Cô Mập, Cô Mập, đừng giận mà!” Chu Hâu làm nũng: “Cô Mập, Cô Mập, em đừng giận nữa nhé!”

Đường Nam Nam vẫn rất tức giận, kể từ lúc làm nhà văn, cô rất hiếm khi bị khinh thường: “Đó là đi cả của anh đấy, chứ nếu là người khác thì đừng mong em để yên!”

“Ừ, ừ, ừ...”

“Em có lòng tự trọng của mình!”

“Tất nhiên, tất nhiên...”

“Sau này đừng để em nói chuyện với đi cả của anh nữa, em và bà ấy không cùng thế giới! Chúng em quá khác nhau!”

“Chuyện này... Sẽ cố gắng hết sức, cố gắng hết sức...”

“Hừ!”

Hai người quyến luyến, bịn rịn nhau ở dưới khu nhà của Đường Nam Nam, cuối cùng Đường Nam Nam vẫn phải lên tiếng: “Được rồi, em lên nhà đây, anh đi giúp đi cả của mình đi. Đi ấy đem nhiều đồ quá, nếu thu dọn một mình thì e rằng tới nửa đêm cũng chưa xong.”

“Ừ, anh đi nhé. Nếu không thì mẹ lại gọi điện mắng anh nữa.”

“Ừ, đi đi. Không cần về sớm đâu, làm xong hết rồi về, có cần em giúp gì thì cứ nói.”

Nhìn chiếc xe của Nhị sự huỳnh dần hòa vào màn đêm, Đường Nam Nam cảm thấy khó chịu đến lạ.

Cô đợi rất lâu, gần mười giờ thì Chu Hân gọi điện, bảo còn nhiều việc nên buổi tối không về được.

Chu Hân nói anh cũng không rảnh mấy món trang sức ấy nên cứ luống cuống chân tay. Vì Annie am hiểu nên đành giữ cô ấy lại dọn giúp, anh bảo Cô Mập hãy yên tâm, anh tuyệt đối giữ khoảng cách an toàn.

Hai người đùa nhau mấy câu thì Chu Hân vội vã cúp máy, vì hồi chiều chưa ăn no nên Cô Mập nấu một gói mì, nhưng lại chẳng buồn ăn, tuy đang giải quyết bữa tối nhưng cô vẫn rất nhớ Chu Hân. Cô nghĩ đến câu: Tình yêu là sự hòa quyện giữa lý trí và cảm giác, nếu cảm giác nói yêu, còn lý trí bảo rất yêu, thì đó mới thật sự là yêu!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Bây giờ chính là lúc thử thách giữa tình cảm và lý trí. Dù sao Nhị sự huỳnh cũng là một vật thể sống, chẳng thể lúc nào cũng ở bên cô không rời nửa bước, cô không thể yếu đuối đến mức mới chỉ tạm xa nhau một chút thôi mà cũng không chịu nổi.

Vì thế cô mở máy tính ra bắt đầu viết truyện. Đây là người bạn giúp cô vượt qua vô số khó khăn trong cuộc sống mà không một lời than vãn. Bàn phím, con chuột, màn hình... những thứ này tạo ra những trang chữ.

Nếu không có những thứ ấy, có lẽ năm năm trước cô sẽ không dễ dàng vượt qua như thế.

Lần tiếp theo Chu Hân xuất hiện là ba ngày sau. Đường Nam Nam không muốn nấu cơm, đang vừa xuống lầu vừa suy nghĩ nên đi quán ăn nào thì gặp Chu Hân. Chu Hân thấy cô thì lập tức xuống xe, nhưng anh chỉ cười và nhìn cô chứ không nói gì.

“Sao thế? Không nhận ra em à?” Đường Nam Nam ngượng ngùng dưới ánh nhìn chăm chú của anh.

“Cô Mập!” Chu Hân ôm cô: “Cô Mập à, em có nhớ anh không?”

“Nhớ.” Đường Nam Nam nói nhỏ.

Chu Hân lấy một cái hộp từ túi áo ra: “Tặng em nè.”

Đường Nam Nam nhận lấy rồi mở cái hộp, trong đó là đôi khuyên tai ngọc phi thủy hình chiếc lá, mấy miếng ngọc phi thủy gần như trong suốt, màu rất đẹp, không giả dạn như mấy loại ngọc phi thủy khác. Nếu Đường Nam Nam am hiểu về trang sức thì cô sẽ biết đây là một loại ngọc Jade cao cấp, có màu xanh trong suốt nên được gọi là ngọc phi thủy. Những mảnh ngọc phi thủy này còn có sắc đỏ nên rất hợp với giới trẻ, hơn nữa da của Đường Nam Nam rất trắng, tuy càng trắng thì trông càng mập nhưng loại ngọc này khi được đeo trên người có nước da trắng sẽ đẹp hơn là da ngăm.

“Đi út của anh cho em hả?” Đường Nam Nam hỏi: “Em không muốn nhận đồ của bà ấy.”

“Không phải, đi muốn tặng em nhưng anh không nhận, đây là do anh mua, anh thấy đẹp nên mua tặng em.”

Vì đôi khuyên tai này khá nhỏ và mỏng nên mới dễ mua, chứ nếu to như vòng tay thì chắc chắn anh sẽ không mua nổi.

“Đắt không?” Đường Nam Nam hỏi.

“Rẻ lắm. Đây là hàng của công ty đi út, bán giá vốn cho anh, chỉ sáu vạn thôi. Nếu bán ra thị trường thì có lẽ sẽ có giá khoảng từ hai mươi đến ba mươi vạn.” Chu Hân nói.

Sáu vạn tệ? Đường Nam Nam tròn mắt. Miếng ngọc trong suốt màu xanh biếc, hình lá cây đậu tương, mỗi chiếc khuyên tai gồm ba lá, kích thước của mỗi chiếc như khuyên tai bình thường. Mỗi lá đều rất mảnh, cầm trên tay rất nhẹ, chỉ cần thổi mạnh một hơi là nó sẽ bay mất! Cho dù có là ngọc phi thủy thì cũng rất nhỏ mà, sao lại có giá tới sáu vạn? Nói thật cho dù có bỏ bớt một chữ số 0 thì cô cũng sẽ không mua, có đáng giá cỡ nào cũng không mua, chứ đừng nói khi bày bán ngoài cửa hàng thì nó lên tới hai, ba mươi vạn. Tốt nhất là người nghèo đừng đến mấy tiệm trang sức để tránh phải chịu kích thích.

“Thích không?”

“Tất nhiên là thích rồi!” Đường Nam Nam vui sướng nắm chặt hộp khuyên tai: “Sáu vạn tệ đó!”

“... Lại tiền... Em không thể nói vì anh tặng nên thích được à?” Chu Hân phiền lòng.

“Đây là điều hiển nhiên mà! Nếu người khác đưa cho em thứ gì trị giá sáu vạn thì em có dám nhận không? Chỉ có mình anh tặng thì em mới nhận, vì thế chỉ có mình anh tặng là em mới thích thôi.” Đường Nam Nam sờ mặt anh, cười rặng rờ.

“Cô Mập.” Chu Hân đột nhiên nói khẽ: “Anh thay đổi rất nhiều vì em, em có cảm thấy vậy không?”

“Thế sao?” Đường Nam Nam vuốt ve khuyên tai, nói: “Thảo nào bây giờ nhìn anh thuận mắt hơn trước đây nhiều.”

“Vậy em... sẽ thay đổi vì anh chứ?”

“Anh có ý gì? Em cần phải thay đổi ư?” Đường Nam Nam ngừng tay, nghi hoặc nhìn anh: “Muốn giảm cân?”

“Không phải, không phải.” Chu Hân nói: “Ý anh là sau này đi ra ngoài, em hãy ăn mặc đẹp hơn, đừng mặc quần áo cũ nữa, cũng nên chải chuốt một chút, kéo người ta đánh giá...”

“Hả? Là sao? Di út của anh đến đây? Còn có ai nữa? Chẳng lẽ là mẹ anh? Sao anh không gọi điện báo trước cho em! Mẹ anh đâu? Bây giờ mẹ anh đang ở đâu?” Đường Nam Nam luống cuống, giậm chân, xòe tay chải tóc, nhưng vì quỳnh quáng nên trông càng loạn hơn.

“Di út không đến.” Chu Hân kéo tay cô xuống, vuốt tóc cô: “Anh đến một mình thôi.”

“Anh làm em sợ muốn chết!” Đường Nam Nam vỗ ngực, mặt không còn chút máu, trừng anh: “Anh tới một mình thì sao lại hù em? Tới một mình mà bảo em thay đổi? Động kinh à?”

“Không có gì...” Chu Hân thờ dãi.

“Mấy ngày nay di út chèn ép anh dữ lắm đúng không? Em ủng hộ anh! Có lên cổ lên!” Đường Nam Nam vỗ vai anh: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ồ, em đang định đi ăn gà nướng, cứ tưởng có thể cùng nhau đi ăn. Mấy ngày nay toàn ăn cơm một mình, chán lắm.” Đường Nam Nam thất vọng.

“Không sao, ăn thêm cũng được.”

“Thật không?” Đường Nam Nam phản kích.

“Đi thôi.”

Hai người ăn mặc rất không xứng đôi cùng nhau đi về quán ăn ở đầu đường.

Ba ngày nay, Đường Nam Nam rất chán, còn Chu Hân thì mệt muốn chết.

Nguyên nhân là vì Đường Nam Nam bắt mắt với di út của anh, và di út cũng không hài lòng về cô. Sau những lời khen ngợi bạn gái nhưng vô hiệu của Chu Hân, La Lâm gọi điện thoại cho mẹ anh là La Viện để bày tỏ quan điểm của mình, giật dây mẹ anh để bà phản đối hai người.

Tối qua di út còn đưa điện thoại cho anh, nói: “Tiểu Hân, mẹ cháu tìm cháu, nghe điện thoại đi. Cháu không nghe lời của di thì thôi, nhưng không lẽ đến cả lời của mẹ mà cháu cũng không nghe?”

Chu Hân giận dữ nhận điện thoại, anh nói ngay: “Mẹ, mẹ đừng nghe di út, mẹ không hiểu Nam Nam, cũng không hiểu tình cảm của bọn con đâu. Nếu mẹ muốn thì con sẽ nói với mẹ, còn không thì thôi. Tóm lại là mẹ đừng khuyên gì con cả, con sẽ không chia tay với cô ấy đâu.”

“Tiểu Hân, mẹ bảo con chia tay bao giờ?” La Viện chờ anh nói xong mới nhẹ nhàng nói.

“Mẹ, chẳng phải mẹ nghe di út...”

“Mẹ hiểu Lâm Lâm hơn con.” La Viện nói: “Di nói là việc của di, mẹ có suy nghĩ riêng của mình, mẹ không có ý định bảo con chia tay.”

“Mẹ, mẹ tốt quá!” Chu Hân rất vui, cũng thấy rất xấu hổ vì vừa nãy đã to tiếng với mẹ.

“Mẹ, mẹ không biết đâu, Cô Mập tốt lắm, thật đó, tình cảm của bọn con cũng rất tốt!”

“Ừ, vậy thì tốt.”

“Ha ha ha ha...” Chu Hân cười sung sướng: “Mẹ ơi, mẹ sẽ thích cô ấy.”

“Mẹ thích cô ấy hay không quan trọng, con thích là được.” La Viện bình thản nói.

“Nhưng mà mẹ ơi, con...”

“Tiểu Hầu.” La Viện nói: “Đi út của con nói con thay đổi rất nhiều, đi nói con phát ra tiếng khi ăn, đi đứng không phong độ, mọi cử chỉ đều giống với bạn gái của con, chẳng khác gì dân quê, đi nói những lễ nghi mà mẹ bỏ công dạy con đã mất hết rồi. Đi còn nói tính cách của bạn gái con không tốt, con luôn quan sát sắc mặt của cô ấy mà hành động vì sợ làm cô ấy không vui.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng giận, không phải vậy đâu, tuy Cô Mập hơi kỳ lạ một chút nhưng cô ấy rất tốt, rất quan tâm tới con. Có một lần cô ấy tìm con suốt đêm, đi đến tận đường cao tốc, sau đó bọn con ngồi ở hàng rào trên đường ăn bánh bao, mẹ ơi, mẹ không biết đâu...”

“Mẹ không giận.” La Viện cắt đứt lời anh: “Đi út của con không thích nhưng mẹ rất vui, vì con trai của mẹ đã trưởng thành rồi, đã tìm được người để nó cam tâm tình nguyện giao hết trái tim, đây không phải là chuyện dễ, nên mẹ thấy vui cho con.”

“Mẹ... mẹ không giận thật sao?” Chu Hầu rất cảm động, không biết nên nói gì. Trải qua một quãng thời gian dài, cho dù đã qua thời kỳ phản nghịch nhưng anh luôn muốn đối nghịch với cha mẹ, lại không ngờ thì ra mẹ anh tâm lý như thế.

“Con còn nhỏ, cuộc đời phía trước còn rất dài, nên yêu một lần. Đây là lý do mẹ để con tự do vui chơi mấy năm nay. Con yêu thật lòng thì sẽ nhận được niềm vui chân thành, sao mẹ có thể giận được?”

Chu Hầu rất muốn để Cô Mập nghe được những lời này! Hãy xem mẹ của anh nè! Người ta đều bảo nếu con trai quá thân mật với con dâu thì mẹ chồng sẽ tức giận, còn nếu con trai dám bênh vực vợ mình thì chắc chắn mẹ chồng sẽ suốt ngày bới lông tìm vết. Nhưng nhìn mẹ chồng của em xem, anh không biết phải dùng lời nào để khen mẹ cho hết!

“Đây sẽ là hồi ức đáng quý nhất của đời con. Sau này tìm được người thích hợp để kết hôn, con sẽ không phải tiếc nuối vì chưa từng yêu thật lòng, ít nhất nhờ có mối tình này, cuộc đời của con sẽ viên mãn hơn người khác một phần nào đó. Cảm giác này chỉ có thể cảm nhận được khi còn trẻ, sau này con sẽ không cảm nhận được nó nữa, nên mẹ ủng hộ con!”

Chu Hầu rất hào hứng nghe mẹ nói, nhưng càng nghe càng thấy không đúng, anh vội nói: “Mẹ! Con muốn kết hôn cùng Nam Nam! Cái gì mà từng có? Cái gì mà người thích hợp? Rồi nhớ lại là sao?... Con, con muốn ở bên cô ấy cả đời! Mẹ, mẹ có hiểu lầm gì không? Con không chơi bời gì đâu, con thật lòng đấy!”

“Mẹ biết con thật lòng.” La Viện cười: “Nhưng tình yêu không giống với hôn nhân, tình yêu chỉ là cảm xúc nhất thời, còn hôn nhân là hai bên phải cùng cố gắng.”

“Bọn con sẽ cùng cố gắng! Bọn con sống cùng nhau rất tốt!” Chu Hầu nói.

“Không, cô ấy không hợp với con.”

“Sao mẹ nói thế? Hợp hay không chẳng lẽ con không biết?” Chu Hầu nói: “Mẹ nghe lời đi út thì có!”

“Có lẽ con thật lòng thích cô ấy, nhưng chưa chắc cô ấy đã thực sự thích con.”

“Không thể nào!” Chu Hầu nổi giận: “Tất nhiên là cô ấy thích con rồi.”

“Thật không? Vậy con thử nhắm lại xem, con thay đổi rất nhiều vì cô ấy, thậm chí biến thành người giống cô ấy, còn cô ấy thì sao? Cô ấy vẫn như xưa đúng không? Cô ấy đã thay đổi điều gì vì con chưa?”

Chu Hầu ngẩn người hồi lâu, không nói gì.

La Viện kiên nhẫn đợi một lát mới nói tiếp: “Không phải là mẹ nghe lời đi con, mà là mẹ đã thất bại trong hôn nhân, nên mẹ biết điều quan trọng nhất để duy trì một cuộc hôn nhân là sự nhường nhịn lẫn nhau. Con đã nhường cô ấy rất nhiều việc, vì dễ thích ứng với thói quen của cô ấy mà con đã thay đổi, nhưng cô ấy thì sao? Cô ấy có khác gì lúc trước không? Cô ấy có nhường con chuyện gì không? Nếu cô ấy không muốn hy sinh hay nhường nhịn vì con, thì hai đứa có thể ở bên nhau bao lâu? Con nói xem thế thì sao mẹ chúc phúc cho các con được?”

“Mẹ... Con...”

“Con còn trẻ, có nhiều thời gian để suy nghĩ, mẹ sẽ không ép con. Tiểu Hầu à, bây giờ con đừng nghĩ gì cả, hãy hưởng thụ tuổi trẻ của mình đi.” La Viện cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Chu Hàu đặt điện thoại xuống, tâm trí rối bời. Mẹ nói bây giờ anh đừng nghĩ gì cả thì anh lại càng nghĩ nhiều. Phải thừa nhận rằng lời của mẹ đã có tác động đến anh. Bây giờ anh biết làm việc nhà, dám mặc quần áo có giá mười mấy tệ đi ra ngoài, và cả nhiều việc không có đẳng cấp khác. Nhưng Đường Nam Nam thì vẫn như cũ, không chút đổi thay.

Cả lần gặp nhau hôm nay, cô vẫn xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng lời thôi léch thếch, đột nhiên Chu Hàu nhớ tới lời mẹ thì bất chợt hỏi cô: “Em sẽ thay đổi vì anh chứ?”

Đáp án nhận được là một mình anh tới đây thì việc gì em phải thay đổi? Động kinh à?

Chu Hàu ăn vận chỉnh tề cùng Đường Nam Nam ngồi trong quán gà nướng có giá sáu tệ một miếng.

Anh chợt nhận ra mẹ anh nói đúng, quả thật anh đã thay đổi, thay đổi rất nhiều, mà anh thay đổi chỉ vì cô!

“Ngước đầu lên.” Đường Nam Nam nói.

“Làm gì?” Chu Hàu nghe lời ngẩng đầu lên, sau đó mới hỏi cô muốn làm gì.

Đường Nam Nam đem giấy ăn nhét vào cổ áo anh, rồi lại nhét mấy tờ vào tay áo của anh: “Bộ đồ này không được tiện lắm, đừng để dính dầu.”

“Nhưng trông anh thế này...” Chu Hàu giơ tay, nhìn tờ giấy ăn ở chỗ cổ tay, cảm thấy mình cứ như thằng hề.

“Không sao đâu, ăn xong em lấy ra cho anh.” Đường Nam Nam vừa nói vừa rút thêm tờ khăn giấy lau mồ hôi cho anh, cô hơi xót, ăn mặc bảnh bao chỉ hợp ngồi ở phòng có máy lạnh, tuy quán gà cũng có quạt điện nhưng cứ như thổi ra hơi nóng, làm Nhị sư huynh đổ mồ hôi nhễ nhại.

“Hay là không ăn nữa? Dù sao anh cũng ăn rồi mà.”

“Không sao, anh chờ em ăn.”

“Thôi, em mua về nhà.” Đường Nam Nam nói: “Về nhà ăn thoải mái hơn. Anh không cần ăn cùng em đâu, mà trông anh ăn mặc thế này thì chắc là buổi chiều có việc nhỉ?”

“Ừm, chiều nay có khách hàng quan trọng, em cũng biết Annie rồi đó, nên anh phải đi cùng đi.”

“Trời nóng thế này mà sao anh lại chạy đến đây. Sau này có chuyện gì thì chỉ cần gọi điện thôi, không cần tới đây đâu.” Đường Nam Nam vẫn lau mồ hôi cho anh, trông cô rất đau lòng.

Chu Hàu nhìn ánh mắt chăm chú của cô, đột nhiên nói: “Cô Mập, anh thích em, rất rất thích.”

Anh nói vô cùng chân thành, vô cùng kiên định, đáy mắt lộ ra tình yêu sâu đậm.

Mấy câu buồn nôn thế này thường chỉ nói lúc mới yêu, còn quan hệ của họ đã tới giai đoạn gần như là người thân, nên khi anh đột nhiên nói thế, tuy Đường Nam Nam rất thích nhưng cô cũng thấy ngượng.

“Em biết rồi.”

“Anh không thể sống thiếu em!”

“Em biết rồi...” Đường Nam Nam ngừng một chút rồi mới nói nhỏ: “Em cũng vậy.”

Hai người dựa sát vào nhau, tuy trời rất nóng nhưng giờ phút này chẳng có ai ngại nóng.

“Anh đi đây...” Một lúc lâu sau Chu Hàu mới bịn rịn nói.

Đường Nam Nam cũng lưu luyến: “Chùng nào thì đi cả của anh mới rời khỏi đây?”

“Đi ở Bắc Kinh khoảng một tháng, sau đó sẽ đi Hongkong.” Chu Hàu cảm thấy mệt mỏi, Đường Nam Nam biết đi là đi út của anh, nhưng khi mở miệng thì lại toàn gọi là đi cả, anh cũng lười chỉnh lại rồi.

“Lâu thế sao?” Đường Nam Nam chau mày thờ dãi: “Khi nào em mới gặp lại anh?”

“Anh chỉ cần đi với đi mấy ngày nữa thôi, sau đó có Annie rồi. Anh sẽ về nhanh thôi.” Chu Hàu làm động tác mà anh thích nhất, đó là cúi đầu rúc vào cổ của Đường Nam Nam, cọ chiếc cằm mềm mại của cô.

“Đi anh không thích em đúng không?” Đường Nam Nam hỏi nhỏ, giọng cô hơi buồn.

“Thích hay không thì có sao nào? Em không ưng anh nên muốn gả cho đi hả?” Chu Hàu cười hỏi. Đột nhiên anh cảm thấy toàn thân như được Cô Mập truyền động lực, tuy chưa nghĩ ra cách gỡ nút thắt nhưng anh không muốn rời xa cô, đây là điều xác định, nhất định và khẳng định!

“Hứ!” Đường Nam Nam hơi đỏ mặt: “Em đâu muốn gả cho anh, nói lung tung gì đó, em đâu nói là sẽ gả cho anh.”

“Gi cơ?” Chu Hào vờ nổi giận: “Em không muốn kết hôn với bạn trai? Chúng ta đã... mà em, em, em... Em như thế là lưu manh đấy!”

Đường Nam Nam đỏ khốc đỏ cười, mắng: “Được rồi, được rồi, anh lăn đi!”

“Anh lăn đây.” Anh chạy về phía trước.

“Cút đi, cút đi!” Đường Nam Nam phát tay.

Chu Hào chạy về lại bên cạnh Đường Nam Nam, nháy mắt nói: “Ồ? Sao lại lăn về đây thế này? Là ai kéo anh tới đây? Chẳng lẽ là thịt kho tàu?”

Đường Nam Nam bật cười, cốc đầu anh một cái: “Nếu em là thịt kho tàu thì anh chính là xương kho tàu, em gặm sạch anh!”

Chu Hào thấy lòng mình ấm áp, vươn tay ôm cô, nói nhỏ: “Cô Mập, anh không thể mất em được.”

“Không chỉ riêng đi út mà cả mẹ anh cũng phản đối chuyện chúng ta đúng không?” Tâm trạng của Đường Nam Nam rất tệ, mặc dù Chu Hào luôn cố cười đùa nhưng sao cô không nhận ra anh có tâm sự chứ?

“Mẹ anh không phản đối, chỉ là... Đừng nhìn anh như vậy! Không sao đâu, anh cũng làm rất nhiều việc mà mẹ phản đối rồi. Mẹ anh không phải là người vô lý, mà cho dù mẹ có phản đối thì anh vẫn ở bên em. Em đừng lo.”

“Em không lo.” Đường Nam Nam nói: “Anh là đàn ông, em chỉ cần nói em muốn ở bên anh, chỉ cần anh thích em, cũng muốn ở bên em là được rồi, những khó khăn còn lại thì anh hãy giải quyết đi.”

“Hả?” Chu Hào nói: “Em không nghĩ cách giúp anh ư?”

“Không, anh phải tự nghĩ cách, em có thể phối hợp với anh, nhưng em sẽ không nghĩ cách giải quyết.” Đường Nam Nam nói: “Đây là chuyện của anh.”

“Trước đây em không như vậy, em luôn giúp anh...”

“Quan hệ trước đây của chúng ta thế nào? Còn bây giờ là quan hệ gì?” Đường Nam Nam cắt đứt lời anh: “Em đã có hai thằng em rồi, không cần có thêm một đứa nữa đâu. Người em cần là bạn trai, là người đàn ông có thể giúp em giải quyết những chuyện như thế này. Anh tự nghĩ cách đi, không thương lượng.”

Nhìn Chu Hào ỉu xiu cào tóc mình, Đường Nam Nam thoáng buồn. Anh bảo em phải nghĩ ra cách gì đây? Chỉ có anh mới có thể thuyết phục mẹ mình, còn nhờ như đến cả anh cũng không thuyết phục được thì em làm được gì? Không lẽ em đi cãi nhau với mẹ anh? Hay phải nói với mẹ anh rằng cho dù có chia tay thì đời này em vẫn mãi yêu anh?

Đây là chuyện liên quan đến cả nửa đời người của anh, cho dù em có thích anh đến thế nào đi nữa thì em cũng không thể quyết định thay anh.

Chu Hào không ngờ buổi chiều lại xảy ra chuyện.

“Tiểu Hào, đây là cháu gái của chủ tịch Hiệp hội đá quý Tổng, cô Tổng Phần Ny. Đây là cháu bên ngoại của cô, Chu Hào.” La Lâm mỉm cười giới thiệu.

“Chào anh!” Tổng Phần Ny thoải mái giờ tay ra. So với người phương Đông thì cô khá cao, gần 1m75, ăn vận thời thượng.

“Chào cô!” Chu Hào lịch sự bắt tay cô.

“Tiểu Hào, cháu nói chuyện với Phần Ny nhé, Phần Ny học ngành thiết kế trang sức, mới từ Pháp về.”

“Ha ha... thiết kế trang sức, rất tốt, rất tốt!” Chu Hào lịch sự phụ họa, đồng thời nhìn La Lâm bằng con mắt khó hiểu, thầm đoán xem đang diễn ra chuyện gì. Dì út nói đi gặp khách hàng quan trọng, chẳng lẽ chính là người này?

“Nghe cô La nói anh Chu cũng vừa từ nước ngoài về?” Tổng Phần Ny hỏi: “Đã quen ở trong nước chưa?”

“Tôi từ Canada về, nhưng khi bé tôi sống ở Thiểm Tây, mười mấy tuổi mới ra nước ngoài, thời gian ở Canada không lâu lắm, mà tôi về đây cũng gần ba năm rồi nên tôi vẫn quen ở trong nước hơn.” Chu Hào nói.

“Hắn anh Chu là người chân thành.” Tổng Phần Ny thoải mái nói: “Nếu là người khác thì có lẽ sẽ nghĩ ở nước ngoài tốt hơn trong nước.”

“Ồ, thế à, có lẽ vậy.”

“Tiểu Hào, trò chuyện với Phần Ny đi nhé, đi ra ngoài một lát, sẽ quay lại nhanh thôi, cháu ở đây chờ dì một chút.”

Chu Hào đành phải đồng ý, câu được câu chăng tán gẫu cùng Tổng Phần Ny, khoảng hai tiếng sau thì La Lâm quay lại đón anh, lúc đứng dậy tạm biệt,

Chu Hàu thờ phào nhẹ nhõm.

Không phải là vì Tống Phần Ny không có đẳng cấp, mà là vì cô quá đẳng cấp.

Cô ấy không quá xinh đẹp, ít nhất là thua xa mỹ nữ Mạc Mặc, cũng không bằng Cô Mập, nhưng vóc dáng cao ráo của cô tỏa ra sức hút khiến đàn ông muốn chinh phục. Hơn nữa trang phục trên người cô rất hợp với vóc dáng, lại là hàng cao cấp, không có một chi tiết nào là không được thiết kế tỉ mỉ, càng làm tôn thêm ưu điểm của cô.

Nhưng so với ngoại hình, cách nói chuyện của cô càng đáng được khen ngợi. Chu Hàu không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện với phụ nữ, anh chỉ mới tiếp xúc hai cô gái, Mạc Mặc là nữ thần không vương bụi trần, Đường Nam Nam là người đơn giản. Nhưng cô gái có tên Tống Phần Ny này lại tạo ra cảm giác cô là người khôn khéo, cô ăn nói khéo léo, dẫn dắt câu chuyện một cách tinh tế. Nếu có người đàn ông nào muốn trò chuyện với cô thì chắc chắn sẽ rất vui vẻ, vì cô biết cách nâng lời của người khác, khiến họ nghĩ rằng họ nói câu nào cũng đúng, rất có cảm giác thành tựu.

Ngay cả Chu Hàu vốn không muốn nói chuyện với cô mà dưới sự dẫn dắt của cô, hai người cũng có thể tán gẫu tới hai tiếng, chứng tỏ quả thật là cô có công lực thâm hậu.

Tạm biệt nhau xong, di út hào hứng hỏi: “Tiểu Hàu, cô Tống thế nào?”

“Rất tốt.” Chu Hàu thành thật trả lời.

“Cháu thích thì tốt quá, di đã giúp cháu hẹn cô ấy làm bạn gái cho bữa tiệc vào cuối tháng này rồi.” La Lâm rất vui.

“Cái gì?” Chu Hàu sững sốt, nói: “Di út, cháu có bạn gái mà, sao lại muốn cô ấy làm bạn gái cháu?”

“À, không sao, sớm muộn cũng sẽ chia tay, nếu cháu sợ phiền phức thì cho cô ta ít tiền, bảo cô ta dứt điểm nhanh một chút.” La Lâm trả lời băng quơ.

“Cái gì mà sớm muộn cũng sẽ chia tay? Tại sao cháu phải chia tay?” Chu Hàu hơi bức: “Di út, di đừng trù ẻo cháu có được không?”

“Ha ha... Chuyện thời trai trẻ thôi mà, cũng coi như đã từng có tình yêu chân thành.”

“Di út, di nói vậy là sao? Cháu và Cô Mập không như thế!” Chu Hàu nói: “Bọn cháu rất tốt! Tình cảm của bọn cháu rất tốt!”

“Ừ, ừ, ừ... Cứ coi như tình cảm của hai đứa rất tốt đi, nhưng đây là bữa tiệc triển lãm trang sức! Ngay cả nam châu và tây châu mà cô ta cũng không phân biệt được thì sao có thể làm bạn gái cháu trong bữa tiệc chứ?” La Lâm khinh thường.

“Cháu cũng không phân biệt được nam châu với tây châu, di út, cháu nói di đừng giận nhé, theo tiêu chuẩn này của di thì cháu cũng không có tư cách đi dự tiệc. Di và Annie am hiểu thì hai người đi đi.” Chu Hàu nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

“Tiểu Hàu! Cháu dám ăn nói với di thế hả?” La Lâm nổi giận: “Di sẽ nói với mẹ cháu, để chị ấy dạy dỗ lại cháu!”

Mẹ Chu Hàu là người bỏ tiền ra để tổ chức bữa tiệc này, quan trọng là mấy nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới là đều do bà đứng ra mời, có nghĩa là toàn bộ mọi việc đều là bà làm giúp em gái, bà không nhận được lợi ích gì, chỉ nhờ em gái để con mình đứng ra tiếp khách, mục đích là để rèn luyện Chu Hàu. La Lâm cũng muốn Chu Hàu học hỏi được chút ít.

“Ày, đừng... di đừng giận mà.” Chu Hàu cười nịnh hót: “Di út ơi, tại cháu hết cách rồi mà. Cháu đưa cô gái khác đi dự tiệc? Vậy thì cháu chết chắc!” Anh liếc mắg lác đầu: “Di út ơi, không được thật mà.”

“Cô Đường gì kia nhỏ mọn thế hả? Cô ta chưa từng đi dự tiệc nhưng chắc cũng xem trên ti vi rồi chứ, đâu nhất định phải dẫn bạn gái thật đi dự tiệc, thậm chí nhiều người còn đưa con gái đi cùng, hoặc là đưa trợ lý đi theo, chỉ cần có ích là được! Cô ta có giúp được gì cháu không?”

“Vấn đề là cô ấy xem ti vi quá nhiều!” Chu Hàu khổ sở nói: “Trên phim, hễ là nhân viên đi dự tiệc cùng ông chủ thì quá nửa là có quan hệ mờ ám với nhau rồi! Cô ấy cho cháu đi mới lạ!”

“Tiểu Hàu, cháu cứ không hiểu chuyện như thế ư?” La Lâm nghiêm mặt: “Bữa tiệc này rất quan trọng, cháu không thể xa cô bạn gái thấp kém kia mấy tiếng được hả?”

“Di út...”

“Đừng nói nữa, Phần Ny am hiểu về trang sức, cô ấy là lựa chọn tốt nhất của cháu, hướng chi đi đã hẹn Tổng Phần Ny rồi. Cháu muốn đi nuốt lời?”

“Vấn đề là nếu đi không nuốt lời thì cô ấy sẽ ghen... Ghê lắm, ai mà chịu nổi.” Chu Hàu chau mày lâu bầu.

Họ không biết sau khi tạm biệt nhau, Tổng Phần Ny lập tức gọi điện thoại cho cô bạn thân.

“Cuối cùng cũng xong, Mẫn Y, chúng ta đi uống cà phê đi.”

Điện thoại truyền đến tiếng cười: “Có một đến mức đó không?”

“Có thể không mệt ư? Anh chàng Chu đại thiếu gia ấy chả biết cái gì cả! Tớ tìm đề tài để nói chuyện với anh ta cũng đủ làm tớ chết mệt.”

“Không biết gì cả?”

“Đúng vậy, Tiffany & Co., Cartier, ENZO(1)... Tớ nói gì anh ta cũng không hiểu! Hết sức nghi ngờ việc đi út của anh ta kinh doanh trang sức.”

“Vậy mà cậu còn nói chuyện với anh ta suốt hai tiếng? Sao không bỏ đi sớm?”

“Vấn đề là đi út của anh ta kinh doanh trang sức, còn mẹ anh ta là bà chủ của trung tâm thương mại.”

“Trung tâm thương mại Hữu Nghị?” Đối phương hỏi.

“Không phải.” Tổng Phần Ny cúi đầu nói ra một cái tên. Bên kia điện thoại, Châu Mẫn Ý im lặng một chút rồi hét toáng lên: “Thật không?”

“Thật!” Tổng Phần Ny nói: “Nếu không thì việc gì chú tớ phải vất vả tạo quan hệ với đi anh ta?”

“Hãy da, vậy cậu phải nhanh tay lên, nhất định phải bắt được anh ta!”

“Còn chờ cậu nói à?” Tổng Phần Ny nói: “Đừng nói anh ta chỉ què mùa thôi, cho dù có là kẻ ngốc thì tớ cũng phải nói chuyện suốt hai tiếng.”

“Có hy vọng không?”

“Bà đi đã hẹn tớ làm bạn gái của anh ta trong bữa tiệc cuối tháng này, cậu nói xem?” Tổng Phần Ny không hề che giấu sự đắc ý trong giọng nói.

“Tốt quá!” Điện thoại truyền đến tiếng hét hưng phấn.

(1) Tiffany & Co., Cartier, ENZO: các nhãn hiệu trang sức nổi tiếng thế giới.

“Không được!” Đường Nam Nam lắc mạnh đầu: “Cuối tháng này em phải nộp bản thảo, nếu không nộp đúng hạn thì phải bồi thường hợp đồng, em không có thời gian làm mấy việc vớ vẩn này.”

Đường Nam Nam không ngờ chỉ một bữa tiệc lại phức tạp như thế, lúc đầu cô ký hợp đồng thì hai tháng sau cô mới cần nộp bản thảo, nhưng vì đột ngột ứng trước một vạn nên bên nhà xuất bản yêu cầu cô phải nộp bản thảo trước thời hạn. Nhưng gần đây, vì... bạn yêu đương nên hiệu suất làm việc của cô rất thấp, chớp mắt mà đã gần kề thời hạn. Nhị sư huynh cũng biết chuyện này, mấy hôm trước cô than thở thì anh đã an ủi cô, còn cùng cô thức đêm viết truyện, mặc dù cũng đã viết được hòm hòm nhưng cô vẫn rất bận. Cô đồng ý tham gia bữa tiệc cùng anh là tốt lắm rồi, thế mà còn bảo cô học một đồng thứ, cho xin đây, cô đào đâu ra nhiều thời gian như vậy?

“Cô Mập! Em đừng tiếc mấy đồng tiền vi phạm hợp đồng đó nữa! Anh bù cho em gấp bội được không?”

“Không chỉ là vấn đề tiền bạc mà còn liên quan đến danh dự của em nữa! Trong giới này, nếu anh không giữ lời hứa thì sẽ không ai tin tưởng anh cả!”

“Nhưng em đã đồng ý đi dự tiệc với anh rồi mà, em cũng phải giữ lời hứa với anh chứ.” Chu Hàu nói: “Cô Mập à, em mau đi học kiến thức về trang sức đi, cuối tháng này là tổ chức tiệc rồi.”

“Em đồng ý làm bạn gái của anh chứ không phải làm người giảng giải, việc gì phải biết nhiều về trang sức? Chẳng phải đến lúc đó em chỉ cần mặc bộ váy thật đẹp là xong à?” Đường Nam Nam vẫn lắc đầu, việc đồng ý đi dự tiệc cùng anh là chỉ buột miệng thôi, với cả cô nghĩ đó là việc theo lẽ thường, đi dự tiệc cùng bạn trai là việc mà cô nên làm, nhưng không ngờ dự tiệc lại phiền hà đến thế.

“Không được! Khó khăn lắm anh mới thuyết phục được đi út để em làm bạn gái của anh, nhưng yêu cầu của đi là em phải có kiến thức về trang sức.” Chu Hàu kể khổ, lúc anh nói với đi út là Đường Nam Nam sẽ ghen, đi đã cười châm chọc: “Đó là lỗi của cô ta, là do cô ta không biết gì, do cô ta không có khả năng tiếp đón khách khứa, biết làm sao chứ? Cần tới gần một năm để chuẩn bị bữa tiệc này, hơn một nửa khách khứa là do mẹ cháu giới thiệu, không chỉ cần thiết cho công việc của đi mà còn ảnh hưởng đến việc kinh doanh của mẹ cháu, không thể để xảy ra sai sót gì. Cô ta muốn uống giấm thì cứ để cho cô ta uống no đi.”

Chu Hàu không thể phủ nhận là đi út nói rất đúng, Đường Nam Nam khó có thể đảm nhận vai trò chủ bữa tiệc để tiếp đón khách khứa. Anh không có lời nào để biện hộ cho Cô Mập. Lý do mà đi út đưa ra rất hợp lý, nên anh cũng đã nghĩ tới việc đưa người khác đi cùng. Cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ

thôi, anh dám thề với lương tâm là chuyện này sẽ tuyệt đối không ảnh hưởng đến tình cảm của anh và Cô Mập, có mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm thì có gì mà lo chứ, huống chi Cô Mập cũng đâu biết đến bữa tiệc này.

Nhưng suy nghĩ một lát thì anh vẫn lắc đầu, Cô Mập là bạn gái của anh, là người mà anh muốn ở bên cả đời này. Lần này xa cô mấy tiếng, chẳng lẽ những lần sau cũng sẽ như thế? Rồi cứ thế liên quan đến việc phải ra mặt thì cô lại lui xa chín mươi dặm? Anh biết bây giờ cô không thích hợp đến bữa tiệc, nhưng anh không thể đi cùng người khác!

Vì thế anh nói: “Nếu cháu phải dự tiệc cùng bạn gái thì người đó phải là Cô Mập, cô ấy không đi thì cháu cũng không đi.”

Chu Hạo biết mình làm đi út rất giận, đi út không có con trai, chỉ có hai người con gái, đi từng đứa sau này sẽ để Chu Hạo thừa kế sản nghiệp của mình. Sau đó sản nghiệp của mẹ vượt xa đi nên đi không nói thế nữa, nhưng đi vẫn rất thương anh, đó là điều chắc chắn, vì thế làm bà phiền lòng cũng khiến Chu Hạo rất khổ sở.

La Lâm lập tức gọi điện cho mẹ anh, cuối cùng bà cũng miễn cưỡng đồng ý cho Đường Nam Nam thử một lần, nhưng với điều kiện là cô phải có kiến thức về trang sức.

Chu Hạo thở phào nhẹ nhõm, anh phải thừa nhận là yêu cầu của đi út không quá đáng chút nào. Đây là bữa tiệc trang sức, tổng đầu tư lên đến tám chữ số, chủ tiệc không thể không biết chút gì được. Huống chi với sự hiểu biết của biết về Đường Nam Nam, chuyện này nằm trong khả năng của cô. Để viết truyện, cô thường tìm rất nhiều tài liệu có liên quan, mỗi lần viết xong một cuốn sách là hiểu biết của cô tăng lên đáng kể, chỉ cần cô muốn thì học chút ít về trang sức cũng không quá khó khăn.

Thật ra đi út chỉ miễn cưỡng cho cô thử một lần chứ không trông mong gì là cô có thể đi dự tiệc, vì thế bà không hủy hẹn với Tống Phần Ny, còn Chu Hạo thì cũng miễn cưỡng đồng ý nếu Đường Nam Nam không được thì sẽ đi cùng Tống Phần Ny.

Nhưng anh nào dám nói chuyện đó với cô, cô mà biết thì không bùng cháy mới lạ. Chỉ có thể cầu nguyện Cô Mập vượt qua được bài kiểm tra của đi út, vì vậy anh mới gấp gấp như thế này!

Lúc biết đi út sẽ kiểm tra, Đường Nam Nam cũng đã bùng cháy: “Sao cơ? Bà ấy muốn kiểm tra kiến thức trang sức của em? Được thôi! Em sẽ kiểm tra kiến thức lịch sử của bà ta! Em và bà ta mỗi người sẽ ra một đề bài, chỉ cần điểm của bà ta bằng một nửa điểm của em thôi thì bảo em làm gì cũng được!”

“Cô Mập à!” Chu Hạo hơi giận, anh không biết nói sao để diễn tả sự khó khăn khi thuyết phục đi út. Nếu không thể làm đi út hài lòng thì sau này Cô Mập sao có thể lấy lòng bà mẹ khó tính của anh được? Chuyện này liên quan đến tương lai của hai người, là chuyện lớn đó! Thái độ của Cô Mập với cơ hội khó khăn lắm anh mới lấy được khiến anh sốt ruột muốn chết!

Những lúc như thế này, anh bất giác nghĩ đến lời của mẹ mình, chẳng lẽ Đường Nam Nam không thể thay đổi một chút vì anh sao?

“Coi như giúp anh đi mà, chỉ một chút thôi! Hơn ba tuần thôi, kiên nhẫn một chút là được. Cô Mập à... giúp anh đi mà, nhé?” Không hiểu sao mà anh thấy rất sợ.

Nhưng Đường Nam Nam không hiểu được nỗi khổ của anh, cô không hề do dự mà phản bác.

“Thôi đi! Kiến thức trang sức mênh mông vô tận, đừng nói là ba tuần, cho em hai mươi năm thì em cũng chẳng thể biết hết!” Đường Nam Nam nói: “Không phải là em không muốn giúp anh, nhưng chỉ có hơn ba tuần thôi, ngay cả Albert Einstein(2) cũng không giúp nổi!”

“Cô Mập, em không thể thử một lần được ư? Vì anh, em không thể thử một lần ư? Không cần biết nhiều đâu, chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc, lịch sử hình thành, phân loại... của những nhân hiệu nổi tiếng là được. Đúng rồi, tìm hiểu thêm mấy món trang sức, như hình dáng, màu sắc, nguồn gốc các loại đá quý... Còn mấy vấn đề thiết kế gì đó thì thôi, em đừng quan tâm, tới lúc đó thì chém, chẳng hạn như em rất thích mẫu thiết kế này, rất hợp ý em... À, đúng rồi, rất nhiều doanh nghiệp thiết kế trang sức cũng sản xuất đồng hồ, em tìm hiểu thêm về đồng hồ là được. Em thử một lần thôi, được hay không thì nói sau. Thử một lần vì anh, nhé?”

(2) Albert Einstein là nhà Vật lý lý thuyết người Đức gốc Do Thái từng đoạt giải Nobel Vật lý năm 1921. Ông là người đã phát triển thuyết tương đối.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

“Anh nói nãy giờ, lưỡi đã bị rút gân chưa?” Tuy ngoài miệng Đường Nam Nam xỏ xiên như vậy nhưng trong lòng thầm thấy khó hiểu, tại sao giọng điệu của Chu Hạo lại thâm thương đến thế? Thế là cô hạ giọng: “Nhiều quá, hay là anh cũng học một ít? Đúng lúc anh cũng không biết nên đứng đứng đó chống nạnh bảo em học, anh và em cùng học! Không phải là em làm khó làm dễ anh, chỉ cần anh học thì em cũng học, được không?”

“Cô Mập! Em thông minh hơn anh, chỉ số thông minh lên đến 147, cao hơn anh nhiều lắm đấy! Anh tin em sẽ học được! Cầu xin em đấy! Đây là thời

khắc quan trọng, không thể có sai sót gì được!” Chu Hầu rên rỉ. “Em học là giúp anh đấy! Thật đó, anh rất cần sự giúp đỡ của em! Anh rất cần em!”

Ánh mắt của anh khiến Đường Nam Nam ngẩn người, do dự một lát rồi hỏi: “Có quan trọng đến mức đó không?”

Chu Hầu thấy có cơ hội thì quá đổi vui mừng, gật đầu lia lịa: “Cực kỳ quan trọng! Vô cùng vô cùng quan trọng! Giúp anh nhé! Anh tin em có thể làm được, dù ít cho rằng em không làm được thì chúng ta sẽ để cho đi phải thay đổi suy nghĩ, rằng ánh mắt nhìn người của anh rất tốt! Chắc chắn chỉ số thông minh 147 sẽ thu phục được đi ít!”

“Ồ, sau khi học xong mấy thứ đó thì chỉ số thông minh của em sẽ tụt xuống còn 47!” Đường Nam Nam rầu rĩ nói: “Chỉ còn một tháng nữa để nộp bản thảo, không tính đến việc chỉnh sửa thì mỗi ngày phải viết một vạn chữ, thế mà còn phải học mấy thứ khó nhằn đó nữa, chỉ nghĩ thôi đã thấy nhức đầu rồi. Đúng là tai bay vạ gió. Haiz, chưa học mà em đã thấy mệt rồi, anh bảo em phải làm sao?”

“Cô Mập, Cô Mập, anh tin em chắc chắn sẽ làm được!” Chu Hầu thấy cô đồng ý thì vô cùng hạnh phúc. Trong thoáng chốc, anh rất muốn ăn mừng, vì đây là thời khắc có ý nghĩa vô cùng to lớn! Đối với anh, đó thực sự là sự kiện trọng đại, hơn buổi tiệc của đi ít gấp bội! Giây phút này còn ý nghĩa hơn cả việc loài người lên mặt trăng!

FUCK! SHIT! CÁI RẦM! Anh vui con khi! Đường Nam Nam thầm chửi thề, nhưng biết làm sao được, giữ lời hứa là một trong số ít ưu điểm của cô mà. Cô lên thời gian biểu rồi bắt tay vào học chồng tài liệu mà Chu Hầu đem về, tra Baidu về các nhãn hiệu trang sức hàng đầu thế giới.

“Cartier (Cartier S.A) được thành lập bởi Louis Francois Cartier vào năm 1847 tại số 31 đường Rue Montorgueil, thành phố Paris của Pháp. Năm 1874, con trai Alfred của Louis Francois Cartier tiếp nhận quản lý công ty, nhưng chính ba người con của ông Alfred Cartier là Louis Cartier, Piere Cartier, và Jacques Cartier mới là người đưa Cartier trở thành thương hiệu toàn cầu.”

Sao lại có nhiều Cartier như vậy chứ! Đường Nam Nam than thở, lấy họ thôi là được mà. Nếu nhà cô kinh doanh trang sức thì sẽ gọi là Đường thị, thế có hay hơn không! Ấy, không được không được, hình như đường thị là một căn bệnh bẩm sinh(1).

(1). Ở Trung Quốc, các công ty gia đình thường lấy họ để nói về công ty (mặc dù công ty được đặt theo tên khác), ví dụ như nhà Đường Nam Nam họ Đường thì sẽ lấy là “Đường thị”. Nhưng đường thị (唐氏) là hai chữ đầu tiên trong cụm từ 唐氏綜合症, có nghĩa là bệnh Down.

Vì tốt nghiệp đại học đã rất lâu nên khi học hành sẽ dễ mất tập trung. Cô cố gắng không nghĩ lung tung nữa, tiếp tục học. “Hiện nay, Cartier thuộc sở hữu của tập đoàn Richemont, Thụy Sĩ. Năm 1904, một trong những nhà tiên phong hàng không Alberto Santos, cũng là bạn thân của Louis Cartier, đã yêu cầu Louis chế tạo chiếc đồng hồ có thể sử dụng trong các chuyến bay. Với sự giúp đỡ của Edmond Jaeger, Louis Cartier đã tạo ra chiếc đồng hồ đeo tay đầu tiên trên thế giới, ông đã đặt tên cho mẫu đồng hồ này theo tên người bạn thân của mình là Santos...”

Ồ, thì ra họ đã tạo ra chiếc đồng hồ đeo tay đầu tiên trên thế giới, thú vị đây.

Lịch sử của Cartier miễn cưỡng gọi lên một ít hứng thú của Đường Nam Nam, tạm thời xua tan đi bất mãn của cô với bà đi cả kia, cô xóc lại tinh thần, chú tâm học bài.

Next! Cuối cùng Đường Nam Nam cũng hiểu biết kha khá về Cartier, nhìn đồng hồ thì đã hơn ba giờ sáng, nhưng nghĩ tới chồng tài liệu trên bàn thì đành tiếp tục mở một trang mạng khác.

Tiffany, không đúng, Fruttini? Voldemort?(2) Hình như là Tiffany. Tiffany (còn được gọi là Tiffany & Co., NYSE: TIF(3)) là nhãn hiệu trang sức sang trọng được thành lập vào năm 1837 có trụ sở ở Mỹ. Năm 1853, sau khi Charles Tiffany lên nắm quyền quản lý công ty thì đổi tên thành “Công ty Tiffany” (Tiffany & Co.). Kể từ đó, công ty tập trung kinh doanh trang sức.

(2) Tác giả đã chơi chữ. Fruttini là nhãn hiệu mỹ phẩm, Voldemort là nhân vật phù thủy hắc ám trong loạt tiểu thuyết giả tưởng nổi tiếng của nhà văn người Anh J.K.Rowling. Trong phiên âm tiếng Hoa, Tiffany (蒂芙尼) và Fruttini (芙蒂尼) được ghép bởi các âm giống nhau, nhưng khác vị trí ở hai âm đầu (hãy nhìn kỹ phiên âm tiếng Hoa để nhận ra sự khác biệt); trong đó, chữ 尼 khi đứng một mình thì có nghĩa là ni cô, còn phiên âm tiếng Hoa của Voldemort là 伏地魔, chữ 魔 khi đứng một mình có nghĩa là ma.

Ý đồ của tác giả là gây tiếng cười bởi sự dễ nhầm lẫn giữa Tiffany với Fruttini, và sự tương phản giữa hai từ trên với từ Voldemort (ni cô tương phản với ma).

(3) NYSE (New York Stock Exchange) là sàn giao dịch chứng khoán lớn nhất của Mỹ. TIF là mã chứng khoán của Tiffany & Co. NYSE:TIF có nghĩa là mã chứng khoán của Tiffany & Co. trên sàn giao dịch chứng khoán New York.

Tiffany dần dần mở rộng bằng cách thành lập các chi nhánh ở những thành phố lớn. Các tiêu chuẩn chế tạo đá quý, bạch kim của Tiffany được chính phủ Mỹ dùng làm tiêu chuẩn chung. Ngày nay, Tiffany là một trong những nhãn hiệu xa xỉ phẩm của thế giới. Chiếc hộp Tiffany màu xanh (Tiffany Blue Box) là hình ảnh tượng trưng cho một nhãn hiệu trang sức cao cấp và thời thượng của Mỹ.

Gặm nuốt hết những thông tin cơ bản về Tiffany & Co., điều duy nhất gây hứng thú cho Đường Nam Nam là nhẫn cưới kim cương sáu mặt rất được ưa chuộng hiện nay là do Fruttini(4)sáng tạo ra.

(4). Năm 1886. Tiffany giới thiệu chiếc nhẫn đính hôn kim cương sáu mặt đầu tiên trên thế giới. Ngày nay, rất nhiều hãng trang sức khác đã làm ra loại nhẫn này. Trong truyện, Đường Nam Nam nói chiếc nhẫn kim cương sáu mặt đầu tiên được Frutti tạo ra chứ không phải là Tiffany thì đó là ý đồ của tác giả, không phải do tác giả hay editor nhầm lẫn.

Xem ra mỗi thương hiệu đều có những câu chuyện riêng! Đường Nam Nam khẽ cảm thán, thời gian không cho cô cảm thán lâu nên cô liền tìm hiểu thương hiệu tiếp theo. Dù sao cũng đã hơi quen rồi, học vẹt là phương pháp luôn dùng được cho già trẻ gái trai! Cố lên!

Nhưng càng về sau thì càng khó học...

ENZO

Oxette

Bvlgari

Graff

Georg Jensen

...

Tiếng Anh của Đường Nam Nam không tốt lắm, nên chỉ cần tên của mấy thương hiệu trang sức sau đó cũng đủ khiến cô khổ sở, đã vậy nhiều khi còn không xác định được đó là tiếng Anh, tiếng Pháp hay tiếng Thụy Sĩ. Muốn chết quá! Cô sắp bệnh tới nơi rồi, nếu hồi ôn thi tốt nghiệp trung học mà quyết tâm như thế này thì cô đã thi đậu Đại học Bắc Kinh rồi!

Cô giận dữ tắt trang mạng trang sức, mở truyện ra viết phần cuối. Đây là đoạn Đức Lỗ Y đứng trước sơn cốc, làn gió hất tung mái tóc hấn về phía sau. Vô số loài vật dưới chân núi gào rú kinh hãi, chỉ có Đức Lỗ Y hiểu chúng muốn nói gì. Người và thú nhìn nhau, đáy mắt bi thương...

Viết một lát lại thấy không ổn, thế là đành phải mở trang mạng về trang sức, tiếp tục học. Voldemort... Fruttini... Tiffany...

Chỉ số thông minh 147 không phải để trưng cho vui, chỉ một tuần sau, Cô Mập đã học xong kiến thức cơ bản về trang sức.

Chu Hầu vô cùng mừng rỡ, ôm cô quay liên tục mười vòng. Sau đó phấn khởi đưa cô đến khách sạn Vương Phủ làm bài kiểm tra của di út.

“Cô học hết rồi?” La Lâm ngỡ vực, thấy hơi bất ngờ.

“Cũng tạm.” Đường Nam Nam bình tĩnh trả lời.

“Vậy chiếc vòng mà tôi đang đeo là hiệu gì?” La Lâm vừa nói vừa giơ tay, trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn hồng ngọc.

Cái này dễ nè! Chu Hầu thở phào nhẹ nhõm, chắc chắn Cô Mập nhìn logo thì sẽ đoán được nhãn hiệu. Nhưng logo của đồ trang sức đeo tay thường được khắc ở góc khuất, thế là anh đi tới định tháo xuống. La Lâm rút tay lại, nói với vẻ không vui: “Chẳng lẽ ở buổi tiệc, cháu cũng lột vòng của người ta ra để nhìn logo?”

“Sợi dây vàng kết nối bảy viên hồng ngọc hình nốt nhạc, thể hiện sự vui tươi, đây không phải là phong cách sang trọng của Cartier mà giống với thiết kế của Pomellato hơn, nhưng chiếc vòng của di được làm từ đá citrine, có lẽ là di đã tham khảo thiết kế của Pomellato và tự làm ra nó, đúng không?” Đường Nam Nam chậm rãi nói.

Annie vốn dĩ đứng ở một bên khinh thường nhìn cô, nhưng lúc này thì cô nàng giật mình, trợn mắt: “Trả lời đúng rồi! Di La, cô ta nhìn ra thật kìa! Không sai chút nào luôn! Nếu biết thế thì chúng ta đã chuẩn bị thứ khó hơn rồi!”

La Lâm lúng túng nhìn Annie rồi nói với cô: “Vậy còn chiếc nhẫn này thì sao?” Bà chỉ vào bức hình chiếc nhẫn ngọc trai màu đen.

“Mikimoto, một thương hiệu của Nhật Bản.” Đường Nam Nam nhanh chóng trả lời.

“Chiếc đồng hồ này?”

“Là thiết kế của hãng Patek Philippe, tuy rất đẹp nhưng lại khá rẻ, giá ngoài thị trường chưa tới hai vạn tệ.”

“Khá đấy.”

“Tôi còn biết nguồn gốc, tiêu chuẩn chọn lựa, nhà thiết kế, ý nghĩa... của tất cả các loại đá quý, dù chưa thấy tận mắt lần nào. Nhưng tôi vẫn không thể phân biệt đông châu và tây châu, nếu lỡ như gặp phải ai đó ranh rồi muốn gây khó dễ thì tôi sẽ dùng kiến thức trang sức của mình để đánh trống lảng. Di La, di thấy thế có được không?”

“Coi như qua phần trang sức.” La Lâm cân nhắc một chút rồi nói: “Bộ trang phục mà Annie đang mặc là của hãng nào?”

“Trang phục?” Đường Nam Nam há hốc mồm: “Chẳng phải đi tổ chức buổi tiệc triển lãm trang sức ư?”

La Lâm khẽ ngẩng đầu, nhẹ nhàng đáp: “Cô Đường, cô biết đùa thật đấy. Chẳng lẽ người đi dự tiệc chỉ đeo trang sức mà không mặc quần áo?”

Đường Nam Nam không thể cãi lại vì người ta đâu nói sai! Chắc chắn phải mặc quần áo rồi. Cô biết vài nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, hay là đoán bừa nhỉ? Prada? Versace? LV? Không phải, LV là nhãn hiệu túi xách.

“Donna Karan!” Thấy Đường Nam Nam không trả lời được, An Dĩ Ny vô cùng sung sướng: “Nhãn hiệu bộ quần áo của tôi là Donna Karan. Có thể mà cũng không biết, tôi biết nhiều lắm!”

Tôi thì biết có một con vịt tên là Donald(5)! Đường Nam Nam nghĩ thầm, sắc mặt cô hơi xấu, đây chắc chắn là ý định từ trước của bà đi cả, bà ta muốn cho dù cô có tìm hiểu trang sức kỹ càng đến đâu thì cũng không thể vượt qua bài kiểm tra.

(5). Donnan và Donald phát âm giống nhau.

“Dì út ơi!” Chu Hân sốt ruột: “Chỉ trong vòng một tuần mà cô ấy đã học được nhiều đó là giỏi lắm rồi.”

“Nếu buổi tiệc được tổ chức vào hai năm sau thì chắc là cô ta có thể tham dự, nhưng vì nó sẽ được tổ chức vào cuối tháng này nên dì không còn cách nào khác.” La Lâm thân nhiên nói.

“Nhưng dì và cháu đã thống nhất với nhau là nếu cô ấy có kiến thức về trang sức thì dì sẽ không phản đối nữa mà. Dì út, dì nói phải giữ lời chứ.”

“Đến tham dự buổi tiệc đều là những người có hiểu biết sâu rộng ở đủ mọi lĩnh vực, chút kiến thức ấy chỉ là điều cơ bản thôi! Dì không thể liệt kê ra từng lĩnh vực được, nếu cô Đường cho rằng đi dự tiệc thì chỉ cần có chút kiến thức ít ỏi đó thì cô lẽ vắn đề là ở... đầu óc của cô Đường thôi.”

“Dì út!” Chu Hân to tiếng: “Sao dì lại nói vậy?”

“Thế muốn dì nói sao? Nói rằng cô ta có thể đảm nhiệm vai trò bạn gái của cháu, có thể giúp cháu tiếp đãi khách khứa? Ngay cả nhãn hiệu thời trang mà cô ta cũng không biết thì nói gì đến việc nên phối trang sức nào với trang phục nào. Cô Đường, cô có nghĩ vậy không?”

“Cháu cũng không biết mấy nhãn hiệu thời trang ấy!” Chu Hân cãi lại: “Cháu cũng chẳng thể tiếp đãi khách khứa giúp dì được!”

“Đàn ông thì khác. Không ai đi hỏi đàn ông về nhãn hiệu của trang sức và quần áo, còn phụ nữ thì ngược lại. Tiểu Hân, dì biết ít nhiều thì cháu cũng biết mấy thứ đó, cháu là người có địa vị, đừng tự hạ thấp mình như thế!”

Ngon lửa giận dữ đã bùng cháy phừng phực ở trong lòng Đường Nam Nam. Tuy tỏ ra ôn hòa nhưng ai cũng thấy rõ sự khinh thường của bà ta, cô không thể chịu đựng được nữa! Cô nhìn Chu Hân đang mặt đỏ tới mang tai cãi nhau với dì út chỉ vì cô thì cô mới miễn cưỡng kiềm nén, nói: “Thời trang đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61

“Cô Đường có ý gì? Tôi đang nói chuyện với Tiểu Hân, cô đột nhiên xen ngang như thế là rất vô lễ đó.” La Lâm nói.

“Dì La.” Đường Nam Nam nhấn mạnh từng chữ một: “Dì yêu cầu tôi phải am hiểu thời trang đúng không? Trước buổi tiệc, tôi sẽ làm được!”

La Lâm hơi sùng sốt, cười: “Cô Đường, có lẽ cô không biết, thời trang không giống với trang sức, giới thời trang có rất nhiều thương hiệu, mỗi mùa có vô vàn mẫu mã, không dễ học như cô nghĩ đâu. Hướng chỉ có một số việc phải dựa vào cảm giác, không phải cứ cố nhồi nhét là được.”

Đường Nam Nam nói: “Tôi không tin các thương hiệu thời trang còn khó phân biệt hơn trang sức! Mặc kệ có bao nhiêu thương hiệu, chỉ cần tôi nhận ra để nói chuyện với mọi người là được chứ gì?”

“Nếu cô không nhận ra thì sao?”

“Tôi sẽ nói không biết!” Đường Nam Nam bình tĩnh nói.

“Ồ!” La Lâm bật cười, Đường Nam Nam nhìn người đối diện với vẻ mặt lãnh đạm, hờ hững nói: “Trang phục của cô đẹp quá, nó mang phong cách cổ điển, có phải nhà thiết kế đã lấy cảm hứng từ văn hóa Phục hưng không? Nếu có cơ hội thì giới thiệu nhà thiết kế cho tôi với nhé!”

Chu Hân phản khởi: “Cô Mập, tuyệt lắm, nói như thế thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả, em đọc trong truyện hả?”

“Không phải, xem trên mạng, trang baidu ấy.” Đường Nam Nam nhỏ giọng trả lời.

La Lâm sùng sốt, Đường Nam Nam nói tiếp: “Dì La, dì lo tôi không thể tiếp đón khách khứa, không thể trò chuyện cùng họ đúng không? Tôi chỉ cần

nếu các nhân hiệu và phong cách thiết kế thời trang nổi tiếng, nói ý nghĩa của mẫu thiết kế, sau đó lịch sự nhận xét bộ trang phục của họ nên phối với trang sức nào là được chứ gì? Tôi không tin tất cả mọi người ở bữa tiệc đều biết hết mấy thứ này, thế nên đừng yêu cầu tôi phải biết hết! Phải dựa vào cảm giác? Không có tiêu chuẩn nào để đo lường cảm giác, tôi tin là tôi sẽ đối phó được.”

“Đúng vậy, cô Đường, như cô đã nói, không có tiêu chuẩn nào để đo lường cảm giác, nhưng thương hiệu thời trang thì có. Nếu cô nói sai nhân hiệu thì sẽ không có cách nào cứu cánh được.” La Lâm thấy thật nực cười: “Nếu cô thực sự học được các thương hiệu thời trang thì tôi sẽ hủy hẹn với Phàn Ny mà để cô đi cùng Tiểu Hầu. Nhưng mà cô Đường này, nếu cô học không xong thì sau này...”

“Được, quyết định thế đi! Học được thì để tôi dự tiệc!” Đường Nam Nam bỏ đi, không thèm nghe hết vế sau của bà.

Sau này gì chứ? Sau này không cho tới tìm Tiểu Hầu nhà bà ta nữa? Đột, thời đại nào rồi, không có nào mới chơi trò cá cược này, tôi còn chưa bảo dân Tây như bà học Nhị thập tứ sử(1) đâu! Nếu bà học Nhị thập tứ sử, tôi học mấy thương hiệu thời trang thì mới đáng cược, nhưng tôi cũng chẳng muốn đem Nhị sử huynh làm tiền cược đâu, tôi đâu có ngu đem thứ thuộc về mình ra làm tiền cược với bà! Tôi xem rất nhiều phim thần tượng đó đi cả à!

(1). Bộ Nhị thập tứ sử là tên gọi chung của 24 bộ sử thư do các triều đại phong kiến Trung Quốc biên soạn. Đây đều là các bộ sử thư chính thống nên còn được gọi chung là chính sử.

Chu Hầu định đi theo cô nhưng La Lâm tức đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo hết cả, không hề chú ý đến phong độ mà quát: “Tiểu Hầu! Cháu quay lại đây cho đi!”

“Dì út, cháu...” Chu Hầu khó xử.

“Cháu quay lại đây cho đi! Nếu không đi sẽ gọi điện thoại cho mẹ cháu!” La Lâm gào lên.

“Nhà Cô Mập xa lắm, đi để cháu đưa cô ấy về rồi quay lại nhé?”

“Cấm nhắc đến cô ta! Cháu bị ma ám rồi, không được đi!”

“Nhưng... Cháu xin lỗi, dì út ơi, cháu tiễn cô ấy về rồi sẽ quay lại...” Chu Hầu cúi chào rồi xoay người bỏ chạy. Đằng sau vang lên tiếng thủy tinh vỡ, không biết dì út đập thứ gì.

Lúc anh đi ra, Đường Nam Nam đã đi được một đoạn khá xa. Chu Hầu không kịp đi lấy xe mà vội vàng đuổi theo cô.

“Cô Mập, Cô Mập! Chờ anh với...”

“Phàn Ny là ai?” Đường Nam Nam dừng lại, hằm hè nhìn anh.

“Phàn Ny là... là người mà dì út tìm... để nhờ vả.” Chu Hầu cười gượng, cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Đẹp không?”

“Anh không biết! Anh chưa gặp! Sao anh có thể đi cùng cô ta chứ!” Chu Hầu cắn chặt răng, có chết cũng không nói thật.

“Cũng đúng.” Đường Nam Nam gật đầu: “Thấp quá thì không xứng đôi với anh.”

“Cô ấy không thấp...” Chu Hầu buột miệng, ngay sau đó thì thấy không ổn: “Không phải, không phải, anh, anh, anh... Anh chưa gặp thật, là dì út nói thế, dì nói Tổng Phàn Ny rất cao, chứ anh chưa gặp! Có bị đánh chết thì anh cũng không gặp!”

Bây giờ có bị đánh chết thì cũng phải nói là chưa gặp!

Đường Nam Nam nổi giận bừng bừng nhìn anh, mắt như tóe lửa.

“Thật mà! Đó chỉ là ý của dì út thôi, không liên quan gì đến anh hết!” Chu Hầu than thở: “Anh còn oan hơn cả Đậu Nga! Em nhìn lên trời đi, hơi lạnh đã bắt đầu ngưng tụ, tuyết sắp rơi rồi đó(2)!”

(2). Oan Đậu Nga là một vở kịch của Quan Hán Khanh được viết sau năm 1291. Vở kịch kể về Đậu Nga, là một người dân bình thường bị đổ oan tội giết người. Vì thấp cổ bé họng nên phải chịu thua trước quyền thế, nàng bị phán chém đầu. Ngày hành quyết, nàng đã nói nếu nàng thực sự bị oan, khi chém đầu thì máu sẽ không rơi xuống đất, khi đầu rơi xuống đất thì trời sẽ đổ tuyết (lúc ấy đang là mùa hè), sau khi chết thì trong ba năm sẽ bị hạn hán. Và những điều đó đã xảy ra.

“Ý của dì anh là gì? Muốn Phàn Ny làm bạn gái của anh phải không? Bà ta thấy em không đủ đẳng cấp nên tìm người khác cho anh đúng không?” Đường Nam Nam cười lạnh.

“Chuyện này thì em cứ yên tâm!” Chu Hầu nói: “Dì út của anh không dám làm thế nữa đâu, lúc trước dì muốn ghép đôi anh với Annie thì bị mẹ anh mắng xối xả rồi. Vì thế em hãy yên tâm, cho dù dì muốn ghép đôi cô ấy với anh thì mẹ anh cũng không đồng ý đâu.” Chu Hầu cố gắng dỗ dành cô.

“Vậy nếu mẹ anh đồng ý thì anh cũng chấp nhận đúng không?” Đường Nam Nam vẫn rất tức giận.

“Anh sống là người của em, chết là ma nhà em!” Chu Hàu giờ tay thè: “Trừ em ra, đừng nói là phụ nữ, cho dù gà mái, chó cái hay heo nái gì thì anh cũng sẽ tránh xa! Hằng ngày anh sẽ mặc quần dài áo dài để không bị muỗi cái đốt!”

Bình thường, khi anh thè thốt như vậy thì cho dù có giận mấy đi nữa, Đường Nam Nam cũng sẽ phì cười, nhưng bây giờ thì gương mặt cô chẳng có ý cười nào.

“Chị ơi, chị tin em đi mà!” Anh chớp mắt, làm ra vẻ đáng yêu.

Đường Nam Nam trừng anh: “Anh đừng làm bộ đáng yêu nữa, gấu xám mà giả làm gấu trúc thì rất kinh khủng đó, anh biết không hả?”

“Dạ, dạ, dạ, đã biết, đã biết.”

“Lần này cho qua, nếu còn có lần sau thì em sẽ cho anh biết tay!”

“Ừc... Ha ha... Cô Mập, cảm ơn em!”

“Cảm ơn cái rắm!” Đường Nam Nam gắt.

“... Cảm ơn em đã vì anh mà tình nguyện học mấy thứ đó...” Chu Hàu nghẹn một chút rồi mới nói.

“Không biết xấu hổ! Em không phải vì anh, em chỉ muốn cho đi cả của anh biết rằng thứ em không bằng bà ta là tiền chứ không phải đầu óc.” Đường Nam Nam hung dữ nói: “Những gì bà ta biết thì em chỉ cần nửa tháng là có thể học xong, em làm được còn bà ta thì không! Em muốn xem bà ta sẽ phản ứng ra sao. Không thể chịu nổi người cứ ra vẻ mình có tri thức, hiểu lễ nghĩa nhưng lại khinh thường người khác như vậy. Người cứ như trên mây, chẳng biết ở lại Trái Đất làm gì nữa, sao không lên đĩa bay quay về hành tinh của bà ấy chứ? Em thấy chỉ có những ai thuộc cung Nhân Mã mới chơi được với bà ta thôi!”

“Cô Mập!” Chu Hàu khó chịu: “Em đừng nói thế, dù sao đó cũng là di anh, hồi bé còn ẵm bồng anh nữa đó, em nói thế thì vô lễ quá. Mà anh nói nè, lúc nãy em bỏ đi như vậy khiến di anh rất tức giận, quả thật thì em hơi vô lễ đó.”

“Em vô lễ?” Đường Nam Nam tức đến bật cười: “Em không lễ phép? Nếu bà ta không phải là di cả của anh thì sao em phải chịu đựng như thế? Chẳng lẽ còn bắt em phải im lặng mà chịu đựng ư? Chu Hàu, vì thể diện của anh mà em phải nhẫn nhịn đến mức biến thành Ninja Rùa(3) mà anh còn bảo em vô lễ? Lễ phép hay không là do nhà anh quyết định hả? Anh nghĩ anh mang họ Chu thì chính là Chu Nguyên

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Một tuần sau.

Đường Nam Nam ngồi trong phòng mình chat QQ với Nhan Đóa Đóa.

Nhan Tịch: Ôi, lâu lắm rồi mới thấy cậu online, bắt tay bắt tay. Này, thành thật khai báo, dạo này làm gì mà lặn mất tăm thế?

Đông Phương: ... Bắt tay ~~~

Nhan Tịch: Sao thế? Ốm hả?

Đông Phương: Mệt quá...

Nhan Tịch: Chẳng phải cậu đã hốt được chàng BMW rồi ư? Sao mà mệt? Hồng lẽ anh ta dắt cậu đi Nam Phi đào kim cương?

Đông Phương: Kim cương là một dạng của cacbon, tập trung chủ yếu ở Nam Phi, nằm sâu trong lòng đất, nơi mà có áp suất và nhiệt độ cao làm thay đổi cấu trúc của các tinh thể. Trước khi được mở rộng khai thác, kim cương là biểu tượng tượng trưng cho lòng dũng cảm, địa vị và sự kính trọng. Hiện nay đã xác định khoảng 2500 triệu carat kim cương ở các mỏ quặng tự nhiên.

Nhan Tịch: Cái gì đây trời? Cậu nói linh tinh gì thế?

Đông Phương: Để tham gia một buổi tiệc kéo dài khoảng ba tiếng, tớ phải học hết các đề tài thường được nhắc đến của giới thượng lưu chỉ trong một tháng! Ban đầu là trang sức, đồng hồ, sau đó là thời trang, biệt thự, bộ dụng cụ chơi golf. Bây giờ tớ mới biết một cây gậy dùng để đánh quả bóng bé xíu ấy có giá tới một ngàn tệ!

Nhan Tịch: ... Đồng cảm, đây chính là sự chênh lệch giàu nghèo trong xã hội! Cậu định tham dự tiệc gì?

Đông Phương: Quên rồi. Hình như là tiệc trang sức gì đó, công việc của di út anh ấy liên quan đến trang sức, khách tham gia cũng là người trong ngành.

Nhan Tịch: Không phải chứ chị hai! Ngay cả tiệc gì mà cậu cũng quên cho được?

Đông Phương: Đến họ của mình mà tớ cũng sắp quên luôn rồi đây này! Suốt hai tuần nay tớ chỉ ngủ được ba tiếng mỗi ngày, à, cho cậu xem bản thảo của tớ nè.

Dưới chân núi, một con linh dương sừng vàng chạy tới đỡ Đức Lỗ Y, trên đầu nó là cái sừng vàng khảm kim cương được làm thủ công từ năm 1986, xung quanh là hai mươi ba viên hồng ngọc, viên lớn nhất được coi là hòn ngọc máu trong những năm 80 của thế kỷ trước, có giá trị...

Nhan Tịch: Xiu! Cậu đang viết về linh dương? Con ma thú ấy hả?

Đông Phương: Vương miện, là chiếc vương miện quý giá nhất trong hai mươi bảy chiếc vương miện mà Hoàng gia Anh đã đặt hàng của Cartier.

Nhan Tịch: Liên quan ghê! Sao cậu có thể gộp hai thứ không hề dính líu tới nhau vào thành một đoạn văn được thế?

Đông Phương: Tớ cũng muốn biết lắm. Cũng may là trước khi nộp bản thảo thì tớ kiểm tra lại một lần, nếu không thì biên tập viên sẽ nghĩ tớ bị điên mất. Bây giờ thì tớ tin là đội vương miện không tốt cho đầu! Đầu tớ bị rụng mớ tóc rồi đây này! Mới đầu thì chỉ nghĩ tìm hiểu về trang sức là được, nào ngờ bà di cả đó lại đòi phải biết về thời trang. Cậu biết mỗi một mùa thì mấy nhãn hiệu cao cấp ấy cho ra mấy bộ sưu tập không? Rồi sau đó nữa thì hỏi về golf! Chỉ còn một tuần nữa là tớ phải nộp bản thảo đó! Cố gắng viết xong một chương thì lại phát hiện mình bị mê sảng!!! Mụ nội nó! Cartier có cho tớ cái vương miện đó thì tớ cũng không thèm!

Nhan Tịch: Nhưng cậu vẫn tiếp tục học?

Đông Phương: Phải kiên cường! Nếu bây giờ dừng lại thì sẽ là thất bại trong gang tấc! Học xong mấy thứ này cũng như leo lên đỉnh Everest, chỉ còn mấy bước chân là tới đích rồi, chẳng lẽ lại bỏ cuộc? Có xuống mồ thì tớ cũng phải chứng minh cho di cả của anh ấy thấy tớ chỉ thua bà ấy về tiền bạc chứ không phải là đầu óc!

Nhan Tịch: Được rồi, vậy cậu tiếp tục đi, học xong thì chúng ta đi chơi thư giãn, cưỡi xe đạp nhé?

Đông Phương: Nếu một tuần sau tớ vẫn còn sống thì tớ sẽ liên lạc với cậu...

Nhan Tịch: @#@%¥#... &

Đông Phương: Ấu ợe! Tinh tinh tinh con khi! Tên khốn nhà tớ vừa gửi cho tớ một tệp văn bản nữa! Không phải là có thứ cần học nữa đó chứ? Cậu đợi một chút nhé, để tớ xem thử...

Kiến thức rượu vang! Mẹ nó! Còn kèm theo văn bản dài một trăm bảy mươi bốn trang! Trời đất, nhiều đây ít nhất cũng phải hai mươi vạn chữ, in thành sách luôn được rồi đó! Tớ phải sống sao?

Nhan Tịch: Để hôm khác rồi hãy than, bây giờ tớ không làm phiền cậu nữa, cậu mau học đi.

Đông Phương: Đập đầu chết cho rồi... Ta hận! Sau này thấy ai uống rượu vang thì phải giết chết kẻ đó cho tớ!

Nhan Tịch: OK! Giết hết! Giết mấy kẻ mặc hàng hiệu, giết mấy kẻ chơi golf! Thế giới này sẽ thay đổi vì cậu! Mau học đi!

Đường Nam Nam mở văn bản ra, nắm tóc mình học bài...

“Cô Mập, trưa rồi, anh đưa em đi ăn.” Chu Hân lái xe đến dưới khu nhà cô, Đường Nam Nam không có thời gian để nấu cơm, hơn nửa tháng nay cô đều phải ăn ngoài.

Sau vụ cãi nhau hôm nọ, hai người chiến tranh lạnh hai ngày thì làm lành. Dù sao thì hai người đang trong giai đoạn mặn nồng, không gặp nhau hai ngày đã bứt rứt lắm rồi.

“Cô Mập? Bây giờ mà em còn mập nữa hử?” Đường Nam Nam dí cái đầu rồi bời và đôi mắt cú mèo tới sát anh: “Anh nhìn cho kỹ đi, em mập không?”

“Không mập không mập! Gầy thật kia...” Chu Hân đau lòng ôm cô: “Em vất vả quá...”

“Đừng nói mấy lời vô dụng nữa! Em nói cho anh biết, nếu anh còn bảo em học thêm một chữ nào nữa thì em sẽ giết anh!” Đường Nam Nam hung dữ nói.

“Dạ dạ, không đâu, tuyệt đối không có!” Chu Hân đỡ cô vào trong xe: “Chúng ta ăn gì?”

“Ăn cái gì nóng ấy.” Đường Nam Nam nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Lẩu pho mát?”

“Ngán lắm, lâu bỏ đi...” Đường Nam Nam nghiêng người, tựa vào vai anh ngủ.

Cứ như thế thêm một tuần nữa, đến lúc cách buổi tiệc còn đúng một tuần thì cuối cùng Đường Nam Nam cũng khổ tận cam lai, chẳng những học xong một đồng kiến thức mà còn nộp bản thảo đúng hẹn, hoàn thành mọi việc đúng thời hạn.

Nếu thời gian tổ chức bữa tiệc và thời hạn nộp bản thảo cách xa nhau thì cô cũng không mệt đến mức này. Cô muốn tập trung viết bản thảo nhưng Chu Hân lại muốn cô chuẩn bị tốt cho bữa tiệc, cứ cãi qua cãi lại như thế nên cô đành đồng thời làm cả hai việc. Cuối cùng hôm nay cũng đã gặm xong hai khúc xương cứng ngắt ấy, có lẽ cô phải mặc quần áo nhỏ hơn một số rồi. Đang lúc cô cảm thấy rất hài lòng về bản thân thì một tin vui đột ngột ủa đến. Đã một thời gian rồi cô chưa được vui như vậy, thế là vội vàng gọi điện cho Chu Hân hẹn gặp anh.

Chu Hân nghe giọng nói phấn khởi của cô thì cũng vui lây, cúp điện thoại xong thì ngay lập tức chạy về. Khi đi ngang qua quán kem mà Đường Nam Nam thích ăn nhất, anh ghé vào mua hai ly kem, một tay cầm kem một tay lái xe, thế mới thấy kỹ thuật lái xe của Chu Hân rất tốt.

“Chu Hân!” Đường Nam Nam nhào tới ôm cổ anh, không quan tâm tới ánh mắt của mọi người xung quanh.

Chu Hân phải lui về sau mấy bước rồi mới đứng vững, giơ tay ôm cô, thân mật cọ vào đỉnh đầu của cô: “Cô Mập.”

“Nhị sư huynh, em có tin vui muốn nói với anh.” Đường Nam Nam buông cổ Chu Hân ra, khuôn mặt đỏ bừng vì phấn khích.

“Thật không? Chuyện gì?” Một tháng nay Chu Hân chưa thấy cô vui vẻ đến thế nên anh cũng thấy rất vui.

“Em nhận được lời mời viết kịch bản! Em sắp được làm biên kịch rồi!” Đường Nam Nam hào hứng kể: “Chủ biên Lâm giới thiệu cho em, là người lần trước em đón ở sân ga ấy. Một công ty sản xuất phim cần người viết kịch bản, chủ biên Lâm đã đề cử em. Em đã nghĩ xong cốt truyện rồi, tôi qua thức cả đêm viết đại cương rồi gửi cho họ, lúc này nhận được điện thoại là đã được thông qua! Nhị sư huynh, rốt cuộc em cũng có thể trở thành biên kịch rồi! Tiền nhuận bút một cuốn sách chỉ khoảng mấy vạn thôi, còn biên kịch thì khác, lương tính theo tập, mỗi tập năm ngàn, ba mươi tập là mười lăm vạn, còn bốn mươi tập thì tới hơn hai vạn đó! Nếu phim dài năm mươi, sáu mươi tập thì em phát tài rồi, a ha ha ha.” Giọng cười của Đường Nam Nam hơi khùng khỉnh, nghe cứ như tiểu nhân đắc chí vậy.

“Ha ha, chúc mừng chúc mừng! Vợ anh giỏi quá!” Chu Hân nói. Hai mươi, ba mươi vạn không là gì với anh cả, anh vui chỉ vì Đường Nam Nam vui mà thôi.

“Còn phải nói à!” Đường Nam Nam sung sướng nhận lời chúc của anh: “Em sẽ đi Sơn Đông để bàn chuyện cụ thể, khi nào có được tiền cọc thì sẽ mời anh một bữa no nê.”

“Gi cơ? Em muốn đi Sơn Đông?” Chu Hân tròn mắt.

“Hà Trạch, Sơn Đông.” Đường Nam Nam đáp.

“Đi bao lâu?”

“Ồ đó khoảng ba, bốn ngày, tính thêm thời gian bay qua bay lại thì nhiều nhất là năm ngày.” Đường Nam Nam trả lời.

“Sao em lại đi Sơn Đông? Em quên mất bữa tiệc rồi hả?” Chu Hân sốt ruột.

“Đâu có, em đã đồng ý chuyện gì thì sẽ không quên đâu, một tuần nữa mới tổ chức bữa tiệc mà, em chỉ đi năm ngày thôi.”

“Lúc nào rồi mà em còn đi Sơn Đông? Chỉ còn một tuần nữa thôi, đi ít bảo phải diễn tập hai lần, thật ra hôm nay nếu em không gọi điện thì anh cũng sẽ tới đón em. Tôi nay đi ít mời mấy khách hàng ăn cơm, muốn em đi cùng để làm quen không khí.” Chu Hân buột miệng.

“Không được.” Đường Nam Nam nhú mày: “Em bận rồi, muốn làm gì thì hãy chờ em về. Hai ngày là đủ rồi.”

“Em đừng đùa nữa mà.” Chu Hân nói: “Bữa tiệc rất quan trọng!”

“Kịch bản này cũng rất quan trọng với em!” Đường Nam Nam nói: “Hơn nữa em đi Sơn Đông cũng đâu ảnh hưởng gì đến bữa tiệc, đến lúc đó cứ đến dự tiệc là được rồi. Diễn tập cái gì mà diễn tập? Bệnh vừa thôi!”

“Niếp Niếp, đừng thế mà.” Chu Hân vội nói: “Em chưa trải qua nên không biết đâu, không phải cứ tưởng tượng là ra đâu, thật sự là cần phải diễn tập đó.”

Nếu là bữa tiệc khác thì không sao, nhưng bữa tiệc này rất quan trọng với Chu Hân vì đi ít sẽ ti mỉ soi xét rồi báo lại cho mẹ anh. Bữa tiệc này phải được diễn ra hoàn hảo thì Đường Nam Nam mới có thể chứng minh cô phù hợp với thế giới của anh, như thế thì mẹ anh mới có thể chấp nhận cô. Đây không chỉ đơn giản là đứng ra đón tiếp khách khứa trong bữa tiệc mà nó quyết định đến tương lai của hai người, thật sự rất quan trọng! Anh lo lắng muốn chết, đây là lúc hai người phải đồng tâm hiệp sức, sao cô lại bỏ đi Sơn Đông chứ? Tại sao đúng lúc quan trọng thế này mà cứ phải đi Sơn Đông?

“Anh yên tâm đi.” Đường Nam Nam nói: “Từ nhỏ đến lớn em chưa bao giờ mất bình tĩnh khi đi thi, càng là trường hợp quan trọng thì em càng thể hiện

tốt. Không phải ngay cả mấy thứ khó nhằn kia mà em cũng học xong hết rồi sao? Anh cũng thấy rồi đó, có vấn đề gì nào? Không cần diễn tập đâu, thật đấy, nếu đi anh vẫn không yên tâm thì chờ em về rồi tập vẫn kịp mà.”

“Nam Nam! Sao em bướng bỉnh thế?” Chu Hân nói: “Cái kịch bản đó mượn vài ngày thì có sao đâu? Mà không viết cũng đâu có sao, em phải đi thật hả?”

“Tất nhiên là phải đi rồi.” Đường Nam Nam đáp: “Mười mấy vạn đó! Nếu làm tốt thì có thể lên đến hai, ba mươi vạn. Em viết kịch bản này xong thì trong một, hai năm tới không cần phải làm việc nữa.”

“Tiền, tiền, tiền!” Chu Hân cực kỳ phiền não: “Hai, ba mươi vạn có đáng gì chứ? Nhiều đó còn không đủ để mua một cái túi xách hàng hiệu! Em không biết nhà anh rất giàu hả? Sau này em đừng cứ nhắc đến hai, ba mươi vạn nữa.”

“Nhà anh giàu nhưng đó là tiền của mẹ anh! Chưa chắc mẹ anh đã cho em xài tiền của bà! Hơn nữa người khác có cho mình bao nhiêu tiền đi nữa thì cũng không bằng tiền do mình làm ra.” Vốn dĩ Đường Nam Nam rất hào hứng, nhưng thái độ của Chu Hân khiến cô mất vui nên thoáng chốc giọng nói to lên rất nhiều.

“Em chỉ cần như bây giờ thì anh bảo đảm mẹ sẽ cho em tiền để xài!” Chu Hân tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

“Em thì sao? Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Em thật sự không biết.” Đường Nam Nam tức giận: “Nhà anh giàu thì có mâu thuẫn gì đến việc em kiếm tiền? Em không tin ở những nhà giàu chỉ có người tiêu tiền mà không có người kiếm tiền. Không phải ai cũng có thể kiếm nhiều tiền đến mức xài ba đời cũng không hết, mà đều là làm lụng vất vả mới có. Anh nói cho em biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?”

“Vấn đề là em không chịu đi cùng đường với anh!” Chu Hân nói: “Nếu em muốn thì có thể vào công ty nhà anh để làm việc cùng anh.”

“Thế sao anh không chịu đi cùng đường với em?” Đường Nam Nam to tiếng: “Không lẽ ý của câu hai ta cùng cố gắng là em phải thích ứng với cuộc sống của anh?”

Chu Hân kiên nhẫn nói: “Anh không biết viết tiểu thuyết, đó là điều không thể thay đổi. Vì tương lai của chúng ta, em hãy thích ứng một chút đi mà Nam Nam! Nam Nam, em không muốn ở bên anh sao?”

“Tất nhiên là muốn.” Đường Nam Nam nhún mày: “Nhưng em không làm được, mỗi người có một khả năng riêng, em thực sự không làm được. Cũng như anh không thể viết tiểu thuyết thì em cũng chỉ có thể làm được việc trong khả năng của em, anh đừng ép em.”

“Cô Mập, ý em là gì?” Giọng Chu Hân run rẩy: “Anh biết em làm được, nhất định em sẽ làm được... Em... Em coi như giúp anh một chút thôi, chỉ giúp anh một chút thôi... Anh cần em...”

“Nhị sư huynh, em nói thật đấy... Không phải là em không muốn giúp anh, những chuyện thế này nếu chỉ có một lần thì thôi, nhưng em e rằng có lần một thì sẽ có lần hai, lần ba, lần thứ n...” Đường Nam Nam thở dài một hơi: “Em không muốn làm anh khó xử đâu, nhưng em không ngờ nhà anh lại phiền phức như vậy.”

Chu Hân sững sờ, đột nhiên cảm thấy lòng mình lạnh ngắt, cô thấy phiền phức? Để tương lai có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Đường Nam Nam, anh đã cố gắng hết sức nắm bắt cơ hội lần này, đến mức cãi lời di út, ấy thế mà cô lại thấy phiền? Cô không nghĩ tới khoảng thời gian họ đã ở bên nhau, cũng không muốn họ sẽ mãi ở bên nhau? Anh cố kìm nén nỗi rối rắm trong lòng, lựa lời thuyết phục cô mà cũng như đang thuyết phục chính mình: “Sắp ổn rồi, sắp ổn rồi. Nếu em thấy phiền, thấy mệt, thấy không quen thì sau này đừng làm gì cả, chúng ta ở bên nhau là tốt lắm rồi, em không cần phải làm gì cả, chỉ cần chúng ta được ở bên nhau thôi.”

Đường Nam Nam dịu dàng nhìn anh, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Cảm ơn anh.” Cô nói khẽ: “Anh nghĩ được như vậy thì tốt quá, em thấy hơi có lỗi với anh vì không thể giúp được anh trong công việc, em chỉ biết viết tiểu thuyết thôi. Hay là em quảng cáo trung tâm thương mại nhà anh trong sách nhé? Sau này nếu có chi tiết đi mua sắm, em sẽ cho nam nữ chính đi vào trung tâm thương mại nhà anh, nếu có nhân vật nào đeo trang sức thì em sẽ cho cô ấy đeo trang sức của di út anh.”

Nghĩ thế, cô rất vui: “Ý kiến hay đó, vì mục tiêu này nên em phải càng cố gắng, dù không thành đại thần thì cũng phải cho ra một tác phẩm để đời, phải nâng cao tầm ảnh hưởng của em!” Nói đến đây, hai mắt Đường Nam Nam như phát sáng.

“Sao em lại nói sang chuyện đó nữa?” Chu Hân bức bối, cô ấy nghe không hiểu à, là không cần làm gì cả! Là KHÔNG CẦN LÀM GÌ CẢ ĐÓ! Anh đã lùi một bước rồi mà em lại còn muốn tiến một bước?

Chu Hàu cực kỳ phiền não: “Anh không cần em quảng cáo giúp. Em muốn trở thành tác giả nổi tiếng thì tùy em vậy, mà em chỉ muốn viết thể loại huyền huyền thôi hả?”

“Tất nhiên là chỉ viết thể loại huyền huyền thôi, không thì sao chứ?” Đường Nam Nam nói: “Em không hiểu thật đó, mẹ anh chỉ có một đứa con là anh nên sau này anh phải giúp mẹ mình lo chuyện làm ăn cũng là điều dễ hiểu, nhưng việc đó thì ảnh hưởng gì đến việc em viết tiểu thuyết? Chúng ta không thể làm công việc riêng của mỗi người được ư?”

“Cái này mà cũng cần anh nói hả?” Chu Hàu nói: “Chẳng lẽ sau này khi gặp đối tác làm ăn, em lại muốn giới thiệu mình là tác giả mạng?”

“Anh có ý gì?” Hai con nết của Đường Nam Nam bùng lên hai ngọn lửa: “Ý của anh là sau này em đừng viết tiểu thuyết nữa? Công việc này rất mất mặt, nên anh xấu hổ?”

“Anh không có ý đó.” Chu Hàu cố kìm nén cảm xúc, giải thích: “Nam Nam, anh yêu em! Vì thế anh muốn mãi mãi ở bên em, anh muốn kết hôn rồi sinh con với em, muốn đời này được sống cùng em! Nhưng tương lai không giống với hiện tại, công việc vừa vất vả vừa không thể coi là một cái nghề như thế chỉ có thể gọi là sở thích nghiệp dư thôi, đừng quá bỏ công sức vì nó. Không cần thiết đâu! Nếu em thật sự dùng hết sức mình thì sao em còn ở đây? Vì tương lai của chúng ta, anh cần em ở cạnh anh, cùng anh đi diễn tập bữa tiệc chứ không phải chạy đến Sơn Đông chỉ vì mười mấy vạn tệ kia! Em phải xác định chuyện nào quan trọng hơn!”

Những lời nói ban đầu của anh làm vẻ mặt Đường Nam Nam dần dịu xuống, nhưng mấy câu cuối đã đốt cháy lại ngọn lửa giận trong cô.

Chuyện quan trọng hơn ư? Là sáng tác! Nghề viết lách đã nuôi cô năm năm, cho cô lên đại học, cho cô chôn dung thân, cho thằng út học trường cấp hai trọng điểm, cho bà ngoại làm phẫu thuật đục thủy tinh thể, cho thằng lớn thỏa sức sống cuộc đời lý tưởng của nó.

Bởi chữ tiền, cô đành chấp nhận Phương Tâm Kỳ trả nợ thay cô, sau đó trơ mắt nhìn Giang Hải bỏ đi, cô chỉ có thể chấp nhận chứ không thể phản kháng. Chu Hàu, liệu nhà anh có bao nhiêu tiền để em phải chịu khuất phục trước thực tế tàn nhẫn một lần nữa?

Vì Chu Hàu, cô đã ép mình học rất nhiều thứ, nhẫn nhịn biết bao âm ức, thế mà bây giờ còn phải diễn tập? Nói trắng ra là chẳng phải sợ cô làm xấu mặt sao? Chẳng phải sợ bị mất mặt vì cô không đủ đẳng cấp sao? Đường Nam Nam cảm thấy mình đã nhịn đủ rồi! Di cá của anh nghĩ thế thì em còn chịu được, nhưng nếu anh cũng nghĩ như vậy thì em tuyệt đối không chấp nhận!

“Em phải đi Sơn Đông! Xin lỗi anh, không diễn tập mà sẽ làm thật luôn. Anh thích làm gì thì làm!” Cô hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

“Cô Mập! Nam Nam! Nam Nam!” Chu Hàu đuổi theo cô, nói: “Em đừng đi, em nghe anh nói đã, em đừng đi!”

“Anh đồng ý để em đi Sơn Đông?” Đường Nam Nam dừng lại nhìn anh.

“Không phải, em không được đi! Chúng ta không có thời gian...”

Đường Nam Nam cười lạnh lùng, xoay người bỏ đi, không chút do dự.

Chu Hàu tức tối vứt kem xuống đất, chocolate hạnh nhân loang đầy trên mặt đất.

Đúng lúc này La Lâm gọi điện tới. “Tiểu Hàu, tối nay cháu bảo cô Đường làm tóc rồi hăng đến, suốt ngày cô ta chỉ cột tóc đuôi ngựa trông chả ra sao! Thật sự là không thể nào mở miệng giới thiệu cô ta cho khách khứa được mà.”

“Bây giờ ngay cả tóc đuôi ngựa cũng không có! Một sợi tóc cũng chẳng có!” Chu Hàu nói vào điện thoại rồi mặc kệ đi út có hiểu hay không, anh cúp điện thoại, rồ ga phóng xe đi.

Anh lái xe đến quán bar thường đến, gọi một tá Depth Charge(1) rồi nốc từng ly một.

(1). Depth Charge: Một loại cocktail độc đáo.

Anh phiền não, anh muốn chửi người khác, muốn ném đồ đạc, muốn mình say đến bất tỉnh nhân sự.

Hai tiếng sau, Chu Hàu say khướt định ra lấy xe đi về bất chấp sự khuyên can của quản lý quán bar. Quán bar này là do Tiêu Kiến Quân và một người bạn hùn vốn mở ra, quản lý nhận ra Chu Hàu là bạn của Tiêu Kiến Quân nên liền gọi điện cho anh ta.

Lúc Tiêu Kiến Quân chạy tới, Chu Hàu đã nôn một lần nên tỉnh táo hơn đôi chút. Anh nhìn Tiêu Kiến Quân, nói: “Quân Tử, mau tới đây, anh ta không cho tớ uống rượu nữa, tớ với cậu đến quán khác uống đi.”

“Chu Hàu, cậu đã uống bao nhiêu thế? Chẳng phải đi cậu đang ở Bắc Kinh ư? Di có biết cậu đi uống rượu không?” Tiêu Kiến Quân chau mày đỡ lấy thân hình lảo đảo của bạn mình.

“Quản cái gì mà quản! Ai cũng đòi quản tớ!” Chu Hàu cao giọng: “Tại sao ai cũng đòi quản tớ? Ngay cả cậu cũng vậy! Nếu muốn thì đi uống cùng tớ, còn không thì lăn vào trứng của mẹ cậu đi! Đùng hồng quản tớ!”

“Uống cái rắm! Ông đây không uống, cũng không thèm quan tâm đến cậu, vừa lòng chưa? Ông đây rảnh lắm mới nửa đêm nửa hôm chạy tới đây đón cậu!” Tiêu Kiến Quân mắng: “Đùng mượn rượu giả điên với tớ! Con bà nó, mau về nhà cho tớ!”

Chu Hàu kinh ngạc nhìn anh ta, lấy tay che mặt rồi thở dài nặng nề, không làm loạn nữa.

“Rốt cuộc là cậu bị làm sao?”

“Quân Tử, làm trẻ con thật tốt!” Chu Hàu nói không đầu không đuôi: “Trẻ con sẽ không có nhiều phiền não.”

“Chuyện gì thế? Khó giải quyết lắm hả?”

“Quân Tử... Tớ rất...” Chu Hàu rầu rĩ: “Tớ rất khó chịu. Cô Mập cô ấy, cô ấy...” Chu Hàu cắn răng, tỏ vẻ khó nói.

“Cậu làm sao? Đường Nam Nam ức hiếp cậu?” Tiêu Kiến Quân vỗ mặt anh: “Không phải cậu đã nói chỉ cần được ở bên Đường Nam Nam thì nửa đời sau cậu sẽ hạnh phúc sao? Tớ nói này, nửa đời sau của cậu có phải ngắn quá không?”

“Cô ấy không ức hiếp tớ, cô ấy vẫn vậy, tớ cũng như xưa, nhưng không biết tại sao cảm giác không như lúc ban đầu. Tớ thực sự không biết. Nhưng bây giờ tớ rất mệt mỏi. Tại sao lại mệt mỏi đến thế?” Chu Hàu thở dài: “Tại sao thích một người thì không thể vui vẻ ở bên nhau?”

“Di La không đồng ý cho cậu và Đường Nam Nam hẹn hò?” Tiêu Kiến Quân hỏi dò, sau khi nhận được điện thoại của mẹ Chu Hàu thì anh ta cũng đã chuẩn bị tinh thần: “Di ấy nói thế nào?”

“Mẹ tớ không nói gì cả, là Cô Mập ấy!” Chu Hàu nói: “Cô Mập nói nhà tớ phiền phức. Cô ấy ghét di út của tớ, ghét bữa tiệc, ghét tất cả những gì xung quanh tớ! Di út cũng ghét Đường Nam Nam, ghét thói quen, cách nói năng, tất cả những gì xung quanh cô ấy. Bọn họ khiến tớ phát điên, tớ phải làm gì đây?”

“Nam Nam ghét tất cả những gì xung quanh cậu?” Tiêu Kiến Quân nhú mày: “Không nói quá đó chứ?”

“Có! Cô ấy ghét tất cả! Tớ thay đổi rất nhiều vì cô ấy, nhưng cô ấy không muốn thay đổi vì tớ dù chỉ một chút!” Chu Hàu nói: “Một chút cũng không muốn. Tớ chỉ cần cô ấy trang nhã một chút, khéo léo một chút, như thế thì nhà tớ sẽ dễ chấp nhận cô ấy hơn. Không cần nhiều đâu, chỉ cần thay đổi một chút xíu thôi là được. Nhưng chỉ như thế mà cô ấy cũng không muốn! Tớ luôn cố gắng, hết sức cố gắng dù tớ mệt chết đi được, còn cô ấy thì không muốn thay đổi dù chỉ một chút!”

“Ồ, Chu Hàu, tớ hiểu rồi. Lúc cậu cần cô ấy quan tâm đến cậu thì cậu thích cô ấy phóng khoáng, vui vẻ, rộng lượng, bây giờ cậu cần mặt mũi thì muốn cô ấy khéo léo, trang nhã, có đẳng cấp? Cậu nghĩ cô ấy là Transformers hả?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

“Tớ... tớ cũng nói là không cần thay đổi thật, chỉ giả vờ khi cần thiết thôi là được. Như thế đâu có quá đáng! Lúc ở riêng với tớ thì sao cũng được, tớ chỉ cần ở những trường hợp cần thiết thì giả vờ một chút thôi, như vậy cũng quá đáng ư?”

“Nếu ai cũng biết diễn thì chắc ai cũng có thể bước trên thảm đỏ, giành tượng vàng Oscar rồi. Chu Hàu, tớ thấy cậu có yêu cầu hơi cao với Đường Nam Nam đó. Đừng nói là cô ấy không muốn, cho dù cô ấy muốn làm thế thật thì cậu có vui vẻ nhìn cô ấy giả vờ giả vịt không? Tớ nghĩ con gái sẽ đẹp nhất khi là chính mình, chứ mỗi lần nhìn đám con gái giả vờ giả vịt là tớ thấy buồn nôn.”

“Tất nhiên là cậu nghĩ vậy rồi!” Chu Hàu nổi giận: “Cậu muốn người hoạt bát thì sẽ có cô hoạt bát, muốn tìm người dịu dàng thì sẽ có ngay cô dịu dàng nhưng tớ chỉ có một cô thôi, và tớ chỉ muốn mình cô ấy thôi! Cô ấy phải thay đổi một chút thì mới hòa nhập được vào cuộc sống của tớ! Tớ không có cách nào khác cả!”

Tiêu Kiến Quân nhú mày, một lúc sau mới thở dài: “Cũng đúng...”

Chu Hàu nói: “Quân Tử, tớ chỉ vì tương lai của bọn tớ thôi, tớ rất sốt ruột. Nhà tớ kinh doanh xa xỉ phẩm dành cho phái nữ, nếu ở bên tớ thì phải tham gia rất nhiều bữa tiệc, mà tớ biết Cô Mập làm được! Chỉ cần cố gắng hết sức thì cô ấy sẽ làm được! Nhưng hết lần này tới lần khác cô ấy cứ không chịu, cô ấy toàn nghĩ đến bản thảo, thậm chí còn đi Sơn Đông. Cô ấy coi trọng những chuyện như thế, còn tương lai của chúng tớ thì cô ấy chẳng màng! Điều đó chứng minh trong lòng cô ấy, tớ không phải là điều quan trọng nhất đúng không? Mẹ tớ không chấp nhận cô ấy thì tớ sẽ tìm cách để được ở bên cô ấy, nhưng cô ấy lại không cho rằng việc bọn tớ ở bên nhau mới là điều quan trọng nhất! Quân Tử, trong lòng tớ rất...”

Tiêu Kiến Quân phối hợp thở dài một hơi.

“Quân Tử, tớ không biết vấn đề nằm ở đâu. Vốn dĩ bọn tớ rất tốt, luôn vui vẻ, hạnh phúc. Tớ thích cô ấy, tớ rất yêu cô ấy, đó là điều chẳng thể hoài nghi, tớ biết cô ấy cũng yêu tớ, nhưng tại sao? Tại sao khi chúng tớ cố gắng vì tương lai, vì được muốn ở bên nhau dài lâu thì lại bắt đầu cãi nhau?”

“Chuyện đó... chỉ có thể nói là do hai người không hợp nhau.” Tiêu Kiến Quân thở dài: “Tình yêu và hôn nhân vốn là hai chuyện khác xa nhau.”

“Đến cả cậu cũng nói thế...” Sắc mặt của Chu Hân rất kém, qua một lúc lâu mới nói tiếp: “Mẹ tớ cũng nói như vậy. Mẹ nói Cô Mập không phù hợp để làm vợ tớ, cho dù bọn tớ kiên quyết kết hôn thì sẽ vì không thích ứng lẫn nhau mà chia tay. Quân Tử, tớ sợ lắm, lỡ đó là sự thật thì phải làm sao?”

“Đừng hỏi tớ, tớ đâu định kết hôn, với cả nhà tớ cũng không giàu như nhà cậu. Người anh em, trong chuyện này thì tớ không thể giúp cậu được, cậu phải tự nghĩ cách.” Tiêu Kiến Quân lắc đầu, nhìn Chu Hân với vẻ thông cảm.

“Nhưng tớ không muốn mất cô ấy! Tớ yêu cô ấy vô cùng! Quân Tử, cô ấy không thể thay đổi một chút vì tớ sao? Tớ không cần nhiều đâu, chỉ một chút thôi mà!”

Mãi cho đến khi Tiêu Kiến Quân lời Chu Hân đi về, cậu bạn thân toàn mùi rượu của anh ta vẫn lẩm bẩm: “Tớ muốn được ở bên ở cô ấy.”

“Ừ, ừ, ở bên cô ấy...” Tiêu Kiến Quân vừa lời anh vừa phụ họa.

“Tớ không muốn mất cô ấy.”

“Ừ ừ, không mất đâu...”

“Tớ hy vọng cô ấy thay đổi một chút.”

“Ồ... Cậu về nhà mơ đi.”

Trong khi Chu Hân say mềm thì Đường Nam Nam đang cố gắng truyền tải ý tưởng của mình cho công ty. Đây là lĩnh vực của cô, nên cô như cá gặp nước.

Thật ra quá trình viết kịch bản cũng không được thuận lợi lắm, biên kịch và tác giả có sự khác biệt không nhỏ. Tác giả sẽ viết ra những gì mình muốn mà không bị ai ngăn cản, còn biên kịch thì phải nhận được sự đồng ý của nhiều người, nên khi viết kịch bản sẽ gặp rất nhiều hạn chế, hơn nữa cô còn là tay mơ, vừa tiếp nhận ý kiến của người khác vừa cố gắng duy trì ý tưởng của mình, nếu không thuyết phục được mọi người thì phải đành nhượng bộ, hoàn toàn không thoải mái bằng việc sáng tác, rất vất vả.

Nhưng ở đó, dù cực khổ những rất đáng, mỗi một sự cố gắng của cô đều nhận được hồi đáp, có người thừa nhận khả năng của cô, có người đánh giá cao cô, có người khích lệ cô.

Ai cũng biết được thừa nhận và đánh giá cao là chuyện rất quan trọng với mỗi người.

Cuộc sống không phải chỉ có hai người, không phải chỉ cần hai người thích nhau là đủ, vì nếu thế giới này thật sự chỉ có hai người thì ắt hẳn họ cũng chẳng thể sống nổi, cho nên công việc vô cùng quan trọng với Đường Nam Nam. Chẳng những nó chi phối cuộc sống của cô, giúp cô có ăn có mặc mà nó còn ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, làm cô hạnh phúc khi thành công, khiến cô nản nề khi gặp trở ngại.

Trong khi Chu Hân ảo não thì cô rất vui vẻ, vì thế tâm trạng của hai người không thể đồng điệu.

Nhưng lòng cô vẫn luôn nghĩ đến Chu Hân, cô mãi nghĩ đến hình dáng của Nhị sư huynh trong lần gặp gần đây nhất, hôm đó họ đã cãi nhau. Đường Nam Nam thầm nghĩ ắt hẳn kiếp trước cô phải nợ anh nhiều lắm nên kiếp này phải trả cho anh, kể từ lúc cho anh ở nhờ thì chỉ cần anh gặp khó khăn là cô sẽ lo lắng. Khi hai người chỉ là bạn bè thì cô đã thế rồi, huống chi quan hệ bây giờ đã khác trước, nên dĩ nhiên cô càng thêm nghĩ nhiều.

Sau khi làm xong việc, Đường Nam Nam còn chưa kịp ăn trưa đã vội vàng chạy ra sân bay trở về Bắc Kinh ngay trong ngày. Vì để về sớm, cô đã tăng cường làm việc, từ lượng công việc dành cho bốn ngày thì cô chỉ làm trong ba ngày, tất nhiên ba ngày này cô mệt chết đi được, nhưng trong một tháng trở lại đây, ba ngày mệt mỗi này là ba ngày vui vẻ nhất.

Về đến sân bay Bắc Kinh đã hơn tám giờ tối, Đường Nam Nam đi tàu điện trên không vào trung tâm thành phố. Vì không ăn trưa nên bây giờ cô rất đói, đồ ăn trên máy bay chỉ đủ một nửa mức ăn mỗi bữa của cô thôi, huống chi cô lại đói hơn bình thường rất nhiều nên dù ăn cơm trên máy bay mà vẫn thấy đói, nhưng dù sao có ăn còn hơn không.

Cô biết lý do mình vội vã chạy về đây, đó là vì cô rất muốn gặp Nhị sư huynh, muốn gặp phát điên lên được, còn muốn gặp anh hơn cả muốn được ăn cơm. Lúc này cô mới biết tương tư còn khó chịu hơn cả đói bụng.

Xuống tàu điện trên không rồi chuyển qua đi tàu điện ngầm để đi đến khách sạn Vương Phủ, thời gian này Chu Hân luôn ở khách sạn, hơn nửa đêm mới về nhà nên Đường Nam Nam quyết định đến khách sạn luôn. Vì giận dữ nên ba ngày nay cô không nhận điện thoại của Chu Hân, điều đó khiến cô hơi áy náy, hôm nay trở về không thêm quan tâm thế điện gì nữa mà hấp tấp chạy đi tìm anh.

Còn chưa đến khách sạn mà dạ dày của Đường Nam Nam cứ co rút lại làm cô hoa cả mắt, hai bảng hiệu của cửa hàng ven đường mà cô cứ nhìn thành bốn cái. Cô nghĩ mình cần phải ăn ngay thứ gì đó, chứ không thì chẳng thể nhận ra nổi ai mới là Chu Hân. Yêu đương cũng là một loại thể lực, bây giờ cô thực sự chẳng có hơi sức.

Nhà hàng của khách sạn năm sao rất đắt, theo lẽ thường thì Đường Nam Nam sẽ không nở ăn, nhưng cô vừa nhận được ba mươi phần trăm tiền cọc từ công ty sản xuất phim, khoảng năm vạn tệ. Lúc này không lo về tiền nong, nhưng nhà hàng của khách sạn năm sao thường rất ít chỗ, hầu như lúc nào cũng có khách, vì quá muốn gặp Nhị sư huynh nên cô cũng không muốn đi đến chỗ khác để ăn. Cô nhớ nhà hàng của khách sạn Vương Phủ có một khu

đồ ăn nhẹ, lúc Chu Hân và đi cả bận việc thì có bảo cô đi mua, một cái bánh kem nhỏ có giá khoảng từ ba mươi đến năm mươi tệ, không đắt lắm, cô sẽ ăn một chút để dần bụng rồi sẽ kéo Nhị sư huynh đi ăn một bữa tối thật hoành tráng.

Cô tính toán xong thì quyết định mua một cái bánh mousse vị xoài.

Cô định vừa đi vừa ăn để tiết kiệm thời gian rồi sẽ cho Nhị sư huynh một niềm vui bất ngờ.

Khi đang đợi gói bánh, cô ngẩng đầu thì vô tình nhìn thấy Nhị sư huynh mà cô nhớ nhưng bấy lâu.

Không biết ai đã nói khi hai người tạm xa nhau trong một thời gian ngắn thì nên chọn đúng thời gian và địa điểm gặp lại nhau, đừng xuất hiện khi không báo trước, càng đừng cố tạo niềm vui bất ngờ cho đối phương, vì khi đó cái mà bạn nhận được có thể là nỗi kinh hoàng bất ngờ.

Là vì những lời này quá đúng hay vì cô quá xui xẻo đây?

Người mà cô nhìn thấy không chỉ có mình Chu Hân, Nhị sư huynh đang ngồi cùng một cô gái cao ráo, trên bàn bày những món ăn đẹp đẽ, họ nhẹ nhàng chạm hai ly rượu vang vào nhau.

Nhị sư huynh ăn mặc rất chín chắn, đeo nơ, tóc tai được chải chuốt cẩn thận, trông rất phong độ, bảnh bao. Cô gái mặc một chiếc váy dài chấm đất, tóc được búi gọn gàng, nụ cười ngọt ngào, trong mắt chỉ có người đàn ông ngồi đối diện. Hai người chuyện trò với nhau, không khí vô cùng hòa hợp.

Đường Nam Nam cảm thấy máu toàn thân dồn hết lên não, trước mắt biến thành màn đêm tăm tối. Cô không biết là mình bị tụt huyết áp hay vì tức đến phát điên nữa.

Có lẽ là do tiếng nghiêng răng ken két của cô quá đáng sợ nên tay cô bé bán hàng cứ run lấy bầy khi đưa hộp bánh cho cô.

“Chị ơi, bánh mousse vị xoài của chị đây ạ...”

Trong thời gian chỉ một câu nói ấy, Đường Nam Nam nhìn sang bên kia một lần nữa thì thấy cô gái kia đã đến gần Chu Hân, cô ta nghiêng đầu, còn Chu Hân thì đứng lên, vươn tay về phía chiếc cổ thon của cô ta, tự tay đeo dây chuyền cho cô ta.

Cô gái dành tặng cho Chu Hân nụ cười ngọt ngào, cười đến mức khiến Đường Nam Nam ngửa hết cả răng!

Đường Nam Nam vút hộp bánh lên bàn, đặng đặng sát khí bước qua đó.

Cô gái nhìn thấy cô, chớp mắt mấy cái rồi đột nhiên cười tươi, Đường Nam Nam thấy rõ vẻ giễu cợt trong đáy mắt của cô ta. Cô vừa xuống máy bay, đi hai lượt xe, cả người đầy bụi bặm, lại xách theo vali rề rề, so với cô gái kia thì đúng là một trời một vực.

“Chuyện gì đang xảy ra đây?” Đường Nam Nam chẳng thèm đoái hoài đến sự khinh thường của cô gái mà chỉ nhìn chăm chăm vào Chu Hân, hét lên. Nhà hàng của khách sạn năm sao khá yên ắng vì ai cũng nhỏ giọng nói chuyện, cho nên tiếng quát của cô hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn của mọi người.

Chu Hân nhìn thấy cô thì hoàn toàn ngẩn người: “Cô Mập, sao em về rồi...”

Cô gái kia nói: “Anh Chu đang ăn cơm với tôi. Cô là ai?” Nói xong thì cô ta tiến lên một bước, khoác tay Chu Hân.

Chu Hân lộ vẻ bối rối, mặt đỏ bừng: “Anh không biết em về sớm thế, anh...” Anh giãy giụa nhưng vì sức không lớn nên cánh tay anh vẫn bị kẹp trong khuỷu tay của cô gái.

Đường Nam Nam tiến tới, bụng lấy đĩa gà xé phay xào với cái gì đó hắt thẳng lên mặt Chu Hân. Cô tin chắc rằng lúc này mắt mình đang đỏ au, không thể dùng từ gì để thể hiện sự tức giận của cô, quả thực là có thể hủy trời diệt đất!

Màu trắng của thịt, màu vàng của nước sốt, màu đỏ của ớt, màu tím của cải bắp tạo thành một bản màu rực rỡ, very đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Cô gái kia thét lên một tiếng, tuy bị giật mình nhưng vẫn bình tĩnh hỏi Chu Hân: “Anh có sao không? Anh ổn chứ? Bảo vệ! Mau gọi bảo vệ!” Vừa nói vừa dùng khăn ăn lau mặt Chu Hân: “Anh Chu, anh có đau ở đâu không?”

Khi cô ta lau xong vùng mắt của Chu Hân thì anh lại bị Đường Nam Nam vừa hất bát súp trứng vào mặt. Cái thìa inox đập vào mũi Chu Hân, tạo ra âm thanh nhỏ nhỏ.

Không thể chấp nhận được, chung thủy là giới hạn của cô, nếu ai vượt qua giới hạn đó thì sẽ chết mà không thương lượng gì cả. Phản bội là điều không thể tha thứ nhất!

Nước mắt của cô tuôn ra như suối, nỗi ám ức trong những ngày qua như cửa vào tim. Nhìn cô gái kia vừa dịu dàng lau thức ăn cho Chu Hân như cô vợ nhỏ vừa nhìn cô đầy vẻ giễu cợt khiến cô càng tức giận, cô chộp lấy ly rượu vang đỏ trên bàn ném mạnh xuống đất làm mặt sàn loang lổ vết rượu. Lý trí còn sót lại rất ít ỏi, bây giờ chuyện cô muốn làm nhất là bứt tóc cô gái kia, xé miệng cô ta, chặt chân cô ta!

Mặc dù Đường Nam Nam miễn cưỡng cũng được coi là thanh niên văn hóa nhưng cô là thanh niên văn hóa ở phạm trần chứ không phải là thần tiên tỷ tỷ. Nếu ai phản bội cô thì cô cũng sẽ làm ra mấy loại chuyện như uy hiếp, đánh nhau.

Tiếng hét sợ hãi vang lên, Nhị sư huynh nhìn cô gái hoảng hốt chạy ra sau mình dưới sự đe dọa đầy giận dữ của Đường Nam Nam thì bất giác lui về sau mấy bước, mặt cắt không còn giọt máu.

“Cô Mập, em hãy nghe anh giải thích!” Chu Hân không kịp lau thức ăn trên mặt, cũng chẳng màng cái mũi hơi đau vì bị cái thìa đập vào mà cuống quýt chạy qua giữ Đường Nam Nam.

“Buông ra!”

“Không phải vậy đâu, Cô Mập, em hiểu lầm rồi...”

“Tôi bảo anh buông tay ra!” Đường Nam Nam không đánh được chó cái nên đành chuyển sang chó đực. Bị kim kẹp bởi vòng tay của Chu Hân, cô đánh anh kịch liệt, dùng tay, chân, đầu gối, cùi chỏ, chỗ nào dùng để đánh được thì dùng hết, chỉ trong chớp lát sau, Chu Hân bị đánh toàn thân, mặc dù không bị thương nhưng trông cũng rất đau đớn.

“Cô Mập, em đừng xúc động như thế, anh và Phan Ny mới quen nhau thôi, bọn anh chỉ là...”

“Mới quen? Anh nhanh lắm! Anh lợi hại lắm! Ngậm ngay miệng chó của anh lại đi! Mau buông bàn tay thối của anh ra! Con bà nó, nếu anh không buông, tôi @ # % ... anh ¥ &”

Được rồi, thật ra thì người Bắc Kinh hiếm có ai mà không biết mắng người khác, câu “Dân Bắc Kinh miệng lưỡi không xương, dân Đông Bắc nói hoài không dứt” không phải tự dung mà có. Miệng lưỡi của người dân ở những vùng này hơn hẳn người của các vùng khác, bình thường thì nói năng thân thiện, hài hước thế thôi, chứ đến khi tức giận thì tài mắng chửi người khác không phải dạng vừa.

Mặc dù quê của Đường Nam Nam không phải là Bắc Kinh nhưng cô đã lăn lộn ở đây hơn tám năm, tuy không lấy được hộ khẩu nhưng cũng học được tài ăn nói của dân thủ đô.

“Nam Nam, đây là Tống Phan Ny, bọn anh chỉ cùng ăn một bữa cơm bình thường thôi, đi út đã nhờ cô ấy hướng dẫn một số lễ nghi trên bàn ăn cho anh thôi.” Chu Hân ôm cô, chết cũng không buông tay.

“%X@! Anh nghĩ đang dụ kẻ ngốc hả? Lễ nghi trên bàn ăn mà anh lại đeo dây chuyền cho cô ta? Anh #&** vậy mà chưa có đủ lễ nghĩa, phải nhờ người khác chỉ dạy?”

Người thường ra vào các khách sạn năm sao có lẽ cả đời cũng chưa từng chứng kiến cảnh người đàn bà chưa ngoa mắng chửi người khác giữa chốn đông người như thế này chứ đừng nói đến quen biết.

La Lâm xuất hiện, sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh rồi lại thành trắng, nhìn như đèn neon.

“Tiểu Hân, mau buông cô ta ra! Để cho cô ta đi! Cháu sợ chưa đủ mất mặt hả?”

“Anh mau buông ra!” Đường Nam Nam kịch liệt giãy giụa: “Ồ cùng loại người @@XX như anh thì bà đây mới sợ mất mặt đó!”

“Không phải mà Nam Nam! Dây chuyền của cô Tống là sản phẩm của công ty di anh, vì móc khóa là thiết kế mới nên hơi khó cài, cô ấy đang đeo thì bị tuột nên mới nhờ anh đeo giúp. Thật đấy!” Chu Hân lắc cái đầu dính đầy ót của mình, sống chết ôm chặt Đường Nam Nam.

“Tin anh *&XX... cái rắm! Móc khóa ở đằng sau, sao anh lại đứng trước mặt cô ta mà cài? Anh nghĩ tôi nghèo đến mức chưa từng đeo dây chuyền hả?”

“Kiểu khóa mới ở đằng trước!” Chu Hân vẫn cố sức ôm chặt cô không để cô đi, nhưng vì để giày dính súp nên hơi trơn, anh bị Đường Nam Nam đẩy ra, cô đi được mấy bước thì anh mới chạy tới kéo lại.

“Thật đó thật đó, nếu không tin thì bảo cô Tống lấy sợi dây xuống cho em nhìn, móc khóa ở đằng trước thật mà.” Chu Hân vừa giữ cô vừa nói: “Anh không biết em về sớm nên mới đồng ý để đi út nhờ cô Tống hướng dẫn lễ nghi trên bàn tiệc. Anh chỉ ăn cơm thôi, thực sự là chỉ ăn cơm thôi.”

Tuy Đường Nam Nam vẫn la hét bảo anh buông ra nhưng sức lực đã giảm đi đáng kể; một phần là vì đói bụng lại giằng giằng với Chu Hân một hồi nên bây giờ cô chẳng còn tí hơi sức nào nữa, một phần là vì máu từ não đã truyền lại xuống cơ thể nên cô đã có thể phân tích lời nói của Nhị sư huynh.

Đeo giúp dây chuyền có vẻ hợp lý. Mặc dù Tống Phan Ny ra vẻ mờ ám, ai thông minh đều có thể nhìn ra suy nghĩ của cô ta, còn Nhị sư huynh thì đưa lưng về phía cô nên cô không nhìn thấy anh có đáp lại sự mờ ám đó hay không, nhưng nghĩ kỹ thì động tác của anh vẫn rất khuôn phép. Lúc đó anh đeo

đây chuyền xong thì lập tức thu tay về chứ không nhân cơ hội mà vuốt tóc hay có hành động mờ ám với đối phương.

Nếu nghĩ theo hướng tốt thì đó là Tống Phần Ny đơn phương thể hiện tình cảm, nhưng Nhị sư huynh không chấp nhận. Máu chốt ở đây là thái độ của Nhị sư huynh, anh ôm cô chặt đến nỗi hộp com trên máy bay trong bụng cô cũng đã bay hơi hết, hành động này đã biểu hiện rõ ràng lựa chọn của anh. Nếu cô gái kia thực sự là kẻ thứ ba thì khi nhìn thấy thái độ của anh cũng phải chia tay.

“Không phải anh tặng?”

“Có trời đất chứng giám, thực sự không phải anh!”

“VẬY anh buông tay ra.” Mặc dù giọng nói của Đường Nam Nam vẫn rất lạnh lẽo nhưng đã nhỏ nhẹ đi không ít.

“Em có đánh chết anh thì anh cũng không buông!” Chu Hào kiên quyết.

“Anh buông tay ra trước đã.” Đường Nam Nam bắt đầu thấy xấu hổ: “Có gì từ từ nói.”

Chưa nói đến việc mọi người trong nhà hàng đang bàn tán xôn xao, Đường Nam Nam nhìn đi cả đang giận sôi người, nhìn Tống Phần Ny lịch sự trang nhã, nhìn Chu Hào bản thủ nhếch nhác thì cuối cùng cô cũng nhận ra mình quá lỗ mãng.

Có lẽ Chu Hào rất sợ nên dù đang ở trong thang máy mà vẫn giữ chặt lấy cô. Anh không quan tâm đến sự hiện diện của dì út và Tống Phần Ny mà làm hành động Đường Nam Nam thích nhất, đó là cọ mặt mình vào mặt cô.

Dì út và Tống Phần Ny rùng mình trước hành động của Chu Hào, sau đó thì chết trân bởi hành động của Đường Nam Nam. Ban đầu, cô ngo ngoáy vài cái để tránh hành động của Chu Hào, sau đó thì mặc kệ, sau đó nữa ghé miệng vào sát mặt Chu Hào, sau sau đó nữa... liếm thức ăn dính trên mặt anh!

Thật ra thì hành động này rất nhỏ, Đường Nam Nam chỉ nhẹ vươn đầu lưỡi ra, cuốn lấy miếng thịt dính trên lông mày của Chu Hào vào miệng, lúc này cô mới biết thì ra miếng thịt màu trắng đó là cá chứ không phải gà xé phay.

Đâu thể trách cô được, phải biết rằng hiện tại cô đang rất rất rất đói! Mua bánh mà chưa kịp ăn, lúc này còn tốn hao sức lực, Nhị sư huynh cứ đẩy tới đẩy lui cái đầu dính đầy thức ăn trước mặt cô, mùi thơm xông vào mũi, miếng thịt dâng đến miệng, mà Đường Nam Nam đang trong trạng thái không có một chút sức kháng cự nào nên cứ thế ăn thôi.

La Lâm không chịu nổi nữa, rốt cuộc phải dùng từ ngữ thấp kém đến mức nào mới có thể hình dung về cô ta? Quá sức tưởng tượng, vượt quá giới hạn chịu đựng của loài người! Đừng nói là dì út là người kinh doanh trang sức, cho dù là Đường Nam Nam chuyên viết tiểu thuyết thì cũng chẳng biết dùng từ gì để mô tả về mình.

“Tiểu Hào, dì quyết định rồi, cháu phải đi dự tiệc cùng Tống Phần Ny, còn cô ta thì biến khỏi tầm mắt dì ngay lập tức!”

“Dì út!” Chu Hào hét hoảng, “Chúng ta đã bàn bạc xong cả rồi mà.”

“Tiểu Hào, cháu đừng nói gì nữa, dì sẽ gọi điện cho mẹ cháu. Dì không tin đến nước này rồi mà chị ấy vẫn khuyên dì nên cho cô ta cơ hội. Mẹ cháu đã giúp dì mời rất nhiều khách khứa cho bữa tiệc, dì không thể để bữa tiệc xảy ra sai sót chỉ vì cô ta được!”

“Dì út, sao dì có thể làm thế chứ?” Chu Hào sốt ruột: “Dì nói chỉ cần cô ấy học được mớ kiến thức kia thì sẽ để cô ấy tiếp khách cùng cháu mà. Cô ấy cũng đã học cả tháng nay rồi, một ngày cô ấy chỉ ngủ có vài tiếng, sao giờ dì lại bảo không cho cô ấy đi?”

“Vì sao dì không cho cô ta đi? Cháu không nghe thấy mấy lời mắng nhiếc thô tục của cô ta khi nãy hả? Lần đầu tiên dì mới chứng kiến cảnh tượng như vậy! Cháu nhìn những việc mà cô ta đã gây ra đi! Dì, dì không thể nói gì được nữa, thần kinh của cô ta không bình thường, đầu óc của cô ta có bệnh đấy. Cô ta là kẻ điên! Dì không thể để một kẻ điên tiếp khách được!”

“Dì út! Chuyện vừa nãy là do cô ấy hiểu lầm thôi, giải thích xong là ổn cả. Cháu xin lỗi vì việc đã xảy ra, cô ấy cũng sẽ sửa tật nói năng bậy bạ, sau này sẽ không thể nữa đâu mà.”

Con giận bắt đầu quay trở lại với Đường Nam Nam. Dì cả à, bà mới điên ấy! Vì sao tôi phải mắng chửi thô tục? Bây giờ bà mới nhìn thấy lần đầu chứng tỏ kiến thức của bà quá hạn hẹp! Nhiều người còn chửi ghê hơn tôi nữa nhé! Tôi sai ở chỗ chửi không đúng nơi đúng chỗ, chửi ra ngoài đường thì mấy lời của tôi chỉ là muối thôi nhé! Chỉ mới thế thôi mà điên? Vậy thì do thần kinh của bà quá yếu ớt thôi! Còn cả tên Chu Hào này nữa, anh xin lỗi thay em cái rắm! Cho dù không lắng nghe thì cũng là lên lút hện hò đấy nhé! Không cần biết nguyên nhân vì sao hện hò, ban nãy Tống Phần Ny nhìn anh với vẻ si mê thì anh có dám nói là không thấy thỏa mãn chút nào không? Có khi còn ngậm tự hào về sức hấp dẫn của mình nữa ấy chứ! Chẳng lẽ trên bàn tiệc còn có lễ nghi đeo dây chuyền? Vậy là ban nãy cô ta dạy anh đeo dây chuyền hả? Anh đã học được chưa?

“Cô là kẻ thấp kém thô tục!” La Lâm không thêm đề ý tới hình tượng nữa, bao nhiêu hình tượng của bà đều đã bị đập tan nát bởi con nhóc mập ú trước mặt rồi: “Cô tự nhìn người ngòm của cô bây giờ đi, xem có xứng với Tiểu Hào không?”

Quả thật trông Đường Nam Nam có hơi tiều tụy, một thời gian dài không ngủ đủ giấc khiến mắt cô vằn tơ máu, tóc tai rối bù, mặt kém sắc, áo quần nhếch nhác. Tuy nhiên, khi nhìn Chu Hào dính đầy súp thì cô thấy mình rất xứng đôi với anh. Hơn nữa Đường Nam Nam thấy mình quá trâu bò, đổi lại là bà đi, bà thử học một đồng kiến thức, mấy ngày không ngủ đủ giấc, bay qua bay lại hai lần đi, xem có chịu nổi không? Có khi còn thăng thiên rồi ấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến* - Mị Mị Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

“Đạ đúng, di La nói rất có lý, Chu Hàu mù rồi mới thích tôi. Nếu di không yên tâm thì có thể bảo anh ấy đeo mắt kính hiển vi.” Đường Nam Nam nói: “Nhưng bạn gái đi dự tiệc cùng anh ấy phải là tôi. Thật ra tôi không muốn đâu, nhưng vì nể mặt anh ấy nên mới bầm bụng học mấy thứ kia, bây giờ cũng học xong rồi thì di La lại bảo tôi không được đi, như vậy là quá thiếu đạo đức đấy, nếu xét về phương diện pháp luật thì đây là hành động vi phạm hợp đồng.”

Cô nói mà chẳng nể nang ai cả. Thái độ ngày càng quá quắt của La Lâm làm cô không thể xem bà là người lớn cần được kính trọng. Cho dù là mẹ ruột thì cũng có lúc cãi nhau, huống chi đây là người thân của người yêu?

“Tiểu Hàu!” Mặt La Lâm lạnh tanh: “Cháu nhìn đi, cô ta nói chuyện với người lớn thế đó hả? Cháu nhìn xem rốt cuộc cô ta là loại người gì? Được thôi, Phan Ny đang ở bên ngoài, cháu tự quyết định đi, ai sẽ là người cùng tiếp khách với cháu, nếu cháu không cần thể diện thì đi cũng mặc kệ!”

“Di La, xin hỏi vì sao bà cứ nhận định là tôi sẽ làm bà mất thể diện?” Đường Nam Nam nổi tính bướng bỉnh.

“Cô nhìn cô đi, từ dáng người cho đến trang phục, đi không thẳng lưng, xuống xe thì chui đầu ra trước, trông y như chuột! Cô nói xem vậy có mất thể diện không?” La Lâm nói: “Xuất thân thế nào thì con người thế ấy, cho dù có giả vờ bao nhiêu thì cũng sẽ lộ sơ hở! Học được chút kiến thức đó thì làm được gì? Điều tôi muốn không phải là cái máy học vẹt!”

“Di La, di nói rất đúng.” Sắc mặt Đường Nam Nam càng lúc càng tái: “Tôi rất đồng tình với lời của di, giả vờ là chuyện rất vô vị, nhưng tại sao lại có nhiều người thích giả vờ ra và đến thế? Tôi vốn dĩ không muốn giả vờ, nhưng chính di mới là người yêu cầu tôi học mấy thứ kia, nếu không có những kiến thức ấy thì chưa chắc tôi sẽ không làm được gì ở bữa tiệc!”

“Ha ha! Cô sẽ nói gì? Nói về tiểu thuyết trên mạng của cô?”

“Nói chuyện, muốn nói gì thì nói đó, như thế mới làm người ta cảm thấy thoải mái. Tôi sẽ không nói về tiểu thuyết của tôi, nhưng kể một ít chuyện liên quan đến tiểu thuyết cũng là một ý hay, chỉ cần tôi có thể khiến những người phụ nữ ở bữa tiệc vui vẻ là được. Tôi là người như thế đấy, Chu Hàu luôn biết tôi là người như thế, anh ấy thích tôi như thế, đọc giả, biên tập, bạn bè của tôi cũng thích tôi như thế. Tôi không phải là người không biết xã giao, cũng không phải là kẻ co rúm lại trước người giàu có, tại sao bà cứ mặc định là tôi sẽ làm ra chuyện mất thể diện? Tại sao không thử đón nhận con người vốn có của tôi?”

“Con người vốn có?” La Lâm đã không còn quan tâm gì đến hình tượng nữa: “Trước mặt cô có gương đó, sao cô không nhìn kỹ xem ‘con người vốn có’ của cô? Chẳng lẽ muốn tôi phải vui vẻ để mọi người xem cháu trai của tôi đưa cô bạn gái nửa người nửa quỷ đi tiếp đãi khách khứa? Tất nhiên là cô không sao rồi, sau này cô đâu có cơ hội gặp lại họ nữa, có bị mất thể diện cũng đâu sao. Nhưng Tiểu Hàu nhà tôi thì khác, nó phải thường xuyên tiếp xúc với họ! Cô nói xem đọc giả, biên tập của cô có mua hàng ở trung tâm thương mại nhà Tiểu Hàu không? Một món hàng bình thường ở trung tâm thương mại nhà Tiểu Hàu cũng đã có giá tới mấy vạn tệ, cô nói cho tôi nghe xem trong mấy người thích cô có ai mua nổi không, có ai vì cô là vợ của Tiểu Hàu mà giúp đỡ sự nghiệp của nó không?”

“Di út, ý của di là vì tôi không trợ giúp được cho sự nghiệp của Chu Hàu nên di mới không thích tôi đúng không?” Đường Nam Nam im lặng rồi mới hỏi.

“Không trợ giúp được thì ít nhất cũng phải khiến người khác tán thưởng mình. Nhìn dáng vẻ của cô thì làm sao khách hàng tin tưởng được đăng cấp hàng hóa của nhà Tiểu Hàu? Trước kia tôi đã nói với mẹ của Tiểu Hàu rằng nếu tiếp xúc lâu với ai thì mình sẽ biến thành người như kẻ đó, mẹ nó nghe lời tôi nên bây giờ mới gầy dựng được sản nghiệp lớn như vậy. Cô nhìn lại mình đi, từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài, có chỗ nào để người khác tán thưởng không?”

“Tôi có ba vạn fan, chứng tỏ tôi được ba vạn người tán thưởng.” Sắc mặt Đường Nam Nam tái mét: “Di La, di có thể chỉ ra trong những người di quen biết, có ai được ba vạn người tán thưởng không?”

“Những người đó đều là con nít, cực kỳ trẻ con, được họ tán thưởng thì có lợi lộc gì?”

“Thế ư? Nhưng vì sao tôi lại cảm thấy bỏ ra mấy vạn tệ để mua một cái túi xách là điều rất trẻ con nhỉ? Nếu fan của tôi không được tính thì vì sao phải tính những người mà di cho là đúng?” Lúc này, Đường Nam Nam bất chấp tất cả, không còn cố kỵ điều gì, quả thật cô đã chịu hết nổi rồi!

“Cô cũng biết một cái túi xách có giá tới mấy vạn tệ thì chắc là biết một quyển sách bán được bao nhiêu tiền nhỉ? Những người tán thưởng mà tôi nói sao có thể đánh đồng với những kẻ tán thưởng trong miệng cô? Lợi ích của những người mà tôi nhắc tới đem đến cho tôi vượt xa giá trị lợi ích của hơn ba vạn người mà cô nói! Cô nhìn cuộc sống của tôi rồi nhìn lại cuộc sống của cô đi, chẳng phải quá rõ ràng ư?”

“Đúng vậy.” Đường Nam Nam nói: “Những người tán thưởng di cho đi cuộc sống giàu sang, còn những người tán thưởng tôi tự tạo ra niềm vui cho mình. Như vậy thì mua một quyển sách của tôi đáng giá hơn một cái túi xách của di, tôi cũng thấy những người tán thưởng di trẻ con hơn những người tán thưởng tôi rất nhiều!”

“Tiểu Hầu!” Sắc mặt của La Lâm càng lúc càng lạnh: “Cháu xem đi xem đi, xem bạn gái của cháu ăn nói với đi ra sao? Cô ta đúng là phường vô học! Đi không phải là mẹ cháu nên cháu muốn quen ai thì quen, đi không cấm được, nhưng cháu quả mù quáng rồi!”

Tài ăn nói của đàn ông luôn không bằng phụ nữ. Khi hai người phụ nữ cãi nhau, người đàn ông đừng không biết lượng sức mình mà xen vào, trừ khi anh ta nghiêng hẳn về một bên nào đó, chứ nếu muốn ngăn cản thì lời nói chắc chắn sẽ không có tác dụng, tốt nhất là cứ đứng im một bên. Huống chi lúc này còn là hai người thân của Chu Hầu, anh lại càng muốn thành người vô hình. Dĩ ư đã tìm nhầm người khi muốn lôi kéo đồng minh. Anh đỏ mặt hời hợt đầy đầu, ráng nói nhỏ: “Cố gì từ từ nói, hai người đừng kích động, từ từ nói...”

Đường Nam Nam vẫn có thể kìm nén cảm xúc của mình, cô nói: “Dì La, đi đừng tức giận quá. Thế giới quan của chúng ta quá khác nhau nên dù có nói gì cũng không thể thuyết phục đối phương. Tôi không ghét người giàu, tôi tin rằng không ai không cố gắng mà có được thành công, người có bản lĩnh sẽ tạo ra được đồng tiền, khi đó họ sẽ nghĩ rằng mình có điểm vượt trội hơn kẻ khác. Nhưng dì La à, tôi không vì thế mà tự ti, tôi cũng giống họ, tôi cũng có điểm vượt trội hơn kẻ khác, dì là người thân của Chu Hầu nên tôi rất tiếc khi dì không thích tôi. Tuy nhiên, tôi nghĩ mình không cần phải thay đổi.”

“Tiểu Hầu, cháu nghe rồi chứ, cô ta thừa nhận cô ta sẽ không thay đổi! Thế mà cháu dám vỗ ngực bảo đảm cô ta sẽ sửa những tật xấu của cô ta, cháu dám bảo đảm thế cơ đấy! Bây giờ cháu nghe rõ rồi chứ? Đừng nói cô ta có làm được hay không, là cô ta không muốn thay đổi đấy! Cháu còn trông mong gì nữa? Cháu biết mình nên làm gì rồi chứ?”

“Cháu... Cháu...”

“Chu Hầu, anh cảm thấy em cần phải thay đổi ư?” Đường Nam Nam nhìn Chu Hầu, chân thành hỏi.

“Anh... Anh...” Chu Hầu á khẩu.

La Lâm cười lạnh lùng: “Phân Ný đang ở trên lầu, Tiểu Hầu, có cần dì phải nhắc cháu nên chọn ai làm bạn gái không?”

“Chu Hầu, anh chọn ai?” Đường Nam Nam nhìn anh chăm chú.

“Em!” Rốt cuộc Chu Hầu cũng nói: “Cô Mặc, tất nhiên là em rồi! Nhưng mà em tuyệt đối đừng như hôm nay... Em phải... Em nên...”

Anh áp a áp ứng không thể nói trọn câu vì thật sự rất khó nói. Lần trước chỉ vì kế hoạch thay cô bằng người khác mà cô đã nổi giận bùng bùng rồi. Với sự hiểu biết về Cô Mặc, Chu Hầu chắc chắn nếu giờ phút này anh chọn người khác thì vĩnh viễn chọn người khác luôn đi! Nhưng hành động hôm nay của Cô Mặc quá đáng sợ, nếu dĩ ư đồng ý thì dĩ ư sẽ bị mất mặt.

“Tốt! Anh nói rồi đó.” Đường Nam Nam gật đầu: “Hôm đó em sẽ mặc thật đẹp, mấy ngày tới em sẽ không đến khách sạn. Em và dĩ ư đều cần được yên tĩnh vài hôm”

“Tiểu Hầu đồng ý cho dĩ ư đi nhưng tôi không cho phép. Đây là bữa tiệc do tôi tổ chức, tôi mới là người có tư cách mời ai tham dự. Nếu Tiểu Hầu cứ nhất quyết đi cùng dĩ ư thì nó cũng không cần dĩ ư đi!” La Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không thành vấn đề, tóm lại là hai ngày sau tôi sẽ tới tìm anh ấy, nếu không được tham dự bữa tiệc thì chúng tôi sẽ bỏ trốn!”

Nói xong, cô xoay người bỏ đi, không chút lưu luyến.

Vì Chu Hầu chọn Đường Nam Nam nên La Lâm ném không ít đồ ở khách sạn, gọi điện thoại cho La Viện rất lâu, không biết La Viện khuyên răn thế nào mà cuối cùng bà cũng miễn cưỡng không làm khó Chu Hầu nữa.

Mặc dĩ ư không muốn gặp dĩ ư cả nhưng ngày diễn ra bữa tiệc, Đường Nam Nam vẫn biết dĩ ư là chuyện quan trọng nhất, dĩ ư đến khách sạn sớm hơn giờ khai tiệc ba tiếng để La Lâm xem dĩ ư có chỗ nào không hợp không, nếu có chỗ cần phải thay đổi thì dĩ ư sẽ thay đổi. Dĩ ư không chỉ vì nể mặt Chu Hầu mà còn là nguyên tắc làm người của dĩ ư.

Không ngoài dự đoán, La Lâm vừa nhìn dĩ ư thấy không vừa mắt.

“Cô Đường, dĩ ư định dĩ ư thế này dĩ ư dự tiệc? Chẳng lẽ dĩ ư không biết điều cơ bản khi dĩ ư dự tiệc là phải đẹp sao?”

“Dĩ ư La, tôi không đẹp ở đâu?” Đường Nam Nam cố gắng kiểm soát giọng mình sao cho bình thường nhất có thể: “Bộ lễ phục này do Chu Hầu chọn cho tôi, dĩ ư chuẩn bị hơn nửa tháng trước, dĩ ư đã nhìn và đồng ý, ngoài ra thì tôi cũng dĩ ư làm tóc và đeo trang sức.”

Cô đeo hoa tai phỉ thúy hình lá cây mà Chu Hầu dĩ ư tặng, nước da của dĩ ư trắng càng làm nổi bật sự tinh tế của đôi hoa tai. Thứ mà dĩ ư hài lòng nhất về ngoại hình của mình là làn da, nó làm nổi bật bộ trang phục của dĩ ư, Đường Nam Nam nhìn rất lâu mà cũng không thể chỉ ra vấn đề gì.

“Cô gọi cái này là trang sức?” La Lâm cười khinh miệt: “Thứ dĩ ư thừa dĩ ư theo ấy chỉ dĩ ư đeo chơi thôi, sao có thể mang nó trong những trường hợp trang trọng thế này? Dĩ ư có hiểu cái gì gọi là đẳng cấp không? Đây là bữa tiệc sang trọng, ấy thế mà dĩ ư lại đeo đôi hoa tai đó để tiếp khách của tôi?”

“Đôi hoa tai này là do Chu Hầu tặng tôi.” Đường Nam Nam nhìn Chu Hầu: “Sao anh không nói là trang sức của công ty dĩ ư anh không đủ đẳng cấp để đeo trong bữa tiệc?”

Về cơ bản thì hai người đã vạch mặt nhau nên La Lâm cũng không khách khí, cười lạnh nói: “Tiểu Hầu tặng hoa tai cho cô thì đó cũng chỉ là một món quà nhỏ thôi, cũng như mấy vòng tay trên tay tôi vậy, chẳng lẽ cái nào cũng hợp để đeo ra ngoài? Theo cách nói của cô thì chẳng lẽ nó tặng cô cái xe đạp thì cô cũng sẽ cười xe đạp đi dự tiệc?”

Chu Hầu khó khăn giảng hòa: “Nam Nam, là lỗi của anh khi không nói rõ với em, dĩ ưt đã chuẩn bị cho em mấy món trang sức rồi, em... Em có muốn thử không?”

“Em có thể nói không không?” Đường Nam Nam nghiêm mặt nhìn anh.

“Ồm... Nam Nam, đeo một chút, một chút thôi.” Anh vội lấy cái rương da ở trong tủ ra. Trong rương có một cái băng đô, một cái đồng hồ, một sợi dây chuyền ngọc trai có đường kính 1cm, Đường Nam Nam biết sợi dây chuyền này, đó chính là sợi dây Tây châu mà La Lâm đã nói tuy có chút tỳ vết nhưng hợp với cô.

Cô nhìn Chu Hầu rất lâu rồi mới cầm lấy sợi dây chuyền: “Em xin cảm ơn dĩ ưt của anh, cảm ơn anh đã cho em mượn trang sức, để em không bị mất thể diện trước những người như nhà anh.”

“Anh đeo giúp em.” Chu Hầu cười, cầm lấy băng đô. Nhưng dĩ ưt đã phán đoán sai, tóc Đường Nam Nam rất nhiều, nếu cài từ đằng trước thì cài không hết tóc, còn nếu cài từ đằng sau thì có thể đi đóng vai Sadako mà không cần hóa trang. Cái băng đô này hơi nhỏ nên không dùng được.

La Lâm không vui: “Thấy chưa? Hệ quả của việc cô giận dữ đấy! Nếu hai ngày trước cô đeo thử thì bây giờ có xảy ra chuyện như thế này không? Trang sức đã được đem đi trưng bày hết rồi, ở chỗ tôi không còn dư cái khác nữa, bây giờ cô định xử lý tóc tai thế nào?”

“Hay là tìm người để đổi?” Chu Hầu vẫn cầm cái băng đô.

“Trong ba tiếng cháu có tìm được ai để đổi không?” La Lâm hỏi lại anh.

Bà đánh giá Đường Nam Nam với vẻ khó chịu, nói: “Thôi vậy, cho dù có đeo vương miện thì cũng tầm thường thế thôi. Nhưng cái băng đô này là cùng một bộ với đồng hồ, nếu đã không đeo băng đô thì cũng khỏi đeo đồng hồ, cô chỉ cần đeo dây chuyền thôi.”

Đường Nam Nam cầm sợi dây chuyền, thăm nghĩ quá lắm rồi, cô chịu đủ rồi!

“Nam Nam, em đeo sợi dây này trông đẹp lắm.” Chu Hầu cười lấy lòng cô.

“Quan trọng nhất là do người đẹp! Em thấy chẳng cần đeo dây chuyền thì em cũng đẹp.” Đường Nam Nam ngẩng cổ, đứng thẳng lưng, việc cần làm thì phải làm hết sức. Nếu đã muốn tiếp khách thật tốt thì phải vui vẻ, chứ cứ giận dữ, bực tức thì chẳng làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Tình hình ở hội trường không biến thái như cô nghĩ, hầu như không ai hỏi Đường Nam Nam mặc gì, đeo trang sức gì như mấy cuộc thi hỏi đáp.

Ngược lại, vì Đường Nam Nam đóng vai cùng Chu Hầu tiếp đón khách nên rất nhiều người tò mò về cô, thế là họ đến bắt chuyện với cô, sau khi trò chuyện thì họ nhận ra cách nói chuyện của Đường Nam Nam rất thú vị, rất lôi cuốn.

Vì đây là bữa tiệc triển lãm trang sức nên có khá khá các cô gái trẻ tưởng Đường Nam Nam rất am hiểu về trang sức nên họ bắt chuyện với cô bằng những câu hỏi về nhãn hiệu trang sức, mặc dù cũng có người cố ý khoe mẽ trước mặt cô nhưng nhìn chung là vẫn nằm trong khả năng xoay xở của cô, hoặc cũng có người hỏi về vấn đề riêng tư nhưng đa phần đều không có ý xấu.

Ví dụ như một ông cụ đã bạc đầu hỏi cô: “Tiểu Đường, ngoại ngữ của cháu thế nào?”

Ông cụ này là Cao Bằng, có thể nói là vị khách quan trọng nhất của bữa tiệc. Ông là chỗ thân thiết với mẹ Chu Hầu, là một trong số ít người mà Chu Hầu quen trong bữa tiệc hôm nay, hơn nữa giọng nói và cử chỉ của ông rất thân thiện nên Đường Nam Nam đùa: “Ngoại ngữ của cháu không tệ ạ, ngoại ngữ nghĩa là không phải tiếng mẹ đẻ, vậy nên với cháu tiếng Thiên Tân(1) chính là ngoại ngữ. Ông nghe cháu nói xem có hiểu không nhé? Thương bộ mẹ đẻ mô? Để côi trót(2)!”

Ha ha ha ha, ông cụ và Đường Nam Nam cùng bật cười.

(1). Tiếng Thiên Tân: Hiểu đơn giản là tiếng địa phương.

(2). Thương bộ mẹ đẻ mô? Để côi trót: nghĩa là “Thương ba mẹ đẻ ở đâu? Để trên đầu!” Trong truyện, Đường Nam Nam đã nói với ông cụ Cao Bằng một câu bằng tiếng Thiên Tân, đại ý của câu đó nói về lòng hiếu thảo. Ở đây, Sa đã mượn tiếng Huế để tạo cảm giác gần gũi hơn.

Tổng Phan Ny nghiêng rặng cổ nhện, cô ta đang đợi, đợi Đường Nam Nam bị chê cười, đợi Chu Hào thừa nhận bỏ qua một người như cô ta chính là sai lầm to lớn.

Nếu Đường Nam Nam hoàn toàn làm theo lễ nghi xã giao thì cô ta có thể chỉ ra không ít sơ sót, cô ta muốn nhìn thấy cảnh người phụ nữ mập kia lúng túng trước đám đông. Nào ngờ đến khi chính thức nhập tiệc thì người phụ nữ mập đó đột ngột thay đổi phong cách, trông rất kiên định, rất tự tin, còn có vẻ cao quý khiến cô ta vẫn chưa nắm được sơ hở nào.

“Chu đại thiếu gia thích mẫu phụ nữ như thế hả?” Châu Mẫn Y nói với cô ta: “Phan Ny, tớ thấy cô ta đâu đẹp bằng cậu.”

Tổng Phan Ny cảm thấy vô cùng buồn bực, ban đầu cứ nghĩ đây là chuyện ván đã đóng thuyền, nào ngờ giữa đường lại xảy ra biến cố. Châu Mẫn Y đã thêm mắm dặm muối, lan truyền tin thiếu gia của trung tâm thương mại EGO đang theo đuổi cô ta, hôm nay thì cô ta phải giấu mặt mũi ở đâu đây?

Cô ta cảm thấy hơi hận đi út của Chu Hào. Cô ta mất rất nhiều công sức để lấy lòng La Lâm, bà ta cũng đã nói mọi việc đã có bà ta lo, nào ngờ chỉ bước đầu tiên là làm bạn gái dự tiệc của Chu Hào mà bà ta cũng làm được. Chỉ bồi thường vài món trang sức mà muốn cô thứ lỗi? Tổng Phan Ny tức ừ gan.

Lý do là người phụ nữ mập kia đã chuẩn bị rất nhiều cho bữa tiệc? Thế bao nhiêu người biết cô ta cũng đã chuẩn bị rất nhiều cho bữa tiệc này? Cô ta sẽ nhanh chóng trở thành trò cười trong giới này, tổn thất ấy mà chỉ cần vài cái vòng tay là có thể bù đắp?

Đường Nam Nam tạm biệt ông cụ rồi cười rạng rỡ tiếp chuyện với mấy người phụ nữ trung niên. Khi nào thấy gần hết đá thì cô lại đi nhắc nhở nhân viên, vô cùng bận rộn.

“Chị Đường!” Đột nhiên vang lên một giọng nói rất hưng phấn.

Đường Nam Nam nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy người gọi cô là một chàng trai khoảng mười mấy tuổi. Nhìn anh chàng trẻ tuổi mặc đồng phục trước mắt, cô sững sốt một chút mới nhận ra đó là cậu bảo vệ đã đánh Chu Hào một gậy ở ngân hàng.

Bởi lần hiểu lầm đó, vì theo trình tự thủ tục nên phải mất hơn bốn mươi ngày, ngân hàng mới bồi thường tiền thuốc men cho Chu Hào. Trong khoảng thời gian đó, Đường Nam Nam đã đến ngân hàng mấy lần để giải quyết thủ tục, vì thế cũng gặp cậu bảo vệ ấy không ít lần. Cô còn nói tốt với ban lãnh đạo ngân hàng giúp cậu chàng nên có chút ân tượng.

“Chị Đường, hôm nay chị đẹp quá!” Ánh mắt của cậu chàng toát lên vẻ tán thưởng: “Chị... chị, chị cũng tham gia bữa tiệc này hả? Nhưng tôi nghe quản lý nói những người tham gia bữa tiệc đều rất giàu có.”

“À, bạn trai của tôi đưa tôi đến đây.” Đường Nam Nam cười, hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Không làm ở ngân hàng nữa hả?”

“Sau vụ đó thì tôi bị sa thải.”

“Xin lỗi nhé.” Đường Nam Nam cảm thấy rất có lỗi với cậu, không biết nói gì cho phải.

“Không sao. Tôi làm việc ở đây cũng rất tốt, tiền lương còn cao hơn hồi làm ở ngân hàng nữa. Chị Đường, bạn trai của chị... cũng đang ở đây hả?” Cậu ta nói với vẻ không thể tin nổi. Những lần gặp Đường Nam Nam trước đây thì cô đều ăn mặc rất bình thường, trông không khác cậu là bao, lần này cô mặc bộ lễ phục sang trọng, đeo trang sức quý giá thì đột nhiên cậu thấy không được tự nhiên, cậu hơi hồi hận khi đã gọi cô.

Đường Nam Nam rất mến cậu bạn dũng cảm nhiệt tình này nên khi thấy cậu không được tự nhiên thì cô cũng mất tự nhiên theo. Sức mạnh của đẳng cấp thật vĩ đại! Không ngờ ở xã hội hiện đại này vẫn có thể dễ dàng phân chia giai cấp giữa người với người đến thế.

“Chỉ xã giao một chút thôi, khi nào rảnh thì tôi và bạn trai sẽ mời cậu ăn cơm.”

Bọn họ nói chuyện hơi lâu, Tổng Phan Ny nhìn thấy thì từ từ đi tới, thần nhiên nói: “Không ngờ cô Đường chơi với ai cũng được, bình dị quá ha.”

Châu Mẫn Y mĩa mai: “Thảo nào được cho ra tiếp khách, giới quảng giao quá mà, ngay cả phục vụ mà cũng trò chuyện được.”

“Cảm ơn vì lời khen.” Đường Nam Nam tươi cười đáp trả, làm như Châu Mẫn Y thực sự khen cô.

Cô đã sớm nhận ra có năm, sáu cô gái nhìn cô không vừa mắt khi thấy cô là trung tâm của đám đông. Thái độ của họ thể hiện rõ ràng là họ ghét cô, chẳng những không chào hỏi cô mà còn nhìn cô với vẻ khinh thường, cứ tùm tùm lại nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng còn nói mấy câu như không biết xấu hổ, dân bụi đời, đồ mặt dày, thủ đoạn... Giọng của họ khá lớn, có lẽ là cố ý để cô nghe thấy. Đường Nam Nam đoán họ là bạn của Tổng Phan Ny, vốn dĩ cô không phải là người giỏi chịu đựng khi bị người khác nói xấu sau lưng nên vô cùng tức giận, nhưng vì nể mặt đi cả của Chu Hào nên cô mới không thêm quan tâm, người không phạm ta thì ta cũng không đụng tới người.

Nhưng bây giờ hai cô nàng này lại tới gây sự với cô thì cô cũng chẳng muốn nhịn nữa. Mọi việc đã chuẩn bị xong, giờ gió đông đã thổi(3), thử xem ai sợ ai?

(3). Đây là câu nói của Gia Cát Lượng trong trận chiến Xích Bích. Đại ý là chỉ còn chờ thời cơ đến là sẽ hành động.

Châu Mẫn Y sững sốt một chút mới lên giọng: “Trò chuyện với phục vụ thân thiết như thế thì có lẽ là vì có xuất thân giống nhau nhỉ? Bởi vậy mới nói có

vài người chỉ hợp với những thứ thấp kém thôi.”

Đường Nam Nam thầm nghĩ chỉ mới nhiều đó mà cô ta đã giận rồi?

“Đó là sở trường của tôi, quá khen quá khen!” Đường Nam Nam vẫn cười tươi như hoa.

“Da mặt dày thật đấy, Phàn Ny, về điểm này thì cậu thua xa cô Đường rồi.” Rốt cuộc Châu Mẫn Y không chịu nổi nữa.

“Phải xưng hô với cô đây thế nào?” Đường Nam Nam đột nhiên hỏi.

“Châu Mẫn Y, có việc gì?” Châu Mẫn Y kiêu ngạo hất cằm lên, làm ra vẻ mình rất cao quý.

“Tên hay lắm, mà ba chữ trong tên cô viết thế nào nhỉ? Cô Châu đừng nói với, tôi đã nhìn thấy khi xem danh sách khách mời rồi, để tôi nhớ lại xem. Có phải là Châu trong Châu Bá Thông, Mẫn trong dị ứng, Y trong chiến tranh(4) đúng không?”

Đúng, ba chữ đều đúng, nhưng nghe giải thích như vậy thì vô cùng kỳ cục. Sắc mặt của Châu Mẫn Y càng lúc càng kém.

(4). Tên tiếng Trung của Châu Mẫn Y là 周敏伊, Châu Bá Thông: 周伯通, là một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, dị ứng: 过敏, chiến tranh: 战争

“Cô Châu, cô giúp tôi hỏi khi nào có đá được không?” Đường Nam Nam cười nói.

“Đó là việc của phục vụ!” Châu Mẫn Y cười lạnh.

“Đúng vậy, cảm ơn cô đã nhắc nhở. Xem ra nói với phục vụ vẫn hơn, không nên tốn nước bọt vô nghĩa, tôi phải đi tìm phục vụ để nói chuyện đây.” Đường Nam Nam vẫn cười thân thiện, không thèm để ý đến hai cô nàng Tổng, Châu ngu ngốc nữa.

“Cô ta là ai? Rốt cuộc cô ta là ai?” Châu Mẫn Y tức đến run người.

“Được rồi, đừng giận, Mẫn Y, người như cô ta không đáng để chúng ta tức giận.” Tổng Phàn Ny nói.

“Không được!” Châu Mẫn Y nghiêng răng nghiêng lợi: “Tớ không thể bỏ qua dễ dàng cho cô ta được!”

Tổng Phàn Ny khẽ nheo mắt, nói: “Mẫn Y, nếu cậu thực sự muốn trút giận thì tớ có một cách.”

“Cách gì?” Mắt Châu Mẫn Y sáng cả lên, ghé sát tai vào miệng cô bạn thân.

Châu Mẫn Y bung một ly nước ép dâu, cười thầm vì trò đùa sắp thực hiện, từ từ tiến tới về phía Đường Nam Nam đang không chút phòng bị. Đối với cô ta, đây chỉ là một trò đùa, vì Đường Nam Nam là loại người không cùng đẳng cấp với cô ta, trong cuộc sống của cô ta chưa từng xuất hiện một kẻ như vậy nên cô ta đã bài xích Đường Nam Nam theo bản năng. Cho dù không có chuyện của Tổng Phàn Ny thì cô ta vẫn sẽ bài xích những người không có cùng xuất thân như mình. Vì thế, khi làm chuyện này, cô ta không hề cảm thấy tội lỗi, cô ta sẽ lột trần kẻ bụi đời mà dám giả vờ thành người giàu có, đây là việc tốt! Ít nhất thì đây là chuyện đương nhiên.

Để đạt được hiệu quả tốt nhất, cô ta đã trộn rượu vang đỏ vào ly nước ép dâu.

Cô ta có thể tưởng tượng được ra cảnh bộ lễ phục màu trắng của Đường Nam Nam bị vấy đỏ. Nếu trang phục của người khác bị bẩn thì họ có thể về trước, nhưng Đường Nam Nam là chủ tiệc, sao cô có thể về trước được? Chỉ cần đi thay bộ trang phục khác thì cũng đủ xấu hổ rồi, huống chi với thân hình đó thì e rằng khó mà kiếm được bộ lễ phục nào trong thời gian gấp như vậy. Châu Mẫn Y ác ý mong rằng Đường Nam Nam sẽ phải mặc bộ đồ bẩn trong suốt thời gian còn lại của bữa tiệc.

Châu Mẫn Y đã đoán đúng, Đường Nam Nam chỉ có một bộ lễ phục, còn là mua theo yêu cầu. Mấy trang phục kiểu này đắt tiền muốn chết, hơn nữa nếu mặc đi trên đường thì sẽ bị cho là kẻ điên, mà không biết sau này cô có còn tham dự bữa tiệc sang trọng nào nữa không, việc gì phải chuẩn bị nhiều bộ?

Với cả lúc ấy bận đến sứt đầu mẻ trán, Chu Hân hết lần này đến lần khác nài nỉ cô mặc thứ lễ phục, vì trang phục phải nhận được sự đồng ý của di út, lần nào mặc cũng bị chê bai, mãi mới có một bộ được thông qua, anh còn hơi sức đâu mà chuẩn bị nhiều bộ?

Châu Mẫn Y tính xem nên đổ ly nước ép dâu lên chỗ nào trên người Đường Nam Nam thì tốt nhất. Cô ta muốn nâng ly cao ngang ngực Đường Nam Nam rồi thuận thế đổ từ phần ngực xuống bụng, như vậy thì sau đó sẽ dễ dàng giải thích là vì mình lỡ tay, nhưng Đường Nam Nam đeo thắt lưng bản to không thấm nước, hiệu quả sẽ không cao, vì thế Châu Mẫn Y nhắm vào phần chân váy.

Cô ta hạ ly thấp xuống, từ từ tiến về chỗ Đường Nam Nam. Khi đến gần Đường Nam Nam rồi thì cô ta xoay người, bắt chuyện với một người trung niên.

Cô ta đưa lưng về phía Đường Nam Nam, dùng khoeo mắt liếc chân váy của cô, khi hai người sắp đụng vào nhau thì Đường Nam Nam đột ngột xoay người, khiến sự việc xảy ra ngoài dự đoán.

Chương 68

Vì Châu Mẫn Y không đứng cùng Tống Phần Ny nên Đường Nam không thêm đề ý tới cô ta có tiếp tục nói xấu mình không nữa, lúc này sự chú ý của cô đều dồn hết lên người bạn trai của mình.

Chu Hân ghé sát vào cô, hỏi nhỏ: “Có mệt không?”

“Không sao!” Đường Nam Nam cũng nhỏ giọng trả lời: “Vẫn còn sức, chưa chết được.”

“Cô Mập, em đừng cười như thế nữa. Ờ thì... khép miệng lại một tí.” Chu Hân dè dặt nói.

“Có ý gì? Di út của anh nói gì em hả?” Bây giờ Đường Nam Nam rất nhạy cảm: “Có phải bà ta nói em cười trông rất khó coi đúng không?”

“Không phải. Di út của anh... ờ thì... chỉ sợ em cười mệt thôi.”

“Có phải bà ta nói em cười tươi như vậy để làm gì, nói em bán rẻ tiếng cười đúng không?”

“Ày da, em nghĩ đi đâu vậy, di không cay nghiệt như em đâu, chỉ nhắc em lúc cười thì đừng nên mở to miệng quá thôi.”

“Em cay nghiệt?” Đường Nam Nam bùng nổ rồi, mặt nội nó! Cô giận tái mặt: “Người bị chó dại cắn thì mới bị lây bệnh dại, bà ta thấy em có vấn đề thì cũng phải xem xét lại mình trước đã!”

“Di út của anh không nói gì khó nghe cả, là do em tự nghĩ ngờ lung tung đó chứ, di chỉ tốt bụng nhắc nhở em thôi. Anh đứng bên cạnh qaun sát thì thấy giọng nói của di không có điểm nào khác thường cả, hơn nữa bảo bối à, di đâu có nói sai, em nhìn mọi người trong hội trường xem có ai cười như em không. Em chú ý một chút nhé.”

“Ngoài cười ra thì phải sửa cái gì nữa?” Đường Nam Nam hỏi.

“Lúc đi thì bước chân của em quá dài, còn nữa, em đừng vội gờ tay ra trước, chủ động bắt tay là việc của đàn ông...”

“Được rồi, đừng nói nữa, nếu nói nữa thì tối nay sẽ không thể làm gì cả. Không ngờ em lại có nhiều thiếu sót đến thế, không biết bây giờ đứng thế này có sai không nữa.”

“Ày, em đừng giận, di út chỉ muốn tốt cho em thôi, cũng không phải chuyện gì to tát, em từ từ sửa là được.”

Đang nói chuyện thì An Dĩ Ny lượn lờ đi tới, nói: “Hầu ca, di La hỏi anh và bà mập này đã nói chuyện xong chưa. Anh thấy chưa, bảo anh chọn em làm bạn gái thì anh không chịu, bây giờ thì mệt rồi đó, cô ta chẳng những đẹp bằng em mà còn kém hiểu biết hơn em nữa, đúng không Hầu ca?”

“Đúng, đúng, Annie, em đẹp lắm, đẹp lắm” Chu Hân chỉ có thể hứa theo cô nàng. Về cơ bản thì chẳng ai dám chọc giận Annie, nếu cô nàng không vui thì sẽ lập tức làm loạn, cho dù chuyện có bé xiu xiu thì cô nàng cũng không thể chịu đựng. Vì thế không ai dám trêu chọc cô nàng.

“Vậy lần sau phải mời em làm bạn gái đó.”

“Khụ... Ừ, lần sau rồi nói...” Đường nhiên Chu Hân chỉ đáp cho có lệ, chứ lần sau, lần sau nữa, lần sau nữa thì anh cũng sẽ không mời Annie làm bạn gái của mình.

Annie rất hài lòng, vui vẻ nói: “Anh và bà mập này nói chuyện xong rồi chứ? Chúng ta qua chỗ di La thôi.”

“Annie, em đi trước đi, anh qua ngay.” Chu Hân dỗ cô nàng: “Anh nói thêm vài câu nữa rồi qua ngay.”

“Cô ta đàn độn thế cơ à? Đơn giản vậy mà cũng không hiểu.” Annie bĩu môi: “Hầu ca, anh nhanh lên nhé, em chờ anh.”

“Ừ, ừ.” Chu Hân đáp: “Nói thêm vài câu thôi.”

Nhìn Annie bỏ đi, Đường Nam Nam lạnh lùng nói: “Còn gì muốn nói thì nói nhanh đi, người ta đang chờ anh đấy, mau đi đi. Tôi biết tôi không có tố chất, đã nhọc công anh phải lo lắng.”

“Nam Nam, em đừng giận mà. Về lý thì di đâu có sai, em tiếp thu một chút đi mà. Anh thích em, nhưng anh phải thừa nhận rằng em có một chút khuyết điểm.”

Đường Nam Nam tức đến bật cười: “Anh cũng thấy việc đi cả của mình chê tôi cười quá trớn là đúng? Thế anh có thấy lúc tôi nhiệt tình đón tiếp khách khứa của nhà anh không? Anh có thấy tôi lịch sự chào hỏi khách khứa của nhà anh không? Anh có thấy hầu hết khách khứa đều vui vẻ khi trò chuyện với tôi không? Anh bị mù có chọn lọc hả?”

Cô nói câu cuối hơi to tiếng làm Chu Hầu giật mình, anh nói nhỏ: “Cô Mập, em đừng nóng, nhiều người đang nhìn đấy, em đừng như vậy mà, mất mặt lắm.”

“Miệng to làm anh mất mặt, bước chân dài làm anh mất mặt, giọng lớn làm anh mất mặt, tôi rất muốn nghiên cứu thử xem mặt anh có còn dư lại chút gì không.” Đường Nam Nam hừ lạnh, không thêm đề ý đến anh nữa mà xoay người bỏ đi.

Đi cả của anh nói thì thôi, em không hợp với bà ta thì sau này không gặp là được, nhưng không ngờ đến cả anh cũng vậy. Đường Nam Nam thấy rất tủi thân, thật không hiểu vì sao cô lại biến bản thân mình thành ra thế này, vì sao phải nhẫn nhục chịu đựng như thế này? Vốn dĩ cô có cuộc sống của mình, có công việc yêu thích và sự tự tin, có sự tôn trọng và tán thưởng của người trong nghề.

Chỉ vì yêu anh, Chu Hầu, chỉ vì em yêu anh. Em bắt lực đứng bên lề thế giới của anh, để mặc cho người ta khinh thường, soi mói. Chẳng lẽ anh không nhìn thấy em chịu âm ức, cố gắng nhẫn nhịn bấy lâu nay? Người khác vô lý thì em có thể chịu được, nhưng nếu sự soi mói và khinh thường ấy đến từ anh thì cho dù chỉ là một phần nhỏ nhoi, em cũng không thể chấp nhận!

Em có lòng tự trọng! Từ ngày đầu quen nhau, em đã nói cho anh biết là em có lòng tự trọng. Tại sao anh cứ quên mất?

“Này, Cô Mập!” Chu Hầu kéo cô: “Em muốn đi đâu?”

“Sợ gì chứ? Trừ khi anh đuổi tôi đi thì tôi sẽ không đi đâu cả. Cho dù tôi cười và bước đi có khó coi hơn nữa thì cũng sẽ cố gắng đến hết bữa tiệc. Tôi đã đồng ý với anh là làm người tiếp đãi khách thì tôi sẽ làm tới cùng. Có khách mắc bệnh tiểu đường nên bây giờ tôi phải đi tìm xem có món nào không có đường không.” Đường Nam Nam hất tay anh ra, lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Cô không oán trách, không thể hiện sự bất mãn khi bị Nhị sư huynh khinh thường như trước đây, mà cô rất lý trí, rất bình tĩnh, cũng rất hiểu lý lẽ. Nhưng giọng nói của cô không vương chút hơi ấm.

Trông thấy Chu Hầu và Đường Nam Nam đang rì rầm trò chuyện thì Châu Mẫn Y nổi máu tò mò, cô ta muốn nghe rõ hai người nói gì nên vô thức tiến lại gần... tiến lại gần...

Tiếc là cô ta không thể quang minh chính đại xông về phía hai người nên cứ lén lén lút lút, đợi đến khi cô ta tiến tới sát hai người thì họ đã nói xong, Đường Nam Nam đã nhắc chân bỏ đi, vì thế cô ta không nghe được gì cả.

Thấy Đường Nam Nam bỏ đi theo hướng ngược lại thì Châu Mẫn Y mới sực nhớ tới ly nước ép vẫn còn nguyên trên tay mình. Cô ta đã chuẩn bị rất lâu rồi, chỉ chờ áp sát mục tiêu rồi gây ra hiện trường tại nạn thôi! Châu Mẫn Y nhất thời nóng vội, bưng ly nước đuổi theo: “Này! Cô chờ một chút...”

Đường Nam Nam đứng lại, xoay người, giơ tay ra đẩy, ba động tác liên tiếp nhau.

Đứng lại và xoay người là phản xạ tự nhiên khi có người gọi mình, còn giơ tay ra đẩy là vì cô cảm giác có cái gì đó đang nhào vào mình.

Ào. Châu Mẫn Y không cảm chắc nên toàn bộ ly nước ép đều bị hất ngược lên người cô ta.

Trang phục của Đường Nam Nam có hai màu là màu vàng và màu trắng, còn váy của Châu Mẫn Y thì là một màu... thuần trắng, hơn nữa còn là loại vải siêu mỏng.

Dòng nước màu đỏ lờm như máu chảy ào dọc từ ngực xuống, lướt qua thắt lưng, nhuộm đỏ cả nửa chân mới từ từ chảy chậm lại.

Trông cô ta vô cùng thảm!

Đối với loại con gái như Châu Mẫn Y mà nói, một khi muốn hãm hại người khác mà không thành công thì đó là chuyện vô cùng đáng giận, còn muốn hãm hại người khác chẳng những không thành công mà còn hại ngược lại mình thì chắc chắn cô ta sẽ nổ tung.

Đường Nam Nam hoảng hốt: “Xin lỗi, Mẫn Y, tôi không cố ý.” Cô cố gắng lau cho Châu Mẫn Y.

“Cô mù hả?” Châu Mẫn Y tức đến mức mặt mũi vằn vẹo, la to.

“Tôi thực sự không cố ý! Tôi không biết đằng sau đột ngọt có người.” Đường Nam Nam cố gắng giải thích, cô không biết Châu Mẫn Y có ý chơi mình, còn tưởng rằng mình vô tình hất ly nước lên người Châu Mẫn Y.

“Nói không cố ý là xong hả?” Châu Mẫn Y nổi đóa: “Cô là đồ dân bụi đời. Đồ mù, đồ cái thứ ra ngoài mà không mang theo mắt! Cô không thể cẩn thận một chút hả?”

“Trừ khi sau ót của tôi có mắt thì mới có thể nhìn thấy cô.” Đường Nam Nam cũng nổi giận: “Cô đột ngọt xông ra gọi tôi thì bảo tôi phải cẩn thận thế

nào?”

“Đồ không biết xấu hổ, tưởng làm bản trang phục của tôi thì chỉ cần nói xin lỗi một câu là xong hả? Đừng hòng dễ dàng như thế nhé, đồ cái thứ bụi đời!”

Nguyên nhân chủ yếu mà Tống Phần Ny bảo Châu Mẫn Y chơi xấu Đường Nam Nam chính là vì cô ta nói năng không hề biết kiêng dè. Châu Mẫn Y xuất thân từ một nhà giàu mới nổi, trong nhà cũng chẳng có bao nhiêu khuôn phép. Về lễ nghĩa thì nhà cô ta kém xa nhà Tống Phần Ny, nhưng về kinh tế thì lại hơn, hai người trở thành bạn thân của nhau một phần là vì thêm muốn thử mà người kia hơn mình. Bình thường Châu Mẫn Y đều giả vờ ra dáng con nhà danh giá, tỏ ra mình là người của giới thượng lưu, nhưng đến khi quýnh quáng thì sẽ lộ nguyên hình.

“Dù sao thì tôi cũng không có ý! Tôi đã xin lỗi rồi, cô không chịu thì phải làm sao mới được?” Đường Nam Nam giận dữ.

“Làm sao? Bồi thường trang phục cho tôi!” Châu Mẫn Y quát: “Làm bản váy của tôi thì cô phải liếm sạch cho tôi!”

Đường Nam Nam khề cười lạnh: “Chuyện liếm sạch này thì cô đi tìm đàn ông rồi đến chỗ kín đáo mà làm, không hợp nói ở đây đâu.”

Mặc dù không nên nhưng vẫn có vài người không kìm được tiếng cười.

“Đồ dân bụi đời không biết xấu hổ!” Châu Mẫn Y tức điên người, nói to: “Cô đền váy cho tôi! Đồ dân bụi đời không biết xấu hổ! Cô đền váy cho tôi! Đồ dân bụi đời không biết xấu hổ!”

“Thành thật xin lỗi cô Châu, cô ấy thực sự không có ý đâu.” Chu Hân vội vã chạy tới: “Mời cô vào phòng nghỉ ngơi dành cho khách ngồi đợi một lát, tôi sẽ bảo người đi mua bộ khác cho cô.”

“Thảo nào ăn nói ghê gớm thế, thì ra thứ dân bụi đời như cô cũng biết bám theo đàn ông giàu. Xem ra cô cũng như gái bán hoa thôi nhì.”

“Cô cũng đâu khác gì loại gái thích đồ vớ.” Đường Nam Nam cười lạnh, nói: “Không nhận lời xin lỗi, cũng chẳng chịu nhận váy mới, chẳng lẽ cô muốn phí tổn thất thanh xuân?”

“Nam Nam, em nói ít thôi!” Chu Hân nói: “Em là chủ, sao lại nói với khách như thế? Em làm bản váy của cô Châu thì chúng ta phải bồi thường.”

“Đúng vậy, Hân ca nói đúng lắm.” Annie chạy tới: “Ba tôi thường dạy tôi rằng nếu làm hỏng đồ của người khác thì phải đền bù. Nhưng mà bà chị đáng ghét kia, cô không được lớn tiếng với Hân ca.” Cô nàng nhìn Châu Mẫn Y, đột nhiên nói to.

Sắc mặt của Châu Mẫn Y đã đen nay lại đen thêm.

“Annie, em đừng tham dự.” Chu Hân lúng túng đẩy cô nàng: “Cô Châu, tính Annie bộc tuệch, mong cô đừng để bụng. Và cả Nam Nam cũng không phải cố ý làm bản trang phục của cô, cô ấy vừa nói chuyện với tôi nên không chú ý xung quanh. Thành thật xin lỗi, tôi thay cô ấy xin lỗi cô.”

“Hân ca, em đâu nói sai!” Annie giậm chân giận dỗi: “Sao anh nói em bộc tuệch? Rõ ràng em nói có ý có tứ mà! Hơn nữa hình như trong tiếng Hán, bộc tuệch không phải là từ tốt.”

Annie nói xong thì không khí cũng bớt căng thẳng, hơn nữa cô của Châu Mẫn Y cũng đã đi tới, nhìn thấy bộ dạng khó coi của cô ta thì vội xoa dịu tình hình. Vài người khách lớn tuổi cũng rít khuyên can.

Thấy chuyện sắp lắng xuống, Châu Mẫn Y nghĩ mình thật xui xẻo, cãi nhau thì cãi không lại, hại người khác cũng không được như ý, ngược lại còn mất hết mặt mũi, nếu cứ như thế mà đi về thì bao lâu cô ta mới có thể ngẩng cao đầu trở lại?

Nhưng Chu Hân cứ nhẹ giọng khuyên can nên không thể nổi giận với anh, vì thế cô ta không để ý đến Chu Hân nữa mà nhìn chăm chăm Đường Nam Nam.

“Cô gây ra thì phải tự giải quyết! Mua mới cái gì chứ? Tôi chỉ cần cái này thôi. Đền tiền đi! Tự cô đền, cô đền nổi không hả?” Châu Mẫn Y nói to.

“Đền thì đền!” Đường Nam Nam nói: “Tôi luôn dám chịu trách nhiệm về việc mình làm! Tôi đền tiền là được chứ gì! Cô không cần váy mới đúng không? Tự cô nói nhé, đừng hối hận đấy!”

“Cô đền?” Châu Mẫn Y cười khinh miệt: “Cô có biết tôi đang mặc gì không? Cô có đền nổi không? Cô biết giá của bộ trang phục này là bao nhiêu không?”

“ Bao nhiêu?” Đường Nam Nam hồ hững hỏi.

“Năm mươi vạn!” Châu Mẫn Y nói to: “Có bản lĩnh thì đền đi!”

“Cô Châu có nhầm không?” Đường Nam Nam vẫn hồ hững nhìn cô ta rồi nói: “Bộ váy mà cô đang mặc nằm trong bộ sưu tập mùa hè năm nay của Versace, có giá tương đương 130.000 nhân dân tệ, cô có cần xem nhãn rồi tra giá tiền không?”

Châu Mẫn Y sững sờ, có bị đánh chết thì cô ta cũng không nghĩ rằng Đường Nam Nam có thể nhận ra nhãn hiệu thời trang, hơn nữa còn có thể nhớ chính xác giá tiền của bộ váy này, nói thật thì cô ta không có bản lĩnh ấy. Cô ta im lặng hồi lâu rồi mới quanh co: “Tôi... có thể là tôi nhớ nhầm.”

Đường Nam Nam thân nhiên nhìn cô ta: “Vậy cô Châu còn muốn đền nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hành Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

“Thì một vạn ba đó, cô có không?” Châu Mẫn Y thẹn quá hóa giận.

Tuy khi đi dự tiệc rượu thì ai cũng áo quần chỉnh tề, nhưng phụ nữ thường chỉ đeo trang sức chứ không mang theo túi xách, phần lớn lễ phục cũng được thiết kế không có túi nên Châu Mẫn Y nghĩ rằng Đường Nam Nam sẽ không mang theo tiền.

Cô ta nghĩ đúng, nhưng trùng hợp sao Đường Nam Nam lại mang theo thẻ ngân hàng. Với cô, năm mươi vạn tiền cọc mà công ty sản xuất phim đưa cho cô là một số tiền lớn, để ở nhà thì không an tâm nên cô đã lấy tư cách chủ bữa tiệc để gửi những thứ đáng giá ở quầy bar.

Không ngờ lại có việc dùng đến.

Đường Nam Nam gọi cậu bảo vệ từng đánh Chu Hân, ghé vào tai cậu chàng nói nhỏ mấy câu.

Trong vụ việc của Châu Mẫn Y và Đường Nam Nam, cậu bảo vệ nghiêng về phía Đường Nam Nam nên cậu chàng nhanh chóng nhận lời cô, vội vàng chạy xuống lầu, chỉ một lát sau thì cầm một xấp tiền đi lên.

“Chị Đường, tiền của chị đây.” Cậu chàng đưa thẻ ngân hàng và tiền cho cô.

Đường Nam Nam đưa tiền qua, lạnh lùng nói: “Cô Châu, đếm kỹ đi, xem có đủ một vạn ba không?”

Châu Mẫn Y trầm mặt nhận tiền, không nói tiếng nào mà xoay người bỏ đi.

“Cô Châu, đợi đã.” Đường Nam Nam giờ tay cản lại.

“Đồ dân bụi đời, cô muốn gì nữa?” Châu Mẫn Y hất cằm.

“Tôi đã đền vấy cho cô rồi đúng không?”

“Đúng thì sao?”

“Một vạn ba đã đủ đền bộ vấy của cô đúng không, không thiếu chứ?”

“Không thiếu! Rồi sao?” Châu Mẫn Y chẳng thèm xem đối phương vào mắt.

“Tốt lắm! Tất cả mọi người đều nhìn thấy tôi đền tiền trang phục của cô ấy rồi đúng không?”

“Cô muốn nói gì thì nói thẳng đi! Tôi không có thời gian để lãng phí với cái thứ bụi đời đâu.” Châu Mẫn Y lạnh lùng nói: “Tôi còn phải về nhà, lười nói chuyện người như cô lắm.”

“Bây giờ, ngay lập tức, cô cởi vấy ra cho tôi!” Đường Nam Nam hét to.

“Cái gì?” Mặt Châu Mẫn Y biến sắc.

“Tôi nói tôi đã đền tiền cho cô rồi nên vấy của cô đã thuộc về tôi, phiền cô cởi vấy của tôi ra cho tôi!” Đường Nam Nam nhấn mạnh từng chữ.

“Này! Cô đừng quá đáng!” Mặt mũi của Châu Mẫn Y trắng bệch.

“Tôi quá đáng bao giờ? Cô bảo tôi đền tiền cho cô, tôi đền rồi thì cái vấy phải thuộc về tôi, đúng chứ? Chả nhẽ cô đi mua đồ mà chỉ trả tiền chứ không lấy hàng?”

“Cô!” Châu Mẫn Y giận dữ đến mức chẳng thể nói thành lời.

“Cô nhận tiền rồi mà còn muốn lấy vấy?” Giọng điệu của Đường Nam Nam đầy vẻ mỉa mai: “Tôi đã hỏi cô là không cần vấy mà cần tiền đúng không, cô đã trả lời rất dứt khoát là đúng vậy, thế thì bây giờ cô đừng hối hận!”

“Nam Nam, em đừng quá đáng thế!” Chu Hân nói: “Đề cô Châu về đi!”

“Nếu bây giờ em để cô ta đi thì sau này sẽ có người ức hiếp em!” Đường Nam Nam lạnh lùng nói: “Em phải để cho người ta biết tùy tiện mắng người khác là dân bụi đời thì sẽ như thế nào! Nếu em thực sự là dân bụi đời thì cũng là dân bụi đời mà cô ta không thể đắc tội!”

“Nam Nam, em... em...” Chu Hân giậm chân: “Em bình tĩnh lại đi... Haiz! Em để cô ấy về trước đi, sau đó anh và em sẽ nói chuyện.”

“Để cô ta về thì cũng được thôi.” Đường Nam Nam nói, sau đó cô hừ khế: “Ăn đồ của tôi thì nôn ra, cầm đồ của tôi thì trả lại, không trả tiền thì phải còi vấy ra cho tôi.”

Phạch. Châu Mẫn Y đập xấp tiền lên người cô rồi bật khóc bỏ chạy.

“Em thấy chưa!” Chu Hân tức giận: “Em muốn biến bữa tiệc thành ra như thế này phải không?”

Nếu không lấy lại tiền thì mọi người đều nhận ra người gây chuyện là Châu Mẫn Y, kẻ mất mặt cũng là Châu Mẫn Y, như thế thì cũng dễ dàng thu xếp. Nhưng Đường Nam Nam lại làm lớn chuyện khiến Châu Mẫn Y bật khóc bỏ chạy thì người sai sẽ biến thành cô. Cô không thể cố nhịn một chút được ư?

“Em thấy em không làm sai gì cả!” Đường Nam Nam hất tay anh ra, cúi người. Vừa rồi Châu Mẫn Y ném tiền lên người cô nên cô chụp được không ít, nhưng có khoảng mười tờ rớt xuống đất nên cô phải cúi xuống nhặt.

“Em còn nhặt nữa hả?” Chu Hân kéo cô: “Em... em còn cần mấy tờ tiền này?”

“Sao lại không cần? Mà cho dù em không cần mấy tờ tiền này thì cũng phải nhặt, để tránh lát nữa mọi người đi lại không tiện.” Đường Nam Nam nói.

“Để phục vụ nhặt, coi như tiền boa.” Chu Hân nâng cô dậy: “Em mau đứng lên đi.”

“Nếu có boa thì em cũng sẽ tận tay đưa cho người ta chứ không phải ném xuống đất!”

“Nam Nam, sao em bướng bỉnh thế? Chẳng lẽ em không thể suy nghĩ cho anh một chút được hả? Chỉ mấy tiếng đồng hồ thôi, khi làm việc gì thì em cũng hãy suy nghĩ cho anh một chút được không?” Chu Hân cắn môi, sắc mặt tái mét, hai tay run run.

“Tiểu Hân, cháu thấy hậu quả của việc cháu cứ một mực đưa cô ta đi chưa?” La Lâm từ từ đi tới, nói chậm từng tiếng, giọng nói bình thản như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên, không chút hả hê.

Chu Hân muốn đưa Đường Nam Nam đi chỗ khác vì sợ La Lâm kích động. Nhưng bà rất bình tĩnh, một sự bình tĩnh chưa từng có, giọng nói cũng rất bình thản: “Thật sự thì đi thấy cháu chọn cô ta còn không bằng chọn Annie.”

“Thật à?” Annie cười: “Cháu sẽ làm cô bạn gái tốt của Chu Hân. Cháu sẽ nghe lời, cũng sẽ không lấy số tiền này. Ngồi xổm xuống đất trông khó coi chết đi được!”

Đường Nam Nam khẽ dùng tay lại một chút, lúc này cả trái tim và lá phổi của cô như bị bóp chặt, khó thở quá. Nhưng cô vẫn không để ý sắc mặt tái mét của Chu Hân mà tiếp tục nhặt từng tờ tiền ở dưới đất.

“OK, đã xong.” Cô đột nhiên cười: “Chúng ta tiếp tục bữa tiệc thôi.”

“Ừ, tiếp tục bữa tiệc nào.” Annie nói: “Tiếp tục nào. Nhưng Hân ca này, em sẽ làm bạn gái của anh, không cần cô ta nữa.”

Không khí nhất thời yên tĩnh, hai người còn lại không nói gì.

Đường Nam Nam nhìn hội trường một vòng, khóe mắt cô đã ngập nước nhưng cô vẫn cố nhịn, nhìn thấy ông Cao Bằng thì cười nói: “Ông ơi, muộn thế này rồi mà ông vẫn còn ở đây à? Cháu mời ông nhảy một điệu nhé?”

“Ồ, được chứ.” Cao Bằng đi tới.

“Nam Nam, em quay lại đây!” Chu Hân gọi cô.

“Chu Hân, anh muốn mời em khiêu vũ hả?” Đường Nam Nam nhìn anh qua làn nước đang đọng nơi khóe mắt.

“Hân ca không mời cô đâu! Bạn gái bây giờ của anh ấy là tôi! Có phải không Hân ca?” Annie vui vẻ nói.

“Nam Nam, em về trước đi nhé, chờ anh về rồi nói sau.” Chu Hân ôm vai cô, nói: “Em về trước đi, nếu không muốn về khách sạn thì về nhà luôn cũng được, khi nào bữa tiệc kết thúc thì anh sẽ về tìm em ngay.”

“Anh bảo em về?” Gương mặt Đường Nam Nam không thể hiện chút buồn bã nào, nhưng nước mắt đã lăn xuống gò má.

“Nam Nam, em về trước đi, xin em đấy! Anh... anh sẽ giải thích với em sau.” Chu Hân nói.

“Hân ca! Anh cần gì phải giải thích với cô ta chứ? Nói thẳng là được mà.” Annie tiến lên phía trước, lớn giọng với Đường Nam Nam: “Này, bà mập kia, Hân ca không thích cô đâu, cô mau đi đi, Hân ca còn phải khiêu vũ với tôi nữa!”

“Annie, đừng nói lung tung!” Chu Hàu quát cô nàng.

“Hầu ca... Anh mừng em ư?” Annie trề môi, trông như sắp khóc đến nơi.

“Chu Hàu, anh đuổi em về?” Giọng của Đường Nam Nam rất nhỏ, cô nhìn Chu Hàu, trong mắt không có ai ngoài anh.

“Nam Nam, anh rất yêu em!” Chu Hàu nói: “Em nhất định phải tin anh!”

“Nhưng anh vẫn đuổi em về?”

“Anh không còn cách nào khác, Nam Nam... Em về trước đi nhé, anh nhất định sẽ về với em sớm thôi. Anh sẽ giải thích với em, em về trước đi nhé. Bây giờ anh không có cách nào khác... Em ở đây cũng sẽ khó chịu hơn thôi, em về trước đi nhé...”

“Hầu ca!” Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng hét của Annie, La Lâm đi tới kéo tay cô nàng nhưng cô nàng không chịu đi theo, chỉ mãi nhìn Chu Hàu.

“Nam Nam... Em về trước đi!” Chu Hàu cảm thấy đầu như muốn nổ tung, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

“Hầu ca!” Annie vẫn liên tục gọi anh: “Hầu caaaaa!”

“Hầu ca...” Đường Nam Nam gọi anh theo Annie, lần đầu tiên thì gọi bình thường, lần thứ hai thì cô hát: “... Hầu ca!”

“... Hầu ca!”

Cô mặc lễ phục dạ hội, đứng ở hội trường trắng lộng lẫy, giữa đám phụ nữ ăn vận xinh đẹp, bỗng cất cao giọng hát.

“Ngài tài giỏi nhất thế gian!”

Cô dứt khoát xoay người bước ra khỏi hội trường. Bước chân rất vững vàng, thái độ rất kiên định, không chút do dự.

Trong hội trường vang vọng tiếng hát càng lúc càng to của cô.

“Núi Ngũ Hành không giam cầm được ngài.”

“Tôn Hành Giả xuất thế.(1)”

(1). Lời bài hát “Hầu ca”, nhạc phim hoạt hình “Tây du ký” của Trung Quốc được sản xuất năm 1999.

Bi kịch của cuộc đời không xảy ra vào lúc bạn đã thua mà là lúc bạn sắp thắng.

Cô vừa đi vừa đưa tay lên cổ, sau đó giật mạnh, sợi dây chuyền ngọc trai bị đứt phụt. Những hạt ngọc trai rơi xuống đất rồi lăn xuống cầu thang, tựa như những giọt lệ ngọc.

Đằng sau truyền tới giọng nói tuyệt vọng của Chu Hàu.

“Nam Nam, anh thực sự rất yêu em, em phải tin anh!”

Đường Nam Nam không ngoảnh đầu lại, nước mắt che mờ tầm nhìn của cô nên cô phải tập trung nhìn kỹ đường.

Bọn họ đã chia tay nhau như thế. Khi Chu Hàu xử lý xong mọi việc thì vội vã đi tìm Đường Nam Nam nhưng không thấy bóng dáng của cô đâu cả. Chẳng những không gặp được cô mà cũng không gọi điện được cho cô, đến cả tài khoản mạng của cô cũng bị khóa. Giữa năm trăm ngàn người ở đất Bắc Kinh, một cô gái độc thân đã biến mất không chút dấu vết.

Thứ cuối cùng mà Đường Nam Nam để lại cho Chu Hàu chỉ là một tin nhắn dài trên QQ.

Chu Hàu, anh biết hôm nay là ngày gì không?

Nhất định anh sẽ nói là ngày tổ chức bữa tiệc.

Đúng vậy, anh đã lo lắng bấy lâu nay nên sẽ không quên hôm nay là ngày tổ chức bữa tiệc quan trọng.

Nhưng ngoài bữa tiệc ra, hôm nay còn là sinh nhật của em.

Chắc hẳn anh đã không nhớ, đúng không?

Anh không nhớ được sinh nhật, số điện thoại, số căn cước của em, cũng chẳng nhớ được những ngày kỷ niệm của đôi ta... Tất cả những thứ đó, anh đều không nhớ được.

Em không trách anh đâu, vì anh mắc chứng không thể nhớ được con số, ngay cả sinh nhật của mình mà anh cũng chẳng thể nhớ nổi.

Em chỉ muốn nói không có ai là hoàn hảo. Em muốn có một người bạn trai nhớ sinh nhật của em mà không cần ai nhắc nhở; em muốn có một người bạn trai quý trọng em, bảo vệ em, xem em như bảo vật; em muốn có một người bạn trai nhớ được những điều vụn vặt mà em đã quên. Nhưng anh không làm được. Em chọn anh nghĩa là em vĩnh viễn mất đi sự cảm động vì bất ngờ. Anh có thể không nhớ sinh nhật của em, nhưng anh nên nhớ em đã chấp nhận đánh mất điều gì.

Anh nói anh yêu em. Về điều này thì em không có chút hoài nghi, em tin anh.

Nhưng mà chỉ yêu thôi thì không đủ. . .

Vì thế, Chu Hào à, anh hãy nhớ cho kỹ là em không cần anh! Anh nói anh yêu em nhưng đến cả sinh nhật em mà anh còn chẳng nhớ. Em không cần một người bạn trai như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Nửa năm sau, thời tiết dần ấm lên, đang là khoảng thời gian giao mùa xuân – hạ.

Tam Hoàn vẫn đông đúc như xưa, một chiếc xe thể thao mui trần màu xám cực kỳ bắt mắt đang di chuyển giữa đồng xe hơi, trông như hạc giữa bầy gà. Chiếc xe có hình thù kỳ lạ, thoát nhìn trông như siêu xe mà chỉ cần tróc một vệt sơn cũng phải mang ra nước ngoài bảo trì. Vì thế, trong biển xe trên đường, dù là người bình thường hay kẻ giàu có đều tự giác lái xe của mình cách xa chiếc xe kia.

Nhưng cho dù có mua được xe sang cỡ nào đi nữa thì cũng không thể mua nổi con đường riêng để đi. Cho nên chiếc xe thể thao sang trọng cũng chỉ giống như những xe bình thường khác, nhích từng chút một trên đường.

Xe sang thì phải chờ gái, nhưng lúc này, ngồi trên xe là hai tên đàn ông.

“Sao Bắc Kinh nhiều xe thế không biết!” Người cầm lái than thở.

“Lúc nào Bắc Kinh chả nhiều xe, hướng chi đây còn là điểm nóng giao thông. Năm ngoái cậu về Bắc Kinh rồi mà vẫn chưa biết?”

“Lúc đó thời tiết đẹp, không khí cũng không bẩn như bây giờ nên không thấy nhiều xe đến thế.”

“Thời tiết đẹp cái đầu cậu, năm nào chẳng có bão cát, năm ngoái cũng có, cậu quên có lần cậu chạy từ sân bay về nội thành thì cả người dính đầy bụi, trông cứ như vừa ngoi lên từ đồng đồ nát rồi hả? Bây giờ nhớ lại tớ vẫn thấy buồn cười, ha ha ha.”

“Đúng rồi đúng rồi, ha ha ha.”

Cười xong, một người thở dài: “Lúc đó cậu vô cùng kiên quyết, tớ còn tưởng cho dù trời có sập thì cậu vẫn chọn cô ấy.”

Người còn lại vẫn cười: “Đúng vậy, lúc đó rất vui... Ha ha ha...”

“Nói thật thì tớ thấy hơi tiếc, tình cảm hai người tốt thế mà, không ngờ lại chia tay chỉ vì chuyện con con đó.”

“Biết sao được, không hợp mà. Tiếc thì tiếc thật, nhưng bọn tớ không hợp nhau. Quân Tử, chẳng phải chính cậu cũng nói thế còn gì? Ha ha... Tớ cũng đâu còn cách nào?”

Chu Hào vẫn cứ cười ha hả, Tiêu Kiến Quân cảm thán một hồi rồi mới nói: “Thôi, không nhắc nữa. Chu Hào, lần này cậu về bao lâu?”

“Không biết, mẹ tớ bảo tùy tớ, muốn ở bao lâu thì ở.”

“Ờ? Không phải cậu quay lại Canada để giúp mẹ cậu quản lý chi nhánh trung tâm thương mại mới mở hả? Mới thành lập nên chắc nhiều việc lắm, cậu ở đây lâu cũng được hả?”

“Mẹ giao trung tâm thương mại cho người khác rồi.” Chu Hào cười khà khà: “Tớ quản lý bốn tháng thì lỗ hơn hai mươi vạn. Thế là mẹ tớ không cho tớ quản lý nữa.”

Tiêu Kiến Quân hết biết nói gì. Quả thật người anh em của anh ta không có đầu óc làm ăn, anh ta và Chu Hào đã hợp tác mấy lần nên rất hiểu khả năng của bạn mình.

“Vi sợ tớ buồn nên mẹ mới mua con xe này cho tớ.” Chu Hầu vỗ vào tay lái, nói: “Mẹ bảo tớ về nước thư giãn trước rồi tính sau.”

“Mẹ cậu nuông chiều cậu thật đấy! Đã bị lỗi mà còn mua cho con xe xịn.” Tiêu Kiến Quân thờ dài, nói: “Lần trước ngồi trên kiểu xe này là đợt mượn xe của của anh Ba, không ngờ mẹ cậu nói mua là mua. Hơn 90.000 euro, tương đương khoảng mười triệu tệ lận đó!”

“Hàng hóa phải có mẫu mã đẹp thì mới có thể bán được với giá cao, theo lời mẹ tớ là đầu tư đúng chỗ.” Chu Hầu vẫn cười vui vẻ.

“Này, sao lại nói thế, cậu là hàng hóa trong trung tâm của mẹ cậu đấy à? Chu đại thiếu gia à, cậu được bán theo ký hay bán cả người?”

“Tớ, bán cả người tớ!” Chu Hầu cười tủm tỉm.

“Là sao?”

“Mẹ tớ giới thiệu cho tớ mấy cô gái, đều là con nhà tài phiệt cả, nhưng tài phiệt nhà nào thì tớ không nhớ. Cậu thấy chưa, Quân Tử, tớ vẫn còn có giá trị, không kinh doanh được thì còn có thể cười xin, tớ không rõ mình có tổng cộng bao nhiêu lợi ích, tóm lại là rất có ích cho việc làm ăn của mẹ.” Chu Hầu cười khà khà.

“Chu Hầu, cậu cứ là lạ thế nào ấy!” Tiêu Kiến Quân lo lắng nhìn bạn mình: “Cậu không vui đúng không?”

“Cười vợ giàu sang, sung sướng cả đời. Mẹ tớ nói tớ chưa thử thì sao biết có thích cuộc sống như vậy hay không. Tớ không có cách nào để phản bác lại mẹ được. Quân Tử, cậu nói xem, có đúng là chưa thử thì tớ sẽ không thể nào biết được cuộc sống như thế có thích hợp với tớ hay không hả?” Chu Hầu vẫn luôn giữ nụ cười trên khuôn mặt.

Nụ cười ấy khiến Tiêu Kiến Quân cực kỳ khó chịu.

“Chu Hầu, cậu bây giờ... Ông đây không biết nên khuyên cậu thế nào, vì tớ cũng chưa trải qua. Sẽ không ai biết có hợp hay không hơn bản thân mình đâu. Tóm lại, cậu tự quyết định đi, nếu thấy ngọt ngào thì đó chính là sai lầm. Một cuộc sống sai lầm!”

“Quân Tử, cậu biết đùa thật đó, nếu sai lầm thì cậu sẽ làm gì? Chết hả? Ha ha ha ha...”

Đến nơi, Tiêu Kiến Quân phiền não xuống xe, còn Chu Hầu thì vẫn cười tươi lái xe thể thao sang trọng đi dạo.

Anh lái xe đến Tứ Hoàn rồi rẽ vào một con đường nhỏ, đó là nơi có tiểu khu mà Đường Nam Nam từng ở trước đây. Anh nhìn căn phòng cũ của cô rất lâu, nụ cười vẫn rạng rỡ. Sau đó anh đi qua những quán ăn mà họ thường ghé, quán gà nướng, quán bún cay, quán hàng rong...

Anh cười tủm tỉm đi qua quán mì lạnh mà anh nuốt không trôi, đến Cur Dung quan mà trước đây anh đã đi lạc, đến những con phố, Thập Sát Hải(1) mà thời yêu nhau hai người thường đi, đến công viên Thạch Tử Lộ mà hai người đã từng đến thướt thẩn nong... Anh cứ mỉm cười lái xe vòng quanh Bắc Kinh cho đến khi thành phố lên đèn rực rỡ.

(1). Thập Sát Hải là tên gọi chung của chuỗi ao hồ trong nội thành Bắc Kinh.

Bên cạnh một trường học ở một ngã tư có một sạp báo vắng khách vì học sinh đã tan trường. Một chiếc xe thể thao cực kỳ sang trọng phóng đến, xe ngừng rồi một người ăn mặc cũng rất sang trọng xuống xe, đi về phía sạp báo.

Ông chủ sạp báo cảm thấy kỳ lạ, sạp báo của ông mở gần trường tiểu học nên không có nhiều báo, chỉ có vài tờ san dành cho thiếu nhi và đồ ăn vặt, không có cái gì để bán cho người lớn cả.

“Bán cho tôi cây kẹo mút, loại 5 xu một cây ấy.” Vị khách cười thân thiện.

“Kẹo mút?” Ông chủ giật mình, một người đàn ông trưởng thành đến sạp báo thiếu nhi mua kẹo mút?

Ông chần chừ nhận tiền rồi đưa cho vị khách cây kẹo mút có giá năm xu.

Sau đó ông thấy chàng trai ấy ngồi lên xe thể thao sang trọng, ngậm kẹo mút vào miệng, rồi bật khóc.

Bạn đã thấy ai vừa ngậm kẹo mút vừa khóc chưa?

Giữa trận bão cát trong đợt giao mùa xuân – hạ, có một người đàn ông trưởng thành vừa ngậm kẹo mút vừa khóc nức nở.

Đau lòng có chết không? Không! Đau lòng đến đâu cũng sẽ không chết!

Trung Quốc rất rộng, ở thành phố lớn như Bắc Kinh thì sẽ biến đổi mỗi ngày, nhưng những vùng nông thôn hoặc thị trấn nhỏ thì cho dù có qua trăm năm cũng chẳng có gì đổi khác.

Nửa năm qua đối với Đường Nam Nam mà nói chỉ là thời tiết chuyển từ mùa hè đến mùa thu, mùa đông rồi chuẩn bị sang năm mới, ngoài ra thì chẳng có gì thay đổi.

Không biến cô từ tác giả hạng hai lên thành hạng nhất, cũng không làm cô vui đi nổi nhớ nhưng trong lòng.

Quán cà phê đang phát một bài hát.

Nếu như anh yêu em, anh sẽ đến tìm em, và sẽ biết em không thờ nổi...

Nếu như anh yêu em, anh sẽ đến tìm em, không khí rất mỏng manh...(2)

(2) Lời bài hát “Đường khi” được trình bày bởi nữ ca sĩ Phạm Hiểu Huyền.

Nhị sư huynh nói anh yêu cô, nhưng đã một năm rồi mà anh vẫn chưa đến tìm cô.

Có lẽ là anh biết rằng con người của cô gái Đông Phương Không Thắng Cũng Không Bại cũng như cái tên của mình, luôn sống ổn cho dù phải thiếu vắng ai đó.

Đúng vậy, cô vẫn sống tốt, rất tốt, thậm chí còn không sợ cân nào.

Nguyên nhân là trừ “năng khiếu” khó gây ra, cô đã về quê, người vui nhất là bà ngoại. Bà ngoại cứ luôn miệng Đường Niếp Niếp, Đường Niếp Niếp thì bảo cô phải làm sao mới có thể nhẫn tâm từ chối đồ ăn mà bà ngoại đưa lên tận miệng?

Mấy ngày nữa là sinh nhật của cô rồi. Sinh nhật của cô cận tết nên dù trên giấy tờ cô lớn hơn Nhị sư huynh ba tuổi nhưng thực tế thì cô chỉ lớn hơn anh chưa tới hai tuổi rưỡi.

Cô không cố gắng để quên Nhị sư huynh cũng như cô không thể nào quên Giang Hải, vì cô biết một khi đã dốc tình cảm ra thì sẽ không thể thu lại.

Tình cảm là sản phẩm tiêu hao, cho dù có đáng hay không đáng thì bạn đều sẽ không thể trả lại được mà chỉ có thể tạo ra thứ mới.

Vì thế, thậm chí cô còn cảm thấy biết ơn Giang Hải, nếu chưa trải qua chuyện với anh ta thì cô sẽ không biết lần này mình có vượt qua được không. Hiện tại cô biết cô sẽ vượt qua, mặc dù vẫn còn đang rất khó sở khi mà ngoài trái tim ra, chỗ nào cũng đau đớn, nhưng cô biết cô sẽ vượt qua được.

Có lẽ vì cô đứng ngoài cửa sổ quá lâu nên nhân viên cửa hàng đi ra nhiệt tình hỏi cô: “Chị ơi, chị có muốn uống gì không?”

Đường Nam Nam thấy mình đã làm phiền người ta khi đứng đó rất lâu nên cô muốn ủng hộ quán, thế là cô gạt đầu, vào quầy gọi một ly cà phê Americano rồi ngồi ở một góc vắng của quán.

Trong lúc chờ cà phê, ngồi rất lâu, bên tai cứ vang lên giai điệu “Nếu như anh yêu em...”, cô hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không phát hiện ra rằng thời gian pha cà phê sao mà lâu quá.

Có tiếng bước chân đi đến trước mặt cô, rồi chén cà phê được đặt xuống bàn. Đường Nam Nam dụi mắt, nhìn kỹ lại, vẫn là chén cà phê!

Đúng là cà phê Americano, hình trái tim trên bề mặt khe sóng sánh, chỉ lạ ở chỗ cái đựng cà phê là một cái chén sứ trắng.

“Quán... chưa kịp rửa ly hả?” Đường Nam Nam chỉ vào cái chén, ngạc nhiên hỏi.

Nữ nhân viên cầm khay, vẻ mặt vừa lúng túng vừa lạ lùng, ấp a ấp úng: “Dạ... Không có, không có ly, mà dùng chén, dùng chén để uống cà phê... ờm... cũng... ờm... không ảnh hưởng tới mùi vị...”

Đường Nam Nam nhìn gương mặt đỏ bừng của cô bé, cảm thấy cạn lời.

“Dạ... ờ... thưa quý khách.” Cô bé cúi đầu vì không dám nhìn Đường Nam Nam, tai cũng đỏ ửng: “Để tỏ lòng xin lỗi, quán... quán em xin tặng quý khách một phần bò bít tết.”

Bò bít tết đắt hơn cà phê đó, được chứ? Đường Nam Nam còn chưa kịp nói gì thì thấy cô bé cầm cái khay chạy trốn, sau đó một nam nhân viên nhanh chóng đi ra, bưng theo một đĩa bò bít tết và một... cây kéo.

Cậu ta không nói gì mà chỉ đứng trước mặt Đường Nam Nam, lấy kéo cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ vuông vức, sau đó lớn tiếng phá vỡ sự im lặng: “Xin mời dùng!” Cả quá trình đều không dám nhìn mặt Đường Nam Nam.

Cậu ta không nhìn không có nghĩa là người khác không nhìn. Lúc này, tất cả khách trong quán đều nhìn Đường Nam Nam cùng chén cà phê và đĩa bò bít tết trước mặt cô cứ như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Tất cả sự chú ý đều tập trung vào bàn của Đường Nam Nam, toàn bộ tiếng nói như đều biến mất, trong không gian chỉ còn lại tiếng hát du dương... Nếu như anh yêu em, anh sẽ đến tìm em, và sẽ biết rằng em không thờ nổi...

Một giọt nước mắt đột ngột rơi xuống đĩa bò bít tết, Đường Nam Nam cắn môi đứng dậy bỏ đi. Có một số việc vì quá đau đớn nên không có cách nào để nghĩ về hay đụng vào nó, và chỉ cần chạm nhẹ một cái là máu sẽ tuôn rơi không ngừng. Mặc dù cô mập hơn người khác nhưng cô cũng không thể chịu được nỗi đau mất quá nhiều máu đó. Cô chỉ có thể cố gắng trốn tránh, vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Có đôi khi con người cần phải làm đả điều, đừng nói như thế là vô ích, vì khi chưa bị dao đâm thì bạn sẽ không bao giờ biết nó đau đớn đến mức nào! Bạn đã từng bị thương nặng bởi lưỡi dao chưa? Tuy vết thương có nặng đến đâu thì thời gian đều có thể chữa khỏi, nhưng không thể chữa khỏi hoàn toàn. Thời gian trôi qua, đến một ngày nào đó, hoặc là khi trời đổ mưa to, hoặc là khi bị một vật chạm vào thì vết thương ấy vẫn sẽ đau âm ỉ.

Đường Nam Nam phải thừa nhận rằng cô rất nhớ người từng ăn chung một chén cơm cùng cô, từng dọn nhà cùng cô, từng kêu rên khi tập thể dục ở công viên cùng cô.

Tất cả những gì thuộc về người đó đều quá quen thuộc. Họ ở bên nhau hơn một năm mà lại như những cặp tình nhân yêu nhau suốt mười năm, thực sự rất quen thuộc. Cô nhớ từng đường nét trên khuôn mặt anh, nhớ từng biểu cảm của anh, nhớ mùi hương của anh. Cô nhớ tất cả những gì thuộc về anh.

Thậm chí ngay lúc này cô còn có thể nhìn thấy anh!

Sau đó cô sinh ra ảo giác.

Nhị sư huynh tiến ra từ đằng sau quầy, chặn trước mặt cô, dáng vẻ của anh vẫn như lúc còn sống cùng cô, áo khoác mở rộng, bên trong là chiếc áo thun in logo Mengniu Dairy trước ngực.

Tiếng hát vẫn đang lơ lửng trong không trung.

Nếu như anh yêu em, anh sẽ đến tìm em, và anh sẽ biết...

Đường Nam Nam nhìn người đối diện, Nhị sư huynh gây đi rất nhiều, vốn người đã cao thì nay trông như càng cao hơn. Anh mặc cái áo khoác măng tô và quần kaki bình thường, nhìn chẳng đẳng cấp hơn cô bao nhiêu. Trông anh hơi bản, hơi tiêu tụy, như đã trải qua một quãng đường dài đầy mệt mỏi. Khóe mắt của anh bị thâm tím, trên trán còn dán một miếng băng cá nhân.

Anh từ từ vươn tay ra về phía cô.

Đường Nam Nam dụi mắt đầy vẻ khó tin, nếu như đây là ảo giác thì ảo giác này cứ như 3D vậy.

“Cô Mập, anh nhớ em lắm!”

Được rồi, là 4D, vì còn có âm thanh nữa mà!

Cho dù có bị hoảng hốt thế nào đi nữa thì khi lý trí quay trở về, Đường Nam Nam cũng đoán được hình bóng trước mặt mình là người thật.

“Tránh ra!” Đường Nam Nam đá vào bắp chân anh rồi bước đi, nước mắt cứ tràn mi mà không thể nào kiềm ném được.

Không phải là không nhớ anh, nhưng em không cần anh!

“Đừng đi!” Chu Hào cà nhắc đuổi theo cô, giọng tay ôm chặt lấy cô, cọ cái cằm thô ráp của mình lên đỉnh đầu cô. Cầm anh như có kim châm, cả người anh cũng cứng rắn hơn trước rất nhiều.

Đỉnh đầu dần nóng lên, một chất lỏng nóng hổi chảy dọc theo cằm xuống đầu cô, thấm qua chân tóc, đến cả da đầu cũng nóng theo.

Hơi ấm từ đầu truyền xuống như truyền cả vào sâu trong tim. Các nguyên tắc khoa học hoàn toàn vô nghĩa trong trường hợp này, cái gì mà còn cách lớp da, thịt, xương thì sẽ nhiệt độ sẽ không bao giờ truyền tới trái tim chứ? Lúc này Đường Nam Nam cảm nhận rất rõ, rất thật rằng từ khi đỉnh đầu dính phải chất lỏng nóng hổi ấy, trái tim cô cũng đã tăng nhiệt.

“Anh tới đây làm gì?” Cô cắn răng, lạnh lùng hỏi.

“Anh đi tìm vợ anh.”

“Ở đây không có vợ anh, anh quên là tôi đã không cần anh nữa rồi ư?”

“Anh quên rồi, anh bị chứng không thể nhớ được con số.”

“Bệnh đó thì liên quan gì tới câu chữ?”

“Liên quan chứ.” Chu Hân nghiêm túc nói: “Phạm là chuyện anh không nhớ được thì đều là số.”

“Vậy thì tôi sẽ nói lại một lần cho anh nhớ!” Đường Nam Nam nổi giận: “Bạn trai của tôi phải là người nhớ rõ sinh nhật của tôi. Anh ấy phải quan tâm, bảo vệ tôi; phải trân trọng, ủng hộ tôi; phải trả lời ngay số điện thoại của tôi bất cứ khi nào được hỏi mà không cần tôi nhắc. Anh không làm được những việc đó nên tôi không cần anh! Nhớ cho kỹ là tôi không cần anh!”

“Anh nhớ được, sinh nhật của em ở đây.”

Chu Hân nhìn cô chăm chăm, anh giơ tay ra rồi từ từ vén tay áo lên, trên cánh tay của anh có một dãy số.

“Ồ đây là số điện thoại của em, chỗ này là số căn cước của em, bên này là kỷ niệm ngày chúng ta quen nhau, còn đây là số tài khoản QQ...” Anh mỉm cười vừa xắn ống tay áo ở tay kia vừa nói: “Cả ở đây nữa, tay này cũng có đầy đủ. Hai đùi cũng có, lỡ như anh bị cụt tay thì vẫn còn chân, thế nên sau này anh sẽ luôn nhớ những con số liên quan đến em, mãi mãi!”

Dưới cơn gió lạnh, cả hai tay và hai chân của anh đều lộ ra ngoài không khí, ở đó đều là những dãy số, là những dãy số liên quan đến Đường Nam Nam.

“Anh sẽ luôn quan tâm, bảo vệ em! Anh sẽ luôn trân trọng, ủng hộ em! Anh sẽ lập tức trả lời khi có ai đó hỏi số điện thoại của em mà không cần em nhắc nhở! Chỉ cần anh còn sống, anh sẽ luôn làm được!”

Chu Hân dùng một năm mới hiểu được rằng khi anh yêu cầu Đường Nam Nam thích ứng với cuộc sống của anh thì anh đã quên mất đó không phải là cuộc sống của mình, ngay cả anh cũng chẳng thích ứng nổi. Sống như thế, anh cũng sẽ giống như Đường Nam Nam, không vui, cô độc, không có cả lòng tự trọng.

Khi còn trẻ, rất nhiều người phạm sai lầm, có vài sai lầm chỉ rất nhỏ nhoi nhưng phải dùng sự cố gắng gấp trăm lần mới có thể bù đắp. Nhưng may mắn tuổi trẻ là tài sản quý giá, chỉ cần cố gắng thì sẽ có thể bù đắp.

Buổi trưa, Đường Niếp Niếp ra ngoài một mình; buổi tối, cô đưa theo một người trở về.

Đó là một chàng trai rất tốt, chiều cao, ngoại hình, thái độ đều làm người nhà họ Đường hài lòng. Lúc tự giới thiệu, Chu Hân nói anh làm cố vấn cho một nhà máy xử lý khí, thu nhập hằng năm là năm mươi vạn. Điều này làm người nhà họ Đường càng thêm ưng ý, chỉ có bà ngoại Đường Nam Nam là ngầm phê bình.

“Đường Niếp Niếp.” Nhân lúc làm sủi cáo, bà ngoại nói nhỏ: “Cậu ta có phải người tốt không đó? Cả người toàn là hình xăm.”

Bà chỉ vào Chu Hân đang vén tay áo để làm sủi cáo: “Cháu đừng vì thấy nó đẹp trai, nhiều tiền mà mê, quan trọng là phải tìm người đáng hoàng.”

Đường Nam Nam cười tươi trả lời: “Cứ xăm hình thì là người xấu ạ? Nhạc Phi(1) cũng xăm đó bà.”

Anh là chồng tương lai của cô, mà chồng cô tất nhiên là người tốt rồi!

(1) Nhạc Phi: là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống.

Đường Nam Nam giữ vững lập trường của mình, cô cho Chu Hân cơ hội để hiểu rõ vấn đề nhưng anh vẫn chọn cô, hay nói chính xác hơn là chọn cho mình một cuộc sống vui vẻ. Vì thế, từ nay về sau, cho dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng không được trách em, cũng không được than phiền cuộc sống mỗi ngày của chúng ta. Bởi vì, trong cuộc sống tương lai sau này, cho dù là phúc hay họa, là nghèo hay giàu thì em sẽ mãi cùng anh gánh vác!

“Sao anh tìm được em?” Lúc chỉ có riêng hai người, cô hỏi nhỏ Chu Hân: “Em đâu có nói là sẽ đi đâu đâu.”

“Anh đi tìm Mạc Mạc...”

“Cái gì hả?” Đường Mập bùng cháy.

“Nghe anh nói hết đã, tìm Mạc Mạc là để nhờ cô ấy tìm em trai của em, không ngờ Đường Vương đi Xigazê cùng một cô gái quen ở quán rượu, thế nên Mạc Mạc không biết địa chỉ cụ thể của cậu ta. Anh đến quán rượu đó xem sao, may thay cô gái ấy là khách quen của quán, nhà cô ấy gửi đồ cho cô ấy thì đều gửi đến quán nên bọn họ biết địa chỉ của cô ấy. Anh đi Xigazê, thông qua cô gái kia tìm được em trai em, rồi từ Đường Vương thì biết được địa chỉ nhà em. À đúng rồi, cô gái đó rất đẹp, thuộc kiểu mỹ nữ hoang dã.”

Đường Nam Nam cúi đầu, lúc trước chia tay Giang Hải, cô đổi số điện thoại, cắt đứt liên lạc với tất cả người quen chung của hai người nên Giang Hải không tìm được cô, từ đó biến mất khỏi cuộc sống của cô. Nhưng trong xã hội hiện đại này, sao có thể không tìm thấy một người? Quan trọng là có thực sự muốn tìm hay không mà thôi. Giang Hải là đồng hương của cô mà không tìm ra cô, còn Nhị sư huynh đã phải thông qua rất nhiều người, cuối cùng cũng tìm được cô.

“Nhưng mà Cô Mập này, sao em không nói trước cho anh biết em trai của em xuất thân từ bộ đội đặc chủng?” Chu Hân chỉ vào vết bầm nơi khóe mắt.

“Đường Vương đánh anh hả?” Đường Nam Nam hốt hoảng.

“Vừa nghe tên anh là em trai em lập tức tặng anh một đấm” Chu Hân cười khò: “Em nói gì với cậu ta thế?”

“Em nói em và anh đã chia tay, nguyên nhân là vì anh bị bệnh lây qua đường tình dục, bệnh bạch cầu, bệnh vảy nến, bệnh tăng sinh xương, em sợ bị lây nên đã đá anh!” Đường Nam Nam ngượng ngùng nói.

“Hà?” Đầu Chu Hân chảy vạch đen: “Em nói thế mà cậu ta còn đánh anh?”

“À, vì lúc chia tay với Giang Hải thì em cũng nói như thế.”

Chu Hân: “¥@#%...”

“Anh vẫn còn may mắn đó.” Đường Nam Nam an ủi anh: “Vì Đường Vương không tung đòn hiểm với anh, chứ một mình nó có thể đánh bại sáu người cùng một lúc lận.”

“Nếu thế thì anh cũng không tệ lắm nhỉ, vì cần được ba chiều.” Chu Hân than thở.

Chu Hân nhìn Cô Mập đang ở trước mặt, quả thật anh đã cho đi rất nhiều, nhưng cũng nhận lại rất nhiều. Muốn có được thì phải chấp nhận mất đi, đó là lẽ công bằng, ai cũng được ông trời đối xử như thế, chỉ khác nhau ở chỗ khi nhận được điều mà bạn muốn thì bạn có vui hay không mà thôi.

Anh bỏ nhà đi, cái mất là tài sản kếch xù của La Viện. Bây giờ anh chỉ còn dây phòng trọ không kiếm ra tiền, tay nghề độ xe thể thao và năm mươi vạn hoa hồng hàng năm mà Tiểu Kiến Quân chia cho anh, ngay cả căn nhà ba phòng ở Bắc Kinh mà mẹ mua cho thì anh cũng đã trả lại cho La Viện.

Anh của hiện tại không khác mấy so với những người lao động bình thường.

Nhưng cái mà anh nhận được là sự vui vẻ từ tận đáy lòng, đó là điều mà trong một năm qua, anh đã không có. Và đó cũng là điều mà ai cũng muốn có được nhất.

Đường Nam Nam nghĩ ắt hẳn ông trời rất thương cô vì ông đã tặng cô một chàng trai có mức thu nhập hàng năm tới năm, sáu mươi vạn, đẹp trai, quan trọng nhất là có đủ thời gian ở bên cô, đây chính là người bầu bạn lý tưởng mà cô luôn hằng mơ.

Không cần có nhiều tiền, càng không cần gặp phiền phức vì có nhiều tiền! Nếu muốn giàu thì hai người sẽ từ từ cùng nhau làm giàu, cô không muốn chỉ giàu có nhất thời, càng không muốn một bước lên mây.

Nếu ở Bắc Kinh, thu nhập năm mươi vạn trong một năm thì sẽ không mua được nhà, nhưng có làm sao? Mặc kệ khoảng cách với mong ước vô cùng xa vời, mặc kệ vô vàn khó khăn chông chênh đang chờ trước mắt, mặc kệ ta rất nhỏ bé trong mắt người khác, chỉ cần bỏ ra mồ hôi công sức, cho dù cái nhận được không phải như ta kỳ vọng thì ta cũng sẽ có được tự do, được quyền ngao nghể trước những kẻ chỉ đi trên con đường bằng phẳng, vì ta đã trải qua muôn ngàn núi sông trùng điệp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Có người nói tiền thuê nhà ở Bắc Kinh như sinh vật đa bào vì liên tục tăng lên theo cấp số nhân, quả đúng như vậy, tiền phòng ở khu Tứ Hoàn lại tăng mạnh rồi!

Vì năm vừa rồi Đường Nam Nam không ra tác phẩm mới nên mất không ít độc giả, thế nên khi viết truyện mới cũng gặp ít nhiều khó khăn, còn Chu Hân thì cũng được làm nghề độ xe thể thao như mong muốn. Điều may mắn là xưởng độ xe mà Chu Hân làm là do Triệu Phục Ba – chính là người đã cho Tiểu Kiến Quân mượn xe – mở ra, vì tay nghề của Chu Hân rất tốt nên anh ta đã ưu ái với anh, không những lương cao mà còn thoải mái giờ giấc đi làm nữa.

Tóm lại là hai người quanh co một vòng thì cuối cùng cũng lại sống cùng nhau.

Tuy nhiên, người đời thường nói có thực sự vui vẻ hay không thì chỉ có người trong cuộc mới biết được, mỗi ngày có hai mươi bốn giờ, cho dù có sống không vui thì họ cũng sẽ không nói với bạn.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Đường Nam Nam vừa nấu ăn xong nên cô tiện tay bưng luôn cái bát đi mở cửa.

Sau khi mở cửa, cô lập tức ngăn người, vì có bị đánh chết thì cô cũng không ngờ căn phòng nhỏ ở Bắc Kinh của cô và Nhị sư huynh sẽ chào đón một người “số má” như vậy. Cô còn tưởng tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ấy là của chủ trọ nữa cơ.

Cô ngờ ngác nhìn người phụ nữ đứng bên ngoài, đời này cô chưa từng gặp người phụ nữ nào có khí chất đến thế.

Trên người của người phụ nữ đó chỉ có một món trang sức là đôi hoa tai đính được làm từ ngọc bích.

Nhờ phúc của di út, Đường Nam Nam biết không ít về trang sức, cô vừa nhìn là biết viên ngọc của đôi hoa tai ấy rất quý giá. Đó là loại ngọc màu xanh lam trong suốt và được làm thủ công tỉ mỉ đến từng chi tiết, trông như hai giọt nước bằng ngọc. Đó chính là vẻ đẹp của đồ trang sức cổ điển. Đôi hoa tai đính này còn quý giá hơn cả những đồ trang sức của di út, hiệu quả thị giác cũng cao hơn gấp bội.

Người phụ nữ đó không còn trẻ, có lẽ là hơn bốn mươi tuổi, nhưng toàn thân bà đều lộ ra sự mạnh mẽ và kiên định, điều này càng làm bà trông có sức sống hơn Đường Nam Nam lười thôi lếch thếch.

“Cô là...” Đường Nam Nam bưng bát mì to đứng ở trước cửa, một lúc lâu sau mới cất tiếng hỏi.

Người phụ nữ đó nói một câu khiến cô vô cùng hoảng sợ: “Tôi là La Viện, mẹ của Chu Hào.”

“Hả? O, à, cô...” Đường Nam Nam luống cuống tay chân: “Mời mời mời... mời cô vào.”

“Đây là cái gì?” La Viện nhìn cái bát trên tay cô, đột ngột hỏi.

“Mì xào thịt bò... sốt cà chua.” Đường Nam Nam lấp bắp.

Đường Nam Nam cảm thấy thật hoang đường, vì cô nhìn thấy sự thèm ăn trong mắt và trên gương mặt của đối phương, điều này quá không khớp với hình tượng của bà ấy.

Một phút sau cô không còn thấy hoang đường nữa mà là thần trí bất ổn vì La Viện đang ngồi ở bàn ăn, rất tự nhiên nhận lấy đôi đũa và cái bát từ tay cô, gấp một đũa lớn rồi lua vào miệng.

Bà ấy ăn mì do mình nấu? Một người mang trang sức vô cùng có giá trị, còn có nữ vệ sĩ đi cùng mà lại ăn mì do mình nấu? Thú thật là cô hoàn toàn không tin vào mắt mình, dụi mắt mấy lần liên tiếp mà vẫn cứ ngỡ là mình đang mơ.

“Có tôi không?” La Viện lại đột ngột hỏi.

“Dạ? À, có có.” Đường Nam Nam vội vàng vào phòng bếp lấy tỏi. Bà cắn một miếng tỏi rồi gấp thêm một đũa mì.

Trong căn phòng tĩnh lặng, ngoài tiếng nhai tỏi ra thì không có âm thanh nào nữa.

Một lúc sau, La Viện đẩy bát qua một bên, trên mặt là nụ cười thỏa mãn. Bát mì đã được ăn sạch sành sanh, không dư lại chút gì.

Lúc này Đường Nam Nam mới chợt nghĩ tới ắt hẳn bà cũng là người Thiêm Tây như Chu Hào và Tiểu Kiến Quân, chẳng lẽ rất lâu rồi bà chưa ăn mì xào?

“Tên cô là Đường Nam Nam đúng không?” Bà hỏi.

“Ồ, dạ...” Đường Nam Nam vô cùng lo lắng, không biết phải để tay chân ở đâu.

“Cô có biết vì sao em gái tôi lại ghét cô không?” La Viện nhìn cô một lát rồi mới cất lời.

“Vì cháu không có đẳng cấp.” Tuy Đường Nam Nam nói thế nhưng trong lòng cũng thầm hỏi tại sao di cả lại ghét cô đến thế? Cái gì gọi là đẳng cấp? Chẳng lẽ đẳng cấp như Annie? Hay như Chu Mẫn Y? Hình như bà ta thích những người như thế. Đường Nam Nam tự so sánh mình và hai cô gái kia thì cảm thấy di cả không thích cô chỉ đơn giản vì cô không cùng một loại người với bà ta. Khác giống loài thì sẽ bài xích theo bản năng.

“Không phải vì cô và nó không cùng một loại người.” La Viện nhìn cô, nói.

Đường Nam Nam giật mình, hình như người ngồi đối diện hiểu rõ lòng cô nghĩ gì.

“Cô có muốn biết vì sao nó luôn tìm mọi cách để chèn ép cô, không tiếc lời khinh miệt cô không?”

“Tại sao?” Đường Nam Nam rất muốn biết.

“Vì ở trước mặt cô, nó không cảm thấy mình vượt trội.” La Viện bình thản nói: “Từ nhỏ Tiểu Lâm đã là tiểu thư khuê các, ai cũng phải ngưỡng mộ nó, nhưng cô thì không. Cô không ngưỡng mộ sự giàu có của nó, cũng không ngưỡng mộ cuộc sống của nó. Nó không cảm nhận được một chút vượt trội nào khi đứng trước cô nên nó không chịu được. Tôi hỏi cô câu này nhé, từ đâu mà cô có được sự tự tin ấy?”

“Cháu... cháu chỉ nghĩ là cháu có thể làm được công việc mình yêu thích, nhận được sự thừa nhận và tôn trọng của xã hội, không hại người khác và cũng không bị ai hại thì đã đủ lắm rồi, còn về việc giàu có thì quả thật cháu không ngưỡng mộ.”

“Tôi không muốn sống bon chen, cũng chẳng muốn đua tranh giàu sang phú quý?”

“Dạ đúng, chính là ý đó.” Đường Nam Nam thờ phào nhẹ nhõm, thật tốt khi bà ý cô.

“Tôi ghét nhất những người như thế đấy! Đó luôn là những lời treo trên cửa miệng của ba Chu Hào. Vì thế nên chúng tôi đã ly hôn.” La Viện đột nhiên cười nhạt: “Tiểu Hào cũng thế, cô cũng vậy, nói thật là tôi hơi thất vọng. Ông Cao Bằng nói với tôi là cô không tệ, nếu được bồi dưỡng thì sẽ làm nên

chuyện, cô có muốn thay đổi không?”

“Cháu xin lỗi.” Đường Nam Nam lắc đầu không chút do dự, Chu Hân không thể làm cô thay đổi thì mẹ anh càng không thể.

“Tôi cũng nghĩ là không.” La Viện nói: “Đây không phải là vấn đề thay đổi hay không, cô không khát vọng với đồng tiền như tôi, cô thỏa mãn với cuộc sống hiện giờ, thích ứng với hoàn cảnh mà không muốn vươn lên. Cô không quá khát vọng thành công thì làm sao thành công cho được?”

“Ồ... Ha ha... Chuyện này... Cô nói rất đúng ạ.” Đường Nam Nam nói: “Cháu muốn thay đổi cũng không được, đâu phải cứ muốn thay đổi là thay đổi, ha ha...”

“Vậy thì tôi có một tin xấu cho cô.” La Viện nói: “Tiểu Hân không phải là người thừa kế lý tưởng của tôi, cô cũng không phải là con dâu lý tưởng của tôi, cho nên tôi không có ý định giao cổ phần của tôi cho Tiểu Hân, sau này cũng sẽ không gửi tiền tiêu vặt hàng tháng cho nó.”

“Không sao đâu ạ.” Đường Nam Nam thờ phào nhẹ nhõm, cứ tưởng tin xấu gì, hóa ra chỉ là tin này thôi, chuyện này thì cô đã biết từ lâu rồi. Dĩ cả đã chỉ vào mũi cô mà nói mấy tháng nay anh không nhận được tiền tiêu vặt nữa.

“Có lẽ cô sẽ cho rằng tôi chỉ có một đứa con duy nhất là Tiểu Hân, sớm muộn gì thì tiền của tôi cũng sẽ là tiền của hai đứa, ráng chịu khổ mấy năm rồi sẽ có được tương lai sáng sủa. Tôi nói thẳng với cô là sẽ không có chuyện đó.”

“Tương lai có sáng sủa hay không thì cũng không đổi được cuộc sống ở hiện tại, bây giờ cháu đang sống rất tốt.” Đường Nam Nam nói: “Cháu cảm thấy rất đủ đây.”

La Viện lắc đầu: “Tôi cũng đặt hy vọng vào Tiểu Hân, mặc dù nó không có thiên phú kinh doanh nhưng tôi đã hy vọng rằng hôn nhân của nó sẽ đẩy mạnh việc làm ăn của tôi, đồng thời cũng củng cố tương lai của nó. Vì tôi chỉ có một đứa con là nó nên tất nhiên tôi hy vọng nó có thể phấn đấu giống tôi.”

“Ồ... Cháu xin lỗi.” Đường Nam Nam không biết phải nói gì, hôn nhân cũng được coi là phấn đấu? Người phụ nữ này quá thực tế.

“Cô nghĩ tôi không có tình người? Tôi phải nuông chiều nó như viên ngọc quý từ nhỏ, sau đó dâng tặng nó nguyên vẹn cho cô mà không cần báo đáp?” La Viện lắc đầu: “Sự nghiệp là tâm huyết của cả đời tôi, thậm chí còn quan trọng hơn cả Tiểu Hân. Tôi không muốn dâng không cho hai đứa. Tiểu Hân có thể dựa vào hôn nhân để giúp đỡ sự nghiệp của tôi, nhưng nó không làm nên tôi cũng không thể cho nó vô điều kiện. Tiền của tôi sẽ được dùng để đầu tư, mở rộng nên không thể cho hai đứa xài, đến cả mười vạn tiền tiêu vặt hàng tháng của Chu Hân cũng phải cắt đứt. Tôi vẫn chưa già, có lẽ sẽ tiếp tục kinh doanh rất lâu, thế nên bây giờ hai đứa sẽ không nhận được gì cả.

Mà đến sau này, tôi cũng sẽ giao công ty cho người mà tôi cho là thích hợp. Có lẽ tôi sẽ để lại cổ phần cho Chu Hân, vì tôi không có ai khác để giao lại, nhưng nếu không có sự đồng ý của các đồng sự thì hai đứa sẽ không có bất kỳ quyền lực tài chính nào để tránh ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty. Đến lúc đó, trên lý thuyết thì hai đứa có thể là triệu phú nhưng thực tế thì không có bao nhiêu tiền, số tiền nhận được mỗi tháng đều có hạn, thế nên hai đứa sẽ không hưởng được nhiều lợi ích từ việc kinh doanh của tôi, sẽ không bao giờ có được cuộc sống giàu sang như tôi, vĩnh viễn không có, cô hiểu không?”

“Dạ hiểu.” Đường Nam Nam chân thành nói: “Cô gây dựng sự nghiệp tài chính cho Chu Hân, để anh ấy vô duyên vô cớ nhận được năm mươi vạn tệ mỗi năm, còn để cho anh ấy làm nghề độ xe thể thao theo ý thích, cháu không biết Chu Hân nghĩ thế nào, còn cháu thì rất cảm ơn cô.”

“Thật không?”

“Dạ thật!” Đường Nam Nam nói: “So với Chu Hân thì cô càng có tư cách hưởng thụ cuộc sống.”

Ánh mắt sáng quắc của La Viện đánh giá cô. Một lúc sau thì cười khê: “Thế thì mùa đông năm nay cô và Tiểu Hân cùng qua đó đi, tôi sẽ lo tiền vé máy bay và ăn ở.”

“Tôi đi đây.” La Viện nói: “Mi của cô khá ngon, nếu thêm chút giấm nữa thì sẽ tuyệt hơn.”

“Dạ? Đi?” Đường Nam Nam không kịp phản ứng: “Chu Hân sắp về rồi, anh ấy đang ở xưởng xe để hướng dẫn cho thợ, vì có nhiều xe cần độ quá nên không thể về sớm được, nhưng cũng sắp về rồi, cô chờ anh ấy thêm một lát đi ạ, lâu nhất cũng chỉ một tiếng thôi.”

“Tôi tới đây không phải để gặp nó nên việc gì phải chờ nó một tiếng?” La Viện nói xong thì xoay người rời đi.

Đường Nam Nam nhìn bà và nữ vệ sĩ vào thang máy, vẫn cảm thấy rất mơ hồ.

Khoảng nửa tiếng sau, Chu Hân về nhà.

“Xe nhiều quá nên anh về trễ.” Anh vào nhà rồi cởi giày, đến phòng bếp rửa tay thì thấy Đường Nam Nam đang ngồi thờ bên bàn ăn.

“Cô Mập, đói bụng chết mất, không phải em nói nấu mì hả? Mì đâu?”

“Mẹ anh ăn rồi.” Đường Nam Nam nói.

“Đùa gì đó?” Chu Hân sừng sốt một chút, nhưng ngay lập tức mỉm cười.

“Mẹ anh ăn thật mà, nguyên một bát lớn luôn.”

“Em không muốn nấu thì khỏi nấu, muốn ra ngoài ăn hả? Muốn ăn gì?” Chu Hào cười, hoàn toàn không tin lời cô.

“Ăn mì đi!” Đường Nam Nam rút đầu ngón tay, lúc này toàn nhìn người ta ăn, thom chết mất.

“Ừ, đi ăn mì thôi. Đợi anh thay đồ đã, cả người toàn mồ hôi, em chờ anh một chút nhé.”

“Nhị sư huynh, em thấy mấy người nhuộm xanh nhuộm đỏ, xô khuyên lỗ chỗ, xăm hình đầy người không đáng sợ, như mẹ anh mới đáng sợ!”

“Nói cứ như gặp mẹ anh thật rồi ấy. Stop! Mau đi ăn thôi, đói quá.”

“Ừ, đi ăn thôi.”

—oOo—

HẾT!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Hân Và Định Kiến - Mị Mị Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.